DİLARA KESKİN

DÜŞMAN OKULLAR

YAPBOZ 2

EPHESUS

ÇAĞATAY

FATİH

BORA

ARDA

Sadece birkaç dakika içinde, hayatımız hiç beklemediğimiz bir noktaya ulaşabilir. Kısacık bir zaman dilimi, koca bir ömrü etkileyebilir. Ufacık bir an yeter tüm dengeleri bozmak için.

Hiç beklemediği birinin kalbini ona açmasıyla, bu anlardan birine yakalanan Defne'nin hayatı, tahmin edemeyeceği bir yönde ilerlemeye başlar. Mantığı, kalbinin sesini bastırmak istercesine bağırırken, Defne'nin hayatı içinden çıkılmaz bir labirente dönüşür.

Öte yandan Çağatay tarafından hayatı kurtarılan Su, Fatih'i aklından çıkaramayan Elif, Sıla ile benzer yönleri olduğunu fark eden Bora ve İrem'i her geçen gün biraz daha keşfeden Arda için de yaşanılanlar hiç kolay değildir.

Hayatları beklemedikleri bir yönde gelişen bu insanların tek sığınağı, yüreklerindeki eksikliği bir yapbozun parçası misali dolduran dostlarıdır.

İREM

SU

DEFNE

ELİF

SILA

₺29,5

THG
0275996
HNZ
0275996 HNZ

www.ephesusyayinlari.com

9 786052 064153

Hayatta her şey gelip geçerdi fakat hislerimiz sonsuzlukla mühürlenirdi. Bu yüzden, ne olursa olsun, insan içinden geleni yapmalı, kalbinin sesini dinlemeli, onun çizdiği yoldan ilerlemeliydi.

DÜŞMAN OKULLAR

2

YAPBOZ

DİLARA KESKİN

GİRİŞ

Çoğu zaman mantığımız, hislerimizin etrafına bir kafes örerek onu hapseder. Duygularımız ne zaman bu kafesten çıkmaya çalışsa, mantığımız ona peş peşe sorular sıralar. Kalp ağrıtan, can yakan, bizi köşeye sıkıştıran sorular...

Belki de bu sorulara bir cevap bulmak zorunda olmadığımızı anlayamadığımız için, birçok duyguyu kalbimizin en karanlık bölümündeki en derin kuyuya fırlatmak zorunda kalırız. Ardından elimizdeki hiçlikle kendimizi mutlu etmeye çalışırız.

Aşk, duygular karmaşası içinde çıkış yolu aramamızı isteyen, dünyanın en garip bilmecesidir. Bu bilmece, bizi dünyanın en iç ısıtan hissine ulaştırabilir. En karanlık acısıyla yüzleştirebileceği gibi... Fakat yaşamadan nasıl bilebiliriz?

BİRİNCİ BÖLÜM

Beynimde o kadar çok düşünce vardı ki, sanki patlayarak parçalara ayrılacakmış gibi hissediyordum. Kalbim boğazımda atarken hareket dahi edemiyordum. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilmiyordum. Belki de şu anda onu itmem, tokat atmam, bağırmam gerekiyordu ama hiçbir şey yapamıyordum.

Sonunda geriledğinde, gözlerimi bir müddet açamadım. Tam anlamıyla heykelden farksızdım. Kalbim heyecanın ve bir miktar utancın etkisiyle deli gibi çarpıyordu.

Bu yaşananlar gerçek miydi?

Dudaklarını dudaklarımdan çekmesine rağmen, elleri hâlâ kendimi korumak için birleştirdiğim ellerimdeydi. Sonunda derin bir nefes alıp gözlerimi yavaşça araladım. Bakışlarından onun da en az benim kadar şaşkın olduğunu fark ettim. Sanki bir film izliyor gibiydik. Tüm olaylara dışarıdan bakıyor, hiç beklenmeyen bir sahneyi izlerken cips yiyorduk. Ellerimi yavaşça kendime doğru çektim.

"Sen..." diyecek oldum ama lafımın gerisini getiremedim. Cümleye başladığım gibi, kelimeler zihnimden uçuverdi. Nefes bile alamıyordum sanki.

Fakat beni asıl şaşkınlık havuzuna düşüren ona kızmamış olmamdı.

"Ne zamandan beri?" Aptal sorumu sorarken bakışlarımı yere indirdim. Ne önemi vardı ki? Sanki her şey bir rüyaymış gibi geliyordu. Uyanmak istediğim ama asla uyanmayacağım bir rüya...

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. Ardından bir şeyler daha söyleyecekti ama dinlemek dahi istemiyordum. Yanından geçip yürümeye çalıştım ama sol kolumu tutup kendine çekti. "Defne..."

Ona dönüp, ellerimi *Dur!* der gibi kaldırdım.

Tepkimden dolayı Mete hafifçe dudaklarını araladı. Sanki bir şey söylemek istiyormuş da, ne olduğuna karar veremiyormuş gibi. Sanki bir şey söylemek istiyormuş da, söyleyemiyormuş gibi. Bu hissi tattığımdan onu anlayabiliyordum. Belli ki bir yerlerde hata ettiğini düşünüyor ve bunu telafi etmek istiyordu ama şimdi konuşmanın değil, susmanın vaktiydi. İkimiz için de en iyisi yalnız kalmak ve düşüncelerimizi toparlamaktı.

"Bırak," diye fısıldadım. Genelde söylediğim şeylerin zıddını yapmak gibi bir huya sahip olduğundan, bırakmayacağını düşünüyordum fakat o beni şaşırttı. Bir adım geri atıp, gözlerine son kez baktım.

Ne kadar istemesen de, bu çocuk hayatında kalıcı izler bırakacak, Defne.

İç sesimi duymazdan gelerek arkamı döndüm ve tüm irademi zorlayarak ona bakmadan uzaklaştım. Her bir adımda geri dönüp bir şeyler söyleme isteğim daha da çoğalıyordu. Sonra aklıma söyleyecek bir şeyim olmadığı geliyordu ve vazgeçiyordum. Hemen ardından aklıma söyleyecek milyon tane şey geliyordu. Akabinde şu an mantığın çok uzağımda olduğunu anımsıyordum. İşin garip tarafı, tüm bu zikzakları saniyeler içinde yaşıyordum.

Ne kadardır yürüdüğümü bilmiyordum. Sadece bana tanıdık gelen yollardan ilerliyordum. Yağmur yavaş yavaş dinmeye başlamıştı.

Bir yerde okumuştum, insan bir şeyi unutmak isterse hızlı yürüyormuş. Bunu okuduğumda, doğruluğunu sorgulamamıştım ama şu an neredeyse koştuğumu göz önünde bulundurursak, bilgide haklılık payı vardı.

İstersen Usain Bolt'a rakip ol, yine de unutamayacaksın!

İç sesim yine tüm sinir bozuculuğu ile sinirden dişlerimi sıkmama neden oluyordu. Yalnız ne kadar canımı sıkarsa

sıksın, haklı olduğunu biliyordum. Boşuna kendimi avutmanın âlemi yoktu.

Yağmur tamamen dindiği sırada bir apartmanın girişindeki merdivenlere oturup soluklanmaya çalıştım. Başımı duvara yaslayıp, tüm sıkıntımı atmak ister gibi nefesimi verdim.

Yaşadığım o öpücüğü umursamamaya ve sadece basit bir andan ibaret olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Fakat aklımdan hiç çıkmıyordu ve önümüzdeki birkaç gün boyunca da çıkacağını hiç sanmıyordum.

Parmaklarım yavaşça dudaklarıma gitti. Dudaklarının dudaklarıma dokunuşu, onunla aramda bağ gibi bir şey oluşturmuş olabilir miydi?

İlk öpücük Mete'ye mi gitti lan, mal? diyerek aşağıladı iç sesim. Başımı hüzünle salladım. Bu konuyu düşünmemek için sonraya bırakmak en iyisiydi. *Ne yapacaksın peki?* diyerek devam etti. Omuzlarımı hiçbir fikrim olmadığını gösterircesine silktim.

Ben bu okula gelene kadar yalnızdım. Bu yüzden iç sesimle konuşmayı hep alışkanlık haline getirmiştim. Delice olabilirdi ama iyi bir terapi yöntemi olduğuna kesinlikle yemin edebilirdim.

"Ne yapayım ki?" dedim yüksek sesle. "Belki de tüm bu saçmalıklar onun bir oyunudur. Belki de okulunu bastığımız o gece için bana hâlâ kızgındır. Belki de..."

Belki de sadece birinin sana değer vermesi, birinin senden hoşlanması fikri seni ölesiye korkutuyordur, diyerek lafımı tamamladı iç sesim.

"Korku değil," diyerek kendimi savunmaya çalıştım. "Sadece mantıklı gelmiyor, o kadar. Etrafında hoşlanabileceği onlarca kız varken, neden arkadaşlarının nefret ettiği birinden hoşlansın ki?"

Az önce nedenini söyledin. Arkadaşları senden nefret ediyor. İnsanoğlu işte, kendine yasak olduğunu düşündüğü şeyi daha çok

sever, daha çok bağlanır. Kimse kolay elde edilecek şeylerin peşine düşmez.

"Bir şeyler olmalı," diyerek diretmeye çalıştım.

Kızım, sen geri zekâlı mısın? Her şeyin altında bir halt aramaktan vazgeç! Sana karşı bir şey hissediyorsa, hissediyordur. Daha neyini kurcalıyorsun ki? Sen bir şey hissetmiyorsan, kafana takman gereksiz, benim gibi kıymetli bir 'iç ses' ile bu konuyu tartışman yersiz. Bana bak kız, yoksa sen de...

"Kes sesini!" diye bağırdım istemeden.

Tam o sırada apartmanın önünden geçen benim yaşlarımda bir çocuk, korkuyla yerinden sıçrayıp hemen arkasındaki arabaya yapıştı. Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm.

"Manyak mısın kızım sen?" dedi çocuk bir elini deli gibi attığını düşündüğüm kalbinin üstüne koyarken.

Utançla yerimden kalkıp, üzgün olduğumla ilgili bir şeyler söyledim. Ardından hızla koşarak uzaklaştım oradan.

Yaklaşık bir dakika sonra koşmayı bırakmıştım. Ellerimi başıma götürüp şakaklarımı ovaladım.

Bu yanlıştı. Bu kadar düşünmem, dengemin bir anda altüst olmasına müsaade etmem çok yanlıştı. Aptal bir öpücüğü kafama bu kadar takmam çok mantıksızdı.

Ben düşüncelerimle boğuşurken, vücudum beynimden bağımsız bir şekilde hareket etmeye başladı. Ne yaptığımı ve sonunu düşünmüyordum bile. Ellerimi montumun ceplerine götürerek telefonumu aradım. Neyse ki sol cebime koymuştum. İrem'den üç mesaj vardı.

Dişi Einstein: *Neredesin kızım sen?*

Bir haber vereydin, iyiydi.

Bak Athena'da bekle bekle ağaç olduk! Geleceksen gel hadi.

Ona bensiz gitmelerini söyleyen kısa bir mesaj yazdıktan sonra, bu sefer başka birine mesaj yazmak için ekrana dokundu parmaklarım. Kısa ama öz bir mesajdı.

Sizin okulun oraya gel. Kapının önünde seni bekliyor olacağım.

✺

Büyük, demir parmaklıklı kapının önünde bir sağa gidiyordum bir sola. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Mantıklı yanımı susturmaya çalışıyordum ama o yanım, yaptığım şeyin aptalca olduğunu daha da yüksek sesle haykırıyordu sanki. Sonunda yürümeyi bırakıp direndiğim o anıyı düşünmeye başladım. O bakışı, dudaklarımızı birleştirişi...

Ben onu, bana olan hislerini nasıl görememiştim ki?

Aslında cevap çok basitti. Ben sadece çevremdekilerin ilişkileri hakkında gözlem yapardım. İş kendime gelince...

"Defne?"

O tanıdık sesi duymamla sertçe yutkundum. Kalbim, göğüs kafesimden kurtulmak istercesine deli gibi çarpıyordu. Az sonra yapacağım şeyden pişmanlık duymama umuduyla arkamı döndüm.

"Selam, Burak."

"Neden alelacele beni çağırdın?" dedi telaşlı bir ses tonuyla. Bir açıklama yapmadan çağırmam onu biraz ürkütmüştü sanırım. Ardından kaşları hafifçe çatıldı. "İyi misin sen?"

Onun bu soruyu sormasına sebep olan ifademi suratımdan silmeye çalıştım. "İyiyim iyiyim. Aslında konuşacağımız bir şeyler olabilir diye düşünmüştüm," dedim ses tonumun kendimden emin çıkmasını umarak.

"Ne gibi?" dedi gözlerini hafifçe kısarak.

O an öyle bir baktı ki bana, kendimden iğrendim. Kötü bir şey söyleyeceğimden emin gibiydi ama aksinin olmasını istediğini, bunu umduğunu görüyordum. Düşüncelerini ayna gibi yansıtıyordu gözleri.

Onu buraya çağırmamın nedeni, ona çıkma teklif etmekti. Mete'den ve o öpücüğü düşünmekten kaçmak istiyor, Burak'ı bir çıkış kapısı olarak görüyordum. Ama tam o sırada Burak'ın gözlerinde ilk kez gerçek sevgiyi görmek, bu fikri aklımdan çıkartmama neden oldu.

"Ben artık seninle görüşmek istemiyorum," dedim titreyen sesimle. Gözlerindeki hayal kırıklığı canımı biraz daha acıttı.

"Nereden çıktı bu şimdi?"

"Çünkü sevgilin olduğu halde benimle bir şeyler yaşamak istemen, senin bana yaptığın büyük bir ayıp. Buna rağmen seninle arkadaş olmam, benim kendime yaptığım farklı bir ayıp. Olmayacak, Burak. Ben sana güvenemem. Evet, senden çok hoşlanmıştım ve arkadaş olmayı kabul ettiğimizden beri aklım karışıktı ama..."

Bir anda, ben daha ne olduğunu anlayamadan kolumdan tutup beni kendine çekti ve başımı göğsüne yasladı. Bir elini başıma götürürken, burnunu saçlarımın arasına sokup derin bir nefes aldı.

"Sus," diye fısıldadı sonunda.

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Kalbini kırmıştım, hem de çok.

Ona bir cevap vermek yerine, kollarımı beline sardım. Böyle bir anı ilk kez yaşıyorduk ve ikimiz de son olacağının farkındaydık.

"Kim?" dedi uzun bir süre sonra. Bir cevap vermeyince, "Yani beni reddetmenin nedeni kim?" diye ekledi.

Ona söyleyecek bir şeyim, verecek bir cevabım yoktu. Susmaktan başka bir çarem olmadığını görünce sustum.

"Defne, onu sana unutturabilirim."

Bu söylediği şeye kaşlarımı çattım ve başımı göğsünden çekip onunla göz teması kurdum.

"Hep yanında olabilirim. Zaten bu kollarım ağladığında da, güldüğünde de seni sarmayacaksa, ne için yaratıldı ki?

Ben senin sığındığın liman olabilirim. Kalbimin atışlarını yüreğinde hissettirebilirim. Sadece sen iste."

Bir süre düşündüm. Düşüncelerim ondan uzaklaştığım zaman o kadar net oluyordu ki... Onun yanına geldiğimde ise ne yapacağımı şaşırıyordum. Bu çocuk benim bütün ezberimi bozuyordu.

"Sana bunu yapamam," dedim sonunda kesin bir dille.

"Sadece deneyelim," dedi bir umutla. "Eğer olmazsa, kararına saygılı olacağım, söz veriyorum."

Başımı çevirdim ama o an beynime Su'yun söylediği şeyler hâkimdi. Bana herkesin ikinci bir şansı hak ettiğini söylemişti.

Sonuçta herkese ikinci bir şans verilmeliydi. Bazıları o şansı çok iyi kullanabilirdi. Kullanamayanlar ise, ikinci şansı kimlere verip kimlere vermememizi öğretirlerdi bize.

Tekrar Burak'a baktım. Mavi gözleri, kalbimin o çocuksu heyecanla atmasını sağlamıyordu artık. Benim için, kafede şarkı söylediğim o iyi yürekli çocuk olarak kalmasını çok isterdim.

Duygulardan ziyade, mantığın ve mutlu olma arzusunun hâkim olduğu bir ilişki yaşayacaktım büyük ihtimalle.

"Peki," dedim. "Deneyelim."

Az önce umutsuzca bakan gözleri şimdi güneş gibi parıldıyordu.

"Ciddi misin sen?"

Gülümseyerek başımı aşağı yukarı sallamam, onun sevinçle bir kahkaha atmasına ve beni belimden kavrayıp birkaç tur döndürmesine neden oldu.

"Artık okula gitmem gerekiyor," diyerek gülümsedim.

Moralinin bozulduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle, "Hadi ya," dedi. "Hemen mi?"

"Maalesef."

"Hafta sonu görüşürüz o zaman," diyerek gülümsedi.

Hafta sonu... Cumartesi... Düğün!

Aklıma nereden geldiğini bilmiyorum ama babamın düğününü hatırlayınca yüzümü buruşturdum. Babamın evleneceğinden henüz Burak'ın haberi yoktu. Aslında pek söylemek de istemiyordum.

İçimde çok garip bir öfke belirmişti. Babamın bir ilişkisi olduğunu öğrendiğimden beri, giderek büyüyen bir öfkeye sahiptim ama bu seferki oldukça garipti. Bu hissin nereden ve niye böyle zamansız geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, öfkemin benden büyük olduğuydu.

Tüm yeteneğimi kullanarak, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Ayarlamaya çalışırım."

Hafifçe kaşlarını çatsa da, gülüşüme inanmıştı sanırım. "Seni okula bırakayım," diyerek ilerlemeye çalıştı ama ellerimle onu hafifçe ittim.

"Aslında kızlarla tartıştım ve biraz yalnız kalmak istiyorum," diyerek bir yalan söyledim. İkna olmadığını gösteren bir bakış atınca da, "Okul yakında zaten. Gider gitmez mesaj atarım," dedim. İçimdeki o garip his, yalnız kalmak istememe neden oluyordu.

"Gider gitmez mesaj atmazsan, ilk günden büyük sorunlar çıkacak," diyerek gülümsedikten sonra, yaklaşıp alnıma bir öpücük kondurdu.

Burak iyi bir seçenekti. Onu cidden sevecektim. Gülümsemeye çalışarak arkamı döndüm ve okulun yolunu tuttum.

*

Mete Karahan...

"Neredesin?"

Israrla çalan telefonumu açtığıma pişman olmuştum. Arda tıpkı bir abi gibi, o sert ses tonuyla konuşmaya başlamıştı ve bu sinirimi bozuyordu.

"Dışarıda!" diyerek sert bir cevap verdim.

"Ne oldu? Sesin bir garip geliyor. Tam olarak neredesin?"

Başta diretmeyi düşündüm ama Arda'nın kolay vazgeçen biri olmadığını biliyordum. Bu yüzden ikimizi de yormadan, arabanın tekine yaslanıp bulunduğum yeri tarif ettim.

"Tamam," dedi. "Hatırladım. Orada bekle beni."

Cevap vermeden telefonu kapattım. O da cevap vermemi beklemedi zaten.

Pişmanlık duygusunun beni ele geçirmeye başladığını hissedince oradan uzaklaşmıştım. Yaptığım şey, onu kendimden nefret ettirmekten başka bir işe yaramamıştı. Beni sevmesi için zaman tanımadan, hayvan gibi yapışmıştım kıza. Hoş, zaten tüm arkadaşlarının nefret ettiği birini nasıl sevebilirdi ki?

Fakat kendimi ne kadar suçlu hissedersem hissedeyim, ondan çaldığım kaçamak öpücük içimdeki boşluğu doldurmuyor değildi. Hafifçe tebessüm ettiğimi hissettim. En azından beni itmemiş veya tokat atmamıştı. Belki bu iyiye işaret olabilirdi.

"Ne yapıyorsun lan, gavat?"

Düşüncelerimin arasından beni çekip çıkaran, Arda'nın birden karşımda belirmesi olmuştu. Yaslandığım arabadan doğrulurken, "Ne oldu?" diye sordu.

"Ne gibi?" diyerek karşılık verdim.

"Kızlar Defne'ye ulaşamadılar, sen de ortalarda yoksun... Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diyerek başımı başka yöne çevirdim ama Arda'nın bana inanması pek mümkün değildi. Aşırı zeki olması bir yana, birbirimizi lisenin ilk yılından beri tanıyorduk. Onlara yalan söylediğimde genellikle anlıyorlardı. Arda sorusunu tekrar eder gibi dik dik suratıma baktı. "Aslında ben de ne olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Nasıl yani?" derken kaşları ciddiyetle çatıldı.

Derin bir nefes verip, bir apartmanın girişindeki merdivenlere oturdum. Yağmur yavaş yavaş durmaya başlamış,

hava biraz daha soğumuştu. Arda yanıma gelip aynı şekilde oturdu. Bir süre konuşmadan bana baktı.

Bir sorunum olduğunda, fikrini almak istediğim ilk isim Arda olurdu. Bu yüzden bir yanım ona anlatmak istemese de, dert ortağımla konuşmak isteyen yanımı dinledim.

"Ben sanırım Defne'den hoşlanıyorum," diyerek itiraf ettim. "Hatta hoşlanıyorum desek daha doğru."

Arda'nın şaşırmasını bekliyordum ama sadece kaşlarını hafifçe kaldırmakla yetindi. Bir şey söylemesini istercesine yüzüne baktım.

"Ona değer verdiğin zaten belli oluyordu ama bunu kendine itiraf etmen beni şaşırttı," dediğinde, asıl şaşıran kişi ben olmuştum.

"Biliyor muydun?" dedim kaşlarımı hafifçe çatarak. Başını onaylar gibi salladı. "İyi de, nasıl? Ben bile bilmiyordum. Bu kadar zeki olmak zorunda mısın?"

"Bunun zekâyla ilgisi yok," diyerek karşılık verdi. "Arkadaşlarını tanımakla ilgisi var. Eminim çocuklar da bir şeyler hissetmiş ama dillendirmemişlerdir. Peki, o bunu biliyor mu?"

Başımı onaylar gibi salladım. "Maalesef."

"Peki, şimdi siz nesiniz?" diye cevabı hakkında fikrim dahi olmayan bir soru sordu.

"Ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Arkadaş desen değil, düşman desen değil, sevgili desen uzaktan yakından alakası yok. Bu işin sonunda dayım falan çıkmasından korkuyorum."

Arda bu sözüme kahkahayla karşılık verdi ancak ona attığım bakışlar üzerine tekrar ciddileşti. Öksürerek boğazını temizledikten sonra, "Hemen haberi olması iyi olmamış," dedi. "Sonuçta Burak'la aralarında bir şeyler olduğunu tahmin ediyorum. Aklını karıştırmışsın."

"Sağ ol, kanka. Cidden. Ne kadar yardımcı oldun, ne kadar ferahlattın anlatamam," diyerek iğneleme yaptım.

"Bunları ben de biliyorum. Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım ama zamanı geri alamıyorum."

"Bana atar gider yapmak sana bir şey katmayacak. İnsan kime ne hissedeceğini seçemiyor ama en yakın dostun olarak seni bazı gerçeklerle yüzleştirmek zorundayım. Defne arkadaşlarının haz etmediği birini sevecek bir kız gibi durmuyor."

Söylediklerine bir cevap vermek yerine, tip tip suratına baktım. Bir yanım onun haklı olduğunu düşünürken, diğer yanım söylediklerinde zerre haklılık payı bulmuyordu.

"Ama onu öptüğümde beni itmedi," diye mırıldandım. Sesimdeki umut beni bile ürkütmüştü.

"Çok güzel," dedi Arda hafif bir şaşkınlıkla başını sallarken. "Kıza söylemen yetmemiş, bir de sömürmüşsün. Akıl diye bir şey kalmamıştır sanırım."

"İtmedi," diye tekrarladım. "Bu iyi bir şey değil mi yani?"

Normalde karşı cinsle yaşadığım şeyleri arkadaşlarıma anlatan bir tip değildim. Sonuçta iki kişi arasında yaşananlar özeldi ve özel kalmalıydı ama birinden fikir almam gerekliydi.

"İyi bir şey," dedi biraz düşündükten sonra. "Belki o da istemiştir. Belki de hislerin karşılıksız değildir. Bunları umutlanman için söylemiyorum. Sen yine de bir şey bekleme. Kendini en kötüsüne alıştır ki, kötü bir şey olduğunda çok yıpranma."

Ne diyebilirdim ki? Haklıydı. Başımı onaylar gibi salladım.

"Fakat aranızda konuşmanız gereken konular olduğu da bir gerçek," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Mal mısın, oğlum? Git konuş kızla. En azından aklındaki soru işaretlerinden kurtulursun."

"Şu an nerede olduğu hakkında bir fikrim yok."

"O zaman okulunun kapısının önünde bekle."

"Ya kızarsa? Ya benden nefret ettiğini söylerse?"

"Madem kalbinin kırılmasından bu kadar korkuyordun, bu işlere hiç bulaşmayacaktın," diye karşılık verdi. "Ne olacağı hakkında bir fikrim yok ama eğer onunla konuşmaya gidersen, aklındaki bazı sorulara cevap bulabileceğini düşünüyorum. Belki de yanılıyorumdur, bilemem."

Bir süre ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Haklı mıydı? Muhtemelen. Aklımdaki soru işaretlerini noktalara çevirebilecek miydim? Arda'nın iddiasına göre öyle. Gidersem üzülecek miydim? Büyük ihtimalle.

Gidecek miydim? Evet.

O zaman içimi kemiren, Defne'nin yanına gitmemek için direnen o his neydi?

Korku...

Fakat artık korkuma yenilmek istemiyordum. Bir elimle saçlarımı karıştırdıktan sonra ayağa kalktım.

"Haklısın sanırım," dedim Arda'ya. "İnceldiği yerden kopsun."

✹

Defne Çınar...

İçimi kurtulabileceğimi sanmadığım bir pişmanlık duygusu kapladığında, okula varmak üzereydim. Benimki yağmurdan kaçarken doluya tutulmak gibi bir şeydi. O öpücüğün hissettirdiklerinden korkup, Burak'la çıkmaya karar vermem aptallıktı. Onunla bir şeyler yaşamayı isterdim ama bu şekilde ona büyük haksızlık etmiştim. Karşılıksız yürüyen bir ilişki ne kadar ilerleyebilirdi ki? Birkaç ay bile dayanamayacaktık. Bu sorumsuzluğum yüzünden onu cidden üzecektim.

Kafam dolu bir halde okula vardığımda, kapının karşısındaki arabanın önünde bir karaltı gördüm. İlk anda Supernatural'ın yan etkisi olarak o karaltıyı iblis sanıp korksam da, onun Mete olduğunu anlamam saliselerimi aldı.

"Selam," deyip doğruldu ve bana doğru yaklaşmaya başladı.

Onu görmek kalbimin yeniden deli gibi atmasına neden olmuştu. Bir şey söylemek istedim ama kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülmüyordu. Saatlerce konuşmak isteyip ölüm sessizliğine gömülmek enteresandı.

"Selam," diyerek karşılık verdim sonunda.

"Aslında yaşananlar için özür dilemeye gelmiştim," dediğinde, pişman olduğunu düşünmek nedense kırılmama sebep oldu. Başımı onaylar gibi sallarken, "Fakat dilemeyeceğim," diyerek beni şaşırttı. "Çünkü gelirken fark ettim, yine olsa yine yapardım. Belki benden nefret etmeni sağlamış veya kafanı karıştırmış olabilirim ama yine de buna değerdi."

Yanaklarımın kızardığından neredeyse emindim. Sertçe yutkunurken kendimi iyi hissetmiştim. Bu nasıl bir çelişkiydi?

"Bana bir şans versen olmaz mı?"

Dediği şey bir anlık şok yaşamama neden oldu. Bakışlarından anladığım kadarıyla o da şaşkındı. Dediğini doğru anladığımdan emin olmak için birkaç saniye gözlerine baktım. Hoş, bu cümlenin kaç anlamı olabilirdi ki?

"Bak, istemezsen anlarım ve saygı duyarım ama bir düşünsen... Seni çok kırdım, çok üzdüm, biliyorum. Fakat değer verdiğim birisi zarar görebilirdi. Sadece öfkesine yenik düşen Mete'yi değil de, sana değer veren Mete'yi görsen... Belki inanmıyorsun ama içimde iyi bir insan var. Yemin ederim."

Bir süre ne diyeceğimi düşündüm. Sol tarafımda garip bir ağırlık oluşmuştu. Sanki orada tüm dünyayı taşıyordum.

Mete cevabımı merak ederek gözlerime bakarken, başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Gözlerim hafifçe dolmuştu.

Yüzündeki ifade yavaş yavaş değişirken, onun umudunu öldürdüğümü fark ettim ama Burak'la çıkarken nasıl onun boynuna atlayabilirdim ki?

Başını anladığını gösteren bir şekilde salladı. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi kendi kendine. Burak'tan bahsettiğini anlamak zor değildi. Tam bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki, bir elini susmamı ister gibi kaldırdı. "Sorun değil. Cidden. Zaten seninle şansımız olduğunu düşünmek aptallıktı."

Bir süre daha birbirimize baktık. Sanki bir sürü şey söylemek istiyormuş da susuyormuş gibiydi.

"Şimdi ne olacak?" dedim sonunda. Bunu gerçekten merak ediyordum. Ne yapacaktık?

Sorumun cevabını düşündüğünü gözlerinden anlamıştım. İnsanı bir kafes gibi tutsak eden bal rengi gözlerinde milyonlarca düşüncenin cirit attığını görebiliyordum. Beni kırmamak için kelimelerini özenle seçtiğini fark ettim.

"Kaldığımız yerden devam edeceğiz. Önceden neyse, yine o olacak."

"Yani yine mi düşman olacağız?"

Başını onaylar gibi salladı.

İyi ama nasıl?

Yine uzun ve sessiz bir bakışma yaşarken, gözlerinde bir şey yakaladım; kırgınlık. Sonra aniden "İyi geceler," diyerek arkasını döndü ve uzaklaştı.

Bense öylece kalakalmıştım. İçimdeki tüm onun yanına koşma isteğine rağmen, sadece karanlıkta kayboluşunu izledim.

İKİNCİ BÖLÜM

Yatakhaneye girdiğimde herkes uyumuştu. Bu yüzden ses yapmamaya çalışarak ilerledim. Hareketlerim bir kaplumbağa gibi yavaştı.

İçimde o kadar garip bir his vardı ki, sanki içten içe beni kemirecek gibiydi. Bir tarafım onu reddetmenin yanlış olduğunu haykırırken, diğer yanım arkadaşlarımın onaylamayacağı bir ilişki yaşamamın zaten mümkün olmadığını söylüyordu. Yine de sol tarafımdaki ağırlığı hissedebiliyordum. Birine anlatmak, rahatlamak ve bu histen kurtulmak istiyordum.

Yatağımın yanına gittiğimde, kafede bıraktığım çantamın yatağın üstünde olduğunu gördüm.

"Defne?"

O kadar dalgındım ki, İrem'in sesini duyunca bir an korkuyla irkildim. Arkamı döndüğümde, gözlerini hafifçe kısmış bana bakıyordu.

"İyi misin sen?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Montumu çıkarıp yatağımın yanındaki sandalyeye attıktan sonra oturdum. O da ne olduğunu anlamak ister gibi yanıma oturdu.

"Mete mi bir şey dedi?"

"Evet," diyerek fısıldadım.

"Seni üzecek bir şey mi?"

Yine beynim iki farklı düşünceyi savunuyordu. Bir yanım *Söyle lan geri zekâlı, rahatlarsın!* derken, diğer yanım söylemek istemiyordu.

"Beni öptü," dedim boşluğa bakarken.

"Vay be!" deyince ona baktım. Kaşlarını hafifçe kaldırmış, başını bir aşağı bir yukarı sallıyordu. Cidden şaşırmış görünüyordu. "Yani bunun bir oyun olma..."

"Değil," diyerek sorusunu soramadan cevap verdim. "Değil."

"Peki, bu sana ne hissettirdi?"

Bunu bir süre düşündüm. O kadar çok şey hissettirmişti ki... Ama ağır basan bir duygu vardı.

"Korku," dedim gözlerim hafifçe dolarken. "Birçok şey hissettirdi ama en ağır basanı buydu sanırım."

"Defne," dedi bir eliyle elimi tutarken. "İnsan kimi seveceğini seçemez. Eğer ona karşı bir şeyler hissetmişsen, bu senin hatan olamaz. Bu aynı şekilde onun için de geçerli. Demek istediğim, eğer ona bir şans tanımamanın nedeni bizsek, kimsenin sana bir şey demeye hakkı yok. Yani olmasaydı tabii iyi olurdu ama olmuş işte. Ben yine o çocuktan nefret ederim, yine ona lafımı sokarım ama asla seni yargılamam. Yargılayan olursa da karşısında ilk ben dururum. Seni kim mutlu ediyorsa onun elini tut."

"Burak'la çıkıyoruz."

"Biraz bekleseydin be Defne!"

"İrem, deme öyle. İlk kez böyle bir şey yaşıyorum. Ne yapacağımı bilemedim. Zaten Burak'a bunu yaptığım için içim çok acıyor, bir de sen üstüme gelme," diyerek kendimi savundum.

"Daha önce kimseden hoşlanmadın mı yani?" diye sorarken, yüzünde hafif bir gülümseme oluşmuştu. Sanki çocuğuyla konuşan anne gibiydi.

"Karşılıklı olarak kimseden hoşlanmadım," diyerek itirafta bulundum.

"Benim küçük kızım büyümüş mü?" derken bir elini yüzüme yapıştırıp sıktı. O an içten bir kahkaha attım. Hemen ardından kimseyi uyandırmamak için eski halimize dönmeye çalıştık. "Birinden hoşlanmaya başlamışsan, yapacak bir şey yok," dedi tekrar ciddileşerek. "Boku yemişsin demektir."

"Sağ ol ya!" dedim hafifçe sırıtarak. "Çok yardımcı oldun."

"Ama belki de o, acı çekmene değecek bir insandır," dedi ardından. "Yani onunla hiç çıkmadığım için bilmiyorum ama iyi biri olabilir."

"Kim kimle çıkıyor, lan?"

Birdenbire yatakta beliren Su, İrem'le korkudan kısa bir kalp krizi geçirmemize neden olmuştu. Başparmağımı üst taraftaki dişlerime götürüp ittirdim.

"Kızım, sen mal mısın? Katil bebek Chucky gibi dalmasan olmaz mı?" dedi İrem hafif sinirli bir ifadeyle.

"Konuyu değiştirmeyin," dedi Su fısıldayarak. "Siz benden habersiz nasıl çocuk götürürsünüz? Kim kimle çıkıyor, çabuk söyleyin!"

"Defne ebenle çıkıyormuş, Su," dedi İrem dalga geçerek.

Su, çocuk doğurttuğundan beri ebelere karşı bir sempatisi olduğundan onlara laf ettirmiyordu. İrem'in kolunu hafifçe çimdikledi.

İrem onun eline vurup kolunu ovuştururken, "Burak'la çıkıyoruz," dedim. Mete olayını henüz anlatmak istediğimi sanmıyordum. En azından şimdilik.

"Bunu biliyorum zaten," dedi Su. "Ben İrem'le ilgili bir şey sanıp heyecanlanmıştım."

Gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Kafede *'ben de'* dediğimde, düşündüğün anlamda değildi. Dersleri sevmemesiyle ilgili bir şeyler söylemişti."

"Ya, ben onu demiyorum ki. Burak dosta düşmana nispet olsun diye seni etiketleyip, *'Güzel günler sonunda geldi!'* yazarak durum atmış hemen. Hem de sonuna gülücük koymuş."

Dudaklarım hafifçe aralanırken, İrem yüzünü buruşturmuştu. Montuma uzanıp cebinden telefonumu çıkardım ve hemen internete bağlandım. Cidden öyle bir durum atmıştı. Tam ona bir mesaj yazıp durumu silmesini söyleyecektim ki, gelen bildirim omuzlarımın düşmesine neden oldu.

Mete Karahan etiketlenmiş olduğun bir gönderiyi beğendi.

✹

Arda Akkaya...

"Ulan biz romantik romantik konuşalım, kızı gitsin yavşak herifin biri kapsın!" dedi Mete yolda hızlı adımlarla yürürken. "Benim ondan ne eksiğim var? Mavi gözlerimiz yok diye mi böyleyiz? Bende de bal rengi var, o daha çekici. Gelsin kapışalım."

"Oğlum, senin beynin cidden sulanmaya başladı. Bu kadar aptal olacaksan, bu ilişkiyi daha fazla yürütemeyiz."

Aslında saçma sapan konuşarak onu güldürmeye, keyfini yerine getirmeye çalışıyordum ama işe yaramayacağının farkındaydım. Mete bir cevap vermek yerine, öfkeyle attığı adımlarını sürdürmeye devam etti. Ben de başka bir şey söylemedim. Bir süre öylece yürüdük.

Sonunda birden durdu. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Sola yönelip bir kaldırım taşına oturduğunda, kardeşim dediğim insanı bu hale getirdiği için Defne'den nefret ettim. Fakat bu çok kısa sürmüştü, çünkü onun da kendince haklı nedenleri olabilirdi. Hem, ne yazık ki kimse kimseyi sevmek zorunda değildi.

Bir şey söylemeden Mete'nin yanına ilerledim.

"Haksızlık, lan!" diye mırıldandı. "Bu büyük haksızlık!"

"Gönül işlerinden bahsediyoruz, Mete," dedim yanına otururken. "Asla adil olmaz."

"Nasıl bir beyin, kendisine değer veren biriyle değil de, onu zerre kadar umursamayan biriyle olmak ister ki?" Ardından hafifçe tebessüm etti. "Defne gibi biri tabii ki. Sanırım ondan biraz da insanlığı şaşırtacak kadar aptal olduğu için hoşlanıyorum."

Elimde olmadan gülümsedim. "Sen boku yemişsin, Mete."

Sanki söyledikleri ve hissettikleri anlamsızmış gibi başını iki yana salladı.

"Biraz sabret. Sonuçta dişilerden bahsediyoruz. Karmaşık yaratıklar." Onu tanıdığım kadarıyla söyleyebilirdim ki, sabretmesinin bir işe yaramayacağını düşünüyordu fakat sabredecekti. "Bu arada sen sormadan söyleyeyim, kıza sakın mesaj atma, arama, okuluna gitme. Sevgilisi varmış sonuçta. Ayrılırlarsa, o zaman tüm azminle kaldığın yerden devam edersin."

Söylediğime içten bir gülücükle karşılık verdi.

"Hadi, gidelim artık."

✹

Üç gün sonra...

Defne Çınar...

Günlerden cumartesi olduğundan dolayı İrem başımızda *Koğuş, kalk!* diye böğürmese de, erkenden uyanmıştım. Saat neredeyse üç civarıydı ve uyandığımdan beri Büyük Salon'da bir sağa bir sola ilerliyordum. Bugün biricik babacığım ikinci kez dünyaevine giriyordu.

"Ya, Allah aşkına, götün bir minder görsün," dedi Elif. "Kurbanın olayım, otur artık."

"Bugün babam evleniyor," diyerek durumu hatırlattım. "Nasıl oturup da Su'yla dedikodu yapabilirim?"

"Bence dedikodu deyip geçme," diye uyardı Su. "Dedikodu, tartışmasız en iyi terapi yöntemi. Giriyorum WhatsApp gruplarına, beş dakikaya tüm stresimi atıyorum vallahi."

Onları umursamadan, bir sağa bir sola yürümeye devam ettim.

"Defne, biraz sakin olmaya çalış," dedi Elif. "Öyle babanın ne yaptığı kimin umurunda?"

"Öyle de, olmuyor işte," dedim. "Babam o benim. Nasıl beni yok sayıp evlenir? Zoruma giden şey, yeni biriyle evlenmesi falan değil... Hayatına devam etmek isteyebilir, hakkıdır ama beni istemeyen bir kadınla evleniyor. O kadının

beni istemediğini ima etmesi bile, babamın tekmeyi basması için yeterli olmalıydı."

"Ama olmamış," dedi Su. İrem, Elif ve Sıla, ona zekâsını sorgulayan bakışlar atınca ekledi. "Allah'ın bildiğini kuldan mı saklayacağım? Demek ki seni düşündüğün kadar sevmiyormuş. Seni istemeyen bir kadınla düğün hazırlıkları yapacak kadar sana değer veriyormuş. Böyle bir adamı umursayıp günlerini mahvetmek niye?"

Aslında Su'yun haklı olduğunu biliyordum ama o babamdı işte. Nasıl yok sayabilirdim ki? Belki ona duyduğum sevgi bitmişti ama hâlâ beni öfkeden delirtecek güce sahipti. İki kişilik koltukta İrem'in yanına oturduğumda gözlerim dolmaya başlamıştı. İçime attığım ne varsa şimdi kendini gösteriyordu. Bir oflama sesinin ardından Sıla önümde belirdi. Dizlerinin üstüne çökmüş, dizlerime yerleştirdiği kollarına çenesini yaslamıştı.

"Ne dersek diyelim, kendini üzeceksin, değil mi?"

"Üzülmek değil," dedim. "Öfke ve kırgınlık."

"Defne!" Elif'in sesini duyduğumda, yaşarmaya başlayan gözlerimi silip başımı kaldırdım. Yüzümü görünce kaşlarını hafifçe kaldırıp nefesini verdi ve bana doğru birkaç adım attı. Sıla gibi o da önümde eğildi. "Burada oturup ağlamak sana bir şey kazandırmayacak, farkındasın değil mi?"

"Biz de sabahtan beri aynısını diyoruz, yakışıklı," diye cevap verdi Su.

"Peki, ona burada ağlamak yerine, işe yarayacak bir şeyler yapmasını söyleyeniniz oldu mu?" Ne demek istediğini anlamak için, bir an sessizleşip ona baktık. O an yüzünde şeytani bir ifade belirdi. "İki seçeneğin var, Defne. Ya burada oturup çaresizce ağlarsın, ya da düğünü o ikisinin başına yıkar, artık uslu, küçük bir kız olmadığını babana haykırırsın. Seçim senin."

Ben bakışlarımı Elif'in gözlerinden ayırmazken, İrem "Düğüne gitmek onu daha çok üzebilir," diyerek bir uyarıda bulundu.

"Yapmadım diye pişman olacağına, yaptım diye pişman olsun," diyerek cevap verdi Elif. Ardından bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Seni üzen insanlar, şu anda otuz iki diş millete sırıtıyorlar. Git hepsinden bunun hesabını sor."

"Düğünün nerede olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım. Elif'in söyledikleri öfkemi kat kat fazlalaştırmıştı. Neden burada oturup ağlıyordum ki ağlatmak varken?

"Cidden gidecek miyiz?" dedi Su. Şaşkınlığı ses tonundan anlaşılıyordu.

"Ben biliyorum," dedi Elif, Su'yu duymazlıktan gelerek. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle, pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Elif'in bunu nereden bildiğini merak ederken, Fatih'in neden Elif'le çıktığını anlamıştım. Bir insana neyin iyi geleceğini biliyordu. Telefonunu bana çevirdiğinde, ekranda bir fotoğraf vardı. Bir... Davetiye fotoğrafı mı?

"Babam bana bir davetiye mi yollamış yani? Bu niye bana ulaşmadı ki?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bir fikrim yok. Gizem Hanım'ın odasına gittiğimde masanın üstündeydi. Ben de ne olur ne olmaz diye çekmiştim."

Ardından Elif fotoğrafı büyütüp adres kısmına getirdi. Oraya daha önce gitmiştim ve hayal meyal hatırlıyordum. Okuldan oldukça uzak bir yerdi. En az bir saat vardı ve deniz kenarında bir otelde olacaktı. Biricik babacığım paraya kıymıştı anlaşılan.

"Her şey iyi hoş ama Gizem Hanım bunu bizden neden sakladı ki?" dedi Sıla kafası karışmış bir şekilde.

"Aslında saklamadı," dedi İrem dikkatleri üstüne çekerek. "Zarfı sana vereyim diye bana vermişti. Gideceğini düşünmediğimden seni üzme gereği duymadım."

İrem'e böyle önemli bir şeyi sakladığı için öfkelenmiştim ama şimdi kızacak veya trip atacak değildim.

"Anladım. Her neyse," dedim yerimden kalkıp hızlı adımlar atarken.

"Nereye gidiyorsun?"

Su'yun sesiyle duraksadım. Derin bir nefes alıp verdikten sonra arkamı döndüm.

"Madem davet edilmişim..." dedim. "Gitmemek ayıp olur."

✺

Bora Kızılay...

"Fatih, söyle yavrucuğum, yatağımın altındaki son cips paketini sen mi bitirdin?" dedim Fatih'in saçını anne şefkatiyle okşarken. "Bak doğru söyle, söz kızmayacağım."

"Bora, ben dokunmadım diyorum, anlama sorunun mu var?" diyerek karşılık verdi Fatih.

Bizimkiler kantine gittikten sonra, yatağımın altında altın değerindeki kutsal paketi bulamayınca biraz delirmiştim. Aklıma Fatih'ten başka bunu yapabilecek yürek yemiş bir arkadaş da gelmiyordu.

"Lan, o zaman kim bitirdi bu paketi? Şu zamana kadar bir tek sen zulamı patlatmaya cesaret etmiştin."

"Evet," dedi Fatih. "Bunun karşılığında üstümde tepinmiştin. O zamandan beri seninle yemeğin konusunu konuşmak için bile istekli olduğum söylenemez."

Mete oflayarak masadan kalktı. İki üç gündür bu çocukta bir şeyler vardı. Her zamankinden daha öfkeli görünüyordu.

"Nereye?" diye sordu Çağatay.

Mete bıkkınlıkla arkasını döndü. "Tuvalete. Birlikte işemek ister miydin?"

"Sakin ol, oğlum ya!" dedim. "Günlerdir ne bu atarlı tavırlar? Sana küfretmişiz gibi davranıyorsun."

"Yok bir şey," dedi Mete. "Şu sıralar keyfim kaçık biraz, o kadar." Sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

"Neyi var bunun?" dedi Çağatay, Arda'ya. Genelde en zekimiz o olduğu için, otu boku ona sorardık.

Arda fikri olmadığını dile getirircesine omuzlarını silkti.

"Fatih, bana cips al," diyerek konuyu saniyede değiştirdim. Fatih ise, "Hay arkadaş ya!" diyerek bir elini dizine vurdu.

Biz geyik yapmaya devam ederken, Mete'nin masanın üzerinde bıraktığı telefonundan mesaj sesi yükseldi. Arda, ekrana baktıktan hemen sonra, meraklı bir yüz ifadesiyle telefonu eline aldı. Mesaj kimdendi bilmiyordum ama Arda'nın kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

✺

Arda Akkaya...

Mete'nin telefonundan bildirim sesi geldiğinde, refleks olarak bakışlarım o tarafa yöneldi. Ekranda 'İrem' yazıyordu. Aniden ekran kararınca telefonu elime aldım. İrem'in neden Mete'ye mesaj attığını merak etmiştim. Mete'nin ekran kilidini girdikten sonra mesajlara baktım.

İrem - Güney Kızı: *Defne babasının düğününü basacak. Biz de onunla birlikte gidiyoruz. Sana adresi atacağım. Defne o kadını gördüğünde ne yapar bilmiyorum. Yardım için gelsen iyi olur.*

'Biz zaten Superman'iz!' diye mesaj atmamak için zor tuttum kendimi. Ardından telefon tekrar titredi. Bu sefer İrem, düğünün yapılacağı yeri yazmıştı.

Üstümü değiştirmek için yerimden kalkarken, Bora "Ne oluyor?" diye sordu.

"Hazırlanın," dedim. "Yine düğün basacağız."

"Ne?"

Mete'nin sesini duyduğumda, arkamı dönüp telefonu ona fırlattım. Telefonu havada kapıp ekranına baktı. Mesajı okurken kaşları çatılmıştı. Onun gitmeyeceğini, bizi yollayacağını tahmin ediyordum ve zaten ben gidecektim. Sonuçta Defne yaşına göre biraz büyük bir sorun yaşıyordu.

Mete arkasını döndüğünde, "Ne oluyor, lan?" dedi Çağatay. "Biriniz bir şey söylesin."

"Defne babasının düğününü basacakmış. İrem yardım istiyor. Yanına gideceğiz."

Mete'nin cevabı beni cidden şaşırttığı için kaşlarımı istemsizce kaldırdım.

"En son bir hafta önce düğün bastığımda, sırtımda bir kızla ağaçtan düşmüştüm," dedi Çağatay. "O yüzden ben burada kalıyorum."

"Sen bilirsin, kanka," dedi Bora, Çağatay'ı ensesinden yakalayıp sürüklemeye başlarken. "Senin kararın sonuçta."

✺

Defne Çınar...

Bildiğimiz kadarıyla, düğünün yapılacağı yere direkt giden bir otobüs yoktu. Zaten oturup iki saat otobüs beklemek de istemiyordum. Bu yüzden taksiyle gitme kararı almıştık. Bayağı yazacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Her birimiz biraz ortaya atsa denkleştirirdik. Kızlar arka koltukta otururken, ben önde oturmuş, pencereden dışarıyı izliyordum.

"Ya, o taksimetre ne çabuk atıyor öyle?" dedi Elif. Şoför koltuğunun hemen arkasında oturmuş, sığmadığı için vücudunu hafifçe sağa çevirmişti. Biraz rahatsız bir pozisyonda oturuyorlardı.

"Ne kadar kaldı ya?" dedi Sıla. "Vallahi sağdan Su, soldan İrem yapıştı."

"Sıla, affedersin ama götünle burada pestilimi çıkartıp laf edemezsin," dedi Su fısıldayarak. Taksi şoförü duymamıştı ama ben duymuştum. Sinirli olsam bile gülmeden edemedim.

Elimdeki telefonum titremeye başlayınca gözlerimi pencereden çekip ekrana baktım. Burak arıyordu. Şu anda aklımı meşgul eden o kadar çok şey vardı ki, Burak'la tatlı tatlı konuşabilecek durumda değildim.

"Kim?" dedi İrem arkadan.

"Burak. Onu daha sonra ararım," diyerek cevap verdim.

"O meseleyi konuşmadık," dedi Su. "Nasıl gidiyor?"

"Yarın buluşmak istiyordu ama pek mümkün olacağını sanmıyorum," dedim. "Yani bugün olacaklardan sonra, bir yerlere gitmek isteyeceğimi düşünmüyorum."

"Kararlılığını kaybetme," dedi Elif. "Sana lazım olacak."

"Hep sen gaza getiriyorsun şu kızı," dedi Sıla. "Ağzına oklava ile vuracağım en sonunda."

"Ben sadece ona iyi gelecek şeyleri yapmasını söylüyorum. Ne yani, oturup çocuk gibi ağlasa daha mı iyiydi?"

"Dönüşte ben otobüsle gidiyorum, abi," dedi Su. "Biz öğrenci insanız, alışmışız otobüse. Taksilerde ne işimiz var? Hem, böyle taksi yolculuğu mu olur?"

"Az kaldı, kızlar," dedi şoför. "Dayanın biraz."

Ellili yaşlarda gösteren, saçlarını kar taneleri kaplamış bir adamdı. Derin bir nefes verip, cama doğru döndüm. Yaklaşık beş dakika sonra şoför "Geldik," dediğinde taksimetreye baktım. Annemin bu hafta için gönderdiği paranın yarısını taksiciye verecek olmak, yüreğime zürafa oturtmuştu. Cüzdanımdan bir miktar para çıkarıp adama uzattım. Kızlar da aynısını yaptılar. Adamın parasını ödedikten sonra taksiden indik.

"Taksiye el mi koysaydık ya?" dedi Su. "O kadar para ödedikten sonra başka türlü kendime gelemeyeceğim."

"Acaba yıllık benzin masrafını bizden mi çıkardı adamcağız?" dedi Sıla birkaç kâğıt parçasını çantasına sıkıştırırken.

İrem kaşları hafifçe çatılmış bir şekilde,"Onlar ne?" diye sordu.

"Arabadaki gazeteleri çaldık," dedi Su.

"İrem, hiç öyle bakma! O taksi parasını ödedikten sonra bir şeyler yürütmem lazımdı!"

"Demek burası," dedim gösterişli otelin kapısına bakarken. Dudaklarımı aralamamla, gündemimiz birden değişti.

Kapının önünde iki tane takım elbiseli adam vardı. Güvenlik görevlileri olmalıydılar. Birinin elinde bir dosya vardı. Davet edilenlerin listesi olduğunu tahmin ediyordum.

"Gülümseyin," diye fısıldadım kızlara, kapıya doğru ilerlerken.

Kapıdaki adam da aynı şekilde gülümsüyordu. "İsminiz?" diye sordu.

"Defne Çınar," dedim. Tam dosyaya odaklanacaktı ki, "Vural Çınar'ın kızıyım," diyerek bir açıklamada bulundum.

"Ah," dedi adam. "Anlıyorum. Kimliğinizi görmemde bir sakınca var mı?"

Cüzdanımdan kimliğimi çıkartırken, İrem'in "Sanki Amerika başkanı evleniyor!" diyerek söylendiğini duydum.

Kimliğimi çıkartıp adama uzattım. Organizasyon, mekân... Cidden masraftan kaçınılmamıştı. Babamın bu kadar parayı nereden bulduğunu merak ettim. Belki de düğünü kadınla ortak yapıyorlardı.

Neredeyse kendi düşünceme gülecektim. Benim onun parası hakkında fikrim yoktu ki.

Adam kimliğimi uzattıktan sonra, "İyi eğlenceler, efendim," diyerek gülümsedi.

Gece daha başlamadığından olsa gerek, herkes kendi arasında gülüşüp sohbet ediyordu. Kulakları dolduran keman sesine rağmen kimsenin dans ettiği yoktu.

"Gelinle damat nerede?" dedi Su etrafına bakarken.

"Çok mu merak ediyorsun, aptal sarışın?"

Çağatay yırtık dondan çıkar gibi birden belirmiş, bir elini Su'yun ensesine yapıştırmıştı. Tam ona bir şey diyecektim ki, hemen arkasında Mete'nin belirmesi, boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu.

"Bırakşana be hıyar!" diyerek debelendi Su.

"Çağatay!" dedi İrem gözlerini büyüterek. "Burada insanlar para sıçıyor. Biraz daha olgun davranın. Bunların çocukları sizden daha akıllı."

"İrem haklı," dedi Arda. "Attıracaksınız bizi buradan."

Çağatay elini Su'yun ensesinden çektiğinde, Su onun göğsüne bir tane yapıştırdı.

"Su!" diyerek uyardı İrem.

Su, İrem'e bakıp ciddileşti.

"Siz nasıl geçtiniz güvenliği?" diye sordu Elif.

"Dışarıdakilerle ben konuştum," dedi Arda. "İnsanları ikna etme konusunda başarılıyım sanırım."

"Burada olduğumuzu nereden biliyordunuz?" dedi Sıla.

"Biz her şeyi biliriz," diye yanıtladı Çağatay.

"Maşallah," dedi Su. "Oğlumuz da pek bir malmış."

Çağatay ona bir şey söylemek yerine tip tip baktı.

"Amacınız ne?" dedi Fatih. "Burayı dağıtmak size ne kazandıracak?"

"Rahatlama, mutluluk... Daha saymamı ister misin?" diyerek karşılık verdi Elif.

"Biraz mantıklı düşün. Bir kere olsun mantıklı ol."

"Sen mantıklı davrandın da eline ne geçti?" dedi Elif. "Bazen bazı şeyleri düşünmemek en iyisi."

"Aslında haklı olabilir," dedi Mete. İlk kez konuşuyordu ve Elif'le aynı fikri paylaşması şaşırmamıza neden olmuştu. "Sonuçta bu sizi rahatlatacaksa, iyi bir fikir olabilir."

Ardından bir süre sessiz kaldık.

"Baban ve cici annen henüz hazırlanıyor olmalılar," dedi Su oluşan sessizliği bozarak. "Şurada boş masa var. Gelin bekleyelim."

Hep birlikte yuvarlak masaya doğru ilerledik. Derin bir nefes alıp sandalyelerden birine oturdum. Su bir yanıma,

Bora diğer yanıma kuruldu. Saniyeler sonra herkes masaya yerleşmişti.

"Demek babanın düğününü dağıtacağız," dedi Bora.

"Biz mi?" dedi Sıla gülerek.

"Yani Defne ortalığı yıkıp bağırırken, gaza gelip birkaç bardak da ben kırarım," dedi Bora. "Sen de buradaki insanları yer, katliam çıkarırsın."

Gerginliğimi biraz olsun almış ve gülmemi sağlamıştı.

"Bu sefer de kazağına böbrek kusar, kanka," diyerek dalga geçti Fatih.

"Ya, bilerek olmadı dedik ya!" diyerek kendini savunmaya çalıştı Sıla. Ne kadar kendini savunursa savunsun, bu konunun onu utandırdığını gizleyemiyordu.

"Kıza bak, bir de atar yapıyor," dedi Bora. "Bedenimi kesecektim, Çağatay tuttu, kızım! Sen ne diyorsun?" Sıla kendini tutmaya çalışmasına rağmen tebessüm etmişti. "Bir de bıyık altından gülüyor. Hem de mecazi anlamda değil... İp alayım mı, yavrum?"

"Arda, bak vallahi sinir soldan soldan geliyor haberin olsun. Kankana sahip çık," diyerek uyardı Sıla.

"Ben acıktım ya," dedi Elif. "Atıştırmak için bir şey vermiyorlar mı bunlar?"

"Yemek yemeğe mi geldik sanki?" dedi Su. "Okula gidince yeriz."

"Doğru ya," dedim keyifsizce. "Düğünü mahvetmeye geldik."

Ardından bir süre ortama sessizlik hâkim oldu. Herkes bu sessizlikten rahatsız olmuştu ama kimsenin konuşmaya niyeti yok gibiydi. Puslu düşüncelerim birbirinin ardına bağlanmış sürüklenirken, yavaş bir müziğin çalmasıyla gecenin nihayet başladığını anladım. Birkaç çift dans etmeye başlamıştı bile.

"Ben bunaldım be!" dedi Su. "Hem, ortama karışmak için onlardan biri gibi davranmak lazım. Ben dans edeceğim."

"Kızım, otur oturduğun yerde. Bir de sen çıkma başımıza," dedi Çağatay kaşlarını çatarak.

Su onun uyarısını pek ciddiye almış gibi durmuyordu. Etrafına alıcı gözle bakmaya başladı. Kendine bir partner aradığını tahmin ettim. Sonunda sandalyede yan oturup, "Defne, bak," diye fısıldadı. "Şuradaki çocuk nasıl?"

Gösterdiği yere baktığımda, atıştırmalıkların bulunduğu masanın yanında duran üç çocuk gördüm. Bizden en fazla iki yaş büyük olabilirlerdi.

Bir dakika... Çetin?!

Mavi gözleri, kahverengi saçları ve gülünce yüzünün yarısını kaplayan gamzesi ile tam karşımdaydı. Onu o kadar çok özlemiştim ki. Uzun süredir sadece mesajlaşabiliyorduk. Şimdi onu kanlı canlı görmek, yüreğimin ağzıma gelmesine neden olmuştu.

Hızla masadan kalkıp yanlarına giderken, bizimkilerin şaşkın gözlerle arkamdan baktıklarını hayal edebiliyordum.

Koşar adımlarla Çetin ve arkadaşlarının yanına doğru ilerledim. Aniden Çetin'le göz göze geldiğimizde, onun da gözleri mutlu olduğunu belli edercesine parladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Elindeki bardağı masaya koydu ve bana doğru hızla birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kollarımı boynuna doladığımda, onu sandığımdan daha çok özlediğimi fark ettim. O da kollarını belime dolayıp beni etrafımda tam tur döndürdüğünde kahkahalarımız salonu inletti. Muhtemelen herkesin bize bakmasına neden olmuştuk.

"Çetin?" dedim hâlâ ona sarıldığımdan emin olamıyormuş gibi. "Senin burada ne işin var?"

"Vural Amca evleniyor," dedi sanki çok saçma bir şey sormuşum gibi. "Gelmem çok doğal değil mi?"

"Bana düğünle ilgili hiçbir şey söylememiştin," dedim. Genelde onu azarlarken kullandığım ses tonunu kullanıyordum.

"Sormamıştın ki," dedi. "Ben de konuşmak istemediğini düşündüm."

Ona biraz öfkeli sayılsam da, babamın evliliği hakkında konuşmaktan kaçınması oldukça akla yatkındı. Bu yüzden ona bağışlayıcı ve dost canlısı bir gülümseme sundum.

"Selam."

Su'yun sesini duyduğumuzda ikimiz de ona baktık. Su'yun, Çetin'e attığı bakışlardan az önce beğendiği çocuğun Çetin olduğunu anladım.

"Selam," diye karşılık verdi Çetin gülümseyerek. Ardından kısa bir sessizlik oluştu.

"Bu, Su," diyerek tanışma merasimini başlattım. "Bu da Çetin. Su, benim okuldan çok yakın bir arkadaşım. Çetin ise, çocukluktan beri başıma bela olan insan müsveddesi."

"Memnun oldum," dedi Çetin elini uzatırken. Ona olan hakaretimi pek umursamışa benzemiyordu.

Su, kendisine uzatılan eli memnuniyetle sıktı.

"Görüşmeyeli nasılsın peki?" dedim Çetin'e dönüp.

"İnanması güç ama artık Cansel defteri tamamen kapandı," dedi. "Birkaç olay oldu, anlatırım sonra."

Söylediği şeye gözlerimi kocaman açarak tepki verdim. Bu beni çok şaşırtmış ve bir o kadar da mutlu etmişti. Çetin 'i ondan vazgeçirecek olayın ne olduğunu merak etmiştim, zira onun Cansel'e olan sevgisi, küçük bir çocuğun oyuncaklara olan sevgisiyle eşdeğerdi. Vazgeçebileceğini hiç sanmazdım.

"Sonunda," dedim. "Tebrik ederim!"

Çetin bu söylediğime gülümserken, Su olayları bilmediği için hafifçe sırıtmakla yetindi. Gerildiğini görebiliyordum. Çetin'i beğenmiş olabilir miydi?

Çetin dikkatini Su'ya vererek, "Kusura bakma," dedi. "Biraz dışlanmış gibi oldun ama..."

Su kocaman bir gülümseme sundu ona. "Yok. Sorun değil."

Vücut dilinden kullandığı ses tonuna kadar ani bir değişim yaşaması, kaşlarımın şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu. Oldukça kibar bir kadın imajına bürünmüştü.

"Düğün sahibini tanıyor musun?" dedi Çetin, Su'yla konuşmaya devam ederek.

"Defne'nin anlattığı kadar."

"İyi bir insandı aslında. Acaba niye böyle oldu?"

"Demek ki sandığın kadar iyi bir insan değilmiş," dedi Su.

Hemen ardından ikisi oldukça koyu bir muhabbete daldı. Bense bir Çetin'in, bir Su'yun davranışlarındaki değişimi izliyordum. İkisini de tanıyordum ve şu anda takındıkları davranış şekillerinin kendi karakterleri ile örtüşmediğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Flört ediyor gibi görünüyorlardı.

Fakat bu durumdan rahatsız olmuştum.

Çetin uzun bir süredir Cansel'e âşıktı ve şimdi birden onu bırakması bana göre pek hayra alamet değildi. Cansel'den uzaklaşmak için Su'yla kafasını dağıtmaya çalışmasını istemiyordum. Bunu düşünmek bile beni irite etmeye yetiyordu.

O an, aralarındaki yakınlığa ses çıkarmasam da, beynimin panosuna sonradan mutlaka bu konuyu ikisiyle de konuşmamı bana hatırlatacak mavi bir not kâğıdı astım.

Ne oldu, ne ara oldu bilmiyorum ama birden o kadar çok sıkı fıkı oldular ki... Su'yun baştaki kasıntı halleri gitmiş ve bana gösterdiği yüzünü Çetin'e açmaya başlamıştı. Sonunda onlar dans pistine ilerlerken, ben de masaya geri döndüm.

Masaya oturduğum gibi, "O kim?" diye sordu Sıla.

"Çetin benim çocukluk arkadaşım," diye açıkladım. "Su da onu beğenmiş sanırım. Gidince onu sorguya çekeriz. "

"Çocuk yakışıklıymış ama," dedi İrem. "Sen böyle biriyle nasıl uzun süre arkadaş kalabiliyorsun?"

Söylediği şeye gülümseyerek cevap verdim. Çetin oldukça yakışıklı bir çocuktu ama dış görünüşü onun için bir

ödül olduğu kadar lanetiydi de. Günümüz insanları dış görünüşe bakıp o kadar kolay aldanabilirdi ki... Kimin gerçekten sevdiğini, kimin sadece dış görünüşünü önemsediğini kavramak çok zor bir işti.

"Bu kız oksijenle kafa mı buluyor?" dedi Çağatay asabi bir sesle. "Buraya ne için geldik, şunun yaptığına bak."

"Canı sıkılmış işte. Sana ne zararı var?" diyerek Su'yu korudu Elif.

Bense onlara bakmadan, dans eden arkadaşımı izliyordum. Şu an gülüyor ve her zamanki gibi tartışıyorduk. Her şey ne kadar sıradan görünüyor olsa da, hepimizin içinde bir miktar tedirginlik vardı ve bunu hissetmesi hiç zor değildi.

Yaklaşık iki dakika sonra, "Cidden bu kadar yeter!" dedi Çağatay.

Ne yaptığını görmek için bakışlarımı Su ve Çetin'den çekip Çağatay'a odakladım. Hızla yerinden kalktı ve beni bir kolumdan tutarak dans pistine ilerledi. Kavga ettiğimiz gece, Sarmaşık Bar'da yaptığının aynısını yapacağını hemen fark etmiştim.

"Çağatay, bırak eğlensin kız," dediğimde ellerini belime yerleştirip yavaş yavaş ikisine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Bari dans edebiliyor muyum diye sorsaydın," diye söylendim.

"Defne, kırk yılın başı bir iyilik yapacaksın, iki saat söylenme!" diyerek cevap verdi.

"Ya, sana ne bu kızdan?" dedim dayanamayıp.

"Ne demek sana ne?" dedi kaşlarını çatıp. "O ne kadar saçma bir cümle öyle?"

"Rahat bıraksana kızı. Hem sizin burada olduğumuzdan nasıl haberiniz oldu?"

"Sen benim kardeşim falan olsan, günde üç öğün seni döverdim yemin ediyorum. Ne cırtlak bir şeysin sen! Seni alacak adama şimdiden üzüldüm," dedi en iğneleyici ses tonuyla.

Tam ona bir şey söyleyecektim ki, "Çift değişimi," diye neşeli bir sesle beni döndürüp, Su ve Çetin'in arasına soktu. O kadar hızlı davranmıştı ki, ne ara Çetin'le dans ettiğimi, Çağatay'ın Su'yu ne ara çekiştirdiğini anlayamamıştım.

"Kızın sevgilisi olduğunu söyleseydin bari, Rocky," dedi Çetin dans etmeyi sürdürürken. Hemen ardından hafif bir moral bozukluğuyla, "Çocuktan benim adıma özür dilersin. Hoş kızdı be, yazık oldu," dedi.

"Sevgilisi değil zaten."

"Öyle mi?" Şaşırdığı belli oluyordu. "Olma yolundalar o zaman."

"Hayır hayır. Yani sanmıyorum. Çağatay sürekli Su'ya 'aptal sarışın' deyip duruyor. Yani biz de diyoruz ama o cidden kırıcı konuşuyor. Ondan hoşlandığına dair hiçbir..."

"Bazı insanlar duygularını açıklayamaz," diyerek lafımı kesti. "Onun yerine aptalca davranmayı, hatta zarar vermeyi seçerler. Akıllıca değil ama bazı insanlar böyledir."

"Öyle olsa, Su'yla konuşmaz mıydı sence?"

"Belki Çağatay dediğin arkadaşın da duygularının farkında değildir."

Söyleyecek bir şeyim olmadığı için bakışlarımı Su ve Çağatay'a çevirmiştim. Çoktan bir atışma içine girmişlerdi. İlk kez onlara sevgili olabilme ihtimallerini düşünerek baktım. Aslında... Tatlı bir çift olabilirlerdi.

"Sen bayağı tecrübelenmişsin, Bay Aşk Doktoru," dedim gülerek.

"Sen geç dalganı," derken o da gülümsüyordu. "Ama Cansel bana çok şey öğretti."

"Sahi," dedim. "Sen nasıl bıraktın onu? Daha doğrusu bırakabildin mi?"

"Cansel şu anda bizi izliyor, Defne."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, nasıl bu kadar rahat olduğunu merak ettim. Normalde bu kızın adının geçmesi bile

heyecanlanması için yeterliyken, şimdi aynı ortamda olmalarını umursamıyor gibi görünüyordu.

"Sence onu umursuyor muyum?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Ama nasıl birden böyle oldun?" dedim kaşlarımı çatıp anlamaya çalışırken.

"Benimki de can be, Defne," dedi sonunda hüzün dolu bir gülümsemeyle.

Bu gülümseme, hafif acı barındıran türde olan gülümsemelerdendi. Kırılan kalbi ne kadar tamir edersek edelim, ufak bir iz kalırdı orada. Canımızı acıtmasa da, izi oluşturanların bahsi geçtiğinde hafifçe sızlayan bir iz... Ve o iz, dudaklarımıza gülümseme olarak düşerdi. Şu anda Çetin'in dudaklarında gördüğüm gülümseme de tam olarak bunu andırıyordu.

"Sevgilisini bilerek gözüme sokan bir insana daha fazla nasıl katlanabilirim?" Olayı anlatmaya devam etmesini bekler gibi kaşlarımı çattım. "Bizim takıldığımız bir mekân var," dedi. "Arkadaşları görmüş bizi. Daha sonra sevgilisini alıp o mekâna geldi. Neden yaptığı, niye gözüme sokmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. O gün, gözümün içine baka baka o çocuğa sarıldı, o çocuğu öptü. Onu öptükten sonra bana baktığı o saniye her şey bitti benim için."

"Şimdi nasılsın?" dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

Bir insanın başka bir insanı istemeye istemeye kalbinden silmesi zor bir durumdu. Böyle durumlarda insan olgunluk kazanıyordu. Çocuk olarak kalmak istemesine rağmen, birden büyümeye zorlanıyordu. Sanırım bunun yaşattığı hissiyatı tarif etmek pek mümkün değildi.

"Rahatlamış hissediyorum. Ayrıca kimsenin vazgeçilmez olmadığını görmek, bana özgüven sağladı."

"Sanki hiç yoktu ya!"

"Peki, sen nasılsın? Biri var mı hayatında? Artık olsun, lütfen olsun."

Söylediği şey keyfimin kaçmasına ve yüzümdeki gülümsemenin yavaş yavaş solmasına neden olmuştu. Dudaklarımda öldüğünden emin olduğum gülümsemeyi tekrar diriltmeye çalışırken, Çetin'in kaşları çatıldı.

"Bayağı kötü olaylar olmuş anlaşılan."

"Ben birini çok üzdüm," dediğimde başını hafifçe salladı. Sanki uzman doktormuş da, hastasına bakıyormuş gibi baktı bana.

"Olayı biraz daha detaylı anlatırsan yardımcı olabilirim."

"Bir çocuk var, adı Burak. Şu an onunla sevgiliyiz. Ama önceden, sevgilisi olduğu halde benimle flört etmeyi sürdürdü. Doğal olarak bu olay benim gururumu çok incitti ve konuşmayı kesmek istedim. Bir süre peşimden koştu. Ardından birkaç olay daha oldu ve benim için cidden endişelendi. Üstelik çıktığımız gün, bana öyle bir baktı ki, gerçekten sevdiğini anladım."

"Ama sen artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyorsun?"

"İnsan olarak çok seviyorum ama başka türlüsü ne yaparsam yapayım olmayacak gibi. Sonuçta daha bir şeylere başlamadan bana taşıyamayacağım bir yalan söyledi."

"Sevgilisi olduğunu nereden öğrendin peki?"

"Kendi itiraf etti."

Çetin derin bir nefes alıp, düşünmek için kendine zaman tanırken, ben de ağzından çıkacak olan kelimeleri merak ederek pürdikkatle onu izliyordum.

"Bak," dedi sonunda. "Eğer sana sevgilisi olduğunu itiraf etmişse, bu çok iyi bir şey. Ama sevgilisiyle kavga etmiş ve bundan dolayı, gözünü boyamak için seninle böyle bir konuşma yapmış da olabilir. Sonuçta sevgilisi varken, ne olursa olsun seninle muhatap olmamalıydı. Ama şu da var

ki, onun gözlerinde gerçek sevgiyi gördüğünü söylüyorsun. Samimi de olabilir."

"Sence ne yapmalıyım?"

"Çıkmayı kabul ettiğine göre, eski defterleri kapatmışsın zaten. Bu saatten sonra o konular için kafanı yormana gerek yok ama unutma, sevmek de sevilmek de tek başına olduğu zaman hiçbir işe yaramaz. Karşılıksız olduğu sürece, ne sevilmek mutlu eder insanı ne de sevmek. Bu yüzden, eğer ona karşı içinde bir şeyler öldüyse, onlara tekrar hayat vermeye çalışma, çünkü başarısız olursun. Güven denilen şey bir kere kırıldığı zaman, bir daha toparlanması çok güç oluyor. Zorlamaya çalıştığında da, çabaların iki tarafı üzmekten başka bir işe yaramıyor."

"Biri daha var," dedim çekingen bir ifadeyle.

Gözleri kocaman açılırken bir kahkaha patlattı. "Vay be Defne!" dedi kahkahalarının arasından. "Ben seni uslu bir şey zannediyordum. Anlat bakalım."

"O, arkadaşlarımın nefret ettiği biri. Birkaç gün önce bana bir şeyler hissettiğini söylemişti ve ben... Onu bayağı incittim. Beni öptüğü akşam, gidip Burak'la konuştum ve sevgili olma kararı aldık."

"Yani şu anki ilişkinin tek nedeni bu bahsettiğin çocuk mu?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım.

"Burak çok iyi biri ve beni mutlu edeceğini hissediyorum. Bu da onunla çıkmamın bir nedeni ama genel olarak, evet, sanırım o çocuk."

"Defne," dedi gülerek. Sanki kızıyla konuşan bir baba gibi hali vardı. "Yavaşça sol tarafına bak."

Dediğini yapıp yavaşça başımı sola çevirdiğimde, bir kızın kırgın ve öfkeli bakışlarını bize yolladığını gördüm.

Bu kız, Cansel'in ta kendisiydi.

"Köpek gibi sevdim ben o kızı. Ne istese yapmaya hazırdım ama o değerimi bilmedi. Şimdiyse kendini hırpalıyor,

ağlıyor, sızlanıyor. Bir şey söyleyeyim mi sana? Umurumda bile değil. Karşıma geçip ağlamaktan nefesi kesilse bile, umurumda değil."

"Biraz kötü olmuş," diye mırıldandım boğazımda bir şeyler düğümlenirken. Hayat işte bu kadar enteresan bir bilmeceydi. İnsan, kısa bir süre önce uğruna yangınlar çıkardığı kişi için, bir süre sonra kıvılcım bile oluşturma gereği görmüyordu.

"Sana bir dost tavsiyesi... Seni seven insanların kıymetini bil. O çıktığın çocuğun *eski* flörtün olmasının bir nedeni var ve asla eskisi gibi olmayacak. Seni tanıyorum, Defne. Hareketlerini ezbere biliyorum ve için rahat etmeyecek. Sürekli *Acaba başka kızlarla görüşüyor mu?* şüphesi olacak içinde. Hem sanırım o bahsettiğin çocuğa karşı da boş değilsin."

Söylediği şeye o kadar çok şaşırmıştım ki, bir an ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Yanılmamışım," diyerek gülümsedi.

"Ne alaka şimdi o?" dedim kendimden emin görünmeye çalışarak.

"Çünkü Cansel'in yaşadıklarının aynısı senin başına gelecek ve bu seni dehşete düşürüyor. Bakışlarından belli," diyerek cevapladı. "Ah düzelteyim, yani böyle devam edersen aynısı başına gelecek."

Başımı oturduğumuz masaya çevirince, Mete'nin bana doğru öfkeyle baktığını gördüm ama göz göze gelmemiz en fazla bir saniye sürmüştü. Hemen başını çevirip dikkatini başka yöne odakladı.

"O mu?" diye sordu Çetin.

Başımı onaylar gibi salladım. "Ya artık beni istemezse? Sonuçta insan canını bu kadar yakan birini niye yanında tutsun ki?"

"İster," dedi. Kendinden o kadar emin konuşuyordu ki. "Canını yak veya yakma –her ne kadar yakmamanı tercih

edecek olsa da– ister. Ben acıdan kıvrandığımda bile, ona sarıldığımı hayal ederdim. İstemezse zaten düşünmeni gerektirecek kadar senden hoşlanmamıştır."

"Peki, Burak'a haksızlık olmaz mı?"

"Asıl onunla çıkmaya devam etmen ona haksızlık olur," dedi. "Dediğim gibi, sevmek ya da sevilmek, tek taraflı olduğu sürece insanın işine yaramaz. Üzgünüm fakat durum bu. Hem, seni seven ve senin de sevdiğin bir adamı, sevmediğin ve sevgisinden tam anlamıyla emin olamadığın bir adama feda mı edeceksin? İnan bana, doğru yol bu değil, güzelim."

Dudaklarımda bir gülümseme oluştu. Açıkçası Çetin'le konuşmak beni ilk kez böyle rahat hissettiriyordu. Bu kadar rahatlatacağını hayal bile edemezdim.

✺

Su Erdem...

"Sen cidden bir davarsın," dedim bağırmamaya özen gösterip, bir yandan da öfkeli olduğumu belirterek.

"Su, bazen gözümde öyle iğrenç bir şekil alıyorsun ki, elime makas alıp o sarı saçlarını kökünden kesmek istiyorum." Omuzlarında olan ellerim, korkuyla saçlarıma gittiğinde gülümsedi. "Korkma korkma! O kadar da cani değilim."

"Senden her şeyi beklerim," dedim. "Zaten sürekli sarışınlığıma takmış durumdasın. Bir teline bile dokunursan, dalağını ızgara yapar yerim, haberin olsun."

"Çok geniş bir hayal dünyası. Takdir ettim doğrusu."

Dalga geçercesine söylediği bu sözler sinirimi bozmuştu. Gözlerimi devirerek onu itmeye çalıştım ama bırakmak yerine daha çok sıktı. Evet, belki buraya bu düğünü dağıtmaya gelmiştik ama biraz eğlenmek istemem sanki çok kötü bir şeymiş gibi davranıyordu.

"Tamam tamam," dedi. "Bir şey demedim."

"Hep benimle dalga geçiyorsun. Ben de insanım. Sürekli aptalmışım gibi davranıyorsun ama senden daha zekiyim." Ben ciddi bir şekilde konuşurken onun dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi ve bu, iyice sinirlenmeme neden oldu. "Beni delirtip, üstüne gülüyor ve daha çok delirtiyorsun. Sonra bu kadar çok delirmeme deliriyorum. Karşındakine biraz iyi davransan geberir misin?"

"Kusura bakma," dedi dudaklarını birbirine bastırırken. Neye güldüğünü hâlâ anlayamamıştım. Öfkeden kuduracak durumda olmama rağmen, karşımda pişmiş kelle gibi sırıtması hoş değildi. Kaşlarımı çatmış dik dik ona bakarken, "Cidden bilerek gülmüyorum. Şu an kendi halini görsen bana hak verirsin," diyerek bir açıklama yaptı.

"Ne varmış halimde?" dedim daha sakin bir ses tonuyla.

"Kıpkırmızı oldun. Senin üstünde bu etkiyi vermek güzel bir his." Omzuna bir tane yapıştırdım. Bir süre güldükten sonra birden ciddileşip, "Eğlenceli bir ortama girdiğin zaman, karşına çıkan ilk çocukla dans ediyorsun," dedi. "Şu huyundan vazgeç."

"Sanmıyorum," dedim. "Eğlenmeyi seviyorum."

"Sana eğlenme demiyorum. Hemen millete yapışma diyorum," dedi iğneleyici bir ses tonuyla.

Kullandığı ses tonu bile, onu ciddiye almam için yeterli değildi. İkimiz de bunun farkındaydık. Üstümüze bir sessizlik bulutu çökmüştü ve ben garip bir şekilde bu sessizliği muhafaza ettim.

"Defne hakkında ne düşünüyorsun?" dedi bir süre sonra.

"Bugün biraz yıpranacak." Gün boyu dile getirmesem de, düşüncem buydu.

"Öyle," diyerek onayladı. "Peki, onun moralini nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?"

"Senin tabirinle, millete yapışarak," diyerek iğneledim. "Her şey bir yana, ne kadar üzülürse üzülsün, kendini bir

yere kapatıp çaresizce bugünün geçmesini bekleyeceği zamanki kadar üzülmeyeceği kesin. Ortalığı kırıp dökmek kesinlikle ona iyi gelecektir."

"Umarım haklı çıkarsın. Çünkü ne kadar iyi gelirse gelsin, içimden bir ses kırılacağını söylüyor."

✺

İrem Doğan...

Defne, Çetin'le dans etmeye başladıktan birkaç dakika sonra, Mete hava alacağını söyleyerek masadan kalkmıştı. Fatih de bir şey olduğundan tırsıp peşinden gitmişti. Ardından Elif de lavaboya gitmek için ayaklanmıştı ama içimden bir ses, Mete ve Fatih'i dinlemeye gittiğini söylüyordu.

Mete'nin arkasından bakarken, ilk kez bir Kuzey erkeğine üzülmüştüm.

Buraya gelirken Burak'a değil de Mete'ye haber vermemin bir sebebi vardı. O çocuğa nedense bir türlü ısınamamıştım. Defne ona karşı bir şeyler hissediyor olabilir diye bunu çok sık dile getirmiyordum ama sevgilisi varken başkasıyla konuşması... Büyük bir ayıptı. Böyle bir erkekten ne hayır gelirdi ki?

"Ben çok acıktım," dedi Sıla. "Bir şeyler atıştırmaya gidiyorum."

"Bugün yemek yemiştin diye hatırlıyorum," dedim gözlerimi kısarak.

"Doğru hatırlıyorsun," dedikten sonra yerinden kalktı ve atıştırmalıkların olduğu masaya doğru ilerledi.

"Sıla, bekle."

Bora birden ayaklanıp Sıla'nın peşine takıldı. Sıla'nın yanına gittiğinde birlikte yiyeceklerin yanına ilerlediler.

"İrem," dedi Arda bu sırada. Yanımdaki sandalyede oturuyordu. "Biliyor musun?"

Defne ve Mete'den bahsettiğini tahmin ediyordum ama yine de riske girmeye değmezdi. Başka bir şeyden bahsediyorsa,

Mete'yi zor durumda bırakmak istemezdim. "Neyi biliyor muyum? Anlamadım," dediğimde kaşlarını kaldırıp *Cidden mi?* der gibi bir bakış attı.

"Mete ve Defne'den bahsediyorum," dedi. "Haberin var, biliyorum."

Daha fazla bilmezlikten gelmenin pek mantıklı olmadığına karar verip başımı onaylar gibi salladım.

"Sadece Defne'nin neden Burak'la çıktığına anlam veremiyorum," diyerek sözlerine devam etti.

"İnsanlar hislerinden korktuklarında, farkında olmadan hem kendilerini, hem de karşı tarafı üzecek şeyler yaparlar," diyerek açıkladım. "Elbette sonradan akıllanırlar ama iş işten çoktan geçmiş olur. Bana Defne'nin durumu da aynı böyleymiş gibi geliyor."

"İş işten geçtiğinde ne yapacak, çok merak ediyorum," dedi Arda kendi kendine.

Cevap vermek yerine, bakışlarımı ondan kaçırıp salondaki insanları inceledim. Burası sahtelik kokuyordu. Sahte insanlar, sahte gülümsemeler, sahte dostluklar... İnsan sarrafı olmasanız bile rahatlıkla hissedebilirdiniz.

"Annenle durumunuz nasıl?"

Başımı hızla ona çevirip gözlerine baktım. Cidden önemsiyor gibiydi, samimi görünüyordu. "Bildiğin gibi," diyerek cevap verdim. "Hâlâ Gizem Hanım'ı sıkıştırıyor. Gizem Hanım'sa kırılmamı istemediği için, bu konuları annemle konuşmamamı söyledi. Moralinin o kadar bozuk olmasına rağmen, hâlâ öğrencilerini düşünüyor. O harika bir kadın." Ardından kendi kendime güldüm. "Galiba Gizem Hanım'a karşı aşkım kabardı."

O da aynı şekilde gülümsedi. "Evet," dedi. "Fark ettim."

"Sorun şu ki, haklısın." Bunu söylediğime şaşırmış gibi görünüyordu. Ben bile böyle dediğime şaşırmıştım. "Güçlü

görünmeye çalışmak, can sıkıyor ve yoruyor. Beni üzgünken gülmek zorunda bıraktığı için annemden nefret ediyorum."

Söylediğime bir cevap vermek yerine, hızla yerinden kalktı. Elimden tutup beni ayağa kaldırırken ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım.

"Hadi gel, dans edelim."

"Saçmalama!" diyerek karşı çıktım. "Ben dans etmeyi bilmiyorum."

"Ben de öyle," dedi peşinden beni de sürükleyerek dans pistine ilerlerken. "Ne çıkacağını görmüş oluruz."

✺

Sıla Yüksel...

"Burada ne çok şey var, lan!" dedi Bora. Dikdörtgen masaya cennete düşmüş gibi bakıyordu.

"Aynı şeyleri düşünüyoruz ama hayvanlaşmayalım lütfen," diyerek uyarıda bulundum.

"Bunu kendine 'dişi ayı' diyen bir varlık mı söylüyor?" diyerek dalga geçti.

"Bana bu lakabı takan sendin," diye cevap verdim.

"Reddetmek yerine benimseyen de sen..."

"Benimsediğimi kim söyledi? Sadece böyle hitap etmeni umursamıyorum, kabullendim."

"Haklılık payım olduğu için kabullendin."

Sonunda sıkılıp, sessiz kalmakla yetindim. Söyleyecek bir şeyler mutlaka bulabilirdim fakat ne söylersem söyleyeyim, her şeye karşı bir cevabı olacağını düşünüyordum.

Onu boş verip, üst üste dizilmiş tabaklardan bir tane aldım ve ne yiyeceğime karar vermeye çalıştım.

"Düşünsene, bunlar sadece atıştırmalık. Bir de garsonların getireceği yemek, pasta falan olacak," dedim Bora'ya. "Defne'nin babasının bu kadar parası olduğunu bilseydim, onunla ben evlenirdim."

"Bence sen evde kalırsın. Seni doyuracak kadar zengin bir adamın olduğunu düşünmüyorum."

"Ben de seni doyuracak kadar yemek yapabilen bir kadının olacağını düşünmüyorum. Demek ikimiz de evde kalacağız, gördün mü?" diyerek cevap verdim. Anında duruşum dikleşti. Yüzümde bir gülümseme oluştu. Birilerine laf sokmak hoşuma gidiyordu. Bu kesinlikle bir terapi yöntemi olarak kabul edilmeliydi.

Bora söylediğim şeyi umursamadan bir tane kurabiyeyi alıp ağzına attı. "Güzelmiş," dedi lokmasını yuttuktan sonra. Ardından bir tane daha kurabiye alıp, konuşmak için araladığım dudaklarımdan ağzıma tıktı. Bu hareketini beklemediğim için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. Şaşkınlığım geçtikten sonra çiğnemeye başladım. Cidden güzel bir tadı vardı. Çiğnemeye başlar başlamaz çikolata tadını almıştım.

"Güzelmiş," dedim tabağıma iki tane kurabiye attıktan sonra.

Bora o sırada başka bir şeyin daha tadına bakmıştı. "Bak bu da güzel," diyerek bir kek attı tabağıma. Ben de onun tabağına üç tane ekler attım. Bir süre kararsız kararsız masaya bakınıp, birbirimizin tabağını doldurduk.

"Bora, burada olduğumuzdan nasıl haberiniz oldu?" diyerek sessizliği bozdum. Yüzünde sorumu cevaplamak istemeyen bir ifade belirdi ama gerçekten merak ediyordum.

"Bunları daha sonra konuşuruz," diyerek geçiştirdi. Çok da zorlamak istemediğim için, bu konuyu sonra açmak suretiyle kapattım. "Sen nasılsın peki?"

"Açım," diyerek gülümsedim. O da aynı şekilde gülümsedi. Ardından, "Nasıl olabilirim ki?" diye ciddi bir şekilde cevapladım. "İrem'in annesiyle olan durumunu biliyorsun... Defne babasının düğününü mahvedecek... Bense sadece olanları izliyorum. Onların hayatını düzeltmek için elimden bir şey gelmiyor ve bu pek iyi bir his değil."

"Keyifleri gayet yerinde gibi," dedi Bora. Arkamdaki dans pistine bakıyordu. Bakışlarımı onun baktığı yöne çevirdim. Defne'nin tanımadığım bir çocukla dans ettiğini, İrem'in de Arda'yla dans ederken bir şeyler konuştuğunu gördüm.

"Başını yastığa koyduğunda aynı şey geçerli değil ama," diyerek gülümsedim.

Başını onaylar gibi salladı. "Öyle," dedi. "İnsanın gün boyu kaçtığı ne kadar düşünce varsa, hepsi geceleri acımadan üstünde tepinir."

"Senden böyle anlamlı cümleler beklemiyordum," diyerek gülümsedim. Cidden şaşırmıştım. Nedense onu melankoli bir ruh hali içinde hapsolmuş, anlamlı sözler sıralarken hayal edemiyordum.

"Ben senin sandığın gibi, sadece yemek yiyen ayı herifin teki değilim, Bonibon. Tamam, yemek yiyorum ama bu, hissiz olduğum anlamına gelmez. Hepimizin sorunları var."

O kadar şey söylemesine rağmen, sadece *Bonibon* demesine takılmıştım ve bana böyle hitap etmesi garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Haklısın," diyebildim düşüncelerimi yok sayıp. "Sence bu gece nasıl sonlanacak dersin?"

Tam o sırada müzik durdu ve yerine yeni bir şey çalmaya başladı. Bu, genelde dizilerde duyduğum, gelin ve damat içeri girerken çalınan müzikti. Birden herkes alkış tutmaya başladı.

"İzleyip görelim," dedi Bora.

✹

Defne Çınar...

Alkış sesleri duyulduğunda, Çetin gözlerimin içine kısa bir bakış attı. Ardından beni bırakıp kalabalıkla birlikte alkışlamaya başladı. Geniş merdivenden inen beyaz, dantelli gelinliğin içindeki kadının kolunda babamı görmek, canımı yakmakla kalmamış, öfkemi beş misline çıkarmıştı.

Bu adam benim babamdı, ilk aşkımdı. Şimdiyse ölesiye nefret ediyordum ondan. Bu çok garip bir duyguydu.

Bir süre onların nikâh masasına ilerleyişlerini izledim. Babam cidden mutlu görünüyordu. Beni fark etmemişti. Önce gelinin oturacağı sandalyeyi çekip centilmenlik yaptıktan sonra, yanındaki sandalyeye kuruldu.

Tam öne doğru bir adım atmıştım ki, bir kolun belimi sardığını ve beni geriye çektiğini hissettim. Birkaç saniye geri geri gittikten sonra öfkeyle arkamı döndüm.

"Bora, senin amacın ne?" dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak.

"Şimdi değil, memur o itirazla ilgili cümlesini söyleyince ortalığı dağıt," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Niye?" dediğimde, Mete, Fatih ve Elif'in koşarak yanımıza geldiklerini fark ettim.

"Daha dramatik olur," dedi Bora. "Sonuçta hayatında kaç kere daha düğün basarsın ki?"

"Bundan öncesi için de aynısını söylüyordum," dedi Su. "Ama bak, şimdi buradayım. Bizdeki bu şansla bir on defa daha düğün basmamız gerekebilir."

"Sen boş ver bu sarı çıyanı," dedi Bora. "Beni dinle."

"Bu kadının neyini beğenmiş ki baban? Her yerinden vıcık vıcık yapmacıklık akıyor," dedi İrem suratını buruşturarak.

Nikâh memuru eline mikrofonu alıp bir şeyler gevelemeye başlamıştı. Yemeklerin konulduğu masaya baktığımda, üst üste dizilmiş porselen tabaklar çarptı gözüme.

Türk filmlerindeki trajedi sahnelerini tekrarlamak için beklemek anlamsızdı.

Hızla masaya doğru yürüyüp, taşıyabildiğim kadar tabağı aldım kucağıma. İçimde tuttuğum, bedenimden çıkmak isteyen şiddet dolu tüm duygulara çıkış izni vermiştim. Hızla nikâh masasının önüne gelip, kucağımdaki bütün tabağı yere fırlattım.

"İtiraz ediyorum!" diye bağırdım tüm gücümle. Aklıma gelen en mantıklı şey buydu. Tüm konuklardan şaşkınlıklarını belli eden sesler yükseldi. Babamın gözleri kocaman açılmıştı. Beni burada görmeyi beklemiyor gibi görünüyordu.

O zaman ne halt yemeğe davetiye yollamıştı?

"Ben de itiraz ediyorum!" diye bağırdı Çağatay birden yanımda belirerek. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, işin eğlencesinde olduğu anlaşılıyordu. "Çünkü ben bu kadından hamileyim!" diye sözlerine devam ettiğinde gençlerin çoğu gülmeye başladı. "Benim namusum ne olacak? Çocuğumla ortada kaldım," diyerek bir elini karnının üstüne götürdü.

"Senden babayı bırak, evcil hayvan bile olmaz!" diye bağırdı Su.

Babamın gözlerine baktım o sırada. Susmamak, beni üzen insanlara tepkimi göstermek o kadar iyi gelmişti ki. Babamın biricik eşine çevirdim sonra bakışlarımı. Sarı saçlarının doğal olmadığı çok belliydi. Onun dışında güzel bir yüz yapısına sahipti. Ela gözlerinde bana yöneltilen saf nefreti görebiliyordum.

"Bu kız kim?" dedi öfkeyle yerinden kalkarken.

"Defne ben, cici anne!" diyerek bağırdım. "Hani şu kendi evinden attırdığın var ya, işte o!"

"Cidden kızını istemeyen bir kadınla evlenecek misin?" dedi Mete. "Bu kadar mı adisin?"

Babam bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkındı. En yakınımdaki masaya yaklaştığımda, orada oturan kadınlar hemen yerlerinden kalktılar. Masanın üstündeki beyaz örtüyü tutup hızla çektim. Çatallar, bıçaklar, tabaklar, masada her ne varsa ortalığa dökülmüştü.

İnsanın öfkesini dışa vurması, sessizliğini bozması ve kendisine takılan prangalardan kurtulması tarifi olmayacak kadar muazzam bir histi. Bunu şimdiye kadar tatmadığım için kendime bir miktar acıdım.

Hızlı adımlarla nikâh masasının yanına gittim ve ellerimi sertçe masaya yapıştırdım. "Bak bana," dedim babamın tam gözlerinin içine bakarak. "Bak! Bu senin eserin. Beni sen özgürleştirdin. Beni bir kaltağa tercih ederek, tüm zincirlerimi kırdın. Sana belki de teşekkür etmeliyim!"

"Sen ne diyorsun..." diyecek oldu kadın.

"Sesini kesmezsen seni buraya gömerim, haberin olsun!" dedim en ciddi ses tonumla.

Bu ben miydim? Tüm bu yaşananlar son bulduğunda, benden böyle bir kızın çıkmasına uzunca bir süre şaşıracağımı hissettim.

Bakışlarımı tekrar babama çevirdim. "Değer miydi?" diye fısıldadım. "Kızını kaybetmeye değer miydi?"

Bir süre gözlerinin içine baktım. Orada bir şeyler aradım ama duygularını o kadar iyi saklıyordu ki, hiçbir şey görünmüyordu. Belki de bir şey hissetmiyordu, bilmiyorum.

Ardından sağ omzumu sertçe sıkan bir el hissettim ama sadece bir saniye kadar sürmüştü. Arkamı döndüğümde, Mete'nin az önce beni çıkarmak üzere olduğunu tahmin ettiğim görevlinin kolunu tuttuğunu gördüm. Adamı birkaç adım gerilemesine neden olacak kadar itip ortamıza geçmişti.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı kadın. "Hemen şimdi gitmezseniz polis çağıracağım!"

"Gideceğiz," dedi Su elinde büyük bir bardakla nikâh masasına yaklaşarak. "Merak etme." Ardından elindeki turuncu renk içeceği direkt kadının suratına fırlattı. Elbette leke gelinliğine de gelmiş, onu mahvetmişti.

Tekrar babamın gözlerine baktım. Üzüldüğünü ve kafasının karıştığını görebiliyordum. Sanki karşısındakinin kızı olup olmadığını anlamamış gibiydi.

"Mutluluklar," dedim gülümseyerek.

O an, anneme söylediğim bir söz gelmişti aklıma. *Olmadı suratlarına kezzap döker, mutluluklar dileriz*, gibi bir şeydi

sanırım. Kezzap dökmemiştim belki ama o etkiyi yaratmıştım. Kendimle gurur duyuyordum.

Hızlı adımlarla oturduğumuz masaya ilerleyip çantamı aldım ve ölüm sessizliğine bürünmüş salondan ayrıldım.

Dışarı çıktığımda gözlerim yaşarmıştı. Birkaç dakika sonra kendimi tutamayıp muslukları açacaktım ve nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rahatlamıştım, mutlu bile sayılırdım ama ağlıyordum. Hissettiğim bu iğrenç duygu karmaşasını anlamam oldukça zordu.

Otelin karşısında denize bakan bir bank vardı. Benim yaşlarımda dört genç gülüp eğleniyordu. Hava karardığından ve odak noktamla aramdaki mesafeden dolayı yüzleri ayırt edemiyordum fakat o yüzlerden birinin tanıdık birine ait olduğunu anlamak zor değildi.

O an çocuklardan biri telefonla fotoğraf çekmeye kalkınca, flaş patladı ve yüzler ayırt edilebilecek kadar netlik kazandı.

Burak...

Flaşın patlayıp söndüğü o bir saniyelik kısa zaman diliminde, birkaç tutam kızıl saçı da fark etmek zor değildi.

Hiç kusura bakma, sen bunu hak ettin!

İç sesim yine tüm iğneleyici ses tonuyla konuşuyordu. Bazen benim iç sesim mi, düşmanımın iç sesi mi anlayamıyordum. Aklıma Çetin'in söyledikleri geldi birden.

'O eskiyse, bir nedeni vardır.'

Burak'ın bana karşı herhangi bir sevgisi varsa bile –ki bu konudan artık o kadar emin değildim– bir ilişki sadece sevgiyle yürümüyordu. Saygı ve sadakatten noksan bir ilişki, ne kadar zorlanılırsa zorlanılsın bir adım bile gitmiyordu. Ve ne yazık ki Burak'ta sadakat denen şeyden eser yoktu.

O an ondan da hıncımı çıkarmak istedim. Yanımda olacağını, beni seveceğini söyleyip, birkaç gün sonra da kavga ettiğim eski sevgilisiyle gülüşmesi bugünkü öfke kotamı doldurmama yetmişti.

"Merhaba, sevgilim!" dedim ona doğru yaklaşıp sahte bir kahkaha sunarken.

Beni görür görmez yüzündeki ifade ciddileşti. Bakışları Begüm'e kaydı kısa bir anlığına.

"Defne, nasıl göründüğünü biliyorum ama..."

"Aması yok Burak," dedim bir elimle susmasını ister gibi bir işaret yaparak. "Artık aması falan yok. Bir daha beni arama."

Bir şey söylemek yerine yaklaşıp ellerimi tuttu. Refleks olarak hemen çektim.

Tam gözlerimin içine bakarak, "Öyle bir şey yok," dedi. "Yemin ederim yok. Begüm sadece arkadaşım."

"Öyle mi?" dedim. Şaşırtıcı derecede bağırmıyor ve normal bir ses tonuyla konuşuyordum. "Kavga ettiğim eski sevgilinle arkadaş olup, benden bir şeyleri yürütmemi nasıl bekleyebilirsin?"

"Begüm hayatımda olmak zorunda, Defne," dedi sanki sıradan bir şey söylüyormuş gibi.

"Peki," dedim. "Peki, Begüm hayatında olsun. Ama unutma, ben artık hayatında yokum."

Ardından hızla arkamı dönüp ilerlemeye başladım. Durdurmaya çalışacağını düşünmüştüm ama arkamdan seslenmemişti bile.

O an, sokakların nereye çıktığını düşünmeden ardı ardına hızlı adımlar atıyordum. Burak'ı düşünmeyecek kadar zihnim doluydu. Hatta garip bir şekilde, ona olan kızgınlığım giderek azalıyordu.

Öte yandan âşık ve kalbi kırılmış bir kızın hissettikleriyle, hiçbir şey hissetmiyor oluşum birbiriyle örtüşmüyordu. Bu nötr olma hali, *Acaba duygusuz muyum?* diye kendi kendime sormama neden oldu.

Belki de o hissizlik Burak'a özeldir, dedi iç sesim.

Babamın düğününü mahvetmem psikopatça olsa da, kendimi çok iyi hissettirmişti ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yaklaşık üç dakika yürüdükten sonra bir apartmanın girişine kuruldum.

Dördüncü basamağa oturup, sırtımı duvara yasladım ve ayaklarımı uzattım. Başımı arkaya yatırıp olanları düşünmeye başladım.

Bu okul içimdeki gerçek Defne'yi ortaya çıkarmıştı. Belki de insan, kendisini tamamlayan dostlar edindiğinde gerçek kimliğini buluyordu. Güney Kız Lisesi'ne geleceğimi duyduğumda tüm gücümle karşı çıkmamı hatırlayıp bir kahkaha patlattım.

Çantamdan telefonumu çıkarıp, beni merak etmemeleri için İrem'e mesaj attım.

Gönderilen: Dişi Einstein

Ben 10-15 dakika sonra yanınıza geleceğim. Siz beni otelin yakınındaki durakta bekleyin. Şarjım bitiyor, orada görüşürüz.

%73'teki şarja bakıp yalan söylediğim için biraz suçlu hissetsem de, telefonu kapatıp tekrar başımı duvara yasladım. Bu kadar rahatlamış hissettiğim çok az zaman vardı ve bu da o zamanlardan biriydi.

İçimdekileri dışa vurup, kendimi özgürleştirdiğim için rahatlamayla karışık mutluluk hissettiğim söylenebilirdi fakat... Kalbimin kırıldığını inkâr edemezdim.

Hayatın, yaşanan olaylar zinciri sonucunda ortaya çıkanları izlerken, tüm bunları neden yaşadığımızı düşünmek olduğunu o an fark ettim.

Kendimi hem küçük bir kız çocuğunun dudaklarından dökülen, insanın ruhunu okşayan sesiyle söylediği şarkının notaları gibi cılız, hem de kalbinin sesini dinleyip, zincirlerini kıran bir kadın misali güçlü hissediyordum.

Hissettiğim duygu karmaşası varlığını sürdürürken, yarın sabah uyandığımda yaşanacakları düşünmeden edemedim.

Annem büyük ihtimalle babamın şikâyetini, 'Ben onunla konuşurum,' diyerek geçiştirecek, beni aradığında da, 'Senin gibi bir kızım olduğu için gurur duyuyorum,' diyecekti.

On dakika geçti geçmedi, art arda duyduğum ayak sesleri, rahatlamamı bölüp kaşlarımı çatmama neden oldu. Sanki birisi koşuyordu.

Aklıma bir sürü kötü şey gelirken, ne olduğunu görmek için başımı hafifçe yana eğdim. Birkaç saniye sonra, Mete nefes nefese, elini duvara yaslamış bir halde karşımda duruyordu. Beni görünce gözlerinde rahatlama ifadesi oluşmuştu.

"Nereye kayboldun yine?" dedi hemen bir altımdaki basamağa otururken. Dizleri yaslandığım duvara değiyordu.

"İrem'e mesaj atmıştım," diye açıkladım.

"Evet, dediğin gibi, İrem'e..."

Gözlerimi hafifçe kısıp baktım. Neyin iğnelemesini yaptığını şu an değil de gece fark edeceğimi bilmem canımı sıkmıştı.

Hâlâ nefes nefeseydi. Birkaç dakika sonra nefesini düzene soktuğunda, "Şimdi nasılsın?" diye sordu.

"Daha iyi," dedim. "Elif'i dinlemek iyi geldi. En azından bugün evlenemediler ve rezil oldular."

"Senden korkmam gerekiyor mu?" diyerek gülümsedi.

"Bilmem, belki," dedim aynı şekilde gülerek.

Sonunda yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Artık kafana göre ortalardan kaybolma. İnsanları korkutuyorsun."

"Sadece yalnız kalmak istiyorum."

"Hayatında ben varken bu pek mümkün olmayacak."

Söylediği cümle birkaç defa gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Bir şeyler söylemek istiyordum ama boğazımda oturan bir yumru vardı sanki ve konuşmamı engelliyordu.

"Burak'la niye ayrıldın?"

Kaşlarımı çatarak, "Sen nereden biliyorsun?" dedim.

"İrem'i aradı az önce," diye açıkladı. "Sana ulaşamamış. İyi çocuktu, üzüldüm," dedi gülerek.

Ona katılarak ben de güldüm. "Eminim çok üzülmüşsündür." Ardından ciddileşip, "Mete?" dedim çekingenlikle. "Neden buradasın?"

"Gitmemi mi tercih edersin?"

"Hayır," dedim hemen başımı iki yana sallayarak. "Sadece seni cidden kırdım ve üzdüm. İsteyerek ya da istemeyerek, sonuçta üzdüm. Neden seni üzen birinin yanındasın?"

"Aslında olmamayı deniyorum," diye bir itirafta bulundu. "Hatta senden nefret etmeye çalışıyorum ama olmuyor."

O kadar samimiydi ki... Sözleri kalbimde gergedanların horon tepmesine neden olmuştu. Bir elini yanağıma götürüp başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Gün boyunca kendime seni umursamadığımı söylüyorum ama her seferinde uyumadan önce son düşündüğüm kişi sen oluyorsun." Bir elimi tutup sol göğsüne götürdü. Elimin altında hızla atan kalbini hissediyordum. "Bak," dedi. "Bende yarattığın etki tam olarak bu."

Bu sözler onun dudaklarından çıkınca o kadar güzel bir hal alıyordu ki, kendimi masal dinleyen bir çocuk gibi hissediyordum. Aklıma Çetin'in söyledikleri gelmişti. Cansel gibi olabilirdim. Yalnız ve pişman...

"Birinin beni önemseyeceği fikrini hiç düşünmemiştim," dedim. Sesim sanki uyuyakalmak üzereymiş gibi miskin bir tonda çıkmıştı dudaklarımdan.

Mete'nin yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Ardından gülümsemesi yüzünde soldu ve diğer elini de yanağıma götürdü. Hafifçe öne eğilip dudaklarımızı ikinci kez birleştirdiğinde, yaşadığım heyecan dışında her şey ilkinden çok farklıydı. Korku yoktu, kararsızlık yoktu, kafam karışık değildi.

Fakat vicdanım rahat değildi.

Kendimi geri çektiğimde, Mete hâlâ gözlerini açmamış ama kaşlarını çatmıştı.

"Sorun ne?" derken bile gözlerini aralamamıştı. Alnını alnıma yasladığında heyecanım kendimden bile büyüktü ve nefes alış verişlerim orantısızdı. "İyi misin sen?" diye fısıldadı.

Yanaklarımın alev alev yandığını biliyordum.

"İyiyim," dedim. "Sadece... Biliyorsun..."

Arkadaşlarım zihnime düşerken huzursuzca derin bir nefes aldım. Aslında arkadaşlıkla sevgili ilişkisini birbirine karıştırmak çok mantıksızdı fakat insan gerçek dostlarını bulduğunda onları kaybetmekten kaçınıyordu.

Başını anladığını belli edercesine sallarken, "Başka bir şey?" diye sordu. Sonunda gözlerini aralamıştı. Kendini biraz çekip gözlerimin içine baktı.

"Sadece biraz heyecan," dedim. "Senin bende yarattığın etki de bu sanırım."

Dudakları yukarı kıvrılırken hafifçe çıkardığı ses kulaklarıma dolduğunda, kalbimi bir sıcaklığın kapladığını hissettim. Şu anda mutluydu ve bunun sebebi olmak, beni yaşanan çoğu kötü şeyden uzaklaştırıyordu.

"Biz şimdi neyiz?" dedim sonunda.

Bu soru benim bile kafamı karıştırmıştı. Ondan hoşlandığım artık reddedilmez bir gerçekti ama tam olarak sevgili olduğumuzu sanmıyordum. İnsanın sinirini bozan bir çelişkinin ortasındaydık.

"Sence ne olalım?" diyerek gülümsedi.

Omuzlarımı *bilmem* der gibi silkerken dudaklarımı büzdüm.

"Arkadaşlarının tepkisinden çekiniyor musun?"

Aslında İrem'le konuşmak beni rahatlatmıştı. Hatta bana Mete'yle çıkmamı bile önermişti ama nedense böyle bir şeyi söylemekten çekiniyordum.

"Kısmen."

"O zaman onları birbirinden nefret eden iki okul olmamamız gerektiğine inandır. O zamana kadar..."

"Sevgili gibi takılıp, birbirlerinden hoşlanan ama arkadaş kurbanı olup çıkamayan çiftlerden olacağız," diyerek lafını tamamladım.

"Onu nasıl söyledin?" dedi şaşkınca bakarken.

Gülümsemekle yetindim. Ardından ayağa kalkıp iki elini de uzattı. Çantamı omzuma attıktan sonra ellerini tutup kalktım. Bir alt basamağımda olmasına rağmen, boylarımız eşite yakındı.

"Bu arada... O çocukla ne olursa olsun görüşme."

Başımı onaylar gibi sallarken, "Emredersiniz," dedim alaycı ses tonumla.

Bir eliyle hafifçe burnumu sıktı. "Ciddiyim," dedi ve burnuma bir öpücük kondurdu.

Burnumu ovuşturduktan sonra, başımı tekrar onaylar gibi salladım.

"Gel," dedi gülümseyerek. "Kızlar kök salacak yakında."

İçimde çok önceden beliren his bir kez daha kendini gösterdi. Mete, istesem de istemesem de, hayatımda kalıcı izler bırakacaktı. Belki bu işin sonunda birbirinden nefret eden iki insan olacaktık ama yine de bana bir şeyler öğretecekti. Sokakta tanıdık kimse olmadığına kanaat getirince bir kolunu boynuma doladı. İçimden bir ses, onu ilk kez cidden mutlu ettiğimi fısıldadı kulağıma.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

23 Kasım, Cumartesi...

Zaman çok hızlı geçmişti, en azından benim için. Bu süre içinde, Kuzey erkeklerini bizimkilere sevdirme umudumu gitgide kaybetmiştim.

Mete ile aramızda olanları hâlâ kimseye söyleyememek canımı çok sıkıyordu. Tam olarak *sevgiliyiz* diyerek ilişkimizin türünü netleştirmesek de, aramızdaki şeyin bu olduğunu söyleyebilirdim.

Onu ve Kuzey erkeklerini bizim kızlara sevdirmek için binbir takla atmıştım. İşe İrem'den başlamıştım. Kuzey erkeklerinden en çok benzediği Arda'yı ona sevdirmeye çalıştım. Ardından Mete, Bora, Fatih, Çağatay... Bizim için ne kadar çabaladıklarından bahsettim ama sadece kaşlarını çatıp, *Ben her şeyin farkındayım, sürtük!* der gibi bir bakış atmıştı. Belki de çok gergin olduğum için öyle anlamıştım, emin değilim.

İrem'in ardından Elif'le konuşmaya gitmiştim. En zayıf noktası Fatih olduğundan, onun üstünden yürümeye çalıştım. "Sonuçta Fatih iyi biriydi. Belki diğerleri de öyledir," demiş ve onun uzaylıymışım gibi bakmasına neden olmuştum. Sonradan bunun aptalca olduğunu fark etmiştim. Hangi kadın, normal dışı bir durum olmadığı sürece eski sevgilisinin iyi biri olduğunu kabul ederdi ki?

Sıra Sıla'ya geldiğinde, elimde bir tabak dolusu kızarmış tavuk kanadı ile gitmiştim yanına. Bunu çok sevdiğini biliyordum. Gerçi sevilmeyecek bir şey değildi ya, neyse... Kanatları midesine indirirken, "Bora da tıpkı sana benziyor ya," diyerek girmiştim olaya. "Aslına bakarsan onlarla birbirimizden çok farklı sayılmayız." Beni umursamadan yemeğine devam etmiş ve canımı sıkmıştı. Sonunda yemekle

geldiğime pişman olup, boynum bükük bir şekilde yanından ayrılmıştım. Bir daha onu bir konuda yumuşatmak için yanına yemekle gitmeyecektim.

Umudumdan geriye kırıntılar kalmasına sebep olan isim ise Su olmuştu. Normal bir şekilde sohbet ederken Kuzey erkeklerinden bahsetmeye başlamıştım. Başta pek tepki vermese de, Çağatay'ın Ç'sini duyduğunda resmen delirmişti. Bir ara, sarışın sevmeyen herkesin idam edilmesi için dilekçe yazmaya kalkmıştı, kime yazacağını bilmeden... Zor tutmuştum.

Sanırım onlara bu düşünceyi yavaş yavaş aşılamam daha iyi olacaktı.

Şimdi ise önümde kitap ve defterlerim, yatağımda oturmuş ders çalışıyordum. Saat neredeyse dokuzdu. Kafamı derslere öyle bir vermiştim ki, dibimde top patlasa duymayacak gibiydim. Her cümleyi en az üç kere okuyor, ezberlemeye değil, anlamaya çalışıyordum. Sonunda beynimin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu fark edip, kitap ve defterlerimi yatağımın yanına yerleştirdim.

Kızlarla yarın için yaptığımız plan aklıma gelince heyecanlandım. Lunaparka gidecektik. Lunaparka gitmeyeli on yıl olmuştu sanırım. Gideceğimiz yer buradan biraz uzak bir yerdi ama sorun olacağını düşünmüyordum. Yol sadece yarım saat sürüyordu. Hava durumuna baktığımızda, hafta sonunun güneşli olacağı söyleniyordu.

Telefonumu elime aldığımda, mesaj geldiğine dair bildirim görmek kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Üç dakika önce gelmişti.

Mete: *Okulun önündeyim, gelsene.*

Kalbimin ritmi garip bir şekilde hızlanırken, yüzümde aptal bir gülümseme oluştu. Kendimi bir erkeğe kapılıp aptallaşan kızlar gibi hissediyordum ki muhtemelen şu an öyleydim zaten. Mete'nin bu tarz romantik davranışları beni

her ne kadar mutlu etse de, her erkeğin içinde yatan öküzün varlığından haberdardım ve o öküz kendini gösterene kadar anın tadını çıkarma kararı almıştım.

Üstümde siyah taytım ve bordo kapüşonlu polarım vardı. Kıyafetimi değiştirme konusunda bir anlık kararsızlık yaşasam da, vakit kaybetmek istemediğim için ayağıma botlarımı geçirip kapıya yöneldim. Mont giyilecek kadar soğuk bir hava olduğunu sanmıyordum.

"Defne, nereye?" dedi Sıla birden karşımda belirip.

Bir an ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. "Çiğ köfte almaya," dedim ardından. "Uzun süredir çiğ köfte partisi de yapmıyoruz zaten. Canım çekti."

"Ay çiğ köfte dedin de, canım baklava çekti ya," dedi yüzünü buruşturup. "Neyse, bana da al."

Çiğ köfte ile baklava arasındaki alakayı sorgulamadan, gülümseyerek çıktım yatakhaneden. Bugün hafta sonu olduğu için, Gizem Hanım'ın aldığı yeni bir kararla, gece on iki olmadan dönmek koşuluyla istediğimiz saatte çıkabilirdik. Tabii Güney kızlarının bu yeni kurala ne kadar uyacağı hakkında pek bir şey söyleyemezdim.

Dışarı çıktığımda ilk birkaç saniye etrafıma baktım. Sonunda "Pişt!" diye bir ses duydum sol tarafımdan. Sesin Mete'ye ait olduğunu düşündüğümden o yöne doğru ilerledim. Yaklaşık on saniye kadar yürümüştüm ki, karanlık ve çok geniş olmayan bir ara sokaktan bir el uzanıp ağzımı kapattı. Anlık korkuyla bir an debelensem de, belimi saran ve beni sokağa çeken kol hareket özgürlüğümü kısıtlamıştı.

"Benim," diye fısıldadı Mete kulağıma. Sırtım onun göğsüne yapışıyordu. "Sakin ol."

Göremese de öfkeyle gözlerimi devirdim. Onun böyle gizem ve aksiyon hastası oluşu sinirlerimi bozuyordu.

Kollarından kurtulup arkamı döndüğümde, "Sen şaka mısın ya?!" diye tıslayarak gösterdim tepkimi. Bağırsam,

okuldakilerin duymasından korkuyordum. Bağırmayınca da içimdekini atamıyordum.

"Kusura bakma," dedi hafifçe gülümseyerek.

Kollarımı birbirine kavuşturup karşısındaki duvara yasladım sırtımı. Ürpermemek insanın elinde değildi. Sonuçta her gün karanlıkta beliren bir şekil ahtapot gibi yapışmıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim başımı dikleştirip, umursamaz bir tavırla.

Çetin, tecrübesiz olduğumu söyleyip, bana taktikler vermeyi ihmal etmiyordu. Üstüne basa basa verdiği taktik umursamaz olmamdı. Umursamaz kızların ona çok çekici geldiğini ama suyunu da çıkartmamam gerektiğini vurgulamıştı.

"Evet," dedi. "Çok önemli bir şey oldu."

Kaşlarımı merakla çatıp, karamsarlığım yüzünden kendimi kötü bir şeye hazırladım. Fakat o, "Seni çok özledim," diyerek dudaklarımda bir gülümseme oluşmasına neden oldu. Umursamaz tavrım toz olup havaya karışıvermişti.

Birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra, biraz eğilerek boylarımızı neredeyse eşitledi. "Mete Karahan'ı sevdirme projen nasıl gidiyor bakalım?"

Kaşlarımı hafifçe kaldırıp, ne cevap vereceğimi düşünerek suratına baktım ama nasıl bir bakış attıysam, yüzünü buruşturup, "O kadar mı kötü yani?" dedi.

"Sadece biraz zamana ihtiyaçları var," dedim. "Sonuçta nefret ettikleri insanlara birden alışamazlar." Başını onaylar gibi salladı. "Peki, sen?" diye sordum.

"Harikaydı," dedi doğrularak ama yalan söylediği o kadar belliydi ki.

İnanmadığımı gösteren bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım.

"Yani harikaya yakındı."

İnanmayan bakışlar...

"En azından beklediğimden daha iyiydi."

Hâlâ aynı bakış...

"Ağızlarına kürekle vursam bile sizi sevmeyeceklermiş gibi geliyor," diye itiraf etti sonunda.

Derin bir nefes verdim. İşimiz zor olacaktı.

"Baksana," dedi aniden. "Yarın Arda'nın arkadaşlarıyla ilerideki parkta buluşup kapışalım diyorduk. Siz de gelin, birlikte vakit geçirsinler." Ardından kendi kendine düşünüp, "Aslında çok aptalca oldu," dedi. "Onları oraya nasıl getireceksin ki?"

"Yarın için programın var demek?" dedim istemeden konudan saparak.

"Evet," dedi. "Söylediğimi sanıyordum."

Mete konuşurken, bir yandan da Çetin'in sözleri zihnimde yankılandı. *'Aranızdaki şeyin adı tam anlamıyla çıkmak değilse, çocuğu sıkboğaz etme sakın. Çıktıktan sonra eve hapsedersin.'*

"Bir dahaki sefere önceden söylersin," dedim. Konuya çok takılmamıştım. "Her neyse, belki spor bahanesiyle parka getirebilirim."

Başını onaylar gibi salladı.

O an aniden bir esneme hissi geldi. Elimi ağzıma götürürken onu da esnetmiştim.

"Kaç saat uyudun sen?" diye sordu.

"Dokuz."

Normalde en az on on bir saat uyumam gerekirdi. Abartıyordum, biliyorum ama uykuya küçüklüğümden beri çok düşkündüm.

Mete beni şaşırtarak, uykuya olan düşkünlüğümü yargılamadı. Aksine dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Bir sorun yok, değil mi?" diye sordu.

Bana haber vermemesi konusundan bahsediyordu. Omuzlarımı silkip gülümsemekle yetindim. Sonuçta nefes alsa bildirecek hali yoktu ya...

"Ben gideyim bari," dedi sonunda.

"Git bari," diye karşılık verdim. Gitmek istemediğinin farkındaydım.

"Zaten bana sarılmak isteyen de yok," dedi geriye doğru küçük bir adım atarken.

Gülmemek için kendimi zorluyordum. Sonunda öyle masum bir bakış attı ki, dayanamayıp dudaklarımda bir gülümsemenin oluşmasına izin verdim. O da rol yapmayı bırakıp, aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı ve hafifçe eğildi.

Kollarını belime sarıp ayaklarımı yerden kestikten sonra kendi etrafında dönerek benim de dönmemi sağlayışı başımı döndürdü fakat yine de kollarımı onun boynuna dolarken küçük bir kahkaha patlatmama engel olamadım.

Mete kafasını hafifçe geriye çekti. Ben de onu görmek için aynı şekilde başımı biraz çekmiştim ama hâlâ kolları belimdeydi ve ayaklarımı yerden kesmeye devam ediyordu.

"Artık cidden gitmen gerekiyor," dedim gülümserken. "Yurda döneceğim, kızlar şüphelenecek."

"Ben bu gizli ilişki olayından çok zevk almaya başladım," dedi dalgaya vurarak. Bir yandan da beni yere indirmişti. "Sen Bihter, ben de Behlül'müşüm gibi hissediyorum."

Dudaklarıma tekrar bir gülümseme yerleşirken yanağına bir öpücük kondurdum ve kızlara yakalanmama umuduyla, okula gitmek için arkamı döndüm. Fakat iki adım atmıştım ki, Mete sağ kolumdan beni çekiştirince arkamı dönmek zorunda kaldım. Birkaç salise sonra dudakları dudaklarımla buluştu.

Beni her öpüşünde, vücudum sanki yeniden hayat buluyor gibi hissediyordum. Kalbim boğazımda atıyordu ve etkisinden bir süre kurtulamıyordum. Bu his çok masum ve tatlı görünse de beni tedirgin ediyordu. Bu Mete bile olsa, bir insana bende böyle etkiler bıraktıracak yetkiyi vermek beni sonradan yıkabilirdi.

Sonunda kendini geri çektiğinde, gözlerimi aralayıp, "Beni istediğin zaman öpme yetkisini sana kim verdi?" diye sordum.

Bir süre gözlerini kısıp sorumu düşünür gibi yaptı. "Kendi kendime verdim," dediğinde gülmeden edemedim. Sonra onu göğsünden hafifçe ittim. "Tekrar görüşürüz," dedim ve koşarak okula ilerledim.

Biraz fazla oyalanmıştım. Uzaklaşırken, "Saat onda orada olun!" diye seslendiğini duydum.

Okula girip sıcak havayla karşılaşıncaya kadar üşüdüğümü fark etmemiştim. Derin bir nefes alıp yatakhanenin yolunu tuttum.

✺

Su Erdem...

"Anne, ne demek git babandan iste?" dedim Büyük Salon'da bir sağa bir sola giderken. "Ben sana söyleyeceğim, sen babama söyleyeceksin. Yaklaşık on iki yıldır düzen böyle işliyor. Rica ediyorum alış artık."

Malımı iyi kullanmayı bilmediğimden bazı kıyafetlerimde sökükler oluşmuştu. Okula getirdiğim tek mont ise eskimişti. Eskiyen kıyafetlerimi anneme gönderirdim. Annemin çevresi geniş olduğundan, önce kıyafetleri terziye götürür, ardından durumu kötü ailelere dağıtırdı. Melek gibi bir kadın olmasına rağmen, babamın onu üzmekten nasıl zevk aldığına bir kez daha anlam veremedim.

"Kızım, ben seninle ne yapacağım?" dedi annem telefonun ucundan.

O sırada Defne de yanımıza gelmiş, anlamamış gözlerle bana bakıyordu.

"Çok sevebilirsin mesela, melek annem," dedim en masum ses tonumla.

"Kolunu kırıp dilenemez misin?"

"Anne, ne demek kolunu kır dilen? Kırk yılın başı bir şey istemişim... Vallahi aşk olsun!" dedim kırılmış gibi. Kızların kikirdemeleri kulağıma ulaşıyordu.

"Kırk yılın başı olduğuna emin misin, tatlım?" dedi en iğneleyici ses tonuyla. İsteklerimin sıklığı yüzüme vurulunca, ne diyeceğimi şaşırıp sessizliğe gömüldüm. Saniyeler sonra annem sessizliği bozarak, "Ben babanla konuşurum," dedi.

"Seni çok seviyorum, bir tanem! Sen dünyanın en iyi, en şirin, en tatlı..."

"Telefonu kapat, faturasını ben ödüyorum."

"Tamam," deyip hemen telefonu kapadım. Annem de böyle bir kadındı işte. Enerjisi hiçbir zaman tükenmeyecek gibiydi. Zaten benim gibi bir kızın annesinden bahsediyorduk. Ne olabilirdi ki?

"Anneni yine kandırmayı başardın mı?" dedi İrem.

Bir elimi kaldırıp başparmağımı havaya diktim ve gülümsedim.

✺

Defne Çınar...

"Kızlar, bir şey söyleyeceğim ya," dediğimde tüm gözler bana döndü. "Son zamanlarda çok yemeye başladığımızın farkında mısınız? Hazır hava da yarın biraz güneşli olacakmış. Çıkıp spor mu yapsak?"

"Kızım neredeyse aralık ayına gireceğiz. Güneşli olsa kaç yazar?" dedi Sıla. Bir yandan da çikolatalı kek yiyordu. "Hem lunaparka gitmeyecek miyiz?"

"Spor yaptıktan sonra gideriz," diyerek farklı bir alternatif sundum.

"Yalnız haberin olsun," dedi Elif birden Sıla'nın yanında belirerek. Bir eliyle hafifçe onun karnına vurdu. "Kilo aldıkça alıyorsun vallahi. Günde yedi öğün yemek yiyorsun."

Canım destekçim!

"Ben spor yapıyorum ama," diyerek karşı çıktı Sıla.

Elif ona inanmadığını gösteren bir bakış attı. "Yarın hava çok soğuk olmayacak. Montumuzu giyersek sorun çıkmaz. Hatta koşacağımız için mont bizi terletecek."

Kısa bir süre sessizlik yaşandı. Elif gelmiş, olaya müdahale etmişti yine. Onu kütüğüme falan geçirmeliydim.

"Aslında iyi olabilir," dedi Su. "Ben de biraz kilo aldım gibi."

O an fark ettim, cidden spora ve biraz diyete ihtiyacımız vardı. Kış geldiği için kendimizi yaymıştık ama bu sağlıksal açıdan da sorunlar doğuracaktı. Yaşımız ilerledikçe kilo vermemiz de zorlaşacaktı.

"Boş verin havayı ya," dedi İrem yüzünü buruşturmuş bir şekilde. O da fiziğinden rahatsız olmuş gibiydi. Aslında bana göre dört dörtlük bir fiziği vardı ama sürü psikolojisi işte... "En iyisi çıkıp biraz koşalım."

"Bence de," diyerek katıldım. "Canımız çıkana kadar koşalım."

"Aynen ya," dedi Sıla. "Zaten ne kadar zor olabilir ki?"

✺

Ertesi gün...

"İrem, bokunu yiyeyim dur artık!" diye bağırdı Sıla.

Dün gece sesi soluğu çıkmayan İrem, kilo muhabbetlerinden nasıl etkilendiyse, bu sabah başımızda dikilmiş, bağıra çağıra uyandırmıştı bizi. Ama hafta sonu olduğu ve erkenden kalkmak istemediğimiz için, İrem'i bize tekme tokat dalacak seviyeye getirmeden kalkmamıştık.

Şimdi ise yaklaşık kırk dakikadır koşuyor olmalıydık. Parkı kaç kere turladığımı hatırlamıyordum. Kuzey erkeklerini yakalamak için gözümü dört açmıştım ama hiçbir iz yoktu.

"İrem, zaten alışık değiliz," dedi Elif nefes nefese. "Ne kendin duruyorsun, ne bizi durduruyorsun! Deli misin nesin, kızım?"

İrem sonunda bize acımış olacak ki, koşmayı bırakıp arkasını döndü ve "Tamam, dinlenelim biraz," diyerek banklara oturmamıza izin verdi.

Su'yla birlikte hemen kendimizi ilk bulduğumuz banka bıraktık.

Ulan Mete! Başıma ne geliyorsa hepsi senin yüzünden!

"Kalbim çok fena atıyor," dedim bir elimi sol göğsümün üstüne götürürken. Alışmadığım için gereğinden fazla yorulmuştum. "Sanki kalbimde dinozorlar bale yapıyor. Öyle hızlı," diye devam ettim sözlerime.

"Anladım," dedi Su. "Hayal gücünden öpmek istiyorum seni, arkadaşım."

"Bir daha sizinle asla koşmayacağım," dedi Elif. Yan bankta Sıla ve İrem ile birlikte oturuyordu. "Allah'ınızdan bulun!"

"Elif, sen de *'Sizi pis şişkolar!'* diye kafamızın etini yedin ama!" diye itiraz etti Sıla.

Bir süre onları dinlemeden nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Bir yandan Kuzey erkeklerinin neden hâlâ gelmediklerini düşünüyordum. Kolumdaki saate baktım.

09:55

Saat neredeyse on olmuştu fakat etrafta Kuzeylilerden iz yoktu. Biraz oyalanmak için eşofmanımın cebinden telefonumu çıkardım. Kalbimin atışı yavaş yavaş normale dönerken, Facebook'tan bir mesajın geldiğini görmek gülümsememe neden olmuştu. Hemen mesajın kimden olduğuna baktım.

Mesaj Mete'den değil, Çetin'den gelmişti.

Çetin Korkmaz: *Ne oldu? Manitanı sevdirebildin mi?*

Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, Çetin'den mesaj almanın beni iyi hissettirmediğini söylesem yalan olurdu. Dün yatmadan önce on beş yirmi dakika konuşmuştuk. Bugün iki grubu da buluşturacağımızdan haberdardı.

Defne Çınar: *Sen uyumaz mısın, çocuk?*

Çetin Korkmaz: *Uykuyu sevmiyorum. Edward benim yanımda halt etmiş.*

Defne Çınar: *Aslında Kuzey erkekleri daha gelmedi. Onları bekliyorum.*

Çetin Korkmaz: *Anlıyorum. Heyecan yapma. Sonuçta birbirlerinden nefret eden insanlar sonradan dost olabilirler.*

Defne Çınar: *Sağ ol ama sen buna inanıyor musun?*

Çetin Korkmaz: *Hatırlatırım, şu an birlikte olmanıza ihtimal bile vermediğin bir çocukla sevgilisin. 'İmkânsız' kelimesinin ne kadar saçma olduğunu en iyi senin bilmen lazım.*

Tam ona cevap verecektim ki, Su'yun "Şunlar Kuzey erkekleri değil mi ya?" demesiyle kafamı kaldırıp etrafıma bakındım. Futbol sahasından çok da uzakta olmadığımızı o an fark etmiştim. Gözlerim Mete'ninkileri bulduğunda, karşılıklı olarak dudaklarımızda hafif bir gülümseme belirdi. Belki de sadece bizim fark edebileceğimiz türden bir gülümsemeydi.

"Futbol oynayacaklar anlaşılan," dedim kızlara. "İzleyelim mi?"

"Bize ne canım!" dedi Elif. "Ne yaparlarsa yapsınlar."

Ona kısa bir bakış attım. Garipti ama onda bir farklılık oluştuğunu hissediyordum. Bir yanım her zamanki Elif olduğunu düşünürken, diğer yanım alakası bile olmadığı konusunda ısrarla iddiasını sürdürüyordu.

Elif ona baktığımı hissedince kısa bir an için gözlerimizi birbirine kenetledi, ardından başını çevirdi.

"Aynen ya," dedi Su. "Biz koşmaya devam edelim."

"Hep koşacak mıyız canım?" dedi İrem. "Biraz izlesek sorun olmaz."

"Aynen öyle," dedi Sıla. "Yemin ediyorum koşmaktan ayaklarım şişecek."

Üçe karşı iki kaldıkları için, Elif ve Su'yun hiç şansları yoktu.

İçimden en şeytani gülüşümü atarken, "Hadi gidelim o zaman," diyerek ayağa kalktım. Hemen ardımdan Su da kalkmıştı. Diğer kızları beklemeden arkamı dönüp yavaşça yürümeye başladım. Futbol sahasının önündeki banklara oturmayı düşünüyordum.

"Defne," diye fısıldadı İrem yanımda yürürken. Birdenbire yanımda belirmişti. "Sen bir şey mi saklıyorsun?"

Gerginlik dalgası içimi sararken sahte bir gülücük fırlattım ama o bana ciddi ciddi bakmaya devam ediyordu.

"Ne saklayabilirim ki?" diyerek gülümsedim.

"Az önce sana destek çıkmamın tek nedeni, ne çevirdiğini görme isteğim," dedi umursamadan. "Beni aptal sanma."

Birden durup arkama baktım. Kızlar biraz yavaş yürüdüğü için aramızda mesafe vardı.

"Ne alaka..."

"Dün spor yapalım diye tepemizde dikiliyorsun ve ne tesadüf ki bugün aynı yerde Kuzey erkekleri beliriveriyor. Az önce de onların yanına gitme fikrini sundun. Onların buraya geleceğini biliyordun, değil mi?"

Aniden üstüme gelmesi beni o kadar çok şaşırtmıştı ki... Yalan konusunda da kötü olunca birkaç saniye boş boş gözlerine baktım. Tam yeniden konuşacaktı ki, kızların bize yetişmesi onu susturdu.

"Ne oluyor?" dedi Sıla. "Yürüsenize."

İrem bir şey söylemek yerine, bana kısa bir bakış atıp, sahanın karşısındaki banklara oturmak için ilerledi. Sıla ondan bir cevap alamayınca bakışlarını bana çevirdi. Her şeyin yolunda olduğunu göstermek istercesine şirin bir gülümseme sundum ona.

İrem'in yanına kurulduktan sonra, ne söyleyeceğimi aklımda toparlamaya çalıştım. İnsanların yalanlarını kolaylıkla yakalayan kıvrak zekâsından çekindiğimden, ne söylemem gerektiğine bir türlü karar veremiyordum. Sonunda

derin bir nefes alıp, "Bir şey çevirdiğim yok," diye fısıldadım. Bir yandan da gözlerim kızların üzerindeydi. "Ne gizleyebilirim ki?"

"Arkadaşımı tanıyorum, Defne. Bir şeyler var ve seni temin ederim, neler çevirdiğini öğrenene kadar durmayacağım."

"Saçmalama," diye fısıldadım tekrar ama güvenim çoktan kırılmıştı.

"Söyle şunu!" diye ısrar etti. Bir yanım söylememek için direnirken, diğer yanım ona söylemezsem ve Mete ile aramda olanları kendisi öğrenirse bana çok kızacağını haykırıyordu. "Sen söylemezsen, bu konuyu akşam hep birlikte tartışırız."

"İrem, sus," dedim fısıldamaya çalışarak. Beni sıkıştırmasına biraz öfkelenmiştim. "Hayatımda olan her detayı bilmen gerekmiyor."

En azından şimdilik durum böyleydi. İçimde onlara anlatmak için fırtınalar kopsa da, Kuzey erkeklerini sevdirene kadar olmazdı. Belki İrem bana saygı göstereceğini söylemişti ama düşüncesinin değişmeyeceğini kim bilebilirdi?

"Hah!" diyerek öfkeyle nefesini dışarı verdi. "Kardeşler birbirlerinden bir şey saklamazlar," diye fısıldadı. "Bir şey olsa söyleyeceğim ilk kişilersiniz ve sen bizden bir şey mi saklıyorsun?"

İrem'in ağzından çıkan her kelimeyle ona olan itiraf etme isteğim ve öfkem büyüyordu.

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedim aynı öfkeyle. "Anneni bizden saklayan sensin ve şimdi benden hesap mı soruyorsun?"

"Aynı şey değil."

"İkimiz de bizim için önemli olan şeyleri bir süre kendimize saklamak istiyoruz. Çok da bir fark göremiyorum."

Bir an gözlerini kısıp düşündükten sonra bana baktı. "Yoksa..."

"Ne yoksa?" dedim tedirginlikle.

Bir şey söylemek yerine, bir süre daha gözlerimin içine baktı. Ardından bakışlarını sahaya çevirdi. Tekrar bana döndüğünde, bir şeylere anlam vermeye başladığını anladım.

"Uzun zamandır Mete'den bahsetmiyorsun," dedi İrem. "Ne oldu ona?"

"Bir şey olmadı," diye mırıldandım ama sesim çok cılız çıkmıştı. "Yaşıyor işte, ne olsun?"

Her şeyi anlamaya başlıyordu. O bende bir gariplik olduğunu anlayacak kadar beni iyi tanıyorsa, ben de onu tanıyordum. Beyninden geçen düşünceleri gözlerinden okumak zor değildi. Sonunda dudaklarını aralayıp, "Çıkıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

İtiraz etmek boşaydı. Cevap vermek yerine, derin bir nefes alıp verdim.

"Aptal kafam!" diyerek söylendi kendi kendine. Ardından fısıldayarak, "Bunu nasıl göremedim ki?" diyerek kendini suçladı. Sonra bana dönüp, "Nasıl görebilirim ki? Sonuçta arkadaşıma güvenen bir yapım var. Bir şey olursa gelir söyler diyorum."

"İrem, anlamıyorsun," diyerek kendimi savunmaya başladım. "Olaya benim açımdan hiç bakmıyorsun."

"Kızlar, siz iyi misiniz?" diye seslendi o sırada Elif.

Başımı onaylar gibi salladıktan sonra, bakışlarımı sahaya çevirdim. Kuzey erkeklerinin gözleri de bizim üzerimizdeydi.

"İrem," dedim tekrar fısıltıyla. "Bana istediğin kadar kırgın olabilirsin. Bağırıp çağırabilirsin de..." Gözlerinin içine baktım. "Ama beni anlamak zorundasın. Ben bu çocuktan hoşlanıyorum. Hem de cidden çok hoşlanıyorum. Hayatımda ilk kez birine karşı bu tür şeyler hissediyorum ve şansa bak ki o, sizin nefret ettiğiniz biri. Öyle kolay söylenmiyor."

"Ben sana demedim mi, 'bunun için seni yargılayan olursa karşısında ilk ben dururum' diye? Ne Elif, ne Su, ne

Sıla, ne ben, ne de bir başka Güney kızı... Hiçbirimiz seni yargılamazdık."

"Şimdi böyle diyorsun ama öğrendiğinde öfkene yenik düşmeyeceğini nereden bilebilirdim?"

"Ne yani, şu an seni sevgilin yüzünden yargılıyor muyum?"

Ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki vazgeçtim. İki üç saniye kadar gözlerimi kapalı tutup ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım. "İrem, sana ve sözlerine güvenim her zaman tam ama konu farklı. Ben itiraf etmeye hazır değildim."

"Cidden yeter! Benden bir şeyler saklayan biriyle konuşmak istemiyorum."

Bu söyledikleri sinirden gözlerimin dolmasına neden oldu. İrem benim çok değer verdiğim dostumdu. Bunu o da biliyordu ama kalbimi kırmaktan çekinmiyordu.

"İrem," dedim sesimin nasıl çıktığını umursamayarak. "Sana ve kızlara ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Anneni sakladığın halde ben bu mevzuyu kapattım!"

"Aynı şey mi? Ben nasıl söyleyebilirdim ailevi mevzumu?"

Artık cidden bağırmaya başlamıştık. Ne olduğunu anlamadan kızlar da etrafımızda toplanmışlardı.

"Konular aynı veya farklı, ne fark eder? İkimiz de bir şeyleri söylemekten çekindik işte!"

"Ne yapıyorsunuz?" dedi Su. "Kendinize gelin. Sizin olayınız ne?"

"Bilmem!" diye bağırdı İrem. "Belki onu biricik arkadaşımıza sormalıyız."

Öfkeden delirmek üzereydim. "İrem, kes sesini!" diye bağırdım var gücümle. Kalbim boğazımda atıyordu. "Kapa şu çeneni!"

"Defne?" dedi Sıla merakla. "Kızlar, sakinleşin. Ne oluyor?"

Öfkeden ve hayal kırıklığından yanağımı ıslatan bir damla gözyaşını elimin tersiyle sildim. Beni nasıl böyle zor durumda bırakırdı?

"Biliyor musun? Yalancının tekisin! Sen de babam gibi sürekli yanımda olduğunu geveleyen ama en ufak hatamda, beni zor durumda bırakmaktan çekinmeyen aptal birisin!"

Ona aptal demek her ne kadar garip gelse de, umursamamıştım. Onun da öfkelendiğini ve kırıldığını görebiliyordum.

"Ben mi yalancıyım?" dedi sonunda ayağa kalkıp. "Gözümüzün içine baka baka yalan söyledin ve ben mi yalancıyım?"

Ben de öfkelenip ayağa kalktım. "Ben kimseye yalan söylemedim. Sadece bir şeyleri söylemek için doğru zamanı bekliyordum, hepsi bu!"

Derin bir nefes aldıktan sonra, gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturdu. Kendini sakinleştirmeye çalıştığını görebiliyordum. Benim de sinirden ellerim titriyordu. Kendimi kontrol altına almalıydım. Gözlerimi kapatıp ellerimi ovuşturdum.

"Kızlar?"

Mete'nin sesini duyduğumda, gözlerimi açıp sesin geldiği yöne baktım. Açıkçası pek doğru bir zamanlama olduğu söylenemezdi. Ona bakmak yerine bakışlarımı kaçırdım. Kuzey erkekleri bir anda yanımızda belirmişti, tanımadığım birkaç çocukla beraber.

"Ne oldu, aptal sarışın?" dedi Çağatay, Su'ya yaklaşarak. Sol kolunu Su'yun omzuna dolamıştı. "Sen dövüşecek misin? Seni kavgada görmüştüm. Paramı kesinlikle sana yatırırım."

"Dua et yorgunluktan ölüyorum," dedi Su, Çağatay'a bakmadan. "Yoksa o elini..."

Çağatay boşta kalan eliyle Su'yun ağzını kapatınca, Su da ondan kurtulmak için debelenmeye başlamıştı. Ne kadar

sinirlerim darmaduman olsa da, bu manzaraya gülmeden edemedim.

"Sorun yok," dedi İrem. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Arkadaşlar arasında olur ufak tartışmalar. Biz kendi aramızda hallederiz."

Dudakları yavaşça kıvrılırken ben de gülümsedim. Az önce öfkeden delirdiğimizi düşününce, şu an birbirimize gülümsememizin ne kadar enteresan olduğunu fark ettim. İlginç bir dostluğumuz vardı.

Arda "Emir," diyerek bir çocuğa seslendi. "Siz şimdi gidin, kanka. Sonra buluşuruz."

"Ulan hem zorla sürüklüyorsun, hem de bizi yolluyorsun. Nasıl bir yaratıksın sen?" dedi adının Emir olduğunu öğrendiğim çocuk. Arda'nın, arkadaşlarını neden yolladığını anlamamıştım. "Neyse," dedi Emir gülerek. "İstenmediğim yerde kalmam ben!" diyerek de dramatik bir çıkış yaptı.

Çocuklar gidince, "Kızlar," dedi Arda. "Aynı çocuğa falan mı âşık oldunuz yoksa?"

"Defne ile zevklerimiz çok farklı," dedi İrem. "Aynı erkeklere âşık olmamız mümkün değil. Yani... Aşağılamak gibi olmasın ama cidden mümkün değil."

Mete'ye kaçamak bir bakış attığımda, gözlerindeki ifadeden bu aşağılayıcı lafların kendisine olduğunu bildiğini fark ettim.

"Yani," diye sözlerine devam etti İrem. "Defne daha çok geri zekâlı, her haltı bildiğini sanan, ağzına tekmeyi yapıştırmalık tiplerden hoşlanır."

İstemeden de olsa bir kahkaha attım.

"Niye arkadaşının çıkacağı kişileri kötülüyor bu?" dedi Bora. Hemen ardından "Neyse, umurumda değil," diye ekledi. Sonra yanında duran Sıla'ya masum bir bakış atıp, başıyla onun omzuna vurmaya başladı. "Yanında yemek var mı, dişi ayı?"

Sıla bıkkın bir şekilde nefesini bıraktı.

"Sizin arkadaşlarınızı yollamanıza gerek yoktu," dedim Arda'ya. "Sorunumuzu hallettik zaten."

"Aslında bu açıdan pek öyle görünmüyordu," dedi Fatih. İlk kez konuşuyordu.

Derin bir nefes verdim.

"Dedim ya," dedi İrem tekrar. "Sorun yok."

Ardından insanı rahatsız eden bir sessizlik oluştu. Bir konu açmazsam konuşamayacaklar, bunun sonucunda da anlaşamayacaklardı.

"Nasılsınız?" dedi İrem bir anda.

Bu soruyu sormasına şaşırmıştım. Hemen ardından bana öyle bir bakış attı ki, işte o zaman ne yaptığını fark ettim. O da çocuklarla kızların arasını iyi yapmaya çalışıyordu.

"Uykulu," diye cevap verdi Çağatay. Sonunda kolunu Su'yun omzundan çekmişti. "Hafta sonları genelde öğlen kalkarım da..."

İrem anladığını gösterircesine başını salladı. O an nedense bakışlarım Elif'e kaydı. Bir elini boynuna götürmüş ovuşturuyordu. Bıkkın bir ifadesi vardı. Ona baktığımı fark edince, *Ne oldu?* dercesine göz kırptım. Sorun olmadığını söylemek ister gibi omuz silkti.

"Defne," dedi İrem. "Gitsek iyi olur."

"Niye? Biraz daha dursak sorun olmaz," diyerek itiraz ettim. Az önce ortalığı ısıtmaya çalıştığını düşününce, aniden gitmek istemesi mantıksız geliyordu.

"Defne," dedi arkamdaki bir noktaya bakarak. "Gidelim."

Nereye baktığını görmek için arkamı döndüğümde, hafifçe esen rüzgâr saçlarımın arasından dans ederek geçerken onları savurdu. Erkeklerden oluşan beş kişilik bir grup görüyordum ama beni endişelendiren içlerinden iki tanesini tanıyor olmamdı.

Burak ve Baran.

Burak'la göz göze gelince, hemen önüme dönüp, "Gidelim," dedim İrem'e.

"Yalnız sanırım onlar selam vermek istiyor," dedi Bora arkamdaki bir noktaya bakıp.

Gerginlikle dudağımı ısırıp İrem'e baktım. Bakışları Mete'den bana kayarken dudak hareketleriyle *"Bittin!"* dedi. Ben de ona başımı sallayarak cevap verdim.

"Selam."

Sonunda Burak'ın sesini duyduğumda tekrar arkamı döndüm. Onu Begüm'le gördükten sonraki birkaç gün aramış ve mesaj atmıştı. Cevap alamayınca aramayı kesmişti.

Ağzımı açıp bir şey diyecektim ki, Mete konuşmama izin vermeyerek araya girdi. "Selam." Birden sol tarafımda belirmişti.

"Konuşmayalı nasılsın?" dedi Burak tam gözlerimin içine bakarak. Mete'yi umursamadığı aşikârdı.

Mete'ye baktığımda, Burak'tan gözlerini ayırmadığını gördüm. Sebebini bilmesem de, benden önce de birbirlerinden hoşlanmadıklarını biliyordum.

"İyiyim," diye cevap verdim. "Sen?"

"Ben de."

O sırada Su öne çıkıp, "N'aber?" diye gülümseyerek Baran'ı selamladı. Baran'la çok konuşmuyorlardı. 'Günde yarım saat belki,' demişti Su.

"İyidir," dedi Baran gülerek. "Senden?"

"Konuşmanız bittiyse," dedi Çağatay. "Kızlar okula dönüyorlardı."

Benim istediğim ve hepimiz için hayırlısı olan buydu ama nedense o an aklıma Çetin'in Çağatay hakkında söyledikleri geldi. Çetin'in haklı olabileceğini düşündüm bir an. Acaba cidden... Bu düşünceyi beynimin *Sonra Düşün* dosyasına attım.

"Ben öyle bir şey hatırlamıyorum," diye mırıldandı Su.

"Hafızanı zorla o zaman," diye cevap verdi Çağatay sert bir dille.

Su ona tip tip baktı.

"Futbol topu getirmişsiniz," dedi Burak.

"Gerçekten mi?" diye dalga geçerek konuştu Mete. "Her neyse, isterseniz biraz oynayabiliriz?"

"Kuzeyliler neden bu kadar çok ezilmek ister ki?" diyerek gülümsedi Burak. Oldukça rahat görünüyordu. Birisi benimle bu şekilde konuşsa öfkeden deliye dönerdim. Şu anda Mete'yi düşünemiyordum.

"En son böyle alay ettiğinizde 4-0 yenilmiştiniz," dedi Bora. "Hem de aç olduğum halde."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi verdim. Bu çocuk, böyle bir durumda bile yemeği düşünmek zorunda mıydı?

Burak gülümsedi. "O maçta ben yoktum."

"Şimdi varsın işte," diyerek meydan okudu Mete.

"Tamam," dedi Burak. Artık gülmüyordu.

"O zaman kuralları kaldıralım," diye bir teklifte bulundu Fatih. Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı kaldırdım. "Faul denilen o salak şeyi yok sayalım mesela," diyerek sözlerine devam etti.

Tam ağzımı açıp itiraz edecektim ki, "Çok güzel olur," diyerek kabul etti Burak.

O an amaçlarının spor yapmaktan çok uzak olduğunu, tamamen birbirlerine zarar vermek istediklerini anladım. 'Faul yok' demek, çok fazla tekme, çok fazla çelme demekti. İki tarafın da camış gibi olduğunu düşünürsek, birinin ayağı bile kırılabilirdi.

"Bence bunu erteleyin," diyerek bir teklifte bulundum ama sesim o kadar güvensiz çıkmıştı ki, açıkçası ben bile kendimi umursamazdım.

"Hadi," dedi Mete ve sahaya doğru ilerledi.

Çağatay topu alıp onların peşinden giderken, biz de banklara oturduk. Gerginlikle ellerimi ovuşturdum.

"Defne," dedi Su çocuklar yanımızdan gidince. "Bizden sakladığın şey ne?"

İrem'e öfkeyle bakınca dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm. Söylediği için pişman olduğu belliydi. Aslında söylemesi bir bakıma iyi olmuştu belki de. Bir şeyler saklamaktan sıkılmıştım. Ben de sevdiğim adamı en yakın arkadaşlarıma anlatmak istiyordum.

"Okula gittiğimizde anlatacağım," dedim Su'ya. "Söz."

Başını onaylar gibi sallayıp yan banka, Elif ve Sıla'nın yanına oturdu.

"Kusura bakma," diye fısıldadı İrem samimi bir sesle. "Zor durumda bırakmak istemezdim. Birden sinirlendim."

Sorun olmadığını gösterircesine omuz silktim. "Bir yerde iyi oldu," dedim. "Boş ver."

"Silahşorların senin için kavga ediyor," diye fısıldadı İrem.

Gözlerimi devirdim. Ardından "Saçmalama," diyerek gülümsedim. "Şiddet güzel bir şey değil."

"Yürü lan oradan!" dedi İrem gülerek. "Yere yapışıp gülmek istiyorsun, bilmiyor muyum sanki?"

"Ya, sen ne diyorsun, şurada Roman havası oynamamak için zor tutuyorum kendimi," diyerek itiraf ettim.

Her ne kadar endişelensem de, iki erkek dolaylı olarak benim için sahadaydı. Önceden olan nefretlerinin de payı olabilirdi ama bu durum egomun okşanmasına bir engel değildi.

Sonunda Mete ve Çağatay sahanın ortasına geçti. Kalbimin atışı daha da hızlandı.

"Hadi bakalım," dedi İrem. "Umarım okula kavga olmadan döneriz."

Ben de öyle umuyordum.

Ve maç başladı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tırnaklarımı kemirerek maçı izliyordum. Çağatay topu almış kaleye doğru koşuyordu ki Baran'ın attığı çelme yüzünden yere yapıştı. Öfkeden deliren bakışlarını buradan bile hissediyordum.

"Fena gömdü," dedi Elif.

"Bir şey olmuş mudur?" diye atıldı Su.

Çağatay onu duymuş gibi hemen yerinden kalktı. Baran'a dokunmadan yanından geçip oyuna devam etti. Fakat top Fatih'in ayağındayken, Çağatay'ın topun tam zıt yönüne, Baran'a doğru koştuğunu gördüm. Yerde kayarak Baran'ın ayağına sertçe geçirmeye çalıştı ama Baran son anda yana kayıp, hasarı azaltmayı başardı. Yine de canı yanmış olmalıydı.

"Çağatay, top o tarafta mı?" diye bağırdı Arda.

Onlara bakmaktan Mete'yi gözümden kaçırmıştım. Top şimdi Mete'deydi ve kaleye koşuyordu. Hemen yanında ise Burak vardı. Mete ona dirseğini geçirip düşmesine neden oldu ve topu ağlara yolladı.

1-0

Kuzeylilerden alaycı bir ses yükselmiş ama sevinçleri uzun sürmemişti. Bu sefer top Burak'taydı ve öfkeli görünüyordu. Takım arkadaşına pas verecekti ki, Arda birden yanında belirip topu kapmayı başardı ve kaleden uzaklaştı. Ardından Çağatay'a pas verdi. Çağatay tam topu kaleye yollayacakken, üstüne gelen Baran dikkatinin dağılmasına neden oldu. Topu bırakıp Baran'a tekme atması karşısında gülümsememe engel olamadım.

✹

Mete Karahan...

Yaklaşık yirmi dakikadır oynuyorduk ve durum 1-1'di. Tabii iki tarafın da gol atmamasının nedeni birbirine saldırma

isteğiydi. Burak'ı nerede görsem, ayağına bir tane geçiriyordum. O da bana aynısını yapıyordu ama öfkem beni bile aşacak kadar güçlüydü. Öfkem acıyı bastırıyordu.

Karşı takımdan bir çocuk topu bizim kaleye yolladı ama Bora hemen yakaladı. Ardından benim ayaklarıma gönderdi. Tüm gücümü kullanıp koşmaya başladım. Bir gol daha atmak istiyordum. Dikkatim tamamen kaleye odaklı olduğu için, Burak'ın attığı dirseği fark edemedim ve bir anda yeri öptüm.

O an daha fazla dayanamayacağımı anladım. Asıl amaç kavga etmekti. Neden bunu dolaylı yollardan yapıyorduk ki?

✹

Defne Çınar...

Burak'ın Mete'ye attığı o dirsek, bardağı taşıran son damlaydı.

Mete öfkeyle yerden kalkıp Burak'ın suratına bir yumruk yapıştırınca, ellerimi şaşkınlığın tesiriyle aralanan dudaklarımı örtmek için kullandım. Kuzey erkeklerinin de işe karıştığını görmek bir an sevinmeme neden olsa da, ayırmak yerine onların da kavga ettiklerini görmek daha da çok endişelenmeme neden oldu.

Mete ve Burak yerde yuvarlanırken, Çağatay da Baran'la kapışıyordu. Bu çocuktan cidden nefret ediyordu. Öte yandan, Kuzey erkeklerini ilk kez kavga ederken gördüğümü fark ettim. Aslında... Cidden çekici görünüyorlardı.

Burak, Mete'nin üstüne çıkmıştı ama ben yanlarına gidene kadar, Mete yuvarlanıp tepeden Burak'a yumruk atmaya başlamıştı. Aralarına girmeye çalışırken, bir yandan da "Mete, sakin ol!" diye bağırıyordum. "Öldüreceksin çocuğu!" Ama o kendine gelecek gibi durmuyordu. Burak'ın yüzündeki kanı fark ettiğimde daha da korktum. Mete'nin arkasından yaklaşıp, tüm gücümle kollarımı boynuna doladım ve "Lütfen," diye fısıldadım. "Öleceğim korkudan. Yalvarırım dur artık."

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülürken, Mete kısa bir anlığına donmuş gibi hareketsiz kaldı. Ardından ayağa kalkıp gözlerini gözlerime sabitledi. Burnundan akan kanı gördüğümde benim de canım acımıştı.

"Sakin ol," diye fısıldadım.

"Ulan çocuk!" Bora'nın sesini duyduğumda başımı sola çevirdim. Bir çocuğun üstündeydi ve yumruk atıyordu ama o da dayak yemişti. "Zaten acıkmışım! Bir de seninle mi uğraşacağım?"

Bakışlarımı tekrar Mete'ye çevirdiğimde burnundan akan kanı sildi. Burak'ın da kaşından ve burnundan kan geliyordu.

Mete, Burak'ın üzerine doğru eğildi ve tişörtünün yakasından kavrayıp yukarı kaldırdı. "Bir daha," dedi normal ses tonuyla. "Bir daha asla seni Defne'nin yanında görmeyeceğim."

"Bu iş burada bitmedi," dedi Burak dişlerinin arasından.

Mete onu sertçe yere itince hemen öne atıldım ama o, Burak'a vurmadı. "İşin benimle bitmedi belki ama Defne'yle bitti. Bunu aklına kazı!"

"Sana ne, lan?" diye bağırdı Burak. "Sen kimsin de karışıyorsun?"

"Karışıyorum lan, karışıyorum! Çünkü kalbim ona ait, tıpkı onunkinin bana ait olduğu gibi. Buna alış."

Mete'nin söylediği şeyin herkesin dikkatini çekmesi çok uzun sürmedi. Beni itiraf yükünden kurtarsa da, diğerlerinin bu şekilde öğrenmesi pek hoş olmamıştı.

"Pardon?" dedi Bora çocuğu dövmeyi bırakıp.

"Defne, bu ne diyor?" dedi Su. Şaşırdığı ses tonundan bile anlaşılıyordu.

"Bir dakika, şimdi siz..." diyecek oldu Elif ama sorusunu tamamlamadı.

"Ciddi misiniz?" dedi Çağatay gözleri kocaman açılmış bir halde.

Mete sorulan soruları umursamadan, "Bir daha asla!" diye tekrar uyardı Burak'ı. "Kendi iyiliğin için."

"Çıkıyor musunuz yani?" dedi Sıla.

"Kızlar, sakin olun," dedi İrem. "Defne zaten açıklayacaktı."

"Sen de mi biliyordun yani?" dedi Su. Sesi öfkeden uzak, şaşkınlığa yakındı.

"Okula gittiğimizde anlatacaktım," dedim. Sesim cılız ve özgüvensiz çıkıyordu.

"En iyisi şimdi gidin," dedi Arda, İrem'e. "Tartışacağınız konular var sanırım."

Bakışlarımı Mete'ye çevirdiğimde, dudakları güven vermek ister gibi hafifçe kıvrıldı. Ben de aynı şekilde karşılık verdikten sonra kızların yanına ilerledim.

"Gençler, biz de gidiyoruz," dedi Arda. "Yorucu bir gün oldu."

*

Zıbarma Yeri 1'de, yatağımda bağdaş kurmuş bir şekilde otururken, hatalı bir çocuk gibi başımı önüme eğmiştim. Hava çoktan kararmış, uyuma vakti gelip çatmıştı. Aklıma bugün olanlar geldikçe kalbim boğazımda atıyordu. Kızlar da yatağımda oturmuş, anlatacaklarımı bekliyorlardı.

"Tüm gerçekliğiyle anlat," dedi İrem sakince.

Birkaç saniye düşünüp söyleyeceklerimi toparladıktan sonra, "Nasıl olduğu hakkında pek bir fikrim yok. Şu an tam olarak çıkıyor sayılmayız zaten," diyebildim.

"Ne zamandan beri var bu durum?" diye sordu Sıla.

"Bora'yla yemek yarışı yaptığınız geceden beri," dedim gerilerek.

Sıla "Ebenin örekesi!" diye tepki gösterince, Su ensesine bir tane yapıştırdı ve "Kızım, ben sana *'ebelere laf yok'* demedim mi?" diye çıkıştı. Su'yun bu hareketi gergin olan ortamı biraz yumuşatmıştı. Ardından Su bana döndü. "Her neyse, cidden bayağı zaman geçmiş."

"Aslında o kadar değil be," dedi Elif. "Sonuçta saatinde yetiştiremezdi ya."

"Ben dakikasında söylerim lan," dedi Su karşılık olarak. "Hay dilimi eşek arısı soksun! Ben de arkadaşlarımın benden gizlisi saklısı olmaz diyordum."

"Öyle değil. Kuzey erkeklerinden hangisini seviyorsunuz? Hangisine karşı sempati duyuyorsunuz? Hiçbirine. Sizin nefret ettiğiniz birinden hoşlanıyorum ve bunun ne kadar iğrenç bir durum olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," diyerek kendimi savundum. Bir an bakışları yumuşadı. O an, her şeyin İrem'in dediği gibi olduğunu fark ettim. Kimse Mete'yle aramda olanlar için bana kızmamıştı. Onlardan bir şey sakladığım için kırgın ve biraz da öfkeliydiler.

"Başta ben de öfkelenmiştim," dedi İrem. "Ama sonradan düşününce anlayışla karşılıyorsunuz. Sürekli Kuzey erkeklerini sevdirmeye çalışmıştı, hatırlasanıza."

"Evet," dedi Sıla. "Bir ara yanıma tavukla gelip bir şeyler söylüyordu ama çok hatırlamıyorum."

"Çünkü dinlememiştin," dedim. "Hayvan gibi tavuk yemekle meşguldün."

"Doğru," diyerek onayladı Sıla. "İrem'in dediği gibi, ben çok kızılacak bir durum olduğunu düşünmüyorum, hanımlar. Bu geri zekâlı sadece bizi kaybetmekten korkmuş."

"Şimdi bu koca yüreğimle seni affediyorum," dedi Su. "Ama bir daha asla bizden bir şey saklama."

"Yani sizin için sorun değil mi?" dedim kaşlarımı kaldırıp.

"Onunla öpüşecek olan biz değiliz," diyerek güldü Elif. "Sen Mete konusu için kimseyi kafana takma."

"Sahi," dedi İrem öne atılıp. "Seni öptü mü?"

Sonunda tüm detayları anlatabileceğim o an gelmişti. Yüzümde, arkadaşlarımdan bir şey gizlemek zorunda olmamanın verdiği mutluluk yüzünden bir gülümseme oluştu. Başımı onaylar gibi salladım.

"Anlatsana?" dedi Sıla hevesle.

"Kanka, bir öpüşü var," diye daldım lafa. "Sanki köpek su içiyor."

"Belli zaten," dedi İrem dudaklarıma bakarken. "Ben de diyorum bu çatlaklar nasıl düzeldi!"

İstemeden bir elimle dudaklarımı kapatıp kahkaha attım. İrem'in olgunluğu, sanırım dalga geçebileceği konular açılıncaya kadardı.

Yaklaşık yarım saat benimle dalga geçtikten sonra nihayet uyumama izin vermişlerdi. Herkes yataklarına gittiğinde Mete'ye mesaj attım.

Gönderilen: Mete Karahan

Sanırım artık resmî olarak sevgili olmamız için bir engel yok.

Hemen ardından aklıma Çetin'in de merak ettiği geldi ve ona da bir mesaj yazmak için telefonun ekranına dokundu parmaklarım.

Gönderilen: Çetin Korkmaz

Her şey düzeldi. Kızların haberi var ve bana kızmadılar. Umarım Mete de çok zor durumda değildir.

Sonra telefonumu şarja koyup yorganın içine girdim. Gün, güneşli bir sabahın ardından kollarını serin bir geceye bırakmıştı. Bedenim sıcaklığa alışırken gözlerimi kapattım. Dudaklarım mutlulukla kıvrılmıştı.

Her şey iyiydi. Babam hayatımdan çıksa da, annemle aramızdaki bağ gün geçtikçe kuvvetleniyordu. Duygularımı özgürce yaşamamı kısıtlayacak hiçbir engel yoktu. Arkadaşlarım duygularıma saygı gösteriyorlardı.

Hayat, bugün bana bir ders daha vermişti. Ne olursa olsun, korkularımızın yaşamak istediklerimizin önüne geçmesine izin vermememiz gerekiyordu. İzin vermemeliydik ki, geçen yıllarımızın adına 'yaşamak' diyebilelim, 'nefes almak' değil...

Tüm yaşadığım üzüntüler bitmişti. Artık mutlu olacaktım.

BEŞİNCİ
BÖLÜM

"Koğuş, kalk!"

Bu sabah o kadar uykum vardı ki, İrem'e uyandırış tarzından dolayı sitem bile edemiyordum. Fakat kızlardan, "Beş dakika daha!" diye seslerin yükseldiğini duyabiliyordum.

"Kızlar, hatırlatırım," diye bağırdı İrem. "Bugün Gizem Hanım'a sürpriz yapacaktık."

Gözlerim istemeden aralandı. Doğru ya, dün öğretmenler günüydü ama hafta sonu olduğundan bazılarımız okulda değildi. Bu yüzden bugün kutlama yapmaya karar vermiştik. Büyük Salon'u balonlarla süsleyecek, aldığımız pastaları tüm kızlara dağıtacaktık. Doğum günü kutlar gibi olacaktı ama güzel bir şey ortaya çıkacaktı. Herkes elinden geldiği kadar bir şeyler koymuştu ortaya. Aslında sürpriz bütün öğretmenlereydi ama genel olarak Gizem Hanım için heyecan yapmıştık. Bizim için en çok başını ağrıtan insan oydu.

Yataktan kalkıp yorganı ayaklarımın yardımıyla ittim ve gözlerimi ovuşturdum. Ardından diş fırçamı ve tarağımı alıp hızla banyoya doğru ilerledim. Fakat tuvaletin kapısına yaklaşık on adım varken Sıla'yla karşı karşıya geldik. Birdenbire ortam gerildi. İkimiz de tuvalete ilk giren kişi olmak istiyorduk.

Birbirimize gözlerimizi kısmış bakarken, kapıya doğru küçük adımlar atıyorduk. Sonunda tüm gücümü kullanarak tuvaletin kapısına koştum. O da koşmuştu ama tuvalete girmeyi başaran ben olmuştum. Sıla'nın kapıyı yumruklayıp, "Yoluk! Seni yiyerek öldüreceğim!" diye bağırışlarını duymazdan gelerek kilidi çevirdim.

Lavaboda işimi bitirdikten sonra, Sıla beni hızla itip içeri girdi. Çişi öfkesini unutturacak kadar çok olmalıydı. Gülümsemeden edemedim.

Yatağımın yanındaki dolabın karşısına geçip okul gömleğimi çıkardım ama kirlenmişti, yıkamaya vermem gerekiyordu. Bu yüzden gömleği bırakıp beyaz bir tişört aldım. Ardından okul eteğime uzandım.

Tişörtü üstüme geçirdikten sonra, siyah çorabımı ve eteğimi giydim. Siyah botlarımı ve kapüşonlu hırkamı da giyerek saçlarımı düzelttim.

Saçlarımı geriye atarken bakışlarım Elif'e çarptı. Yatağında oturmuş saçlarını taramakla meşguldü. Ellerimi ceplerime sokup yanına ilerledim.

"Selam," diyerek gülümsedim. Ardından yatağı gösterip, "Oturabilir miyim?" diye sordum. Başını onaylar gibi salladı.

"N'aber?" dedi hafifçe gülümseyerek.

"Aslında ben de tam onu soracaktım," dedim. Bana anlamamış bakışlarla bakarken, "Bir şeyler var sende," diye ekledim.

"Ne gibi?" diyerek hafifçe gülümsedi.

"İşte onu sen söyleyeceksin."

"Sana öyle gelmiş, gayet iyiyim."

"İnanmıyorum."

"Bu senin sorunun!" diye sertçe çıkışınca, kaşlarımı şaşkınca kaldırdım. O an Mete'nin ne kadar da haklı olduğu düştü zihnime. Ne zaman birine değer verip iyiliğini düşünsem ve yardım etmeye çalışsam, terslenen ve üzülen ben oluyordum.

"Peki," dedim umursamaz bir tavırla. Kırıldığımı belli etmek istemiyordum. "Ne yaparsan yap."

Tam ayağa kalkmıştım ki, "Defne," diye seslendi Elif. Bakışlarımı ona çevirdim. "Özür dilerim, cidden. Sadece biraz moralim bozuk."

Derin bir nefes verip tekrar yerime oturdum ve bir şeyleri anlatmasını ister gibi baktım.

"Anlatabileceğim bir şey olsa, inan anlatıp kurtulmak isterim. Fakat maalesef değil."

Başımı anladığımı gösterircesine salladım. Zorlamanın pek mantığı yoktu. Bundan çok kısa bir süre öncesine kadar ben de bir şeyleri açıklamaktan kaçındığımdan, onu anlayabiliyordum.

"Peki. Anlatmak istersen ben buradayım," dedikten sonra kalkıp yatağımın yanına gittim.

Yatağımın altından çantamı aldıktan sonra, dolabımdaki iki defteri içine attım. İhtiyacım olan diğer kitaplar sınıftaki dolabımdaydı. Çantamı sırtıma takıp çıkışa doğru ilerledim.

O sırada yanıma Su gelmişti.

"Bugün çok güzel olacak. Gizem Hanım'a da iyi gelir," dedi gülerek.

Başımı olumlu anlamda salladım. Hevesli gibi görünmek istiyordum ama aklım Elif'e takılmıştı. Umursamaz gibi dursam da umursuyordum. Söz konusu arkadaşlarım olduğunda, onlar için endişelenmeden edemiyordum.

"İyi misin sen?" dedi Su kaşlarını çatarak. Sanki bende bir değişiklik olduğunu anlamıştı.

"Sorun yok ya," diyerek gülümsedim. "Aklım Elif'te kaldı sadece. Sanırım bir sorunu var."

Başını onaylar gibi sallarken,"Ben de bir şeyler olduğunu fark ettim," dedi. "Belki ailevi sorunları vardır. Sen de çok üsteleme. Her neyse... Mete ile konuştunuz mu?"

"Dünden beri konuşmadık. Mesaj attım ama dönmedi. Acaba o ne yaptı? Benim kadar tepki almış mıdır?" dedim merakla.

"Onlar erkek," dedi Su. "Bu tarz şeyleri çok takmazlar, korkma."

"Maşallah, sen de uzman gibi konuşuyorsun," diye mırıldandım gülerek.

"Uzman olmaya gerek yok ki," dedi Su. "Yani bu tarz şeylerle çok ilgileneceklerini sanmam. Hadi şimdi gidip Büyük Salon'u süsleyelim."

"Dersten sonra da halledebiliriz."

"Halledemezsiniz," dedi İrem birden yanımızda belirip. "O salona 'büyük' dememizin bir nedeni var, Defne. Her yeri süslemek uzun zaman alır."

"O zaman her yeri süslemeyelim," diye bir öneride bulundum. "Sadece göz önünde olan yerleri süsleriz biz de."

"Ay bir kere de işten kaçmayın!" dedi İrem azarlar gibi.

Nefesimi vermekle yetindim. Bu iş bize kitlenmişti ne yazık ki. Nasıl bir öneri sunarsak sunalım kabul edilmeyecekti.

"Tamam tamam," dedi Su. "Çok vaktimizi almadan bitiririz umarım."

✹

Üç saat sonra...

"O balonu çok fazla şişiriyorsun. Dikkat et patla..."

Daha lafımı bitirmeden, şişirdiği balon patlayınca Su yerinde zıpladı. "Vallahi yeter ya!" diye söylendi ardından.

Saatlerdir, beş dakikada bir bıktığını, hayattan bezdiğini söyleyip duruyordu. Bu, bir yerden sonra cidden sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Su, bence de yeter," dedim elime bir balon alırken. "Kurbanın olayım sus artık."

"Ben sussam yüreğim susmaz, Defne."

"Ay çenen sussun, bana yeter!"

Bana cevap vermek yerine, gözlerini devirip yeni bir balon almaya koyuldu. Saatlerdir yerde oturmuş balon şişiriyorduk. Neredeyse her yeri balonlarla süslemiştik. Aldığımız hediyeleri de salonun ortasındaki sehpaya koymuştuk. Hediye konusunda biraz ucuza kaçmak zorunda kalmıştık

ama öğrenci insandık sonuçta. *Buna şükretsinler,* diye geçirdim içimden.

"Defne?" Su'yun sesini duyduğumda kafamı kaldırıp ona baktım. "Benim çıkışta bankaya uğramam gerekiyor. En sevdiğim kardeşim beni idare eder, değil mi?"

"Eder herhalde, İrem'e sor," dedim sinsi sinsi sırıtarak.

"Ay İrem de kimmiş senin yanında?" dedi emekleyerek yanıma gelirken.

"Su, kime işin düşse, en değerli kardeşin o oluveriyor vallahi."

"Annem bugün para yollayacaktı. Bankalar kapanmadan hemen gidip şeyi şey edeyim," dedi yalvaran ses tonuyla.

"Tamam tamam," dedim hafifçe gülerek. "Sen o şeyi şey et, ben de şeyi şey ederim, hep birlikte şey ederiz."

Ellerini birbirine vurduktan sonra kollarını boynuma dolayıp, "Canım arkadaşım!" diyerek gülümsedi.

✺

Kuzey Erkek Lisesi
Bora Kızılay...

Spor salonunda toplanmış, öğretmenler günü için yaptığımız küçük sürprizi sergiliyorduk. Kahkaha sesleri o kadar yüksek çıkıyordu ki, bir an bizi İtalya'dan duyabileceklerini düşündüm.

Tek bir kişi gülmüyordu, o da Çağatay'dı. Hoş, onun yerinde kim olsa üzgün olurdu ya, neyse...

Sarışınlara olan düşmanlığından dolayı, onu en bilinmiş sarışınlardan Marilyn Monroe'nun kılığına sokmuştuk. Başta itiraz etse de, hepimizin ısrarı karşısında kabul etmek zorunda kalmıştı. Elbette bu aramızda kalacaktı.

Şimdi ise *The Seven Year Itch* filminde Marilyn Monroe'nun eteğinin uçuştuğu o meşhur sahneyi canlandırıyorduk. Fakat imkânlarımız biraz kısıtlı olduğundan, Çağatay'ın eteğini tuttuğum vantilatörle havalandırıyordum.

"Çağatay, biraz cilveli ol, yavrum," diye seslendi Mete bir eliyle gözünden gelen yaşı silerken.

Çağatay somurtmuş, uçuşan eteğini takmadan baston gibi dikiliyordu. Vantilatörün yerini değiştirmem, Çağatay'ın eteğinin daha çok uçuşmasına neden oldu. Çağatay cilveli bir tavırla olmasa da elbisesinin eteğini tutunca, ben dâhil herkes gülmeye başladı.

"Bora, sen ne görmek istiyorsun?" diye bağırdı Çağatay. Daha çok kahkaha atılmasına neden olmuştu. "Bana halleniyorsan söyle de bileyim!"

"Aslında her şey ilk kez futbol oynadığımız zaman başladı," dedim romantik bakışlar atarak. "Topu kapman, o koşuşun, o topu o kaleye çakışın... O an dedim ki; 'Ne güzel çakıyor!'"

"Çok romantikmiş cidden," dedi Arda sahte bir hayranlıkla.

Vantilatörü biraz daha hareket ettirdim. Çağatay bana söverken, bir yandan da eteğini örtmeye çalışıyordu.

✹

İrem Doğan...

Öğretmenler Odası'na öyle bir dalmıştım ki, birden tüm gözler bana çevrilmişti. O şekilde girdiğim için biraz endişelenmiş olmalıydılar. O an fark ettim, onları götürmek için uyduracağım bahaneyi hiç düşünmemiştim.

"İrem, ne oldu?" dedi Sevgi Öğretmen.

"Hocam, Büyük Salon'da çok fena kavga oldu," dedim aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek. "Bayağı büyük hem de. Hepiniz gelirseniz ancak ayırabiliriz."

"Siz kavga etmezdiniz, konu ne?" dedi Münevver Öğretmen yerinden kalkarken.

"Ben de bilmiyorum ki," diyerek geçiştirirken, diğerlerinin de kalkmasını izledim. Ardından hep birlikte koşar adımlarla Büyük Salon'a doğru ilerledik.

✹

Sıla Yüksel...

"Hocam, koşun! Defne'nin kafası kopmuş!" diyerek Gizem Hanım'ın odasına daldım.

Bilgisayarının başında oturan Gizem Hanım bana dönerek, hafifçe kıstığı gözleriyle bir şey anlamamış gibi bakışlar attı. Kabul, biraz saçma bir bahaneydi ama aklıma dikkat çekecek başka bir şey gelmemişti.

"Sıla, ne diyorsun?" diye sordu ben onun yanına koşarken.

"Yani kopmuş kadar olmuş, hocam," dedim koluna girip çekiştirirken. "Gelin, neler olmuş bir bakalım."

Gizem Hanım, bir şey anlamasa da onu sürüklememe izin veriyordu. "Bir şeyler mi karıştırıyorsunuz siz?"

"Hocam, biz hiç öyle bir şey yapar mıyız?" dediğimde, tek kaşını kaldırıp, gülmemek için kendini zor tutarmış gibi bir ifadeyle baktı. "Yani yaparız ama şimdi yapmıyoruz," diyerek bir düzeltme yaptım.

"Umarım kötü bir şey yoktur," dedi Gizem Hanım.

"Ben de öyle umuyorum, muhterem öğretmenim."

✹

Defne Çınar...

Dersler bittiğinde, açıkçası biz de bitmiştik. Zil çalar çalmaz Su çantasını kapmış, "Kanka, sen şey edersin," diyerek Büyük Salon'dan çıkmıştı.

Tek başıma beklerken telefonumu kurcalamaya başladım. Birazdan öğretmenler içeriye doluşacak olmalıydı. Heyecan yavaş yavaş yüreğime dokunuyordu.

İnternette gezerken bir arama geldiğini görmek kaşlarımı çatmama, arayan kişinin Mete olduğunu görmek ise içimde sıcak bir şeylerin oluşmasına neden oldu.

"Alo!" diyerek telefonu kulağıma götürdüğümde, elimi yeşil tuşta kaydırmadığımı fark etmiştim.

Ulan, ben diyorum başkasının iç sesi olayım diye! diyerek azarladı beni iç sesim. *Neden İrem'in iç sesi değilim ki?!*

Telefonu açıp, "Alo!" dedim bir kez daha.

"Selam, nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Merak etseydin ararsın," dedi ama ses tonundan bile gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Trip atan erkek yapmışlar, hiç olmamış."

"Sadece şaka yapıyorum."

"Akşam arayacaktım. Yani belki konuşuyorsunuzdur di..."

"Sorun etmediler," diyerek sözümü kesti. "Bizimkiler, Güneyliler gibi değil. Baksana, bir şey soracaktım. Babanın düğününde karşılaştığın o çocuk var ya, hâlâ görüşüyor musunuz?"

Bunu sorması beni çok şaşırttığından, ilk birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. "Evet," dedim sonra. "O benim çocukluk arkadaşım. Elbette görüşüyoruz. Nereden çıktı?"

"Hiç," diyerek geçiştirdi. "Ne kadar yakınsınız?"

Ve Su'yun bahsettiği o kutsal gün gelmişti. Kıskançlığı saklamaya gerek görülmeyen günler... Söyledikleri zihnimde yankılandı. *"Bazıları avını ürkütmemek için yavaş yavaş yürüyor. Önce önemsiz sorular sorup, kıskandığını belli etmiyor. Başta önemsemiyorsun ama bu onlara arkadaş ilişkilerine karışma cesareti veriyor. Sonra iş kıyafete karışmaya kadar uzanıyor. Sonunda 'E yetti ama!' diyerek isyan edip tekmeyi basıyorsun. Mutlu son...*

"Çok yakın değiliz ama çok mesafeli de değiliz. Normal arkadaş işte."

"Anlıyorum," dedi insanı tedirgin eden bir ses tonuyla. "Neyse, bunu sonra konuşuruz."

Tam o sırada, kapıdan gelen ayak seslerini duydum.

"Sonra konuşsak iyi olur, çünkü kızlarla öğretmenlere bir sürpriz hazırladık ve bizimkiler geliyor," dedim. Aslında

uzun uzun konuşmak istediğimi, telefonu kapatmadan saniyeler önce fark etmiştim.

"Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra, önde Gizem Hanım olmak üzere diğer öğretmenler ve kızlar Büyük Salon'a daldılar. Hepimiz aynı anda bağırarak aynı kelimeyi söyledik.

"Sürpriz!"

✺

Su Erdem...

Bankadaki rahatsız edici sandalyelerden birine oturmuş sıramı beklerken, içimde tarifi imkânsız bir mutluluk vardı. Sonunda hayat enerjim olan alışverişi yapmak için annem para yollamıştı. Ama ne acıdır ki hafta sonunu beklemek zorundaydım.

Dışarıdaki bankamatik arızalı olduğundan, paramı gişeden alacaktım. Sıranın bana gelmesine daha çok olduğunu düşünerek, telefonumu çıkarıp oyalanmaya başladım.

Bir süre sonra başımı kaldırdığımda, oyalanma işini biraz abarttığımı fark ettim. Benim sıram gelmiş, hatta üç kişi bile alınmıştı. Hemen oturduğum sandalyeden kalkıp, numarama en yakın olan gişeye yöneldim. Genç bir çocuk bankoya kollarını koymuş, bankacı kadınla bir şeyler konuşuyordu.

"Affedersiniz," dedim elimi çocuğun sırtına koyarak. "Benim sıram geçmiş de..."

Çocuk bana arkasını döner dönmez şansıma bir kez daha sövdüm. Tanıdığım için her gün yas tuttuğum, idam edilmesi için dilekçe yazmaya çabaladığım çocuk karşımdaydı.

Çağatay gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Sana boşuna *aptal* demiyorum, sarışın. Daha kendi sırana bile sahip çıkamıyorsun."

"Tamam işte," dedim hakaretlerine aldırmadan. "Azıcık kibar ol da çekil şuradan."

Sağ tarafına geçip onu kolumla itmeye çalıştım ama yerinden bile oynamadı.

Allah'ın gorili!

"Evladım, çekilsene şuradan!" diyerek lafımı tekrarladım. Başımı sola çevirip alttan bir bakış attığımda, yüzündeki eğlenir ifadeyi görmek beni öfkelendirmişti. Daha sert itmeye çalıştım ama yine de yerinden oynamıyordu.

Biraz daha sert ittiğimde ise, bir adım geri atıp yere yapışmamı sağladı. Başımı çevirdiğimde birkaç kişinin bana güldüğünü gördüm. Sarışın düşmanına baktığımda, kahkaha atmaktan ölmek üzereydi.

Kızardığımdan emin olmuş bir şekilde kalkarken, gişedeki kadının "Gençler, başka yerde kavga edin!" diye seslendiğini duydum.

Etrafıma baktığımda hâlâ birkaç kişinin güldüğünü görebiliyordum. İçlerinde yaşıtlarım bile vardı. İkide bir bu çocuk yüzünden kısmetim kapanıyordu.

Derin bir nefes alıp, daha fazla rezil olmak istemediğime karar verdim. Sol tarafından geçip gidecekken, yana doğru bir adım atıp yolumu kesmeye çalıştı ama elimin tersiyle göğsüne bir tane geçirip yürümeye devam ettim ve kalktığım sandalyeye yeniden oturdum.

Sürekli benimle dalga geçmesi sinirimi bozuyordu. Sırf sarışın olduğum için dakika başı *aptal* damgası yemekten çok sıkılmıştım. Arkadaşlarım da söylüyordu ama onlar ciddi değillerdi. Bu çocuk, onu ne zaman görsem hakaret ediyordu. İşin kötüsü de, artık cidden kendimi aptal gibi görüyordum.

Bacak bacak üstüne atıp kollarımı kavuşturmuş, öylesine boşluğa bakıyordum. Solumda oturan kız, sırası gelince kalkmıştı. Saatime baktım, mesainin bitmesine yaklaşık yarım saat vardı. Derin bir nefes verip boşluğa bakmaya devam ettim. Çağatay da birazdan giderdi ve eminim ondan sonra gelen kişi daha anlayışlı olurdu.

Beni sola bakmaya çeken neydi bilmiyorum ama sol tarafıma baktığımda, Çağatay'ın yanımdaki sandalyeye oturduğunu gördüm. Tam çantamı alıp kalkacaktım ki, elimi kavrayıp aşağı çekmesi tekrar oturmama neden oldu. Arkama yaslanıp eski pozisyonumu aldım.

"Öfkeli misin?" diye sordu.

Ona bakmadım. Hem insanları kırıp, hem böyle mantıksız sorular sorması aptalcaydı.

"Hayır," dedim ama bakışımın bile tersini iddia ettiğinden emindim.

"Allah'ın bildiği kuldan saklanmaz, Su," dedi yine dalga geçerek.

"Doğru söze ne denir? Ben de aptal olduğumu düşünmüyor değilim."

"Hey, sen cidden mi öfkelendin?" Cevap vermek yerine derin bir nefes aldım. "Sadece sinirini bozmaya ça..."

"Bak," dedim sonunda gözlerine bakıp. "Senin ne yapmak istediğin umurumda değil. Tıpkı benim hislerimin senin umurunda olmadığı gibi."

Tavrım onu o kadar şaşırtmıştı ki, yüz ifadesi neredeyse gülümsememe neden olacaktı. Bir süre, ne diyeceğini kafasında tartıyormuş gibi bekledi. "Ben hislerini önemsemeyen anlayışsız biri değilim," dedi sonunda. "Ve... Bunu söylediğim için pişman olacağım ama bazen aslında aptal olmadığını düşünüyorum."

Ciddi olup olmadığını sorgularmışçasına baktım suratına. Samimi görünmesi beni oldukça şaşırtmıştı.

"Bu yüzden mi dakika başı hakaret ediyorsun?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Sadece içimden sana hakaret etmek geçiyor."

Gözlerimi devirdim. Bu çocuğun bana karşı bir iyi, bir kötü davranmasına tahammül edemiyordum. Yerimden kalktığımda o da kalktı.

"Çağatay, benimle daha az muhatap olursan inan çok mutlu olacağım. Gerçekten sıkılmaya başladım artık. Benden hoşlanmadığını biliyorum ama aşağılaman cidden sinirimi bozuyor. Nefretini diğer Güney kızlarına göster. Benim seninle uğraşacak enerjim kalmadı."

"Aslında sana göstermek daha iyi." Ardından gözleri hafifçe açıldı. "Yani nefretimi."

"Allah'ın ergeni!" diye söylenirken, bankadan çıkmak için adımlarımı kapıya çevirdim. Tek istediğim şey oradan çıkmaktı. Paramı daha sonra da alabilirdim. Ama Çağatay'ın peşimden geldiğini görmek daha çok sinirlenmeme neden oldu. "Çocuk, bir defol git! Sinek gibi yapıştın!" diyerek tepkimi gösterdim.

Tam o sırada, bankanın kapısından siyahlarla kaplı iki kişi içeri daldı. Yüzlerini göremiyordum, çünkü kar maskesiyle gizlemişlerdi kendilerini. Hemen ardından o meşhur söz söylendi.

"Kimse kımıldamasın! Bu bir soygundur!"

"Ay sahi mi? Biz de altın gününe geldiniz sanmıştık!" diyerek dalga geçtim. Adamların yüzlerini görememiştim ama gözlerinden şaşırdıkları belli oluyordu.

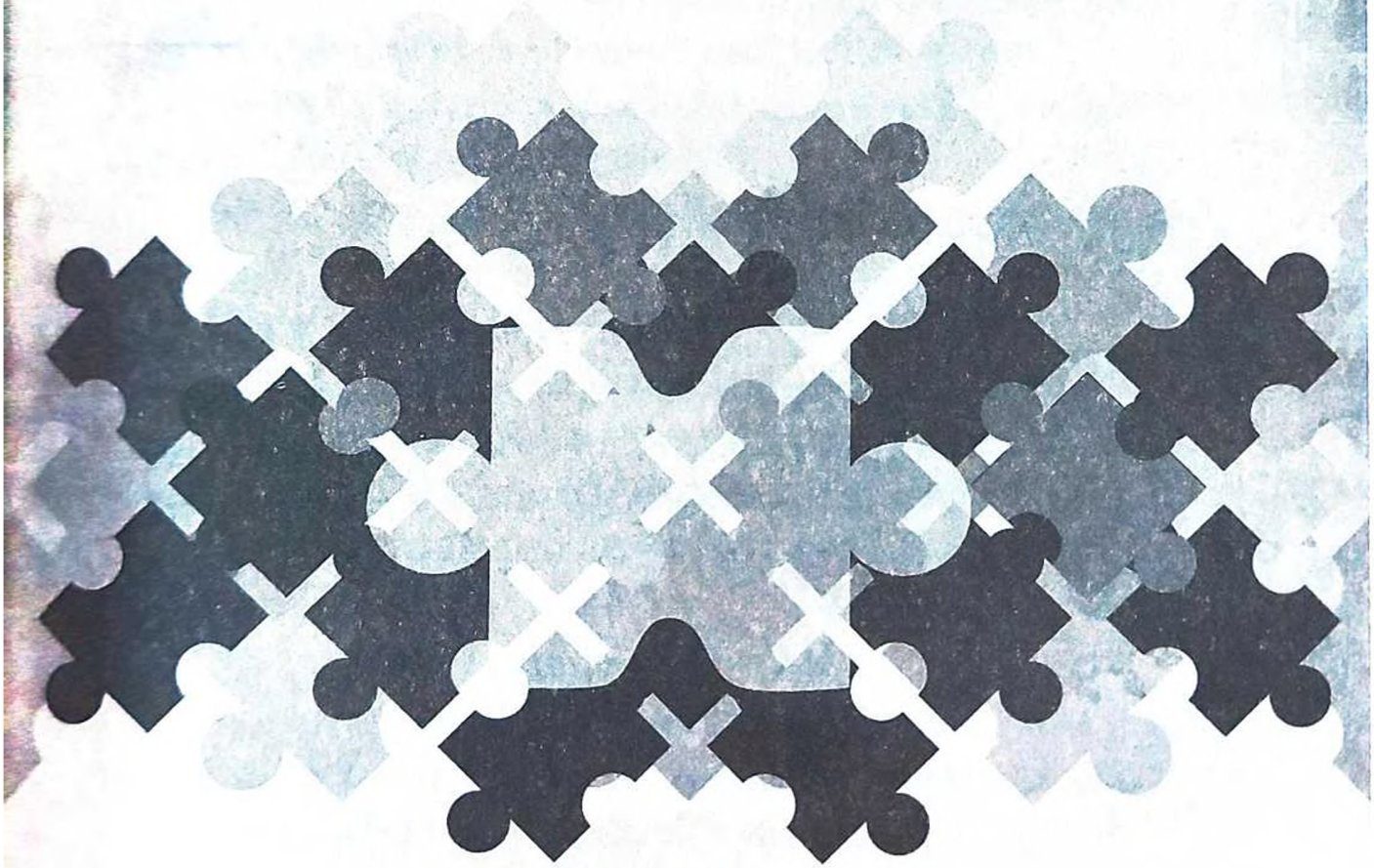
"Su," dedi Çağatay diğerleri gibi ellerini kaldırırken. "Bu ciddi bir durum."

Öfkenin getirdiği deli cesaret beni terk ederken, korkuyla gelen kalp atışları eşliğinde durumun ciddiyetini fark ettim. Banka cidden soyuluyordu ve üzerimize bir silah tutulmuştu.

Allah'ım, sen yardım et!

"Sıçtık!" diye mırıldandım ellerimi kaldırırken. Sanırım durumumuzu açıklayacak en iyi kelime buydu.

ALTINCI BÖLÜM

"Sıla, mide fesadı geçireceksin," diyerek bir uyarıda bulundum ama beni umursamış gibi görünmüyordu. "Allah aşkına, sence benim mideme bir şey olması mümkün mü?" dedi. Gözlerimi devirmekle karşılık verdim.

Gizem Hanım ve öğretmenler, birkaç öğrenciyle oturmuş sohbet ediyorlardı. Yaptığımız sürprize cidden sevinmişlerdi. Biz de birazdan yanlarına gidecektik.

Gözlerim Defne'ye kaydığında tırnağını kemiriyordu, telefonu kulağındaydı. "Defne?" dedim. "Ne oluyor?"

"Aslında kuruntu yapıyor olabilirim ama Su'ya ulaşamıyorum. Çalıyor fakat açmıyor."

"Bankaya gitmeyecek miydi o?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

Başını onaylar gibi salladı.

Gideceği bankayı biliyordum ve çok uzakta değildi. Çıktığı saati göz önünde bulundurursak, yetmiş sekiz kere okula dönmüş olması gerekirdi. Mantıklı düşünecek olursak, cebinde parası olduğu için bir yerlerde kendini alışverişe kaptırmış da olabilirdi.

"Belki alışverişe dalmıştır," dedim.

"Bankaya gitmek için bile onu idare etmemi istemişti," diye cevap verdi. "Alışveriş yapacak zamanı yoktu yani."

"Cidden bir şey olmasın ya?" dedi Sıla.

"Saçmalamayın!" dedim. Su'yun bu denli gecikmesi meraklanmama neden olsa da, her şeyde endişelenmememiz gerektiği taraftarıydım.

"Bankaya mı gitsek, belki yolda karşılaşırız?" diye bir öneride bulundu Defne.

"Kızlar, mal mısınız nesiniz? Vallahi yeter. Kendi kendinizi korkutuyorsunuz," dedim soğukkanlı bir duruş sergileyerek.

"Ben duramıyorum ya," dedi Defne yerinden kalkarken. "İçimde çok kötü bir his var. Ya bir kaza falan olduysa?"

Onun kalkmasıyla Sıla da ayaklanmıştı. Tam onları sakinleştirecektim ki, Elif'in sesini duymam kelimelerimi ağzıma tıkadı.

"Kızlar? Ne kaçırdım yine?"

"Su'ya ulaşamıyoruz," dedi Defne. "Cidden kötü hissediyorum, gidip bakalım."

"Yahu sen ota boka kötü hissediyorsun, Defne," diye cevap verdi Elif.

"Şimdiye kadar on kere okula gelmesi gerekiyordu. Ya bir kaza geçirdiyse? Oradaki güvenlik görevlisine falan sorarız en kötü."

"Bence de gidelim ya," dedi Sıla. "Su böyle düşüncesiz davranmaz. Aptaldır ama düşüncesiz değildir. Planlı bir şekilde geç kalacak olsa mutlaka haber verirdi. Ya bir şey olduysa?"

Ne yazık ki Sıla'ya katılıyordum. Bir durum olduğunda mutlaka haber verirdi. Onun için endişeleneceğimizi adı gibi biliyordu.

"Gidip çantalarımızı alalım bari," dedim. "Yine de bir şey olduğunu sanmıyorum." Ama içimdeki çok cılız bir ses ilk kez yanıldığımı söylüyordu.

✷

Su Erdem...

Güvenlik görevlisi dâhil olmak üzere, bankadaki herkes duvar kenarına çekilmiş, yere oturmuştu. Sadece bir gişe çalışanı bizimle değildi, o da başına tutulan silah zoruyla, paraları kendisine uzatılan çantaya dolduruyordu. Bize bakan diğer adam, silahını suratımıza doğrultmuştu. Telefonlarımızı

ve çantalarımızı almışlardı. O kadar çok korkuyordum ki, ellerim titriyordu. Gözlerim dolmuştu fakat ağlamamak için direniyordum.

"Su," diye fısıldadı Çağatay ama ona bakmadım. Sağ tarafımda, benim gibi yerde oturuyordu. Sırtımızı duvara yaslamıştık. "Su, bana bak."

Başımı ona doğru çevirip titrek bir nefes verdim.

"Sakin ol. Buradan sağ salim çıkacağız. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Her ne kadar onun bencil olduğunu düşünsem de sözüne güveniyordum ama korkmadan da edemiyordum. Kalbim deli gibi atıyordu ve başıma bir silah dayalıyken yaşayacağıma inanmak biraz zor görünüyordu.

"Su," dedi elimi tutarken. "Bana güven."

"Çabuk ol!" diye bağırdı soyguncu, gişedeki adama.

İstediklerini alıp bir an önce defolup gitmelerini diliyordum. Aldıkları paranın birilerinin son umudu olabileceğini hiç düşünmüyorlardı.

"Siz ona aldırmayın," dedi başımızdaki adam. "Biraz kabadır ama kötü biri değildir."

Bunlar bizimle dalga mı geçiyorlardı? Adamın gözleri beni bulduğunda, Çağatay'ın elini biraz daha sıktım korkudan.

"Sakin ol, küçük kız," dedi adam. "Bir kahramanlık yapmadığın sürece, kimsenin canı yanmayacak."

Konuşurken sürekli silahını hareket ettirip bana doğru tutuyordu. Yanlışlıkla patlayabileceğinin farkında değil gibiydi.

Gözlerimden bir damla yaşın düştüğünü hisseder hissetmez, boşta olan elimle yanağımı sildim.

Adam bana doğru bir adım attığında, Çağatay'ın koluna sarılıp yanağımı omzuna gömdüm ve gözlerimi kapadım. Elinde silahla bana yaklaşan bir manyak yeterince dehşete düşmeme neden olmuştu.

Birkaç saniye sonra, "Sakin ol, çocuk," diye bir ses duydum. "Sadece teselli edecektim."

"Elinde bir silahla mı?" dedi Çağatay. Bu ses tonunu ilk kez duymuştum. Sanki saniyeler sonra bir yaratığa dönüşecek ve herkesin ölümüne neden olacaktı. Elimi güven vermek ister gibi sıktı.

"Ses tonunu değiştir!" dedi adam daha sert bir şekilde.

Tam nefes aldığını duydum ki, "Sus," diye fısıldadım. "Lütfen."

Silah adamın elindeydi ve havalanmak çok mantıklı bir fikir gibi görünmüyordu. Dudaklarından alaycı ve küçük bir kahkaha sesi duyuldu. Sanırım beni dinleyip susacaktı.

Siren seslerini duyduğumda bakışlarımı cam kapıya çevirdim. İki polis arabası kapının önünde duruyordu.

"Ne oluyor, lan?" dedi gişedeki adamın yanındaki soyguncu. "Sen mi bastın alarma?"

"Ben..."

Soyguncu, adamın konuşmasına bile izin vermeden tetiğe bastı. Aniden kulağımı silahın patlama sesi doldurdu. Diğer rehinelerle birlikte çığlık atarken, Çağatay kollarını bedenime dolayıp başımı göğsüne yasladı. Ardından bir elini saçlarıma götürdü. Dudaklarımdan dökülen hıçkırıklara engel olamıyordum. Yavru kedi gibi yerime sinerken, kalbimin deli gibi attığını hissediyordum.

"Öldü mü?" diye fısıldadım ama cevap vermedi.

"Ne yaptın, lan?" diye bağırdı bizim başımızdaki adam.

"Ne yapsaydım?" diye kendini savundu diğeri.

"İyi bok yedin, geri zekâlı! Buradan nasıl çıkacağız şimdi?"

"Burası insanlarla dolu, gerzek!" dedi gişe görevlisini vuran adam ve küçük bir kızı kolundan tutup kapıya doğru sürükledi. Annesi öne atılıp kızını kurtarmaya çalışsa da, adam onu sertçe itti. Yere düşen kadın çığlıklar atarken adam

kızla kapıya yöneldi. Polisleri tehdit ettiğini tahmin etmek zor değildi ama ne dediğini dinlemiyordum.

Başımı kaldırdığımda Çağatay da bana baktı. "Biri öldü," diye fısıldadım. "Biz de öleceğiz."

"Sen ölmeyeceksin," dedi bir eliyle gözümden akan yaşı silerken.

Bir şey söylemedim ama bir yanım çoktan öleceğimizi kabullenmişti. Tabii bir şey yapmazsak...

Madem öleceğimi kabul etmiştim, buradakilere bir yararım dokunmalıydı. Boş boş ölemezdim.

Adam küçük kızla geri döndüğünde, ben de başımı Çağatay'ın göğsünden kaldırdım ve bir elimle yanağımı sildim.

Küçük kızı annesinin kollarına ittiği zaman, kadın kızını tüm gücüyle sarmaladı ve onun hıçkırıklarını sakinleştirici sözleriyle bastırmaya çalıştı. Kolları birbirlerinin bedenini öyle sarmıştı ki, bir daha birisinin ayırmaya gücünün yeteceğini sanmıyordum.

"Şey," dedim dikkatleri üstüme çekerek. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

"Kimse bir yere gidemez!" dedi katil olan. Gözlerinde o kadar değişik bir bakış vardı ki, kolaylıkla onu diğerinden ayırabiliyordum.

"Buraya mı işeyeyim yani?" dedim tek kaşımı kaldırıp. "Ayrıca çantamı da almam gerekiyor."

"Başka bir emriniz?" diye cevap verdi katil.

"Allah aşkına, polisleri çağırmamdan falan mı korkuyorsun? Dışarısı polis kaynıyor zaten," diyerek cevap verdim.

"Oğlum, kızların bazı ihtiyaçları oluyor," dedi diğer adam, çantamı alıp bana getirirken. "Annen sana her şeyi kurcalamaman gerektiğini öğretmedi mi?" Çantayı suratıma fırlatıp, "Ben başında dururum," dedi.

Hızlıca ayağa kalkıp merdivenlere yöneldim. Ben basamakları çıkarken, onun peşimden silahla geldiğini biliyordum.

Tuvalete vardığımızda benimle birlikte içeri girip etrafı inceledi. Ardından, "Bu pencere büyük sayılır. Ben seni burada bekleyeceğim," dedi.

Derin bir nefes alıp kabinlerden birine girdim. O da kabin kapısının önündeydi. Çantamı açıp içinden biber gazını kaptım. Kızlarla çocuk dövdüğümüz günden sonra hep yanımda taşıyordum, yalnızken bulaşırlar diye. Biber gazını pantolonumun arka cebine sıkıştırıp, bol gelen kazağımla üstünü örtmeye çalıştım. Dikkat çekmemek için biraz daha bekledim.

Sonunda dışarı çıktığımda, adam silahıyla başını kaşıyordu. Bu anı görmek biraz ürkmeme neden olsa da çaktırmadım.

"Nihayet be kızım," dedi adam silahını indirip. "Nerede kaldın?"

"Kusura bakmayın," dedim yanındaki musluğu açıp ellerimi yıkarken.

Silahını üzerime doğrultmamıştı, anlaşılan beni tehdit olarak görmüyordu. Tam o anda pencereye bir kuş kondu ve adamın dikkati dağıldı. Şans benden yanaydı. Hemen cebimdeki spreyi çıkarıp suratına doğrulttum ve sıktım.

Çığlık atıp bir elini gözlerine götürürken, diğer eliyle kolumu kavradı. Bacağına bir tekme savurduğumda, elini gözünden çekip bana bir tokat attı. Canımı çok acıtmamıştı ama sarışın olduğum için kızaracaktı.

Başımı mümkün olduğunca geriye çekip, elimden gelen en sert şekilde kafa attım. Bir elini inleyerek burnuna götürdüğünde kaçmaya çalıştım ama kazağımdan yakalaması dengemi koruyamayıp yüzüstü yere düşmeme neden oldu. Sırtüstü dönüp tekme atmaya çalıştım. Canını yaktığımı sanıyordum ama o emekleyerek bana yaklaşmaya devam ediyordu.

Suratına bir yumruk indirdim fakat adam hiç gerilemedi. Biber gazının etkisi geçmeye başlamış olmalıydı. Bir elini saçlarıma götürdüğünde daha çok debelendim. Sonunda kolumdan sıkıca tutup, nazik olmayan bir hareketle beni kaldırdı ve sertçe duvara itti. Duvarın uzakta olması şiddeti ne kadar azaltsa da, canımın yandığını inkâr edemezdim. Yere yığıldıktan sonra kalkıp karşılık vermeye çalıştım ama pek işe yaramayacağını tahmin etmek zor değildi. Beni bir kolumdan kavrayıp, neredeyse sürükleyerek tuvaletten çıkardı.

Diğerlerinin yanına gittiğimizde nasıl görünüyordum bilmiyorum ama Çağatay mavi gözlerini büyüterek bakmıştı bana. Ardından endişeli bir şekilde ayağa kalktı ve bize doğru öfkeli bir adım attı.

Ona doğrultulan silahı görünce, "Sakın!" diye bağırdım. Olduğu yere çivilendi.

"Ne oldu, lan?" dedi katil olan.

"Sen haklıymışsın, insanlara acımamak lazım," dedi diğeri. "Biz bunun iyiliğini istiyoruz," derken sırtımdan itti. "Bu kahramanlık oyunları peşinde."

Çağatay bir eliyle kolumu tutup beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Ben de kollarımı onun beline dolayıp, bakışlarımı başka yöne çevirdim. Küçük bir kızla bakışlarımız buluştuğunda, gözlerindeki saf korkuyu gördüm. Benim gözlerimde de aynısı olduğundan emindim.

"Sadece elinde bir silah var diye böyle davranabiliyorsun," dedi Çağatay. "Ama yemin ederim, o silahı bıraktığında ölmek için yalvaracaksın."

Ona baktığımda, bana vuran adamla konuştuğunu fark ettim. Katil olan, Çağatay'ın tehditlerini umursamadan beni kolumdan çekiştirince, Çağatay daha da sert sarıldı bana.

"Bırak," dedim Çağatay'a. Onların nefretini ne kadar çok kazanırsa, kurşunun beyniyle buluşma ihtimali de o oranda artacaktı. Beni dinlemeyişi daha da çok korkmama neden

oldu ve kollarından kurtulmak için onu ittim. Ona bir zarar gelebilirdi ve farkında bile değildi. Bu bir de bana mı aptal diyordu yani?

Çağatay nihayet kollarını gevşettiğinde, adam beni çekip uzaklaştırdı. Tam karşısında duruyordum. Çağatay hafif yer değiştirerek, bir üçgen yaratmamıza neden oldu. Katil olan, silahını bana doğrulttuğunda kalbim deli gibi atmaya başladı.

"En çok neden nefret ederim, biliyor musunuz? Kendini bir bok sanan çocuklardan."

"Birini öldürdün zaten, birini daha öldürme," dedi bana vuran soyguncu. Yaşayıp yaşamayacağım pek önemli değildi onun için. O sadece arkadaşını düşünüyordu. Her türlüsü işime gelirdi.

"Tamam," dedi Çağatay bir elini adamı sakinleştirmek ister gibi kaldırarak. "Özür dilerim, cidden çok özür dilerim."

"Özrün benim için pek bir şey ifade etmiyor, çocuk," dedi adam. Ardından arkadaşına baktı. "Dışarıdakilerin gitmeye niyeti yok. Bu, yolun sonu. Kaybedecek bir şeyimiz yok."

Beni öldürecekti.

Bu şekilde ölmek istemiyordum. Ben torunlarını kucağına alan, sıcak yatağında huzur içinde ölen bir kadın olmak istiyordum. On yedi yaşımda toprağın altında olmak istemiyordum.

Adam tekrar bana baktığında gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, tetiği çekeceğinden emin oldum. Yakalanma korkusu ona her şeyi yaptıracaktı.

Ama sonra bir şey oldu.

Çağatay, ne olduğunu anlamadan öne atılıp, adamın yere düşmesini sağladı ve hızla üstüne atladı. O anki korkuyla, ellerimi kulaklarıma götürüp sırtım bir duvar bulana kadar geri geri gittim. O sırada diğer soyguncunun ve birkaç erkeğin daha olaya karıştığını gördüm.

Sırtım duvara temas ettiğinde kayıp yere oturdum ve dizlerimi karnıma doğru çektim. Alnımı dizlerime yaslamış, ellerimle kulaklarımı kapatıyordum.

Ama kulaklarımı kapatmam, silah sesini duymama engel olmadı.

Silahın patlamasıyla yerimde sıçrayıp, hıçkırarak ağlamaya başladım. Zaman kavramı benim için anlamını yitirmişti. Korku bütün duygularımın hâkimi oluvermişti.

Ya vurulan kişi Çağatay'sa?

Kaç saniye öyle durdum bilmiyorum ama her saniye bana bir yüzyıl gibi geliyordu. Hayatımda bu kadar çok korktuğumu hatırlamıyordum.

Sonunda iki yanağımda da bir el hissedince başımı kaldırdım. Çağatay kanlı canlı bana bakıyor, hatta iyi olup olmadığımı kontrol ediyor gibiydi. Gerçek olup olmadığını anlamak için ceketine tutundum.

"Niye atladın?" diye fısıldadım yaşlar yanaklarımdan akarken. Sanki çocuğum kaybolmuş da onu tekrar bulmuş gibiydim.

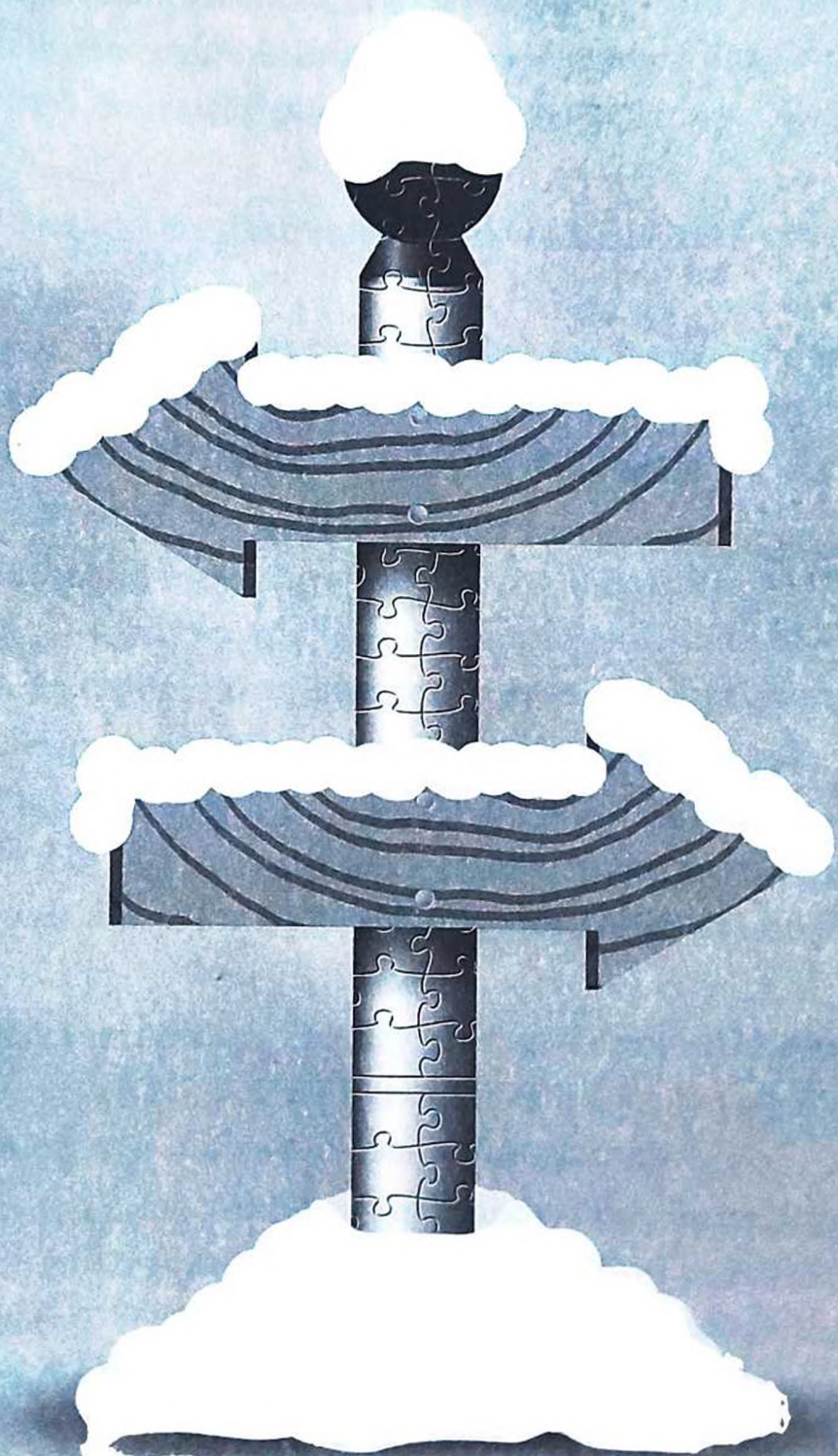
"Söz vermiştim," dedi. "Sana bir şey olmayacağı konusunda söz vermiştim." Ardından birkaç saniye durup gözlerimin içine baktı. "Ve o söz hâlâ geçerli."

Korku rahatlamaya dönüşürken, ağlamamı durduramayarak öne doğru atıldım ve kollarımı Çağatay'ın boynuna doladım. O kadar sert atılmıştım ki, birden Çağatay dengesini kaybedip geriye oturdu.

Belki sürekli aptal olduğumu söylüyordu. Belki beni aşağılamaktan ve küçük düşürmekten zevk alıyordu. Fakat şöyle bir gerçek vardı ki; şu an nefes alıyorsam, bu onun sayesindeydi.

Ve içimden bir ses, beni korumaya devam edeceğini söylerken ciddi olduğunu fısıldıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Su Erdem...

Sanırım hayatımın en berbat günü olarak, tacı bugün kapmıştı.

Çıkışta bizim kızlarla çocuklar karşılamıştı bizi. Defne'nin içine bir huzursuzluk düşmüş ve buraya gelme kararı almışlar. Kapının önündeki polisleri görünce de hemen Mete'yi aramış.

Hep birlikte en yakındaki karakola ifade vermeye gitmiştik.

Çağatay on sekiz yaşını doldurduğu için ailesine haber vermek istememişti. Ama ailesi televizyonda, canlı yayında oğullarını görünce hemen soluğu burada almıştı.

Ay o kamera en az beş kilo koymuştur!

Bense henüz on yedi yaşında boynu bükük bir gariban olduğum için, hemen aileme haber verilmişti. Annemle babam ben ne olduğunu anlamadan burada bitivermişlerdi.

İfadelerimizi vermiş, sonra da serbest bırakılmıştık.

Tüm bu kötü olayların yanında iyi şeyler de vardı. Bankada vurulan gişe sorumlusu ölmemişti, hayattaydı ve durumu iyiydi. Biz o an korktuğumuz için öldüğünü düşünmüştük.

Bir başka iyi olay ise, Çağatay adamın üstüne atladığında, kurşun birine değil, duvara isabet etmişti. Ölen veya yaralanan olmadığı için kimsenin başı ağrımayacaktı.

Sonunda çıkma vaktimiz geldiğinde, "Bir saniye," dedi annem. "Ben bir lavaboya gidip geleyim. Elimi yüzümü yıkamam lazım." Her anne gibi o da çocuğuna çok düşkündü. Buraya geldiklerinde sefil bir haldeydi.

Annem yanımızdan uzaklaşırken, babamla duvarın hemen önündeki koltuklardan birine oturduk. Kızlar, ailemle yalnız konuşmak isteyeceğimi düşünerek, dışarıda beklemeye karar vermişlerdi.

Başımı yana çevirdiğimde, Çağatay'ın biraz ileride, annesinin yanında oturduğunu gördüm. Annesine bir şeyler anlatıyor gibiydi.

"Polisler silahın patladığını duyduklarında içeri girmişler," dedi babam. "İçeri girdiklerinde sen ağlıyormuşsun ve diğer rehinelerden ayrıymışsın. O silah nasıl patladı?"

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmek istemesinden nefret ediyordum. Kafama bir silah dayanması ve öleceğimi kabullenerek hareket etmem yeterince kötüydü zaten. Bunu hatırlatmak zorunda mıydı?

"Aslında bu pek konuşmak istemediğim bir konu," diyerek geçiştirmeye çalıştım ama bakışları ısrar edeceğini söylüyor gibiydi. "Soyguncu silahını bana doğrultmuştu, beni vuracaktı. O sırada Çağatay öne atladı ve silah patladı," diye kısaca özetledim.

Anlattıklarımı iri iri gözlerle dinlemişti. "Çağatay mı? O kim?" dedi sonunda.

Çağatay'ın oturduğu tarafa baktım. Tekrar babama döndüğümde, onun da oraya baktığını gördüm. Birden ayaklanıp o tarafa doğru gitmeye başlayınca "Nereye?" diye sormadan edemedim.

"Hayatını kurtarmış, teşekkür etmemiz gerekiyor."

Başımı onaylar gibi sallarken şaşırmıştım açıkçası. Babamın düşünceli olmasını beklemiyordum. Arkama yaslanıp Defne'ye mesaj attım.

Gönderilen: Mal Defne

Biz birazdan çıkacağız. Kapıdan ayrıldıysanız, derhal görev yerinize dönün.

Çağatay Er...

Su'yun babası olduğunu düşündüğüm adam bize doğru yaklaşırken, ne tepki vereceğimi bilemedim. Tam yanımıza geldiğinde ayağa kalkacaktım ki, bir eliyle oturmamı işaret etti. Ardından o da yanıma oturdu. Ne söyleyeceğini merak ederek yüzüne baktım.

"Ben teşekkür etmek istiyorum," dedi adam. "Silahlı adamın üzerine atlamış, kızımın hayatını kurtarmışsın."

Annemin de bu konuşmaya şahit olduğunu hatırlayınca, lanet okurcasına gözlerimi yumdum. Vereceği aşırı heyecanlı ve korku dolu tepkiye katlanmak istemediğim için, nasıl kurtulduğumuzu anlatmaktan kaçınmıştım fakat şu anda her şeyi öğrenmişti.

"Ay ne diyorsunuz?" dedi annem bir elini kalbine koyarak.

"Anne, yapmam gerekeni yaptım. Önemsiz bir şey," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Annemse, "Silahın üstüne atlamışsın!" diyerek tepkisini ortaya koymaya devam etti.

"Şu an iyiyim ama," dedim.

Annem başka bir şey söylemeden, bu konuyu sonra konuşmak üzere kapatacağını gösteren bir bakış attı.

O sırada Su'yun babası tekrar konuştu. "Ben... Dediğim gibi, elimden gelen tek şey teşekkür etmek. Herkes senin kadar cesaretli olamaz."

Adamın minnet dolu bakışları karşısında gülümsedim. "Öyle," diyerek başımı salladım. Hemen ardından boğazımı temizleyip, "Yani teşekkürler," dedim. "Aslında kim olsa aynısını yapardı."

Adam anlayışlıkla gülümseyip dizime vurduktan sonra, kalkıp Su'yun yanına ilerledi.

Yalnız kaldığımızda annem, "Çağatay..." diye lafa girdi.

Fakat "Anne, uzatma lütfen," diyerek sözünü kestim. "Yine olsa, yine aynısını yaparım. Bana kızman bir şeyi değiştirmeyecek."

Bir süre gözlerimin içine baktı. Ardından "Arkadaşın mı?" diye sordu.

"Su mu? Hayır," diyerek başımı iki yana salladım. "Arkadaşım olmasını isteyeceğim en son insan. Aptalın teki."

"Bu yüzden mi onun için hayatını riske attın?"

Aslında olaya hiç bu açıdan bakmamıştım. Yani annem söyleyene kadar, yaptığım şeyin hayatımı riske atmak olduğunun farkında bile değildim.

"Bunu herkes yapardı."

"Haklısın, herkes yapar," diye onayladı. "Fakat herkes için yapmaz." Ne dediğini anlamak isterken gözlerinin içine baktım. "Ben böyle bir şeyi sadece baban için yapardım."

Bir an durup ne diyeceğimi seçmeye çalıştım ama söyleyecek bir şeyim yok gibiydi. O da uzatmadı zaten.

✺

7 Aralık, Cumartesi

Günler hızla akıp giderken, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk bile. Su, o kötü günleri atlatmış gibi duruyordu.

Bankanın önündeki polis arabalarını gördüğümde yaşadığım korkuyu bir ben bilirim, bir Allah.

Bir de Su'dan olanları öğrenmiştik. Kafasına silah doğrultulmuş ve Çağatay olmasa şu an mezardaymış. Onu gördüğüm an sıkı sıkı sarılmak istiyordum, o derece minnettardım.

Şimdi ise, Büyük Salon'da Sıla ile ikili koltuğa oturmuş, ayaklarımızı önümüzdeki sehpaya uzatmış, Labirent filmini izliyorduk.

Thomas'ın yürek yiyerek labirente daldığı sahnede, "Allah'ım!" diyerek koltuğa yayıldı Sıla. "Ben de bundan istiyorum! Defne, sen hayatında böyle cesur bir künefe gördün mü? Bir de Minho'ya bak, nasıl da bırakmadı arkadaşını ama!"

"Sıla, bu filmi yedinci izleyişimiz ve her seferinde sonradan bıraktığını bile bile aynı şeyi söylüyorsun," dedim bıkkınlıkla.

"Sen o çeneni kapar mısın?"

Bakışlarım Su'ya takıldığında, hâlâ pencereden dışarıyı izlediğini gördüm. Hava durumu programları bu akşam kar beklendiğini söylemişti. Her ne kadar ona henüz erken olduğunu söylesem de, beni umursamadan iki saattir pencerenin önünde kar yağmasını bekliyordu.

"Su!" diye seslendim. "Boş ver, nöbet tutma artık. Zaten yağsa bile ancak yarın sabaha tutar."

Hüzünle nefesini verip başını kabullenir gibi salladı. "Ben yatıyorum," dedi koltuktan kalkarak.

Kar yağmaması onu cidden üzmüş müydü? Aptal sarışınım!

"Ben de uyuyacağım ya," dedim. "Çok uykum var." Fakat tam kalkarken, Sıla kolumdan çekip tekrar oturmamı sağladı.

"Sen otur oturduğun yere bakayım. Filmin bitmesine daha var."

Ona merhamet dilenen bakışlar attıysam da, bu numaradan pek etkileniyor gibi durmuyordu. Sonunda başımı omzuna yasladım ve birlikte filmi izlemeye devam ettik.

✺

Bora Kızılay...

"Çağatay, aslanım!" diyerek Çağatay'ın yanına gittim. Yatağında uzanmış, telefonunu kurcalıyordu. Omuzlarını ovalarken, "Bir isteğin var mı, okulumun direği? Canım kahramanım!" diyerek bağırıyordum.

Aslında yaptığı takdir edilecek bir şeydi ama içimden bunun dalgasını geçmek geliyordu nedense. Yakın arkadaşlarımı kıl etmeyi çok az şeye değişirdim.

"Bora, kurbanın olayım yürü git şuradan!" diyerek kollarımdan kurtulmaya çalıştı.

Günlerdir böyle davranıyordum.

"Ben zaten seni Superman'in kumral versiyonuna benzetiyordum," dedim onu dinlemeyerek. "Bak, haklıymışım."

"Fatih cips almış, senden gizli gizli yiyor."

Aslında bunu benden kurtulmak için kullandığını biliyordum ama... Demek benden gizli abur cubur yiyordu ha! Ruh halim anında değişip kızgın bir samuraya dönerken, arkada gerilim müziği çaldığını hayal edip yavaşça kalktım.

Çağatay'ın "Havana sıçayım!" diye söylenmelerini duymadan Fatih'in yanına, cipsini almaya gittim.

✺

Ertesi gün...

Defne Çınar...

"Defne, kalk!"

Korkuyla karışık şaşkınlıkla uyandığımda, Su'yun üstümde tepindiğini gördüm. Kahkaha atıyordu ve cidden üstümdeydi, nefes alamıyordum.

"Kalk lan üstümden!" diye bağırdığımda yataktan indi. Ben daha doğru düzgün soluklanamadan, "Kar tutmuş!" diye bağırdı. "Lan salak, kar tutmuş! Hem de benim boyumda!"

"Ebenin..." dedim fakat lafımı tamamlayamadan öyle bir baktı ki, "... bohçası," diye devam etmek zorunda kaldım. "Azıcık az salla be Su."

"Yahu boyum kadar olmasa da tutmuş işte! Hadi, kartopu oynayacağız. Geçen koştuğumuz park bomboştur şimdi. Hem orası epey genişti de. Kızım, kalksana!"

Su koşarak yanımdan uzaklaşırken, ayaklarımla yorganı ittim. Telefonuma uzanıp saate baktım.

"Ulan, hafta sonu dokuzda nasıl kaldırırsın?!"

✺

Yaklaşık yarım saat sonra hepimiz montumuzu, atkımızı, botlarımızı, kazaklarımızı giymiş, sümük akmasına

önlem olarak peçetelerimizi almış, hazır bir şekilde Su'yu bekliyorduk.

"Bir dakika," dedi. Oradan oraya koşarken sürekli konuşuyordu. "Bir durun, geliyorum. Kızım, bir dursanıza! Ya ama sabırlı olun!"

"Lan, bir şey mi diyoruz?" dedi İrem sonunda dayanamayıp.

Su ona cevap vermek yerine, yatağındaki montunu giydi ve hazır olduğunu gösteren bir bakış attı.

İrem hafifçe öne eğilip, "Yolda Mete'ye mesaj at," dediğinde bir kaşımı kaldırdım. "Erkekleri toplasın, onlar da bize katılsın. Hazır Çağatay'a kanımız kaynamışken iyi vakit geçirelim. Böyle fırsatı zor bulursun."

Başımı onaylar gibi sallarken, "Hep sizin gibi bir bayanla evlenmenin hayalini kurmuştum. Bir çay içebilir miyiz?" dedim.

"Ay ama sevgiliniz ne olacak?" dedi cilveli bir ses tonuyla.

"Siz daha zekisiniz, sizi seçiyorum," dediğimde ikimiz de dayanamayıp kısa bir kahkaha attık.

Parka doğru giderken, Mete'ye mesaj attım. Başta havanın soğuk olmasını bahane ederek gelmek istememişti. İrem'e ne yazmam gerektiğini sorduğumda, sadece *'peki'* yazmamı söyledi. Bu kelimeyi pek sevmezdim, çünkü hemcinslerimin çoğu trip atmak için kullanırdı. Fakat bu kelimeyi kullanmak istemesem de, kullanır kullanmaz işime yaramıştı.

Sonunda parka varıp çantalarımızı banka bıraktıktan sonra, Su iki dakika soluklanmamıza izin vermeden kafama bir kartopu attı.

"Yavaş lan!" diye bağırdığımda ise küçük bir çocuk gibi kaçtı.

Ben de yerden biraz kar alıp, masum masum duran Elif'e atıp kaçtım.

Ortalık on saniyede mahşer yerine dönüvermişti. Artık kim kime kartopu atıyor, kestirmek imkânsızdı. Şahsen önüme gelene fırlatıyordum.

Bir ara kar yiyen Sıla'nın üstüne çıkmıştım. O da "Boğazımda kaldı ulan!" diyerek beni kandırıp yere yatırmıştı.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama sonunda Sıla'yı üstümden alan Mete'yi görmüştüm.

"Artık Sıla ile evlenmek zorundayım," diye mırıldanarak kalkarken, Mete de gülüyordu.

"Ay siz şey edin, ben gideyim bari," dedi Sıla. Giderken de, "Şey edin derken, o şey değil tabii canım," diye konuşmaya devam ediyordu.

Etrafıma baktığımda diğer çocukların da geldiğini gördüm. Ama Elif'in yine tadı kaçmış gibiydi. Tam biraz daha hareketlerini inceleyecektim ki, "Selam," dedi Mete.

Bakışlarımı ona çevirip, "Selam," diyerek gülümsedim. Birkaç gündür biz de görüşmüyorduk. Onu özlemiştim.

"Çağatay'dan beklemezdim," dedim. "Benim bile ona kanım kaynadı. Artık Su'yla kavga etmez..." Daha lafımı tamamlayamadan Su'yun çığlığını duydum. Hızla başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Çağatay onu belinden tutup ters bir şekilde kaldırmıştı. Kızın saçları karlara değiyordu ve Çağatay'ın kafasına tekme atmaya çalışıyordu.

"Su'yu bilmem ama Çağatay'da kesinlikle bir yumuşama var," dedi Mete.

Sarışın düşmanı!

"Su da ona ısınmaya başladı," diye karşılık verdim.

Dana gibi olmuşsun kızım, belim kırılacak şimdi!

"Evet," dedi bir kolunu omzuma atarken. "Onlara bir bak, ne kadar iyi anlaşıyorlar."

O danayı yediririm sana!

Çağatay'a baktığımda güldüğünü gördüm. Eskisi kadar sert ve katı değildi, hatta garip bir şekilde onunla eğlenir

gibiydi. Bu manzara beni gülümsetirken, aklıma Çetin'in söyledikleri geldi. 'Belki Çağatay farkında bile değil ama kesinlikle bu kızdan hoşlanıyor,' demişti.

"Sence aralarında bir şey olabilir mi?" diye sordum Mete'ye. Bir süre cevap vermemesi şaşırmama neden oldu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. "Ama senin için, kendi davranışlarımla kıyaslamaya çalışırım." Ne söylediğini anlamak için gözlerine baktım. "Yani benim davranışlarımın benzerini yapması gerekir," diye açıkladığında gülmeden edemedim.

Hemen ardından kollarından kurtulup eğildim ve yerden aldığım karı suratına fırlattım. Bir an ne olduğunu anlamadı. Ben de bundan yararlanıp kaçmaya başladım.

✺

Sıla Yüksel...

"Bütün karı bitirdin, lan!" diye söylendi Bora. "Azıcık bırak da kartopu savaşı yapalım bari."

Yerde yüzüstü uzanmış, dirseklerimden destek alarak başımı havada tutuyordum. Bora da yanımda aynı şekilde uzanmıştı. Milleti film izler gibi izliyorduk. Açıkçası böylesi çok daha eğlenceliydi.

"Ama çok güzel," dedim ona kar uzatırken. "Bir tadına baksana?"

Hafifçe tebessüm ederek uzattığım karı aldı ve ağzına attı.

"Yenebilen her şeyi sevdiğim için bana kar veriyorsun, değil mi?" dedi kurnazlıkla. "Onaylayacağımı biliyorsun."

Başımı olumlu anlamda salladım, yalan söylemenin âlemi yoktu.

"Aferin dürüst kızıma," diyerek suratıma biraz kar attı. Ardından sokak lambasına yaslanıp, kollarını kavuşturmuş ve gitmek istediği çok belli olan Arda'ya döndü. "Oğlum, sen de iki üç kişiye kar atsana, seni de izleyelim."

"Çocuk çocuk iş yapıyorsunuz," dedi Arda.

Tam o sırada, Arda'nın arkasında duran biri dikkatimi çekti. O kişinin İrem olduğunu anlamam sadece saliselerimi aldı. İrem yavaşça eğilip yerden kar aldı ve tam Arda'nın ensesine fırlatmayı başardı.

Bora'yla birlikte alkış tutup, ortamı gaza getirmeye çalıştık.

"Bunun altında mı kalacaksın, Arda Akkaya?" diye bağırdı Bora.

"Zeki olmak ile sıkıcı olmak arasında ince bir çizgi vardır," dedi İrem. "Sıkıcı olan tarafta olma."

Ve sonra öyle bir rekabet başladı ki gözümüzü alamadık.

Arda, İrem'e doğru koşmaya çalıştı ama buzda kayıp yere yapıştı. İrem hemen önünde eğilip etrafta ne kadar kar varsa kazağının içine attı, yani atabildiklerini. Çünkü Arda hemen dönüp İrem'den kurtuldu. Biz de Bora ile alkış tutuyorduk. Bir ara tezahürat bile yapmıştık.

"İrem de dişi Kara Murat çıktı anasını satayım," diye söylendi Bora. "Aslında Arda istese çok kolay..."

Bora sözünü tamamlayamadan Arda buzda kayıp tekrar düştü. İrem bunu fırsat bilip hemen sırtına çıktı ve Arda'yı yeniden kara gömdü. Bora'ya baktım ama lafını tamamlamaya pek istekli değil gibiydi.

Etrafımdaki bağırışları çok takmamaya çalışarak sırtüstü uzandım. Saçlarımın karlara değmesi sebepsiz yere mutlu etmişti beni. Bora da bana baktıktan sonra aynı şekilde uzandı. Kar yeniden yağmaya başlamıştı ve suratımızın üstüne düşüyordu. Bu, ne kadar üşümeme neden olsa da garip bir şekilde huzur veriyordu.

"Çağatay'ı takdir ettim," dedim sonunda. "O cesareti ondan beklemezdim."

"Övüyor musun, sövüyor musun belli değil."

Gülümsedim. Defne ve Mete'nin birlikte olduklarını öğrendiğimden beri, Bora gözüme daha farklı görünmeye başlamıştı. Ona arkadaş olmak için bir şans verebileceğimi

düşünüyordum. Neden arkadaş olmayacaktık ki? Kuzey erkeklerinden kendime en yakın onu buluyordum sonuçta.

"Geçen sefer kazağına kusmuştum," dediğimde suratını buruşturdu. "Özür dileyemedim."

"Dileme, boş ver," diyerek geçiştirdi. "Pek hatırlamak istediğim bir anı değil." Başımı sallarken gülmeden edemedim. "Ciddiyim," dedi.

O an sol taraftan bir rüzgâr esti. Yüzümü soğuktan korumak için başımı çevirdiğimde, Bora ile göz göze geldik. Aklıma Defne için bizim okulda bekledikleri gün geldi. Bana ilk kez *Bonibon Gözlü* demişti. İçimde yine o anki gibi garip bir heyecan oluştu.

Hafifçe gülümserken, "Arka plan beyaz olunca, gözlerin biraz daha açık maviymiş gibi duruyor," dedi.

Bir an o heyecanla, *Eyvallah!* diyecektim ki, son anda, "Sağ ol," demeyi başardım. Yukarıdaki bana acımıştı.

✺

Su Erdem...

"Kaçma lan!"

Tüm iç organlarımın ağzımdan çıkacağını sanmıştım beni öyle sallarken. Bir de üstüne pişkin pişkin kar atması canıma tak etmişti. Onu kara gömerek dondurup, sonra sıcak suya atmak, ardından tekrar dondurmak istiyordum. Kaçarken kahkaha attığını duymak daha da delirmeme neden oluyordu.

Bir anda, ben daha ne olduğunu anlayamadan durup arkasını döndü. Ona çarpıp neredeyse yere yıkılacaktım ki, kollarımdan tutup düşmemi engelledi.

"Kaçmıyorum," dedi gülmeye devam ederek. "Ne yapacaksın?"

Açıkçası bir bok yapamayacaktım. Fiziksel olarak benden daha güçlü olmasından nefret ediyordum. O sapıklar

ne güzel, bir deri bir kemikti. Çok rahat dövmüştük. Bu da öyle olsa ne olurdu ki?

"Aman be!" dedim kollarından kurtulup. "Hemen bir havalan zaten."

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, "Senin teşekkür etmen falan gerekmez miydi?" dedi.

Aa, sahi... Ona teşekkür etmeyi tamamen unutmuştum.

"Eyvallah, birader," dedim gülümseyerek. Ardından cidileşip, "Tamam," dedim. "Şaka bir yana, teşekkür ederim."

"Şöyle yola gel," dedi burnumu sıkarken.

Zaten soğuk hava kıpkırmızı edecekti, bir de bu hıyar sıkıyordu. Sonunda bıraktığında, "Ama çok da bir tarafın kalkmasın," dedim burnumu ovalarken.

"Sen niye iki dakika ciddi olamıyorsun?" Tamamen alakasız bir soru sormuştu.

"Çocuksu olmayı seviyorum," diyerek karşılık verdim. "Gülmek ve güldürmek beni mutlu ediyor."

"Peki, ne düşünerek tuvalette o adama saldırdın?" dedi kaşlarını çatıp. Bir yandan kızıyor gibiydi ama karar veremiyordum.

"Öleceğimi düşünerek," dedim doğruyu söyleyerek. "Boş boş ölmek istemedim."

"Sana ölmeyeceğini söylemiştim."

"Sözünü tutmak için elinden geleni yapacağını tahmin ediyordum fakat başımıza bir silah doğrultulmuşken sözlerin benim için pek bir şey ifade etmiyordu."

Bu söylediğim, yüzündeki ifadenin değişmesine neden oldu.

"Peki, şimdi bir şey ifade ediyor mu?" dediğinde, bu sefer benim ifademin değiştiğinden emindim.

Bir süre ne diyeceğimi düşündükten sonra, başımı onaylar gibi salladım. Dudaklarında bir tebessüm oluştu.

"Ölümü kabul etmek kötüydü," dedim. Bu konuyu hep kapatmaya çalışıyordum ama birine anlatmak da istiyordum. "En azından benim gibi neşeli birinin kaldıramayacağı türdendi. O adam silahı tepeme dikene kadar, sevdiklerimin değerini çok da bilmediğimi fark ettim. Ne olursa olsun, onları üzmemek için çabalayacağım." Ardından durup gözlerine baktım. Gözlerim dolmaya başlamıştı. "Hayattaysam, senin sayende," dedim gözümden bir damla yaş düşerken. "Çağatay, çok teşekkür ederim."

"Senden böyle birinin çıkacağı kimin aklına gelirdi ki?" dedi alayla gülümserken. Ardından gözlerimin içine baktı. "Baksana Su, aslında hep kavga etmemize gerek yok."

Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken başımı onaylar gibi salladım. Fakat tüm ortamı bozarak, hızla yere eğilip suratına kar attım. O ne olduğunu şaşırmışken, koşarak uzaklaştım yanından.

Fakat kavga etmiyorduk. İki arkadaş gibi eğleniyorduk. Bu beni mutlu etmişti.

✺

Elif Kara...

Gürültüden cidden çok sıkılmıştım. Evet, eğlence insanın içini açıyordu ama biraz başım ağrımıştı. Kafa dinleyebilecek bir yer arıyordum. Karlı yolda bir süre yürüdükten sonra sola döndüm. Fakat aniden Fatih'i görmek bir an korkmama neden oldu.

Bir kayada oturmuş, elinde bir ağaç dalıyla karda şekiller çiziyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu.

"Selam," dedim ama cevap vermedi. "Gürültüden biraz uzaklaşmak istedim," dedim, yine cevap vermedi. "Peki, sen..."

"Kendini kasma," dedi ayağa kalkarken. "Benimle konuşmak zorunda değilsin."

Tam yanımdan geçip gidecekti ki, "Sorunun ne senin?" dedim.

Bir an durduktan sonra arkasını dönüp bana baktı. "Neymiş?" dedi kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum, davranışların mesela?"

"Doğal değil mi? Sonuçta eski sevgiliyiz. Dedikodu yapmamızı falan mı bekliyordun?" dedi gayet rahat bir şekilde. Bu rahatlığı cidden canımı sıkıyor ve kalbimi kırıyordu.

Bırak ulan Elif, inceldiği yerden kopsun!

"Aslında bana olan bu kininin ayrı bir nedeni var," dedim ona bir adım yaklaşırken. "Yardıma ihtiyacım olduğunda koşuyorsun ve koşmaya devam edeceksin ama hâlâ benden nefret ediyorsun."

"Elbette ediyorum," dedi. "Ayrılma nedenimizi unuttun mu? Gerçek ayrılma nedenimizi?"

"Sadece kuruntu yapıyorsun," dedim. "Seni aldatmadığımdan adın gibi eminsin."

Söylediklerimden rahatsız olmuştu. Öfkeyle dişlerini sıkarken derin bir nefes aldı.

"Gördüm, Elif!" dedi sonunda. Ardından sesinin çok çıktığını düşünüp biraz daha alçalttı. "Onu sizin evinizden çıkarken gördüm!"

"Beni tanıyorsun," diye üsteledim. "Yapamayacağımı biliyorsun. Sadece mantığına inanmak istiyorsun."

Beynim hemen o geceye gitmişti. Arkadaşım Murat, bizimkilerin dışarıda olduğu bir gece yazlığa gelmişti. Ne kadar kovmak istesem de, sonunda acıyıp içeri almıştım. Sevgilisinden ayrıldığını söyleyip duruyordu ve çok sarhoştu. Kahve yapmış, yüzünü yıkatmıştım. Biraz oturmuş, ayılınca da teşekkür ederek gitmişti. Hiçbir yakınlaşma olmamıştı, çocuk zaten aşk acısı çekiyordu.

Ertesi gün bizim evin önündeki çöp kutusunda bir demet papatya görmüştüm. Neden orada olduğunu sonradan anlamıştım.

Fatih, onu evden çıkarken görünce yanlış anlamıştı. Ne söylediysem ikna edememiştim. Daha sonra sadece ayrıldığımızı belirten bir mesaj atmıştı, o kadar.

"Anlattığın şey sadece Türk filmlerinde olur!"

"Peki ya doğru söylediğimi anlarsan?" dedim gözlerinin içine bakarak. "Ya doğru söylediğimi çok geç olduğunda anlarsan? O zaman hiç için acımayacak mı?"

İşte buna bir cevabı yoktu. Bir süre gözlerimin içine baktı. Acı çektiğini görebiliyordum. Benim de canım yanıyordu.

"Senden nefret ediyorum," dedi Fatih olabildiğince içten görünmeye çalışarak. Fakat bunun bir yalandan öte olduğuna inanmıyordum.

"Etmiyorsun," dedim kendimden emin bir şekilde. "Elinde olsa benden nefret ederdin ama bu elinde değil ve sen beni hâlâ çok seviyorsun."

Bir süre ne diyeceğini şaşırmış bir şekilde baktı bana. Ardından "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu.

"Duydum," dedim. "Düğün gecesi Mete'yle konuştuklarınızı duydum."

"Sen Elif'i nasıl unuttun?" diye sormuştu Mete.

"Unutmadım," diye cevap vermişti Fatih. "Hâlâ üstünde çalıştığım bir konu."

"Onu seviyorsan, neden onunla birlikte değilsin?"

Fatih alayla gülümsemiş, sonra da "Sanırım bazen mantık, duyguların önüne geçiyor," demişti.

"Ben o zamandan beri seninle konuşsam mı, konuşmasam mı diye düşünüyorum," derken gözlerim dolmaya başlamıştı. "Yapmadım, Fatih," dedim içtenlikle. "Yemin ederim, yapmadım."

Artık gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Hem zaten nasıl yapabilirdim ki, kalbim onun için çarparken? Kendimi çok gurursuz ve bir o kadar da güçsüz hissediyordum ama ağzımdan çıkacak kelimelerin önüne taş koyamıyordum.

"Ben özledim," dedim sonunda. "Bana bakışını, gülüşünü, o salak kıskançlıklarını bile çok özledim."

Ne olduğunu anlayamadan, kolumdan çekip sımsıkı sarıldı bana. Ağlamam daha da şiddetlendi. Bir elini saçlarıma götürürken burnunu çektiğini duydum.

Seviyordu işte... O da beni seviyordu. Benim için gözyaşı dökecek kadar önemsiyordu.

"Dayanamayacağımı bildiğin için mi ağlıyorsun?" dedi sonunda.

Cevap vermek yerine daha sıkı sarıldım.

"Yapmadım," diye yineledim bir süre sonra.

Beni hafifçe itip, yüzümü ellerinin arasına aldı. "Yapmadın," dedi ve bunu kesinlikle laf olsun diye söylemiyordu. Bana inanıyordu. Başparmağı ile yanağımı sildikten sonra bir süre öyle kaldık. Gözlerine yakından bakmayı o kadar çok özlemiştim ki...

Sonunda hafifçe öne eğildiğinde, beni ilk kez öptüğü zamanki kadar heyecanlanmıştım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dudaklarımız birleşirken gözlerimi kapattım. Tam şu an, zaman kavramının yok olmasını ve içinde bulunduğumuz anda hapsolmamızı diliyordum.

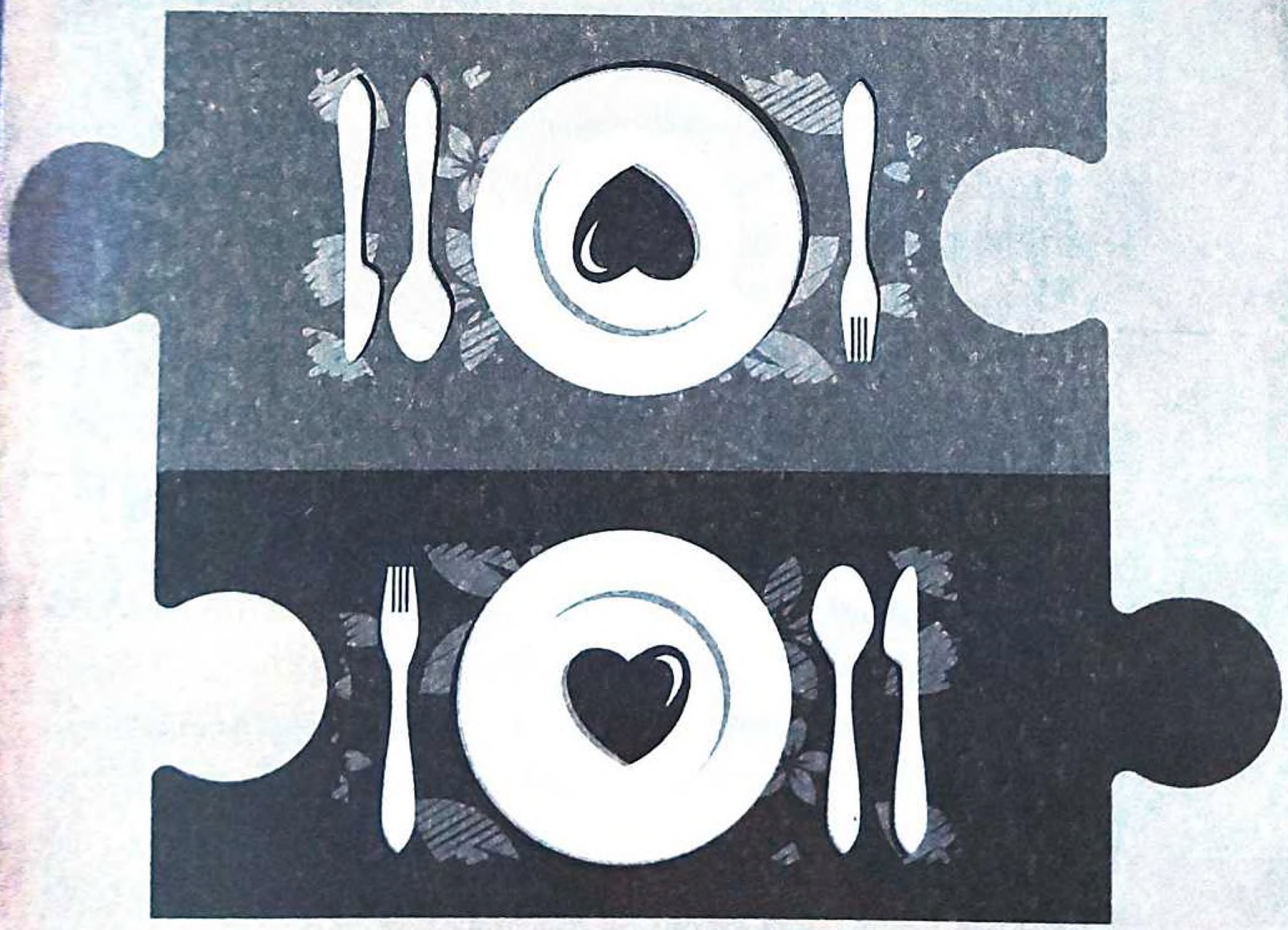
Hayatta her şey gelip geçerdi fakat hislerimiz sonsuzlukla mühürlenirdi. Bu yüzden, ne olursa olsun, insan içinden geleni yapmalı, kalbinin sesini dinlemeli, onun çizdiği yoldan ilerlemeliydi.

Bir insanla ikinci kez bir şeylere başlamak bazılarına göre saçmalıktan öte olmayabilirdi fakat benim kalbimin gösterdiği yol, Fatih'e çıkıyordu.

O güven vermek ister gibi sarılırken, ben kollarımı boynuna dolayıp, özlediğim kokusunu tekrar içime çektim.

Eskisi gibiydi, hâlâ huzur kokuyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mete'nin suratına kartopunu yapıştırmamın ardından, pişman olmam çok uzun sürmedi. Koşmaktan neredeyse ciğerlerim patlayacaktı. Aslında benden hızlı koşuyordu. İstese beni yakalardı ama o, kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynamayı tercih ediyordu.

Sonunda büyük bir çalılığın yanında durmuş, ellerimi dizlerime yerleştirip nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. Arkama baktığımda Mete'nin neredeyse yanıma geldiğini gördüm. Tam yeniden kaçmak için doğrulmuştum ki...

Aman Yarabbi! Onlar Fatih ve Elif olabilir mi?

Mete yanıma gelir gelmez, bizi görmesinler diye yakasından tutup eğildim. İkisiyle aramızda bir çalılık vardı ve bu kendimi aksiyon filmlerindeki casuslar gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Defne, kafayı mı yedin?"

Mete ne yapmaya çalıştığımı anlamamıştı. Ona dönüp, "Sus," dedim fısıltıyla.

Yere temas eden dizlerim üşüyor ve biraz acıyordu ama yine de pozisyonumu koruyarak yavaşça başımı kaldırdım ve onlara baktım. Sarılıyorlardı. Bu pek beklediğim bir manzara değildi fakat gülümsememe neden olmuştu. Elif mutlu görünüyordu. Gerçi ağlıyordu ama neyse...

Mete de nereye baktığımı görmek için dizlerinin üstünde doğruldu. Dizlerim cidden ağrımaya başlamıştı. "Kızım, sen niye milleti dikizliyorsun?" diye sordu sonunda.

"Baksana," dedim sırıtarak. "Çok tatlı değiller mi sence de?"

"Yürü," dedi kolumdan çekerek. Aslında çok sert çekmemişti ama dizlerimin ağrısı yüzünden gürültülü bir şekilde yere yığıldım. Bu kadar ağrıması koşmaktan dolayı olmalıydı.

Mete de yere oturup bir eliyle ağzımı kapattı ve beni kendine çekti. Başımın arkası onun göğsüne geliyordu ama ben, korkudan anın tadını çıkaramıyordum.

Aniden bize doğru yaklaşan adım seslerini duyunca içimden küfrettim. Mete de o sırada elini ağzımdan çekmişti. Saniyeler sonra, Fatih ve Elif tam karşımızda dikilmiş, anlamamış gözlerle bize bakıyorlardı.

Bir şey gördüğümü söylersem, Elif onu dikizlediğimi düşünecekti. Gerçi dikizliyordum ama bu pek önemli bir pürüz değildi.

"Defne?" dedi Elif kaşlarını çatarak.

"Siz de mi buradaydınız ya?" dedim gülerek. "Ne büyük tesadüf!"

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye sordu Fatih.

"Uzanıyoruz," dedi Mete. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Hiç," dedi Fatih. "Biz de ayaktayız işte."

"Siz niye böylesiniz ya?" diye sordu Elif hafifçe gülerek.

İşte buna verecek bir cevabım yoktu. Bir süre tedirginlikle gülümseyip ne diyeceğimi düşündüm. Mete, "Oynaşıyorduk," diye cevapladığında, başımı onaylar gibi hızla salladım, fakat sonradan ne dediğini anlayınca gözlerim kocaman açıldı. Buz gibi havada birden sıcak basmıştı.

"He biz bölmeyelim o zaman," dedi Fatih. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Kolay gelsin size, kusura bakmayın, gidelim biz."

"Aynen gidin kanka ya," dedi Mete. "Vallahi en güzel yerinde, yırtık dondan çıkar gibi çıktınız zaten."

Bu sefer ikisi de gülerken, yüzümün kızardığına emindim. Aslında onlar arkadaşlarımız olduğu için utanmam saçma geliyordu ama elimde değildi.

Onlar gülüşerek uzaklaştıktan sonra, hızla dizlerimin üstünde doğrulup Mete'ye sert olmayan darbeler attım. Başını korurken kahkahalarla gülüyordu. Ona uygulayacağım şiddetin sabaha kadar devam edebileceğini fark ettiğinde, kollarımdan tutup beni kendine çekti.

Debelenmeye başladığımda, "Tamam," dedi. Hâlâ gülüyordu. "Sakin ol."

Bir süre daha debelendikten sonra, sonunda sıkılıp pes eden ben olmuştum. Zaten utangaçlığım çoktan geçmiş, gülmeye bile başlamıştım.

Önceden bize farklı duygular yaşatan olayları, sonradan gülerek hatırlıyorduk. Bu üzüntü de olabilirdi, utangaçlık da, kavgalar da... Belli bir zaman geçtikten sonra, aptallıklarımızı gülümseyerek anıyorduk.

Mete'nin yanından biraz uzaklaşıp karlara uzandım. Başım soğukla temas eder etmez üşümüştüm ama hoşuma da gitmişti. Belki de bende bir sorun vardı, bilmiyorum.

Gökyüzüne baktığımda garip bir rahatlama hissettim. Çok geçmeden Mete de yanıma uzanmıştı. Bir kolunu kaldırıp başımın üstüne getirdiğinde, ne yaptığını anlamadım. Başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Bir süre öylece birbirimize baktık.

"Defne, mal mısın? Bu bölümde şirin şirin gülüp başını göğsüme yaslaman gerekiyor," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Öyle desene, çılgın şempanze."

Gülümseyerek, başımı kaldırıp onun göğsüne yasladım. Tabii bu romantik an biraz daha sıcak bir yerde olsa daha mutlu olurdum ya, neyse...

Aklıma Fatih ve Elif'i sarılırken gördüğüm gelince, "Barışmışlar," diyerek gülümsedim.

"İnsanların özeli var," dedi sanki kızını azarlıyormuş gibi. "Öyle dikizlemek yakıştı mı sana?"

"Evet."

"Allah'ım!"

"Elif kankam olarak, onun hakkında her şeyi bilme yetkisini bana kendi hür iradesiyle verdi," diyerek kendimi savundum.

Sabır diler gibi nefesini vermekle yetindi.

"Burak hiç aradı mı?"

Bir anda tamamen alakasız bir konuya atlamıştık

"Ya, hem de kaç kere," dediğimde beni daha rahat görebilmek için hafifçe geri çekilip yan döndü. "Şaka yapıyorum," dedim.

O an, tam olarak normal bir çift olmadığımızı fark ettim. Sorunlar peşimizi bırakmamakta ısrar ediyordu ve bu durum üzülmeme neden oluyordu.

"Bir şey mi oldu?" dediğinde başımı olumsuz anlamda iki yana sallayıp gülümsedim ve tekrar göğsüne uzandım. Bir eli saçlarıma giderken "Emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bir şey olması için neden yok."

"Nedensiz olaylara bile üzülebilme yeteneğin var."

Bu sözüne karşılık vermedim, haklı sayılırdı. Biraz daha üşüdüğüm için, ona iyice sarıldım.

"Defne?"

Yüzünü görmüyordum ama ses tonundan gülümsediğini anlayabiliyordum.

"Hım!"

"Şimdi ben Fatih'e yalan söyledim ya..."

"Eee?"

"E yalan olduğu için günah olmaz mı?" Kaşlarımı çatıp suratına baktım. "Bence hemen yalanımızı gerçekleştirip beni kurtaralım."

Elime aldığım gibi yapıştırdım kartopunu suratına. Hafifçe geri kaçarken gülüyordu.

İki saat sonra...

Biraz kartopu savaşı yaptıktan sonra, üşüdüğümüz için bir yerde oturup kahve içmeye karar vermiş ve yakınlardaki bir kafeye girmiştik.

Arda, İrem'in, donuna kar attığı hakkında bir şeyler mırıldanıp lavaboya gitmişti. İrem ise onun donuna elini bile sürmediğini söyleyip, saçma bir şekilde kendini savunmuştu. Arda gittikten yaklaşık otuz saniye sonra, Bora o pis sırıtışını atıp, telefonunun kamerasını açarak tuvalete doğru ilerlemişti. Bir süre sonra Mete de onlara bakmak için masadan kalkmıştı.

Kazağımı avucumun içine kadar çekmiştim. Ceketimi giydiğimde terliyordum, çıkardığımda da kendimi Antarktika'da gibi hissediyordum. Duygularım gibi bedenim de dengesiz olmalıydı.

Muhabbet muhabbeti açmıştı ki, Su aniden "Kanka ya, Mete sana nasıl çıkma teklifi etmişti?" diye sordu.

Aslında tam bir çıkma teklifi aldığım söylenemezdi. Yani bana karşı hislerini açıklaması cidden çok romantikti fakat bir teklif cümlesi duymamıştım. Ancak bu pek takıldığım bir ayrıntı değildi.

"Etmedi," dedim başımı iki yana sallayarak. "Yani duygularını açması bence yeterli."

"Nasıl etmedi?" dedi Su şaşkınlığını belli ederek. "Yani tamam, yağmur falan bayağı romantik olmuştur ama bence çıkma teklifi olmadan bir ilişki tam olmaz."

"İlişki uzmanı konuştu," diyerek alay etti Çağatay. "Ne yani, sence duygularını göstermesi, çıkma teklifi etmesinden daha mı önemsiz?"

"Onu demek istemediğimi biliyorsun. Demek istediğim, çıktığınızı nereden biliyorsun ki?"

"Halası olduğu için öpüşmüyorlar herhalde," diye cevap verdi Çağatay.

"Bence çıkma teklifi etmesi için baskı yap," dedi Su. "Teklif ettiği zaman da haberin yokmuş gibi yaparsın."

"Defne, sen cidden bu teklif işini önemsiyor musun?" dedi Çağatay. Ardından ikisi birden bir cevap ister gibi suratıma baktı.

Bir süre ne diyeceğimi bilemedim.

"Yani, olsa hoş olurdu ama olmaması da sorun değil," dedim sonunda. "Beni önemsemesi bence daha önemli."

"Ama romantik bir çıkma teklifi olsa erimez miydin?" dedi Su.

"Ay Allah aşkına yeter!" dedi İrem. "İki saattir tartıştığınız konuyu özetliyorum; evet, çıkma teklifi dişileri mutlu eder ama Defne için olmasa da olur. Kız sevgiyi daha çok önemsiyor. Ay yeter!"

"Sakin ol, aşkım," dedi Sıla, İrem'in omuzlarını ovarken. "Bu kadar aptal insanın arasında yine krize girdi yavrucak."

Nefesimi dışarı verdim. Her şeyin eksiksiz bir şekilde yerinde olmasına gerek yoktu. Benim için önemli olan büyük noktalar gerçekleşmişti ve bence bu yeterliydi.

Ben yağmuru çok seviyordum. Her bir damlanın tenimle buluşmasını ve sanki tüm günahlarımı beraberinde götürürmüşçesine akmasını seviyordum. Bir yerde duymuştum; düşen her yağmur tanesini bir melek taşıyormuş ve bu yüzden yağmur damlaları asla birbirine çarpmıyormuş. Yağmur benim için böyle bir değere sahipti. Mete bana olan hislerini ilk kez yağmurun altında itiraf etmişti ve ilk öpücüğümü yağmurun altında almıştım. Daha ne isteyebilirdim ki?

Başımı çevirdiğimde Fatih'le göz göze geldik. Kaşlarını çatmış, bir şey düşünüyormuş gibi bana bakıyordu. Bakışlarının beni tedirgin ettiğini hissetmiş olacak ki gülümsedi. Ben de ona gülümsedim.

Tam o anda Arda'nın bağırışını duymak, yerimizden zıplamamıza neden oldu.

"Bora, ne demek internete attım?!"

✹

Kuzey erkekleri bizi okulumuza bıraktıktan sonra kendi okullarına gitmişlerdi. Yolda bir düzine kavga olmuş, sonunda Bora internete attığı konusunda yalan söylediğini itiraf etmişti.

Şimdi ise Büyük Salon'da oturuyorduk. Su telefonunu kurcalıyor, İrem kitap okuyor, Sıla yemek yiyor, ben de uyukluyordum. Elif ise duştaydı. Her zamanki düzen işliyordu yani.

"Oha!" dedi Su yavaşça doğrulurken. "Bu kadar da olmaz ya!"

"Ne oldu?" diye sordum yattığım yerde doğrulup. Su da ayakucumda oturuyordu.

"Lisenin ilk yılında, geri zekâlı diye kanka ayağına yattığım bir çocuk vardı. Şimdi baklavasının fotoğrafını atmış." Ardından bir elini yüzüne yelpaze yapar gibi kullandı. "Ben bu acıyla yaşayamam. Sıla, yalvarırım ye beni!"

"Su, sen ne kadar aptal bir insansın!" dedi İrem gülerek.

"Yaa, benim kadar şanssız bir insan gördün mü?" dedi Su. Bu sefer kafasını yastığa vuruyordu.

"Senin gibi bir arkadaşa sahip olduğum için senden daha şanssızım," diye karşılık verdi İrem.

"Bu acılı günümde bile laf sokuyor." Su bu sefer de ayaklarını tavana dikiyordu. Ardından birden doğrulup, "Neyse ya," dedi gülerek ve telefonunu tekrar eline aldı.

Ani ruh değişimine olan şaşkınlığımız bakışlarımıza yansımış bir şekilde Su'ya bakıyorduk. Sıla bile ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakmış, ona bakıyordu.

"Ne?" dedi Su tek kaşını kaldırarak.

Hepimiz sabır dilermişçesine nefesimizi verdikten sonra işimize döndük.

✹

Mete Karahan...

Yatakhanede üstümüzü değiştirdikten sonra, uzanıp biraz telefonla oyalandım. Can sıkıntım bir türlü geçmiyordu. Sonunda galeriye bakmaya karar verdim.

Karşıma Bora ve Fatih'in kavga ettiği fotoğraf gelince sırıtmadan edemedim. Bu biraz eski bir fotoğraftı. Fatih'in Bora'nın yemeğini yemesinin ardından, Bora'nın onun üstünde tepindiği bir görüntüydü.

Başka bir fotoğrafa geçince karşıma Defne geldi. Telefonunu kurcalarken kendini o kadar kaptırmıştı ki, kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüştü. Bu fotoğrafı ne zaman görsem, dudaklarımda bir tebessüm oluşur, can sıkıntımı unuturdum.

Birkaç dakika sonra, Çağatay yatağımın önünde eğilip altından bir kitap aldı. Ne yapmaya çalıştığını anlamak ister gibi ona baktım.

"Arda matematik çalıştıracak da," diye açıkladı göz göze geldiğimizde.

Elindeki kitaba baktım. "Ama coğrafya kitabı almışsın?" dedim bir kaşımı kaldırarak.

Sanki yeni fark ediyormuş gibi, tuttuğu kitaba baktı. Derin bir nefes aldıktan sonra, kitabı tekrar yatağın altına fırlatıp yeni bir kitap çıkardı. Oldukça gergin görünüyordu. Tam arkasını dönmüş gidecekti ki, "Çağatay!" diye seslendim. Ban doğru döndüğünde, "Otursana bir," diyerek yatakta doğrulup ona yer açtım.

"Ne oldu?" dedi oturunca.

"Onu müsaade et de ben sorayım. Süleyman'ı halvete girmiş Hürrem gibisin, neyin var?"

Verdiğim örneğe önce gülse de, ardından somurtmaya devam etti. "Yok bir şey," diye geçiştirmeye çalıştı ama inanmadığımı gösteren bir bakış attım. Çağatay'ı yıllardır tanıyordum

ve kafasını kurcalayan bir şeyler vardı. Aramızdaki o kısacık göz temasının sonunda, "Nasıl anladın?" diye sordu.

"Neyi nasıl anladım?"

"Defne'den hoşlandığını diyorum, nasıl anladın?"

Bu soru beni şaşırtmıştı. Daha önce hiç düşünmemiştim. Her şey birden oluvermişti.

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de hep farkındaydım ama kabul etmek istemiyordum."

Kaşlarını çatıp, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Demek istediğim... Bilmiyorum, anlatılmıyor ki. Duygular pek kelimelere sığan bir şey değil."

"Sığdığı kadar anlat o zaman."

"Bu oldukça garip bir şey. Sanki iki damla gözyaşı dökse, onu üzen kişiyi yok etmek istiyorsun. Senden başkasıyla olmasını bırak, başkasına gülme düşüncesi bile seni deli ediyor. Hep yanında olmasını, bir an bile seni bırakmamasını istiyorsun."

Bir süre öyle düşünceli düşünceli baktı suratıma. "Bu aşk mı oluyor?" dedi sonra kaşlarını kaldırarak.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Aşk çok ağır bir kelime. Duygularımın buna yettiğinden emin değilim."

Böyle söylesem de, aptal değildim, ona karşı hissettiklerimin sadece hoşlanma olmadığını biliyordum ve bu beni korkutuyordu. Birine beni mahvetme yetkisini vermenin saçma olduğunu söyleyen bendim ama şimdi o yetkiyi ellerimle veriyordum. Hayat ne kadar da garipti.

"Anladım," dedi başını sallayarak.

"Peki, sen niye sordun?"

Tam bir şey söyleyecekti ki, Fatih yanımıza gelip, "Mete, haberin olsun, Defne götüne tekmeyi basacak," dedi.

Fatih'in söylediği şeyi ilk birkaç saniye idrak edemedim. "Ne?" diyebildim sonunda.

"Sen bu kıza niye çıkma teklifi etmedin, lan?"

Kaşlarımı hafifçe çattım. Tamam, belki çıkma teklifi etmemiştim ama ona duygularımı itiraf edişim etkileyiciydi. Ben olsam kesinlikle bana âşık oldurdum.

"Ne bileyim, çıktığımızı biliyor zaten."

"Bugün Su senin ona nasıl çıkma teklifi ettiğini sorunca Defne'nin yüzü düştü. Hani içtenliği önemli ayağına yattı ama dişi oğlum bunlar. Ne söylüyorlarsa tersini hissediyorlar."

"Su, Defne'yi dolduruşa getirebilir. Ben o sarı çıyandan beklerim," dedi Çağatay.

"Bak," dedi Fatih. "Güzel bir çıkma teklifi edersen, onun ayrılma ihtimalini en aza indirirsin."

"Ne yapacağım ki?"

Bu tarz romantik şeylerden çok anlamazdım. O an içimden ne geliyorsa onu söyler, öyle davranırdım. Onun dışında tam anlamıyla bir hödük olduğumu itiraf etmeliydim.

"Ben internetten bir şeylere baktım," dedi Fatih.

✺

Defne Çınar...

"Su," dedim bıkkın bir şekilde. "Bak o tweet'teki esprinin modası geçeli seksen altı yıl falan oldu, siler misin?"

"Ne atmış ki?" dedi İrem.

"Vurur yüze ifadesi, ebelere laf mı attın bir tanesi?" diye attığı tweet'i söylerken, soruyu benim yerime yanıtlamıştı Su.

İrem birkaç saniye durup boş boş baktıktan sonra, "An itibariyle yeryüzünde sizinle sınandığımı anladım," dedi.

O konuşurken gözlerim Elif'e kaydı. Fatih'le barıştığını hâlâ bize söylememekte ısrarcıydı. Bu kadar meraklı olmamam gerektiğini söyledim kendime. Tam yeni bir muhabbet açacaktım ki, telefonumun titremesi dikkatimi dağıttı. Mesaj gelmişti.

Çetin Korkmaz: *N'aber, kız sinsi? Az önce yılan belgeseli izledim, aklıma sen geldin. Sizin okulun önündeyim, gelsene.*

Gözlerimi devirdim. İnternetten bulduğu sözleri yine bana satıyordu. Üstümdeki kıyafetlere baktım. Siyah pantolonum ve siyah kazağımla, her zamanki gibi dışarıdaki kızlardan bir adım gerideydim. Ama bu da benim kaderimdi, ne yapalım!

Koltuğun yanındaki botlarımı ayağıma geçirirken, Su "Nereye?" diye sordu.

"Çetin okulun önünde, geçerken uğramış. Onun yanına gidiyorum."

"Ay bekle, kanka!" dedi hemen yerinden kalkarken. "O çocuğun aklı varsa artık bana bakmaz ama belki arkadaşları vardır."

Yatakhaneye doğru koşarken arkasından, "Beş dakika içinde gelmezsen, yemin ederim giderim! Gelirken montumu da getir!" diye bağırdım.

✺

Tuhaftı ama Su tam beş dakika yirmi sekiz saniyede kapının önüne gelmişti. Ona baktığımda zaten çok da süslenmediğini fark ettim. Siyah bir pantolonla asker yeşili bir kazak giymişti. Montumu da unutmamıştı.

Montumu giyip dışarı çıktığımızda, suratıma soğuk havanın çarpmasıyla bir an ne yapacağımı şaşırdım. Ellerimi cebime sokup okul kapısının önüne çıktığımda, Çetin önce kafama hafifçe vurdu, ardından saçlarımı karıştırdı. Su'yun umduğunun aksine tek başınaydı.

"Ne yapıyorsun be?"

"Lan, bu çevrede bu kadar taş kız varmış, niye önceden söylemiyorsun?"

"Aslında öyle taş kız yok," dedi Su.

Çetin ona dalga geçip geçmediğini soran bir bakış attıktan sonra etrafımıza baktık.

Karşı kaldırımdan üç tane kız geçince, bir an kendimden utandım. Güzel kadınların yanında olmaktan her zaman

nefret ederdim. Çoğu bir deri bir kemik olmasına rağmen, bizden çok kilolu tiplerine giriyordu. Sevgili bulamayacak kadar çirkin olduğunu söyleyip, okulun yarısını peşinde sürüklüyordu.

Al küreği, yapıştır ağzına!

"Vay be!" dedi Çetin kızlara baktıktan sonra. "Analar neler doğuruyor..."

"Bunlara baktıktan sonra, beni babamın doğurduğuna emin oldum," dedi Su yüzünü buruşturarak.

"Ee kızlar, siz ne yapıyorsunuz bakalım?" dedi Çetin.

"Uyuyoruz, uyanıyoruz, ders çalışıyoruz, sonra tekrar uyuyoruz," diyerek özetledi Su.

Ara ara yaşanan aksiyonlar dışında, hayatımızın aynen bu şekilde geçmesi biraz üzücüydü.

"Peki, yaptığınız farklı bir şey yok mu?"

"Ara ara koltukta uyuyoruz," diye cevap verdim.

"Depresyonda falan mısınız?" dedi Çetin gülerek.

"Ben bu okulda depresyona giremiyorum ya," diyerek dudaklarımı büzdüm. "Tam kulaklığı takmışım, uzaklara dalıyorum, Su 'Kalk karı, çocuk yapalım!' diye bağırıyor."

Çetin bu söylediğime kahkahalarla gülerken, Su da hafifçe kızarmıştı.

"Sen nereye gidiyordun?" dedi Su konuyu değiştirerek. "Geçerken uğramışsın ya hani."

"Vallahi öyle boş boş dolanıyorum," diye açıkladı. "Arkadaşlarla bir yerlere gidelim diyoruz. Yani şimdi değil ama bu hafta içinde falan. Siz de gelsenize?"

"Nereye mesela?" dedi Su gözlerini kısarak.

"Bizim yaşımızdakiler genelde sinemaya falan giderler," dedi Çetin. Su'yun sorusunu mantıksız bulur gibiydi. "Tabii, alıştınız düğün basmaya..."

"Kanka, ben bu çocuğu sevmedim, ikide bir laf sokuyor."

Tam onlara bir şey diyecektim ki, cebimdeki telefonun çalması hepimizi susturdu. Arayan kişi Çağatay'dı. Ne diyeceğini merak ederek telefonu açıp kulağıma götürdüm.

"Alo, Defne?"

"Efendim, Çağatay."

"Sana bir adres atacağım, çok acil oraya gelmen lazım."

Sesi biraz telaşlı gibiydi. Bu hali kalbimin korkuyla çarpmasına neden oldu.

"Çağatay, ne oluyor?"

Fakat sorumu cevaplamadan suratıma kapattı telefonu.

"Defne?" dedi Çetin ne olduğunu sorar gibi. O da endişelenmişti.

"Bir adres atacakmış, oraya çağırıyor," diye açıkladım. "Sesi endişeliydi, ne olduğunu anlatmadı."

Sözümü bitirmemle Çağatay'dan mesaj gelmesi bir oldu. Çetin telefonu kapıp adrese baktı. Korkmaya başlamıştım.

"Sakin ol," derken destek olmak için elini dirseğimde dolaştırdı. "Şimdi gidip ne olduğunu anlarız."

Ardından taksi bulmak için işlek caddeye çıktık. Bir taksi çevirdikten sonra, Çetin oturmamız için arabanın arka kapısını açtı. Biz arka koltuğa yerleştikten sonra, o da ön koltuğa oturdu ve hâlâ onda olan telefonumdan adresi açıp taksiciye gösterdi.

Telefonu bana uzatırken, "Kızlar, sakin olun!" dedi.

İki dakikada kontrolü ele alışı gözümden kaçmamıştı. Ona cevap vermek yerine, telefonumu alıp yolu izlemeye başladım. Kızlara da haber vermemiştik henüz. Hemen onlara biraz dolaşmaya karar verdiğimizi içeren, yalandan bir mesaj attım. Daha ne olduğunu bilmeden kimseyi heyecanlandırmanın mantığı yoktu. Zaten kendi heyecanım ve korkumla baş edebilecek durumda bile değildim.

Sonunda adreste yazan yere geldiğimizi, Çağatay'ı gördüğümde fark ettim. Bize söylediği binanın önünde bir sağa gidiyordu bir sola.

Yoldan bir iki kişinin geçtiği, ıssız sayılacak bir sokaktı. Taksi parasını ödemeleri için onları geride bırakmak biraz ayıp kaçsa da, o anki korkum nezaket kurallarını unutmama neden olmuştu. Hemen taksiden inip, karşı kaldırımda bana bakan Çağatay'ın yanına gittim.

"Ne oluyor?" dedim yanına gider gitmez.

Gözleri arkamda bir noktaya kaydı önce. Ardından tekrar bana bakıp, "Sakin ol," dedi. Su ve Çetin de yanıma geldiğinde, "Sadece seni çağırmıştım," diye biraz iğneleme yaparak devam etti.

"İğneleme yapacak durumda değilsin," dedi Su.

Çağatay ona öfkeyle baktı ancak karşılık vermedi.

"Ne oluyor?" diye sorumu yineledim.

Bir şey söylememesi beni deli ediyordu. Arkasındaki apartmanın önüne gidip, cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. "Sadece sen gel," dedi arkasına bakmadan. Bu tavrı hoşuma gitmemişti ama neredeyse koşarak peşinden gittim.

Bir kat yukarı çıktıktan sonra, bana anahtarı uzatıp "İçeri gir," dedi.

Her ne kadar içeride ne olduğunu merak etsem de tereddüt ettim. O kadar garip bir ifadesi vardı ki, bu beni ürkütüyordu. Sonunda korktuğumu fark etmiş olacak ki, "Korkma," dedi. "Kötü bir şey yok."

"Bu suratın ne o zaman?"

"Bilmiyorum," dedi samimiyetle. "İnan neler olduğunu anlamıyorum. Bir şeyler oluyor ama iyi mi kötü mü bilmiyorum."

O kadar içten konuşuyordu ki, şurada bir rakı sofrası kurup dertleşesim gelmişti. Sorunun ne olduğunu bile bilmiyordum ama onun için önemli şeyler oluyordu.

"Neyse, sen git."

Ona bir şey söylemek istesem de, derdini bana anlatmayacağını bildiğim için anahtarı aldım elinden. O gidince de kapıyı açıp, beni neyin beklediğini merak ederek içeri girdim.

*

Elif Kara...

"Sıla," dedim koltukta biraz daha kayıp ona yaklaşırken. Beşer beşer mısırları ağzına atarken, Labirent filmini tekrar izliyordu.

"Hım!" dedi filmden gözünü ayırmayarak.

"Bugün bir şey oldu."

"Kızım, taksit taksit söylemesene şu lafı."

Tam bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzına atmıştı ki, "Biz bugün Fatih'le barıştık," dedim.

Söylediğim söz anında etkisini gösterdi. Sıla o kadar şiddetli öksürmeye başladı ki, ne yapacağımı şaşırmış bir halde sırtına yumruk atmaya başladım. Birkaç saniye sonra, "Vurmasana be!" diye bağırdığını duymasam, daha sert vurmaya başlayacaktım. Yüzüne baktığımda kıpkırmızı olduğunu görmek beni suçlu hissettirdi.

Sonunda kendine gelince, "Nasıl barıştınız?" diye sordu.

"Birden oluverdi işte." Ardından dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "O da beni seviyordu, biliyordum."

Sıla anında filmi durdurup, tüm dikkatini bana verdi. "Elif, nasıl birden oluverdi?" diye sorduğunda, merakının kendinden büyük olduğunu anladım.

"Ne nasıl oluverdi?" dedi İrem yanımıza gelerek.

"Fatih ve Elif barışmışlar," dedi Sıla fısıltıyla.

İrem'in bir an gözleri kısıldı, ardından fal taşı gibi açıldı. "Vay be!" dedi gülerek. "Hayırlı olsun."

*

Defne Çınar...

Dairenin kapısını kapatır kapatmaz bir müzik kulağımı doldurdu. Müziğin sesini takip ettim yavaş adımlarla. Mutfaktan geliyordu.

Sonunda mutfağın kapısını açtığımda, beni şaşırtan bir manzarayla karşılaştım. İçeriyi hafifçe aydınlatan lambadan gördüğüm kadarıyla, Mete karşımda durmuş, gülümseyerek bana bakıyordu. Bakışlarım kare şeklindeki masaya kaydı. Masaya iki tane tabak konulmuş, çatal, bıçak ve kaşık yerli yerine dizilmişti.

"Mete," diye mırıldandım ama ne diyeceğimi bilemiyordum. Böyle bir şey yapacağı aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Biz iyi başladık, güzel başladık ama ben çıkma teklifini unutmuşum," dedi gülerek. "Daha romantik bir şey yapmayı çok isterdim ama elimden bu geldi."

Dudaklarımdaki tebessüm yerini yavaş yavaş sırıtmaya bırakırken, masaya doğru yaklaştım. Yanıma gelip sandalyeyi çekti.

Daha bu sabah debelendiğim çocuk bu muydu?

Hayatımda ilk kez biri benim için böyle bir şey yapıyordu. Bu okula geldiğimden beri birçok ilkimi yaşıyordum. Kendimi daha fazla tutamayıp, en içten ve en çocuksu halimle Mete'nin boynuna sımsıkı sarıldım.

✺

Su Erdem...

Çağatay apartmandan çıkıp, Mete'nin bizim kıza sürpriz yaptığını söyleyene kadar bir sağa gitmiştim bir sola. Çağatay olayı açıklayınca, rahatlamış bir ifadeyle girişteki merdivenlere oturmuştum. Ters ters davranması da beni delirtmişti.

Dengesiz falan mıydı bu çocuk?

Çetin, su veya içecek başka bir şeyler almak için yakınlarda bir bakkal aramaya gittiğini söylemiş, giderken ismimle ilgili saçma sapan espriler yapmayı ihmal etmemişti.

Yalnız kaldığımızda Çağatay da yanıma oturdu. İkimiz de bir süre konuşmadık.

"O çocuğun yüzü bana çok tanıdık geliyor," dedi sonunda.

"Düğünde dans ediyorduk."

Başını sallarken, "Hatırladım," dedi. Nedense keyfimiz kaçmış gibiydi. Sanki yeni kavga etmiş, barışmak isteyen ama barışamayan çocuklar gibiydik. "İyi çocukmuş."

"Öyledir."

"Senden hoşlanıyor gibi."

Hafifçe gülümsedim. "Sana kalsa dünyadaki tek kadın benim ve tüm erkekler benden hoşlanıyor, Çağatay." Gerçekten de öyleydi. Hangi erkekle konuşsam, o kişi mutlaka benden hoşlanıyordu Çağatay'a göre.

"Sanırım haklısın."

Bir süre daha sessiz kaldık. Neden keyfimizin bozuk olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Onun yüzündeki ifade benim de sinirimi bozuyordu.

"Bir şey mi oldu sana?"

Sorum karşısında yüzünde bir tebessüm oluştu. "Sanırım oluyor," dedi. Sözlerine devam etmesini bekledim ama etmedi. Bir tarafım ısrar etmek için kudursa da sessiz kaldım.

Sonunda "Su, sana bir şey söylemem lazım," dedi gözlerimin içine bakarak.

Ne söyleyeceğini merak ederek baktım ona.

✺

Defne Çınar...

Ben masaya oturduğumda, Mete müziği değiştirmek için kısa bir anlığına yanımdan ayrıldı. Çıkma teklifi konusunun konuşulmasının ardından Mete'den böyle bir jest görmek çok şaşırtıcı bir tesadüftü. Fakat bu tesadüf, insanı mutlu eden türdendi.

Mete tekrar yanıma gelirken, keman sesi de kulağımı doldurup ruhumu okşuyordu. Servise başladığında gülmemek

için dudağımı ısırmam gerekti. Elinde tuttuğu tavanın içindeki menemeni servis ederken, "Hiç bakma öyle," dedi. "Hiçbiri yemek yapmayı bilmiyormuş. Hepsi işi bana kitleyip kaçtı."

"Bir şey demedim ki," dedim hafifçe gülerek.

Cevap vermek yerine zeytin ve peynirle geri döndü. Bu sefer gülmem belli olmasın diye başımı öne eğmem gerekti. Cidden uğraşmış görünüyordu.

"Defne, tavayla dalacağım ama," dedi dayanamayıp.

Şirin görünmeye çalışarak gülümsedim.

Ardından önüme dolu bir çay bardağı koydu. Kendi tabağının yanına koyduğu cam bira şişesini görünce gözlerim hafifçe kısıldı.

"Ben niye çay içiyorum?"

Ulan geri zekâlı, otur oturduğun yerde! diye azarladı iç sesim.

"Defne, bu şimdi seni çarpar, sonra okula gidene kadar Su 'Arkadaşıma ne yaptın, pis Coşkun?' diye kafamda tepinir falan. Hiç gerek yok."

"Sen beni mi küçümsüyorsun yoksa?" dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Defne, Allah aşkına, ben öyle biri miyim?"

Dolaba gidip bir bira da ben kaptım. Bu kadar çok ısrar etmemin nedeni, onunla içmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmemdi. Yani onunla içip eğlenmek güzel olsa gerekti.

"Ah be Defne!" dedi şişeleri birbirine dokundurup kulak tırmalayan bir sesin çıkmasına neden olarak. "Beşinci yudumda Küçük Emrah'a bağlayacaksın."

✺

Su Erdem...

"Ee?" dedim sabrımın sonuna gelirken. "Söyleyeceksen söyle artık."

"Emin olmadığım bir şeyi söylemek... Bana sövme ihtimalin de var ama sürekli aklımı kurcalayan, söylemek istediğim bir şey var."

Mavi gözlerinde beliren parıltı, nedense birden heyecanlanmama neden olmuştu.

"Hem de öyle bir kurcalıyor ki... Bu düşünceden ne kadar kurtulmak istesem de kurtulamıyorum. Sanki bu salak düşünce beynimin her köşesini ele geçirmiş gibi."

"Artık söyler misin şunu?"

Söyledikleri kafamda yavaş yavaş bir resim oluştursa bile, görünmez bir el, tuttuğu silgiyle resmimi siliyordu.

Bir süre gözlerime baktıktan sonra, "Su," dedi. "Ben galiba..."

"Çağatay?"

Tanımadığım ince bir ses kulaklarımı doldurunca, başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Bir kız bize doğru bakıyor, ne söyleyeceğini seçmeye çalışıyor gibiydi. Sarı saçları neredeyse sırtının ortasına geliyordu.

Bakışlarım Çağatay'a döndüğünde kıza öyle bir ifadeyle bakıyordu ki... Şaşkınlık dolu bakışlarının altında ne yapacağını bilmeyen ruh halini görmek zor değildi.

Bu kızın kim olduğunu o an anladım.

Bu kız, Özge'nin ta kendisiydi. Çağatay'da iz bırakan tek kızdı ve şimdi kanlı canlı karşımdaydı. Yeşil gözlerine dikkat çekmek için koyu bir makyaj yapmıştı. Güzel göründüğünü inkâr etsem yalan söylemiş olurdum.

Nedenini bilmediğim bir şekilde içimde bir burukluk oluşurken, kendimi karşımdaki kızla kıyasladım. Kişisel egom bir balon gibi patladı. Kendimi her zaman karşımdakinden daha güzel görürdüm ki bana kalırsa doğrusu buydu. İnsan, ailesinden sonra en çok kendini güzel görmeli, en çok kendisini sevmeli ve kendisi için yaşamalıydı. Fakat şu anda, bu kızın benden kat kat daha güzel olduğuna inanıyordum.

"Nasılsın?" diye sözlerine devam etti.

"Senin... Ne işin var burada?" diyebildi Çağatay.

Bu kıza karşı hâlâ hisleri olabilir miydi? Sanki nutku tutulacak gibiydi. Belki de bana öyle gelmişti, kim bilir...

"Küçük dünya," dedi Özge olduğuna artık emin olduğum kız. Ardından bakışları bana dokundu. "Siz... Sevgili misiniz?"

Bir süre Çağatay'ın reddetmesini bekledim ama ondan bir cevap gelmeyince, "Hayır," diye mırıldandım. Tüm enerjim, tüm neşem, tüm heyecanım birden buhar olup uçmuş, o duyguların yerini buruk bir şey almıştı.

Benden olumsuz cevap alınca kızın yüzünde bir gülücük oluştu.

Hayır, sevgili değiliz ama belki çocuğun manitası var. Ne diye sürüsünden ayrılmış geyik bulan aslan gibi sinsi sinsi sırıtıyorsun?

"Özlediniz mi beni?" Çetin yanımıza gelince önce Özge'ye kısa bir bakış attı, ardından tekrar bize çevirdi yüzünü. Elinde tuttuğu poşette bisküvi, çikolata gibi abur cuburların olduğu görülüyordu.

"Çok," diyerek gülümsemeye çalıştım. Ardından yavaşça doğrulup kalktım. Bu ortamda durmaktan sıkılmıştım ve garip bir şekilde öfkelenmiştim. Hemen oradan uzaklaşıp gitmek istiyordum. Zaten onların da konuşacakları olmalıydı.

"Defne çıkınca ararsınız," dedim Çağatay'a. "Ben biraz dolaşacağım."

"Su, hava kararadı. Şimdi it kopuk vardır," dedi Çetin ben kaldırıma giderken. Gerçekten çok düşünceli ve iyi niyetli bir çocuktu. "Bekle, ben de geliyorum," dedikten sonra, poşeti Çağatay ve Özge'ye bırakıp peşimden geldi.

Her ne kadar arkama bakmak istesem de, Çetin'le konuşarak adımlarımı birbirine bağladım.

Yaklaşık bir saat sonra...

Defne Çınar...

Sanırım gaza gelen bir erkekten daha aptalı yoktu şu dünyada.

Son bir saat içinde kola içer gibi, bulduğu bütün alkolleri tüketmişti. Kaçınılmaz son... Sarhoş olmuş, kendi yaptığı espriye kahkahalarla gülüyordu.

"Bir de şunu dinle," dedi. "Bağırsak kurtları bağırsakta yaşar, bağırmasak da." Ardından sanki yüzyılın en komik esprisini yapmış gibi yeniden gülmeye başladı.

Koltukta arkama yaslanmış, somurtarak oturuyordum. "Çok komiksin canım ya," diye mırıldandım. "Vallahi yani, ne iyi ediyorum seninle çıkmakla. Birazdan gülmekten öleceğim sanırım."

Kahkahalarının arasından, "Tomi'nin annesi kimdir?" diye sordu. Cevap vermeyince, "Anatomi," diyerek tekrar kendi yaptığı espriye güldü.

O kahkahalarla gülerken, bense onun sarhoş halini merak eden aklıma küfrediyordum. Yaptığı esprilere katlanmak çok büyük sabır gerektiriyordu ama o kadar tatlı görünüyordu ki, sabrımın her bir zerresinin buna değeceğinden emindim.

Tam tekrar bir yudum alacaktı ki, "Mete, bu kadar yeter mi ya?" diyerek, elinde tuttuğu şişeyi alıp sehpaya koydum. Biraz somurtsa da, küçük bir çocuk gibi hareketlerimi izlemekten başka bir şey yapmadı.

"Sarhoş mu oldun?" diye sordu saçlarını karıştırarak.

"Aynen ya, görmüyor musun salak salak hareketlerimi?"

"Ben sana demiştim," diye mırıldandı. Ardından sanki aklına bir şey gelmiş gibi doğruldu. "Defne, ben asıl amacımı unuttum."

"Asıl amacın neydi ya?" diyerek gülümsedim.

"Ben sana çıkma teklifi edecektim ya hani."

Başımı onaylarcasına salladım. Sahi, ikimiz de unutmuştuk.

Doğrulup ciddi bir ifadeye bürünmeye çalıştı ama bu pek mümkün değildi. "Pekâlâ, başlıyorum," deyip boğazını temizledi. Tekrar gözlerime baktığında gülmeye başladı. Sonra hafifçe koluma vurup, "Benimle çıksana, kız!" dedi.

Bir anda kahkaha atmaya başladım. Kahkahalarım son bulduğunda "Ne yapalım?" dedim. "Başa gelen çekilir, çıkalım bari."

Bir süre daha güldükten sonra, "Defne," dedi ciddileşerek. "Ben bir şey yaptım ama sana söylemedim."

Ruh halim anında değişti. Benden gizlediği bir şey yapmıştı yani, öyle mi?

"Ne yaptın?" dedim dikleşerek.

"Benden hiç beklemeyeceğin bir şey..."

Aklıma hemen en kötüsü gelmiş, öfkeden onu öldürecek ruh haline girmiştim. İlişkimize üçüncü bir kişi soktuğunu söylemesinden korkuyordum.

"Defne," dedi hafifçe öne eğilirken.

Öfkeden tırnaklarımı avucumun içine gömüp yüzümü çevirdim. Neden en kötüsünü düşündüğüm hakkında bir fikrim yoktu ama elimde değildi.

"Bak bakayım..."

İşaret ve başparmağını çeneme götürüp, başımı kendisine doğru çevirdi. Dudaklarında hafif ama sıcak bir gülümseme oluştu. Çenemdeki elini çekip dizine düşmesine izin verirken merakla ona bakıyordum. Gözlerinde o kadar garip bir ifade vardı ki... Sanki gerçekten orada olup olmadığımdan emin olmak ister gibi bakıyordu bana.

"Ben sana çok pis âşık oldum be."

Dudaklarımda bir tebessüm oluşurken, duyduğum şeyin mutluluğunu anlatmam pek mümkün değildi.

"Vallahi," dedi ardından.

Bana biraz daha yaklaştığında, beni öpmek istediğini anladım. Fakat dudaklarımızın birleşmesine az bir mesafe kala, tam uyuyacak vakti bulmuş, başı dizlerime düşmüştü.

"Ulan Mete," dedim bir elimle saçlarını karıştırırken. "Sen bunları ayık kafayla söyleme, bak bakalım neler oluyor..."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Çağatay Er...

Özge'yi burada, böyle bir zamanda görmeyi hayal dahi edemezken, şimdi karşımdaydı işte.

Sarışınlardan Nefret Edenler diye bir liste hazırlansa, bu kız yüzünden en başta benim adım olurdu ama buna rağmen kalbimin atışı değişti. Belki öfkedendi, belki hayal kırıklığından, belki de hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğimden, bilmiyorum.

Az önce Su'ya, ona karşı bir şeyler hissettiğimi söylemek üzereyken, dünyamı tersine çeviren bir kızla karşılaşmak Allah'ın beni sınama şekliydi.

Bir süre boş boş birbirimize baktıktan sonra, aradaki sessizlikten rahatsız olmuş olacak ki, "Yanındaki kız bozuldu sanırım," dedi. Su'dan bahsetmesini istemiyordum. Bu yüzden cevap verme gereği duymadım. Ben sessiz kalınca, "Senden hoşlanıyor olabilir," diye üstelemeye devam etti.

"Aslında ben ondan hoşlanıyor olabilirim."

Kurduğum cümle onu oldukça şaşırtmıştı. Gözleri kocaman açılıp, dudakları hafifçe aralandı.

Ayrıldıktan sonra bile hâlâ ona karşı hislerim vardı. Hissettiğim şeylerin son damlası, benimle çıkarken başka çocuklarla çekildiği haddinden fazla samimi fotoğrafları gördüğüm gün tükenmişti. Geçmişimde canımı acıtabilen tek kızdı.

Bir şey söylemeyip şaşkın bakışlar atmaya devam edince, "Niye bu kadar şaşırdın?" dedim. "Birisine bir şey hissedemez miyim?"

"Bana, benden başka birisiyle olamayacağını söylemiştin."

"Geçmişi cidden hatırlamak istediğimize emin miyiz? Emin ol söyleyeceğim çok şey olur. Seni karşımda görmek sadece midemi bulandırıyor. Defol git!"

Ne olursa olsun, bir kızla bu şekilde konuşmayı asla istemezdim. Asla kendime yakıştıramazdım ama sınırlarımı çok zorluyordu. Beni aldatıp, bu şekilde rahat konuşmaya hakkı yoktu.

Alt dudağının titrediğini görünce gözlerimi kaçırdım. Dıştan belki merhametsiz, düşüncesiz biri gibi görünüyordum ama öyle değildi. Geçmişte değer verdiğim, zamanımı paylaştığım insanlara kıyamazdım, her ne kadar hak etseler de.

Kalçamda bir titreme hissedince önce deprem oluyor sandım ama bir saniye geçmeden birinin aradığını fark ettim. Hafifçe yana doğru eğilip telefonumu elime aldım. Defne arıyordu.

"Defne, ne oldu?"

"Çağatay," diye fısıldadı. "Mete sızdı da, bir gelip yardımcı olsan?"

Nefesimi bıkkınlıkla dışa vurdum. Zeki olan Arda'yken, Mete'yi toplayan kişi olmam adaletsizlikti.

"Tamam," dedim. "Geliyorum."

Ardından telefonu kapatıp, cebimden anahtarı çıkardım. Burası Demir ve Ceyda'nın kaldığı evdi. Birkaç saatliğine kullanmak için onları ikna etmiştik. Bize biraz borçlu sayıldıklarından, çok ısrar etmemize gerek kalmamıştı.

"Sen de git artık," dedim. Özge'ye bakmak yerine, kapının kilidini açmakla uğraşıyordum.

Apartmanın kapısını itip içeri girdim.

Su Erdem...

"Çok aptalsın."

Çetin'le karanlık yolda sessizce yürürken, birdenbire hakaret etmesine şaşırmıştım. Kaşlarımı çatıp ona baktıktan sonra yürümeye devam ettim.

"Bakma öyle. Birinden hoşlanmak aptalların işi."

"Ne diyorsun sen?"

"Su, dünkü çocuk değiliz, farkında mısın? Ayrıca birinden hoşlanıyorsan, bunu inkâr etmek sana bir şey kazandırmayacak. Sevdiğin kişiden ne kadar çok kaçmaya çalışırsan, aslında ona doğru bir o kadar hızlı koşarsın."

Saçmalıktan öte olmayan cümlelerini art arda sıralarken sessizliğimi muhafaza ettim. Sözlerini ciddiye almamam gerektiğini düşünsem de, her bir kelimesiyle ruhuma eklenen ağırlığın altında kaldığımı inkâr edemezdim.

Bir yerden sonra merakıma yenildim ve sessizliği bozup, "Hiç âşık oldun mu?" diye sordum.

Dudaklarında buruk bir gülümseme oluşurken başını hafifçe salladı. Bir an dolaşmamam gereken topraklarda koşuya çıktığımı düşündüm ama kendi içimde cevaplandıramadığım sorular vardı.

"Peki, nasıl anladın?"

"Anlamadım."

"Nasıl yani?"

"Öyle bir zamanda geldi ki, ne olduğunu anlamak için vaktim bile olmadı. Öyle bir güldü ki... Sanki yaşadığım bu hayat gereksiz gibiydi. Sanki benim kalbimi boğazımda attırmak için gelmişti dünyaya."

Bunları söylerken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki, onu her kim üzdüyse tanımadan nefret ettim.

"Ama olmayınca olmuyor işte," diye devam etti. "Ona nasıl âşık olduğumu bile bile, başkasının elini tutup, başkasına gülerek yanımdan geçmeyi başardı." Ardından gözlerimin

içine baktı. "Sende de bunu gördüm, Su. Acı çekeni sadece acı çeken fark edebilir, sadece o anlayabilir ve inan, seni anlayabilecek kadar çok acı çektim."

Yaptığı bu konuşmadan sonra diyecek bir şeyim yoktu. Kelimeler boğazıma düğümlenmişti sanki. Sadece, "Ben kimseden hoşlanmıyorum," diye mırıldanabildim.

"Bu kötü bir şey değil, Su," dedi hafifçe gülerken. "Çok kötü bir şey." Aslında hoş bir şey söylemiyordu ama nedense gülümsemeden edememiştim. "Acı çekmeye mahkûmsun. Belki de masumsun ama acı çekeceksin."

"Ama acı çekmek falan istemiyorum."

"Sana bu hakkı kim verdi? Âşık olan insan acı çeker. Sus, otur oturduğun yerde ve acını çek. Terbiyesiz!"

"Madem acı çekmek kaçınılmaz, sen nasıl dayandın?"

Bir süre düşündükten sonra yüzünde tekrar buruk bir gülümseme oluştu.

"Yok saymam gerektiğini anlayınca yok sayarak."

✺

Defne Çınar...

Bir süre sonra Mete horlamaya başlayıp tüm romantizmi bozunca, Çağatay'ı aramak zorunda kaldım. Tabii horladığına inanmayacağını düşündüğüm için video çekmeyi de ihmal etmedim.

Kapı hafifçe vurulduğunda dizimin üstündeki başını yavaşça kaldırıp ayaklandım. Kapıyı açtığımda Çağatay'ı tek başına görmek beni şaşırtmıştı. Su'yun da yanında olacağını tahmin ediyordum.

"Su nerede?"

"Çetin'in yanında."

Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, kaşlarım istemsizce çatıldı. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Sen iyi misin?"

Soruma cevap vermek yerine, bilmem dercesine omuzlarını silkip içeri girdi.

Evi iyi tanıyormuş gibi odalardan birine dalıp, kucağında bir battaniyeyle geri döndü. Mete'nin uyuyakaldığı koltuğun başına geçip, Mete'yi daha rahat bir pozisyona soktuktan sonra battaniyeyi de üzerine serdi.

Ardından bana döndü. "Su'yla seni okula bırakayım, sonra bizimkileri çağırıp bunu ayıltırız."

"Sen Mete'yi yalnız bırakma," dedim. "Belki uyanır falan."

"Bu gavata bir şey olmaz, korkma," dedi gülerek. "Hem sizi o çocukla yalnız bırakamam. Mete kızar. Sen Su'yu arasana."

"Mete arkadaşlarıma saygı gösteriyor," dedim anlamsız bakışlar atarak. "Erkek arkadaşımı tanıyorum, Çağatay. Kızmayacaktır."

"Olsun, ara sen."

"Ama..."

"Yahu bir şeyde de inat etme!"

Bunu, kızına laf geçiremeyen bir baba gibi masum bir isyanla söylemişti. Bu tavrını anlamsız bulsam da, koltuğun üstündeki montumun cebinden telefonumu çıkarıp Su'yu aradım.

İkinci çalışta Su'yun sesi kulağımı doldurdu.

"Alo!"

"Su, neredesin?"

Ben konuşurken Çağatay da dikkatle bana bakıyordu.

"Çetin'leyiz, ne oldu?"

"Çağatay gelsinler, sizi okula bırakayım diyor da."

Çağatay "Gelsinler değil," diye fısıldayarak düzeltirken, elini hayır anlamında yukarı kaldırdı. "Gelsin. Çetin'in kıçına tekmeyi bassın."

Onu umursamadan, Su'yu duymaya çalıştım.

"Anladım. Biz şimdi apartmanın önüne geliyoruz o zaman."

"Ne diyor?" diye fısıldadı Çağatay koluma art arda vurarak. "Kurtulmuş mu Çetin'den?"

"Aynen canım, siz gelin."

"Kızım, ben sana ne diyorum? Siz değil, sen!" diye araya girdi Çağatay.

"Neyse Su, görüşürüz," diyerek telefonu hemen kapattım.

Çağatay bana sanki suçluymuşum gibi bakarken, ben de ona gözlerimi kısmış tip tip bakıyordum.

"Baksana sen!" dedim şüpheyle. "Senin Su'yla alıp veremediğin ne? Fan fini fon musunuz yoksa?"

"O ne demek, kızım?" dedi kaşlarını çatarak. "Ben kimseyle fan fini fon değilim." Ardından durup bir süre düşünür gibi bekledi. "Hem o ne demek?"

"Hadi hadi," dedim komşu teyze edasıyla koluna dirseğimle vurarak. "Sen var ya, az değilsin."

"Defne, kafayı mı yedin?"

"Hiçbir şeye değişmem..." diye *Sevgilim* şarkısını mırıldanmaya başladım. "...aşkla bakan gözlerini. En son anımda bile söylemeliyim sevdiğimi..."

Aslında bu, kendi aramızda birbirimize uyguladığımız bir taktikti. Bizim kızlar birinden hoşlanıyor ve bunu reddediyorsa, anlamlı bakışlar atar, kurt uluması gibi sesler çıkarır, aşk şarkıları söyler veya o kişinin ne kadar yakışıklı olduğunu konuşurduk. Bir yerden sonra karşı taraf sıkılır, sadece susmamız için itiraf ederdi. Açıkçası insan şöyle bir işkillenmiyor da değildi.

"Defne, cidden saçmalıyorsun."

"Tabii, buldun ebe kızı."

Sonunda dayanamayıp cevap vermek yerine, ensemden tutup kapıya doğru sürüklerken, zar zor montumu kapmıştım.

"Bak sarışın da," diye övmeye devam ettim o sürüklerken. "Herkese böyle hatun nasip olmaz. Kıymetini bil, pis nankör!"

✺

Sıla Yüksel...

Telefonumun çalmasıyla, Dylan O'Brien'la halay çektiğim hayalim bölünmüş, tam arayan kişiye sövecekken ekranda annemin adını görmüştüm.

Telefonu kulağıma götürüp, "Efendim, anneciğim," dedim en şirin ses tonumla.

"Sıla, nasılsın?"

Ses tonu öylesine garip ve buruktu ki, kaşlarım istemsizce çatıldı. Sanki bir şey söylemek istiyor da söylemiyor gibiydi.

"Anne, ben iyiyim ama sen iyi değilsin sanırım," dedim. Söylemek istediği şeyi hemen söylemesini istiyordum. Vakit kaybetmenin gereği yoktu.

"Bir şeyim yok, kızım. Yani küçük sorun gibi bir şey..."

"Anne bak, daha telefonu kapatıp yemek yiyeceğim. Lütfen konuya gelebilir miyiz? Beni oyaladığın her saniye, daha geç yemek yiyeceğim." Aslında ortamı yumuşatmak için şaka yapıyordum ama öyle bir içini çekti ki, söylediğime pişman oldum.

"Yarın babanla ziyaretine geliyoruz."

"Anne, sanki zorla geliyormuşsunuz gibi söylüyorsun. Evlatlık falan mıyım, anlamıyorum ki!"

"Pek iyi bir haber vermeyeceğiz. Kendini hazırla."

Kaşlarım çatılmıştı. Endişe duymamak elde değildi. Annem ve babam, benim gibi neşeli insanlardı. Kötü bir durum olduğunda bile neşelerini kaybetmez, olayları bana çaktırmazlardı. Şimdiyse kendi istekleriyle kötü bir olayı bana anlatacaklardı.

"Anne, sen iyi misin?"

"Bilmiyorum, kızım. Ben şimdi kapatıyorum, yarın görüşürüz."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan telefonu suratıma kapattı. İçimi bir soğukluk kaplarken, yarını beklemekten başka çarem olmadığını düşündüm ve korkumu yok etmek için en mantıklı olan şeyi yapmaya karar verdim; yemek yemek.

✺

Defne Çınar...

Soğukta Su ve Çetin'i beklemek her ne kadar can sıkıcı olsa da, sabretmekten başka seçeneğimiz yoktu. Çağatay sorduğum sorulara cevap vermeyince pes edip sessiz kalmıştım. Su ve Çetin sonunda yanımıza teşrif ettiklerinde, neredeyse burnumdaki sümük donacaktı.

"Yolları karıştırdık," dedi Su ben daha hesap sormadan. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibiydi.

"Bir daha yolları karıştırmamaya çalışın, çünkü çenemi hissetmiyorum," dedi Çağatay ters bir şekilde. Üçümüz birden ona tip tip bakarken, o bizi pek umursamıyor gibiydi.

"Çetin, istersen sen git artık," dedi Su. "Bizim için bayağı yoruldun zaten. Yarın okul var, git uyu."

"Kısaca diyor ki; *artık defol git!*" diye atladı Çağatay.

Çetin ise, sanki karşısındaki küçük bir çocukmuş gibi hafifçe tebessüm etmekle yetindi. Çok sinir bozucuydu.

"Sen şu gereksize bakma. Öyle bir şey demek istemediğimi biliyorsun," dedi Su, gözlerini Çetin'den ayırmadan.

Aralarında bir şeyin geçip geçmediğini merak ettim, çünkü normalde onların kavgaları daha... Farklıydı. Özellikle birbirlerinin gözlerine bakar, deli etmeye uğraşırlardı.

Çetin konu hakkında yorum yapmak yerine, Su'yun omzuna hafifçe vurup, "Sen söylediklerimi unutma. Sonra araşırız," dedi.

"Araşmayın bence," diye araya girdi Çağatay ama onu umursayan kimse yoktu.

Çetin bana dönüp, "Görüşürüz, Defne," diyerek gülümsedi.

Yavaşça el sallayıp gidişini izledim.

"Kızım, sen benim arkadaşımı katil edip mahpuslarda mı çürüteceksin?" dedi Çağatay, Çetin gider gitmez bana dönerek. "Takılmayın şu çocukla."

"Saçmalama!" diye tersledim. "Çocukluk arkadaşım o benim."

"Hem sen bir sussana ya!" dedi Su ters bir şekilde. Bakışları, mimikleri... Onu ilk kez bu kadar asabi görüyordum sanırım. "Sen her şeye atlama. Bu, Defne ve Mete arasında. Sana ne oluyor?"

Çağatay ona cevap vermek yerine, kafasının karıştığını gösteren bakışlar attı. Ben de ondan farksızdım.

"Tamam o zaman."

Çağatay'ın uysal bir şekilde sustuğunu görünce, aralarında bir şey olduğundan artık emin olmuştum. Bu çocuk kolay kolay susan biri değildi.

"Gidelim artık," dedi ardından. Su öfkeli bakışlar atmaya devam edince de, "Yani gidelim mi?" diye düzeltti cümlesini.

Çağatay'ın, Su'ya bu şekilde davranması kıyamet gününün geldiğinin bir işareti değildi de neydi?

Böylece sessiz bir şekilde otobüs durağına doğru ilerledik. Gönül isterdi ki, bir limuzin tutup boynumuzda yirmi kilo altınlarla gidelim okulumuza. Fakat hayallerle gerçekler arasında aşılması güç olan köprü varlığını her daim koruyordu.

Bize ancak ter kokan dayılarla dolu, klimasız otobüsler denk gelirdi. Şans işte!

✺

Ertesi gün...

Çağatay'ın dünkü davranışlarının üstüne, Sıla'nın bu sabahki iştahsızlığı şaşkınlığımı yedi sekiz katına çıkarmıştı. Sıla ve iştahsızlık!

Kahvaltı masasında oturmamıza rağmen, zorla yiyor gibiydi. Anne ve babasının bugün geleceklerinden, ona kötü bir şey söyleyeceklerinden bahsetmişti. En fazla onu evlatlıktan reddedeceklerini söyleyerek şakaya vurmaya ve onu teselli etmeye çalışmıştık ama pek bir işe yaramamıştı.

"Sıla?" dedi İrem. "Bu kadar kafana takma."

"Aynen öyle. En fazla ne olabilir ki?" dedi Elif. "Senin için iğne ucu büyüklüğündeki sorun, onlar için dağlar kadardır. Büyükler böyledir işte. Ne halt yiyorlarsa yesinler."

"Annemin kullandığı o ses tonunu çok sık duymam," dedi Sıla.

"Böyle düşünüp kendini paralamanın sana bir faydası olmayacak," dedim. "Ben sanki babamı düşündüm de ne oldu? Sahi... Onlara ne oldu acaba? Evlenmişler midir?"

"Yani Defne demek istiyor ki; sen bunları boş ver, zaten öğreneceksin," diye tercüme etti Su.

Sıla ise cevap vermek yerine sadece omuzlarını silkti.

Sıla gün boyunca sorduğumuz sorulara sessiz kalmış, yaptığımız esprileri sadece tebessümle karşılamıştı. Ailesi kafasını o kadar meşgul ediyordu ki, onun için aldığımız gofreti bile yemek istememişti. Su, Mezdeke açıp karşısında oynamıştı ama yine keyfi yerine gelmemişti. Elif internetten mayolu ve kaslı erkekleri göstermişti fakat o bile Sıla'yı mutlu edememişti.

Hayatında iki kere askeri birliği tutturmuş biri olarak, son teneffüste telefonu elime alıp rastgele bastım tuşlara. İlk aradığımız numara kullanılmıyordu. Sonra farklı bir numara denedik. Telefonu açan bir kızdı.

"Alo!"

"Adınız nedir?" diye sordum direkt.

"Yeşim ama siz kimsiniz?"

"Sevgilinizin sizi aldattığından şüpheleniyor musunuz?"

"Sevgilim yok, kullanmıyorum," dedi kız. "Yalnızlığın dibine vurdum oğlum ben. Gidin başkasını işletin."

Ardından telefon suratımıza kapanınca birkaç saniye öylece kaldık.

Başkasını arayıp, sesimizi kalınlaştırarak *I want to play a game** bile demiştik Sıla'yı güldürmek için ama karşı taraftan korkunun getirdiği küfürleri yemekle kalmıştık.

✺

Kuzey Erkek Lisesi

Bora Kızılay...

"Kovana arı lazım, horoza darı lazım, bana bir karı lazım. O da bu ara lazım!"

Yedi Kocalı Hürmüz filminden fazlasıyla etkilenmiş bir grup ergen olarak, hep birlikte o filmde çalan bir şarkıyı söylüyorduk. Salon gibi kullandığımız geniş bir alanda toplanmıştık.

Karşımdaki Fatih'le birlikte döktürüyordum. Başıma bir fes geçirip takma bir bıyık takmış, çılgın hatun isteyen beyi canlandırıyordum.

"Ateşe baca lazım, kitaba hoca lazım, bana bir koca lazım. O da bu gece lazım, ay!"

Nereden buldular bilmiyorum ama karşımda kıvırtan Fatih'in kafasına bir peruk geçirmiş, beline de bir şal bağlamışlardı. Biz ortada dans ederken, diğerleri de alkış tutuyordu.

"Aman, çalkala!" diye söylemeye devam etti Fatih.

"Kız, senin kaçıncı koca oldu bu?" diye seslendi Mete gülerek.

"Ay son rahmetli kocamdan sonra ilk!" Fatih, Hürmüz'ün yalanını neredeyse aynı şekilde taklit etmişti.

"Sen iyi ki kız olmamışsın," dedim oynamaya devam ederken.

---

* Testere filminin ünlü repliklerinden biri.

"Niye lan?"

"Kesin yollu olurdun."

Bunun üstüne Fatih oynamayı bırakıp, "Ne diyorsun lan sen?" diyerek üstüme atlayıp beni yerde sürüklemeye başladı.

"Fatih, bana âşık olduğunu biliyorum ama duygularından bu şekilde kaçamazsın!" diye bağırdım ondan kaçarken.

✺

Defne Çınar...

Büyük Salon'da oturmuş, Sıla'nın bir sağa bir sola gidişini izliyorduk. Annesi telefon etmiş, yaklaşık yarım saate geleceklerini söylemişti. Onlar aradığından beri Sıla neredeyse hiç oturmamıştı.

"Sıla, sen böyle oturmayınca hemen burada olmuyorlar. Kızım, kötü bir şey yoktur, sakin olsana sen," diye söylendi Su.

"Ama sen onları bilmiyorsun. Kötü bir şey olmadığı sürece beni asla rahatsız etmezler."

Sıla cidden endişeliydi. Onu hiç böyle görmemiştim.

"Bir şeyin olacağı varsa olur," dedi İrem. "Senin korkudan kendini yemen bir halta yaramaz. Sakin ol."

Sonunda Sıla, İrem'i dinleyip bıkkınlıkla yerine oturdu. "Gereksiz yere korkuyorum işte," diye mırıldandı.

"Bir şey fark etmiş miydin?" diye sordum. Bana anlamamış gözlerle baktığında, "Yani daha önce annenle konuştuğunuzda, farklı olan bir şey var mıydı?" diye açıkladım.

Bir süre düşündükten sonra, başını yavaşça olumsuz anlamda iki yana salladı. "Her zamanki gibiydi."

"Peki, birinin ölüm yıl dönümü falan olabilir mi bugün?"

"Ya, bunların sülale Çin'in nüfusunun yarısı kadar bir şey," dedi Elif. "Biri ölse bile bunların haberi olmaz ki."

Sıla ona katılırcasına başını salladı.

Tam farklı bir öneri sunacaktım ki, bir kız yanımıza geldi. Yan sınıftan Esin'di bu.

"Sıla, Gizem Hanım seni çağırıyor," dedi. "Ailen gelmiş."

✹

Sıla Yüksel...

Gizem Hanım'ın odasına giderken, ayaklarım geri geri gidiyordu adeta. İştahımın kesilmesine neden olacak kadar endişelenmiştim. Bütün gün gelmelerini beklemiştim ama şimdi, sanki gelmeseler daha iyi olacakmış gibi hissediyordum.

Kapının önünde durup yavaşça tıklattım. Gizem Hanım "Gel!" diye seslenince de kapıyı açtım. Gizem Hanım'ın masasının önünde karşılıklı duran koltuklara kurulmuşlardı. Beni görünce rahatsızlıkla yerlerinde kıpırdandılar.

Tam içeri girecekken, babam yerinden kalkıp, "Bence biz dışarı çıksak daha iyi olur. Bir yerde bir şeyler içerek konuşuruz," dedi.

Gizem Hanım onaylayarak başını sallarken, annem de kalkmıştı.

Onlara anlamsız bakışlar atmak yerine, telefonumu çıkarıp Defne'ye montumu getirmesini söyleyen bir mesaj attım.

Odadan çıktığımızda, korkarak yüzlerine baktım. "Şu sorun nedir, söyleyecek misiniz?"

Annemle babam bir an bakıştıktan sonra, annem bana dönüp "Önce buradan çıkalım da..." diye cevap verdi.

Yani bu gençlik dizilerindeki havalı ebeveyn triplerinin anlamı neydi bilmiyordum ama buna değecek bir şey değilse, ikisini de lavaşa sarıp yiyecektim.

Merdivenlerden inerken hiçbirimizden çıt çıkmıyordu. Bir şeyler söylemelerini bekliyordum ama ikisi de sanki susmak için yeminliydiler.

Okul kapısının önüne geldiğimizde Defne'yle karşılaştık. Bana montumu uzatırken, annem ve babama kısa bir bakış atıp kibarca gülümsedi. Artık yüzümde nasıl bir ifade varsa, içinden hiç gülmek geçmiyor gibiydi.

✹

Yarım saat sonra...

İrem Doğan...

"Ay ciddi misin, kız?" Telefondaki kişi ne diyordu bilmiyordum ama Su'yun tepkisi, kötü bir şey olduğunun göstergesiydi. "Aman boş ver sen onu." Ardından biraz bekledi. "Ya, ne pislik insanlar var! Sen takma onları canım. Sanki kendilerini bilmiyoruz. Neyse balım, kapatıyorum şimdi, görüşürüz."

Fakat telefonu kapattıktan sonra, sözlerindeki değişim bizi çok şaşırttı. "Ya, bu da önüne gelene kuyruk sallıyor, sonra adım çıktı diye mızmızlanıyor!"

"Müge miydi yoksa o?" diye sordu Elif. Su başını onaylar gibi sallayınca da, "Ya, o da millete laf söyleyip duruyor anca," dedi.

"Su, Elif... Vallahi diyecek söz yok," dedi Defne gülerek. "Gıybet sizden sorulur, yemin ediyorum."

"İtinayla gıybet yapılır," dedi Elif gülerek. Defne de onlara katıldı.

Aslında ben de gülüp kafamı dağıtmak istiyordum ama aklım Sıla'daydı. Defne, Sıla'nın endişeli göründüğünü söylemişti. Gün boyu onu teselli etmeye çalışmıştık ama şahsen söylediğim şeylere kendim bile inanmıyordum. Sıla'nın anlattığı kadarıyla ailesini az çok tanıyordum ve ciddi bir şeylerin döndüğünü hissediyordum.

Acaba şimdi ne yapıyordu?

✹

Sıla Yüksel...

Bir kafede oturmuş, karşımda duran anne babama bakıyordum. Yaklaşık beş dakikadır buradaydık ama ikisinden de çıt çıkmamıştı. Sadece nasıl olduğumu ve derslerimi sormuşlardı. Notlarımı olabildiğince yüksek tutmaya çalıştığımı biliyorlardı. Bu yüzden zaman kazanmaya çalıştıklarını anlamak çok da zor değildi.

Sonunda başka bahane bulamayıp öğretmenlerimi sorduklarında, daha fazla dayanamayarak "Sizce de artık asıl meseleye gelsek daha iyi olmaz mı?" dedim.

Babam anneme kısa bir bakış attıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Ben anlatayım... Biz annenle boşanma kararı aldık."

"Öyle söylenir mi, öküz herif!" diye tepki gösterdi annem.

Bense söyledikleri şeyi anlamak için birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım.

Ciddi olamazlardı... Ciddi olmamalılardı!

Küçüklüğümden beri, ailemin dağılması düşüncesi bile ödümü patlatıyordu. Şimdi böyle gelip, 'biz boşanacağız' diyemezlerdi. Bir sorumlulukları vardı.

"Ne demek boşanacağız?" dedim şaşkınlıkla. "Boşanamazsınız!"

"Üzgünüm Sıla ama bu, senin verebileceğin bir karar değil," dedi annem.

Nasıl bu kadar düşüncesiz olabilirlerdi, anlamıyordum.

"Neden?"

Sanki bunu sormamı beklemiyorlarmış gibi, ikisinin de yüzünde garip bir ifade oluştu. Elbette nedenini soracaktım.

"Aslında bunu sana söylemek istediğimi sanmıyorum," dedi annem.

"Oldu canlarım, başka emriniz?"

Sesim beklediğimden ve hedeflediğimden yüksek çıkmıştı. Bağırmayı ve herkesin dikkatini çekmeyi istememiştim ama umurumda değildi. Bana bir açıklama borçlulardı. Ben onların çocuklarıydım. Ailemizi dağıtıp, bana açıklama yapmamaları gibi bir seçenek olamazdı.

"Gerçekten duymak istiyor musun?" dedi annem benimle aynı terslikte.

Başımı olumlu anlamda salladım.

"İyi, dinle o zaman. Senin bu baban hani eve geç geliyordu, hatta bazen hiç gelmiyordu ve neden olarak toplantılarını gösteriyordu ya... İşte, toplantı falan değilmiş o!"

Annemin öyle bir söyleyişi vardı ki, ne demek istediğini anlamıştım ama hâlâ anlamak istemiyordum. Söylediği şeylerde bir yanlış olmalıydı. Babama baktığımda, yüzünün utançla kızardığını gördüm.

Bir süre masaya ölüm sessizliği hâkim oldu.

Sonunda "Annemi aldatmış olamazsın!" dedim gözlerimi kısarak.

Babamın cevap vermek yerine başını önüne eğmesi, gerçeği anlamam için yeterli olmuştu. Hep ailemizin dağılmasından korkardım ama şu an aklıma gelen sorunun cevabını daha önce hiç düşünmemiştim.

Hangi aile?

O kadar hayal kırıklığına uğramıştım ki... Daha fazla orada durmak istemediğimi fark ederek, öfkeyle montumu alıp kalktım. Tek istediğim oradan uzaklaşmak ve yalnız kalmaktı.

Kafeden çıkarken, annem ve babamın hızlı adımlarla beni takip ettiklerini görmesem de duyabiliyordum.

Kafeden çıktığımda birinin sol kolumu sertçe çekmesiyle arkamı dönmek zorunda kaldım. Babamla burun buruna gelince onu itmeye çalıştım ama benden daha güçlü olduğu bir gerçekti. Her ne kadar "Bırak!" diye bağırsam da beni dinlememiş, kolumu daha çok sıkmıştı.

O an ona o kadar öfkeliydim ki... Ondan uzak durmaya ihtiyacım vardı. Belki bu konu onların arasında olabilirdi ama o benim babamdı. Bize yalan söyleyecek kadar karaktersiz olduğunu hazmedebilmem için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Sadece zamana ihtiyacım vardı ve herkes çok aceleciydi.

"Sıla, sakin ol!"

İnsanları öfkeden deliye çevirip, sonra *sakin ol* demek de dalga geçmenin ayrı bir yoluydu sanırım.

Babamın ikna edici sözlerini dinlemeyip ondan kurtulmaya çalışırken, birden yanağımda bir baskı hissettim. Ardından bir yanma. Elim şaşkınlıkla yanağıma giderken, annemin babama bağırdığını zar zor duyuyordum.

Babam ilk kez bana tokat atmıştı.

Nefes alış verişlerim düzensizleşirken, yanaklarımın ıslandığını hissediyordum ama bunun gözyaşlarım olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Babam da şaşkınca bana bakarken, yaptığına inanamıyor gibiydi. Belki o benden daha güçlüydü ama ben ondan daha hızlıydım.

Sonra içimden gelen tek şeyi yaptım. Koştum. Her şeyi, herkesi ardımda bırakmak ister gibi arkama bakmadan koştum.

✹

Defne Çınar...

Gizem Hanım öğrenci yollayıp bizi apar topar yanına çağırınca, önce neye uğradığımızı şaşırdık. Ardından Elif, "Mete ile çıktığını biliyor bence," dedi. Pislik yapıp beni korkutmak istediğinin farkındaydım ama korkmamak gibi bir seçeneğim yoktu.

Hep birlikte Gizem Hanım'ın odasının önüne geldiğimizde Su kapıyı tıklattı. "Gel!" sesini duyunca odaya daldık.

Gizem Hanım elindeki telefonu kulağına götürmüş, bir sağa bir sola yürüyordu. Bu hali beni telaşlandırmıştı.

"Anlıyorum," dedi telefondaki kişiye. "Kızlar da şimdi yanıma geldiler. Ben onlara sorar, size haber veririm. Tamam."

Ardından telefonu kapatıp bize döndü.

"Kızlar, Sıla nerede?"

Bu soru karşısında ilk önce şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Annesi ve babasının yanında değil mi, hocam?" dedi İrem.

Gizem Hanım hiçbir şey söylemeden, endişeyle nefesini dışarı verdi. Korku en küçük hücreme kadar yayılmaya başlamıştı.

"Sıla'ya ne oldu ki?" dedim sorumun cevabından korkarak.

"Ailesiyle kavga etmiş. Sonra da oradan kaçmış. Şimdi de ortalıkta yok."

Duyduklarımı hazmetmeye çalışmak cidden zordu. Arkadaşımın nerede olduğunu bilmiyordum. Herkesten uzaklaşmak istemenin ne olduğunu anlayabiliyordum.

Yalnız hissediyordunuz. Sizi seven ne kadar insan olursa olsun, onları görmüyor ve sanki dünyadaki tek insanmışsınız gibi hissediyordunuz.

"Biz de arayalım," dedi Su. Gizem Hanım'ın yüzünde reddedecek gibi bir ifade oluştu ama Su, "Lütfen," diye ısrar etti. "Böyle duramayız."

Gizem Hanım bir an ne diyeceğini şaşırdı ama sonunda başını onaylar gibi salladı.

Hayat denen şey ne garipti... Sanki arkadaşlarımı korkuttuğum için benden intikam alıyordu.

✺

Mete Karahan...

"Defne, güzelim, bir sakin ol," dedim yatakta doğrulurken. O kadar hızlı konuşuyordu ki, ne söylediğini anlamıyordum.

"Mete, Sıla ortalıkta yok," dedi tane tane ama sesi ağlayacak gibiydi.

"Nasıl yok?"

"Ailesiyle kavga etmiş, kaçıp gitmiş." Defne anlatmaya devam ederken, Bora ve Çağatay yanıma geldiler. "Kim bilir nerede, ne yapıyor?"

"Güney kızları neden üzülünce kaçma ihtiyacı duyuyor?" dedim bıkkınlıkla.

"Mete, ya bir şey olursa?"

"Sakin ol sen. Bak ben şimdi bizim çocuklara haber veriyorum. Biz de çıkıp ararız."

"Tamam, görüşürüz," derken bile sesi endişeliydi.

"Sakin ol ve sana işkence etmek zorunda bırakma," diyerek şakayla tehdit ettikten sonra kapattım telefonu.

"Ne olmuş, lan?" dedi Çağatay.

"Sıla kayıp," diyerek açıkladım üstümü giyerken.

"Nasıl kayıp?" dedi Bora. "Ne demek kayıp?"

"Kayıp işte. Onu arayacağım. Siz kalın ister..."

Arkamı döndüğümde Bora'yı göremeyince lafım yarım kaldı. Çoktan dolabının önüne gidip üstünü değiştirmeye başlamıştı.

✺

Sıla Yüksel...

Hava buz gibiydi ama soğuk bana işlemiyordu sanki. Sanki bu dünyadaki varlığımı yitirmiş gibiydim. Babam benim kahramanımdı ama o, bana zarar vermekten çekinmedi. Kahramanlar hiç zarar verir miydi?

Soğuk bir rüzgâr esince montuma iyice sarıldım. Bacaklarım en az oturduğum zemin kadar soğuktu. Sabahtan beri cebimde titreyen telefonum bir kez daha titreyince, dudaklarımda neden orada olduğunu bilmediğim bir gülümseme yerini aldı.

✺

Su Erdem...

Neredesin be dişi ayı?

Bu resmen adaletsizlikti. Canı sıkılan, ortalıktan kaybolup bizi korkutuyordu. Onları aramak da bana düşüyordu. Bir dahaki sefere ben kaybolacaktım.

Tabii onları ararken yanıma verilen çokbilmiş kişi de, "Sen çok endişeli duruyorsun, seni böyle bırakamam," diyen Çağatay'dı. Yollarda rastgele dolaşırken, "Sakin olur musun?" diye geveliyordu.

"Sence?" diye sordum tersleyerek. Ona nedense aşırı öfke besliyordum. Sanki elimden gelse bir kaşık suda boğacak gibiydim.

"Seni bu kadar öfkelendirecek ne yaptım?" dedi sonunda o da öfkelenerek.

"Nefes alıp oksijenimi tüketmen fazlasıyla yeterli."

"Su, cidden haddini aşıyorsun."

"O zaman defol git."

"Hey Allah'ım!"

Tam o sırada kafeden gülüşerek çıkan bir kız grubuna takıldı gözlerim. Aralarındaki o sarışın çıyan dikkatimi çekmişti. Sarışınların yüz karası!

Allah'ım, anlıyorum, beni hiç sevmiyorsun ama ben hangi kuluna bu kızı karşıma çıkarmanı hak edecek kadar büyük bir yamuk yapmış olabilirim?

✺

Bora Kızılay...

İnsanlar için endişe duymak en nefret ettiğim şeydi. Birilerinin beni korkutmasından nefret ediyordum. O kızdan nefret ediyordum. Tam anlamıyla bir geri zekâlıydı.

Fakat reddedemeyeceğim bir gerçek vardı. O Bonibon gözlerini bir daha göremeyeceğimi düşünüp, deli gibi korkuyordum.

Tam iki bina arası gibi görünen dar, karanlık bir alanın önünden geçip gidecektim ki, bir hıçkırık sesi takıldı kulaklarıma. Önünde durduğum karanlık araya dikkatlice baktım. Sağ tarafta, duvara yaslanıp yere çömelmiş bir şekil gördüm. Sanki çöp poşeti gibiydi.

Hemen daldım o araya. Oradaki bir kızsa, başına kötü bir şey gelmiş olabilirdi. Tam yanına gidip diz çöktüm ki...

"Sıla?"

✺

Su Erdem...

"Dünya gerçekten çok küçük," dedi Özge.

Cidden küçüktü ve sanırım bana özel küçüktü. Nefret ettiğim bütün insanlar bir bir karşıma çıkıyordu.

"Özge, bizim işimiz var, sonra konuşuruz," dedi Çağatay.

Bir an önce bu kız gitse iyi olurdu, çünkü onu saçından sürükleme isteğim her saniye bir öncesinin iki katı kadar artıyordu.

Özge gözlerini kıstıktan sonra, "Sevgili olmadığınızı sanıyordum?" dedi.

Tam o sırada Çağatay'ın eli hızla cebine gitti. Telefonunu çıkarıp ekrana baktıktan sonra gülümsedi. "Bora, Sıla'yı bulmuş," dediğinde derin bir *oh* çektim. Üstümden tonlarca ağırlığın kalktığını hissedebiliyordum.

"Bir şeyler içelim mi?"

Özge sorularına devam ederken rahatlamamın yerini tekrar öfke aldı.

"Aslında hayır," dedi Çağatay kibar bir dille. "Belki başka zaman."

Başka zaman!

Öfkeyle nefesimi verip, "Siz takılın. Ben okula gidiyorum," diyerek ortalarından geçip gittim. Kimseye engel olmaya gerek yoktu. Onlar başka zaman içecekleri şeyleri şimdi içebilirlerdi.

Hızlı adımlarımı sürdürürken, yanımdaki adım seslerini fark ettim. Sol tarafımdaki dükkân camına baktığımda, Çağatay'ın peşimden gelen yansımasını gördüm.

✺

Sıla Yüksel...

"Sıla?"

Adımı duyduğumda, önce babamın geldiğini düşünüp korkuyla yerimde titredim ama hemen ardından, "Benim," diyen Bora'nın sesini tanıyınca sakinleştim.

Başımı kaldırıp göz göze geldiğimizde, bir elini ters çevirip parmak uçlarını yanağıma götürdü ve ardından, "Donuyorsun," diye mırıldandı.

Onu karşımda bu şekilde telaşlı görmenin şaşkınlığını yaşarken, o çoktan montunu çıkarıp omuzlarıma örtmüştü. Şaşkınlığımı üzerimden çabuk atıp, "Ne işin var burada?" diye sordum.

"Bonibon kayboldu dediler," diye açıkladı.

"Ne kaybolması?" dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. "Sadece biraz..."

"Saatlerdir ortalıkta yoksun, Sıla."

Bu, Bora'yı karşımda görmekten daha da şaşırtıcıydı. Ne ara saatlerin geçtiğini, ne ara insanların benim için ortalığı ayağa kaldırdığını bilmiyordum. Sadece biraz dinlenmek, düşüncelerimi toparlamak ve kendimi bu melankoliden kurtarmak istemiştim.

"Neyin var? Niye kayboldun?" Bora'nın sorduğu soruyla düşüncelerimden sıyrıldım. Aslında bir yanım ona o kadar çok anlatmak istiyordu ki... Her şeyi... Ama ona güvenebilir miydim, bilmiyordum. "Benden sır çıkmaz," dedi aklımdan geçenleri okur gibi.

Daha fazla direnmeyip, ona her şeyi anlatmak isteyen yanımı dinledim. "Babam annemi aldatmış," dedim. Anlamamış gibi suratıma baktı. "Ben de biraz fazla tepki gösterdim." Hâlâ bakmaya devam ediyordu. "İlk kez bana vurdu."

Son cümlemi söylerken, o an yeniden zihnimde canlanmış ve yanağımdan bir damla yaş düşmüştü.

Ne tepki vereceğini bilmiyor gibi duruyordu. Gözlerinden akıp giden parıltı, benim için üzüldüğüne bir işaretti. Bir elini ıslanan yanağıma götürüp, başparmağı ile gözyaşımı sildi. Bir şey söylemesini bekledim ama o, yanıma oturup sırtını soğuk duvara yasladı. Benimle birlikte boşluğu, o boşluktaki karanlığı izledi. Sessizlikteki çığlıkları dinledi.

Sessizlik, uzun bir süre varlığını korudu. İnsan, acısından kaçarken sessizliği sığınak olarak kullanıyordu. Kırılmış kalbinin çatırtılarını daha rahat duymak için, çığlıklarını daha rahat dökebilmek için sessizlik arıyordu.

Yalnız kalmak istiyorduk acı çekerken, çünkü güçlü olmak zorundaydık. İnsanlara *Ben buradayım!* demek zorundaydık. Oysa ne gerek vardı buna? Neden rol yapmak, bir şeyleri gizlemek zorundaydık?

Büyüyorduk.

Büyüdükçe, taşımamız gereken yükler ve sorumluluklar gitgide artıyordu. Zaman geçerken, hayat da bizi oradan oraya sürüklüyordu.

Ve daha kötüsü, buna engel olamıyorduk.

"Hangi yanağına vurdu?"

Sorduğu soru beni düşüncelerimden çekip çıkarırken, neden böyle bir şeyi merak ettiğini anlamasam da cevap verdim.

"Sol."

"Acımış mıydı peki?"

Bir süre sorusunu düşündüm. Gözlerim tekrar dolmaya başladı. Dünya benim için yine bulanık bir şekle büründü.

"Sanırım yaşadığım hayal kırıklığı kadar değil."

Bir süre durduktan sonra, "Küçükken üvey babam annemi dövdüğünde, kızaran yanaklarından öperdim onu," diye fısıldadı. "Sanki tüm acılarını alırmışım gibi."

Her bir kelimesinde, sesindeki acı bir öncekinden daha fazla oluyordu. Sanki bedeni buradaydı ama beyni onu geçmişine götürmüştü. Yine annesini öpmek, acılarını azaltmak umuduyla köşede bekliyordu.

Ardından başını bana çevirip hafifçe öne eğildi ve yanağıma minik bir öpücük kondurdu. O kadar yumuşaktı ki, sanki bir çocuğun dudaklarıydı yanaklarıma değen.

"Her zaman beni öpmek için burada olmayacaksın," dedim buruk gülümsemeyle.

"Buna tekrar ihtiyaç duymayacak kadar güçlüsün, Bonibon. Sana imreniyorum."

"Sanırım beni çok farklı görüyorsun."

"O zaman senin adına üzülüyorum. Kendini benim gözümden görebilmeni isterdim."

Sonra birden başımı tutup göğsüne yasladı. Sanki benim için orada olduğunu ve orada olacağını söylemeye çalışır gibi sarılıyordu.

Ayıgillerden beklenmeyen bir yakınlaşmaydı bu.

Ve ben, belki de kendimi ilk kez bir insanın yanında tamamen gözyaşlarına teslim ettim, hıçkırıkların bedenimi ele geçirmesine izin verdim. Sanki bütün acımı ağlayarak kusuyormuş gibi, sanki her şeyin bitmesi bu gözyaşlarını akıtmama bağlıymış gibi...

✺

Su Erdem...

"Peşimden gelmeyi bırakır mısın?"

Çağatay neye bu kadar kızdığımı bilmeden peşimden geliyordu. Hoş, öfkeme kendim bile anlam veremezken, Çağatay'ın anlam vermesi mümkün değildi. İkimiz için de çelişkili bir durumdu.

"Hem sen kız arkadaşının yanına gitsene!"

"Su, yüz yirmi sekizden sonrasını saymayı bıraktım. O benim kız arkadaşım değil!"

"Hâlâ bir şeyler hissediyorsun sonuçta. Benimle vakit kaybedeceğine, onun yanına git. Yanlış anlamasın."

"Sana aptal demekle cidden yanılmadığımı fark ettim."

Laf dalaşımız devam ederken hâlâ yürüyorduk.

"Haklısın. Şimdi gider misin?"

Onu arkamda bırakarak, neredeyse koşarak ilerlemeye başladım.

"Ulan bir kere de sor!"

Arkamdan beni durdurmak için aniden kolumu çekince bir an afalladım. Kolumu tutan eline bir süre öfkeyle baktıktan sonra, mesajı anlayıp elini çekti. Yoluma devam etmeyi düşündüm fakat bir yanım kalıp, onunla konuşmak, hatta kavga etmek istiyordu.

"Neyi soracakmışım?"

"Sana bir şey diyecektim, yarım kaldı. Ne diyeceğimi merak etmiyor musun?"

"Hayır!" dedim. "Her zamanki gibi saçmalık dolu olan cümlelerini merak etmiyorum."

Bakışlarını gökyüzüne çevirip, "Aptal sarışın!" diye söylendi kendi kendine.

"Bana hakaret etmek yerine, sevgilinin yanına git!"

"Yeter!" Aniden kollarımdan yakalayıp beni kendine çekti. "Anlamıyor musun kızım sen? Bu kadar mı kıtsın? Ben Özge'den hoşlanmıyorum!"

"Bana ne?! Beni niye ilgilendirsin?!"

Bir süre gözlerime baktıktan sonra, "İlgilendirir işte," diye fısıldadı. Az önceki öfkeli halinden eser kalmamıştı. "Birazcık, Su," diye devam etti. "Birazcık anla beni." Ortalık birden yumuşamış gibiydi. Bakışları, ses tonu... Birden değişmişti. "Bir sarışından hoşlanıyorum, doğru ama o kişi Özge değil. Benim hoşlandığım sarışın, dünyanın en aptal sarışını."

Yapbozun parçaları doğru noktalara otursa da, mantığım bazı şeyleri kabul etmek istemiyordu. Duyduğum şeylerin şokuyla, titrek nefesimi dışarı verdim. Aklımdan zibilyon tane cümle geçiyordu fakat onları birleştirmekte zorlanıyor, bir kelime bile dökemiyordum dudaklarımın arasından.

"Bir şey söylesene."

"Sen..." diyecek oldum ama devamını getirecek kelimeyi bulamadım. Fakat o, sanki ne diyeceğimi biliyormuş gibi başını salladı.

Göğsünde yaslı olan kollarıma çevirdim başımı.

"Su, belki bana inanmayacaksın ama... Yalan söylemiyorum."

"Ben senin gibi sarışın düşmanı biriyle olamam," dedim ona bakmadan.

Göz teması kurmasam da güldüğünü duyabilmiştim.

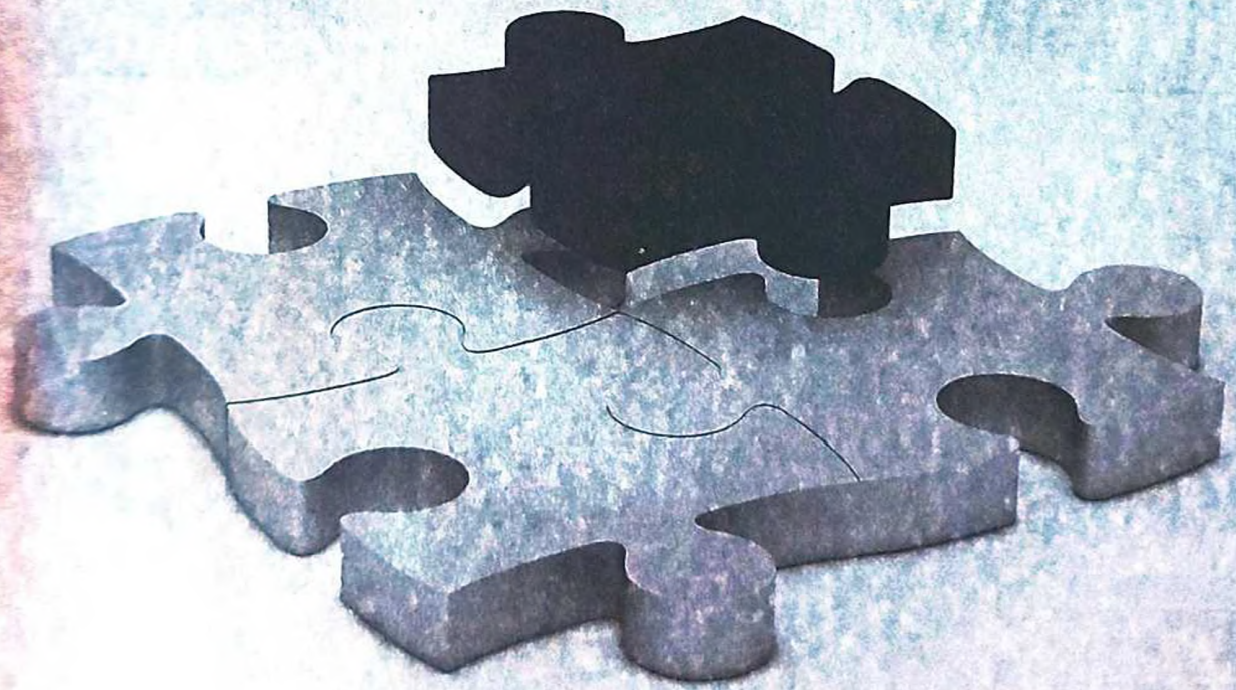
"Aslında sen en güzel benim gibi bir sarışın düşmanıyla olursun."

"Çağatay..."

"Bu kadar çok konuşmak zorunda mısın?" Bir eliyle önüme düşen saçımı kulağımın arkasına itti. Ardından kendi sorusunu yanıtladı. "Bence değilsin."

Ve daha sonra, varlığından şüphe duyduğum, kalbimden başlayıp en küçük hücreme kadar beni ısıtan bir öpücük hediye etti dudaklarıma.

ONUNCU BÖLÜM

Su Erdem...

Bu... Bu çok garipti.

Daha önce beni öpen erkekler olmuştu ama onlar benden hoşlandıklarını bir şekilde belli etmişlerdi. Bu öpücük, hiç beklenmedikti bana göre. Belki de olacağı belliydi ve ben görmek istememiştim ama ne fark ederdi ki? Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Sanki dizlerimin gücü tükenmiş de beni taşıyamıyor gibiydi. Bir yerden destek almak istercesine Çağatay'ın ceketine tutundum.

Bu öpücük şaşırtıcıydı ama onu farklı kılan bu değildi. Farklı olmasının nedeni, kalbimde küçük bir deprem yaratmasıydı.

Sonunda aklım başıma geldiğinde, vücuduma elektrik verilmiş gibi hissettim.

Onu sertçe göğsünden ittiğimde, yüzünde afallamış bir ifade oluştu. Tekrar ittiğimde ise ellerini belimden çekti. Belimden sarıldığını o an fark etmiştim.

"İnanmıyorum!" diye bağırdım. "Ne cesaretle beni zorla öpersin?"

Bunun üstüne daha da çok şaşırdı. "Zorla mı?" Ardından dudaklarında hafifçe bir tebessüm oluştu. "Seni zorla öptüğümü anlamak için koskoca on bir saniye beklemek zorunda mıydın?"

"Saydın mı sen ya?"

Defne Çınar...

Bora, Mete'ye *Sıla'yı buldum!* diye mesaj atınca o kadar rahatlamıştım ki. Sanki üç gündür çişimi tutuyormuşum da birden işemişim gibi... Öyle bir mutluluk...

Arabalardan birine yaslanıp başımı yukarı kaldırdım ve derin bir nefes verirken Allah'a şükrettim. Benim de insanlara bunu yaşattığım zamanlar olmuştu ve bu, benim için sanki bir nevi cezaydı.

Mete de aynı şekilde arabaya yaslandığında, "Değer verdiğin insanı kaybetme düşüncesi korkunç," dedim. "Asla beni sevenlere bu korkuyu yaşatmayacağım. Onları asla terk etmeyeceğim."

"Bir gün bu sözünü hatırlatmak zorunda bırakma."

Söylediği cümleye olan tepkimi hafifçe gözlerimi kısarak verdim. Ben ona bu duyguyu asla yaşatmazdım. Beni sevenleri asla yarı yolda bırakmazdım. Bunu biliyor olmalıydı. Biraz kırılsam da, bir şey söylemedim.

"Böyle bakma," dedi sonunda. Yavaşça gülümsedim. "Sahte gülme, hoşuma gitmiyor."

Bıkkınlıkla nefesimi verip tam bir şey diyecektim ki, canımı acıtmayacak şekilde enseme vurması gülmeme sebep oldu. Neden güldüğümü bilmiyordum ama içten gülüyordum. Sevgilim gülmem için enseme bir tane indiriyor... Harika bir ilişkim vardı!

Sonunda bir kolunu boynuma attı. Ben de başımı omzuna koydum ve bir müddet böyle kaldık. Ne zaman hayatım diğer yaşıtlarımınki gibi normal olacaktı, bilmiyordum.

Sonra birden sarhoşken söylediği şey geldi aklıma. Bana âşık olduğunu itiraf etmiş, öpmek üzereyken de uyuyakalmıştı. Tam anlamıyla dizinin en heyecanlı yerinde giren reklam gibiydi.

"Mete?" dedim gözlerine bakmadan.

"Hım!"

"Bana bir şey demiştin, hatırlıyor musun?" Bir cevap vermeyince devam ettim. "Hani sarhoş olduğun gün."

"O geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum. Kötü bir şey mi demiştim?"

Söyleyeceğim şeye olan tepkisini merak ettiğimden, doğrulup gözlerine baktım. "Bana âşık olduğunu söylemiştin."

Ne düşündüğünü tam olarak çözememiştim, çünkü gözlerini hafifçe aralamak dışında bir tepki vermemişti. Sonra bir şeyleri hatırlamaya çalışır gibi kısıldı gözleri.

Cevap vermeyi geciktirdiği her saniye, *Sarhoştum ya ondandır. Yoksa seni kim sevsin lan, şu tipe bak!* diyecekmiş gibi hissediyordum. İçimdeki utanç her geçen saniye biraz daha artıyordu.

Ondan bir cevap alamayınca gülümseyip, "Neyse ya, öyle önemli bir konu değil. Hem çok da şey etmemek lazım zaten," deyip geçiştirmeye çalıştım. Kendimi tam anlamıyla rezil ettiğimin farkındaydım. Belki de sarhoşluğun verdiği saçma bir cesaretle söylemişti? Sorduğum için pişmanlık duyuyordum. Bakışlarımı önüme çevirdim.

"İyi ki içmişim o zaman." Kaşlarımı hafifçe çatıp, soru sorar gibi tekrar baktım yüzüne. "Normal zamanda bunu söylemeye cesaret edemezdim."

Dudaklarımda yavaş yavaş bir gülümseme oluşurken, saniyeler önce hissettiğim pişmanlık çok kısa bir sürede yerini mutluluğa bıraktı. Ruh halimin bu kadar hızlı değişmesi beni şaşırtsa da, söylediklerinin hissettiklerini yansıtması, o kelimelerin sadece laf olsun diye dudaklarından dökülmediğini bilmek... Bu benim gerçek mutluluğumdu.

Bir süre ne diyeceğimi şaşırmış bir şekilde baktım suratına. Kendimi bir şey söylemek zorunda gibi hissediyordum ama söyleyecek bir kelime dahi bulamıyordum. Ne hissettiğimin ve ne düşündüğümün farkındaydım ama doğru kelimeleri seçemiyordum.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi. Sanki bir şeye canı sıkılmış gibiydi. Belki de bana öyle gelmişti ama içimden bir ses yanılmadığımı söylüyordu. "Kimseyi zorla kendime âşık edemem zaten."

"Aşkın nasıl olduğu hakkında bir fikrim yok," diye bir itirafta bulundum. Kaşları hafifçe çatıldı. "Bu okul beni cidden değiştirdi. Önceki okulumda tek yaptığım ders çalışıp müzik dinlemekti. Arkadaşlıklara ve aşka ayıracak vakti pek bulamadım."

"Yani?"

"Sen âşık olduğum ilk erkeksin."

Sonunda bakışlarını önüne çevirip, "Vay be!" dedi gülümseyerek. Sanki rahatlamış gibiydi. "İlk hoşlandığın erkeği cidden merak ediyordum ama bir türlü soramıyordum. Bazen *'Ben bu kızın ilk aşkının ta...'* diye cümleler kurduğum oluyordu." Ardından derin bir nefes verdi. "O kadar küfrettim ama... Neyse, ilkmişim!"

"Anlamıyorum, neden bu kadar sevindin?" dedim tebessüm ederek.

"İlkler hiçbir zaman unutulmaz. Ne olursa olsun, ne kadar çabalanırsa çabalansın. Belki ileride bana olan hislerin biter ama beni asla unutamazsın. Eğer başka bir adamla evlenir de çocuğun olursa, âşık olduğu zaman ona beni anlatırsın. Yaşadıklarımızı, benim yanımdaki heyecanını anlatırsın. "

"Peki, sen?" dedim. "Sen kimi anlatacaksın?"

"Ben seni kimseye anlatamam, Defne," dedi. "Şu an yaşadığım duyguları bir kalıba sığdırıp kelimelere dökemem, klişeleştiremem."

Dudaklarımda kocaman bir gülümseme oluşurken, daha fazla kendimi tutamadım ve kollarımı beline sarıp, başımı göğsüne yasladım. O da sımsıkı sarıldı.

Huzur, bir insanın iki kolu arasında saklıydı. Bunun gerçekliğini bir kez daha anladım. Diğer yandan, karşımdaki

çocuk beni şu anda dünyanın en mutlu insanı yaptığından habersizdi.

"Defne," diye seslendiğinde başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Eğer bir gün gitmeyi düşünürsen... Gitme."

Bu konuları konuşmayı sevmemiştim. Neden birden böyle bir korkuya kapılmıştı bilmiyordum ama rahatsız ediciydi. Her şeyin bir sonu vardı, evet ama belki de o son ölünce gelirdi?

"Kes sesini!" dedim rahatsız olduğumu belli ederek.

Dudaklarında bu sefer biraz daha derin, biraz daha buruk bir gülümseme oluştu. "Ben uyarımı yapayım da." Ardından yavaşça öne eğilip, yanağıma kuş tüyü misali yumuşak olan öpücüklerinden birini kondurdu.

Başımı tekrar göğsüne bastırırken, uzaktan bir siluet çarptı gözüme. Karanlıktan dolayı yüzünü göremiyordum ama tam olarak bize baktığını fark edebiliyordum. Vücut hatları bana tanıdık geliyordu ancak yüzünü görmediğim için kim olduğunu bir türlü çözemiyordum.

O sırada tam yanından geçen arabanın farları yüzünü aydınlatarak, kim olduğunu görmemi sağladı.

Burak!

Araba yanından geçip gittikten sonra bile, birkaç saniye daha öylece baktı bana. Onu gördüğümün farkında olması ve hâlâ bakması beni ürkütmüştü.

Sonunda arkasını dönüp uzaklaşırken, rahatlamayla karışık korku hissettim.

✺

Su Erdem...

Ufak tefek tartışmanın sonucunda, Çağatay'la bir parktaki bankta otururken buldum kendimi. Hava, gündüz vaktine göre daha soğuktu. Üşümemi azaltacakmış gibi kollarımı bedenime doladım ama pek azaltmayacağı bir gerçekti.

Oturduğumuzdan beri sessizdik. Az önce saçma konulardan dolayı kavga eden sanki biz değilmişiz gibi suspus

oturuyorduk. Hoş, zaten geriye konuşulacak pek bir konu kalmamıştı. Tek söylenecek şey, benim vereceğim cevaptı.

"Uzaylıların varlığına inanıyor musun?" dedi sonunda.

Her zaman çok konuşan benmişim gibi davranırdı ama şimdi konuşmak için o konu arıyordu.

"Bence var," diye cevapladım.

"Bence yok."

"Çünkü sen, bu evrenin sadece kendin için yaratıldığını düşünecek kadar bencilsin. Sadece kendini önemsiyorsun."

"Yine saçmalamaya başlıyorsun."

"Şimdi de aşağıla! Birazdan saydırmaya başlarsın, aptal sarışın diye!"

Bana karşılık vermek yerine, başını çevirip şaşkınlıkla küçük bir kahkaha attı.

Nedensiz yere aşırı tepki gösterdiğimin farkındaydım ama onun bana yaptığı da adil değildi. Önce kendisinden nefret ettirip, sonra bir anda öperek aklımı karman çorman etmeye hakkı yoktu. Ne hissettireceğini düşünmeden kafasına göre beni öpemezdi.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Bana oldukça öfkelisin sanırım?" diye mırıldandı.

Cevap vermedim.

"Seninle oynadığımı mı düşünüyorsun?"

Cevap yok.

"Fakat ciddiyim."

Sessizlik...

"Kızım, bir şey söylesene. Türk filmlerindeki, acı çekip sessizliğe gömülen yaşlı kadınlara mı özendin?"

"Düşüncesizsin," dedim gözlerinin içine bakarak. Gözleri anlamamış gibi kısıldı. Bakışlarımı önüme çevirip, "Bana ne hissettireceği umurunda bile değil," dedim.

"Bir şey hissettirdi yani?"

Ona döndüğümde, beklentiyle bana bakması, bir an kalkanımı indirmeme neden oldu. O *bir an* dediğim zaman diliminde, Çağatay bakışlarımda garip bir şey yakalamış olacak ki gülümsedi.

"Olmaz," dedim başımı iki yana sallarken.

"Olur," dedi ikna edici bir ses tonu kullanarak.

"İstemiyorum."

"O zaman niye buradasın?"

"Beni zorla sen getirdin."

"Su, ikimiz de iyi biliyoruz ki, seni bir şeylere zorlamak, yetmiş üç tonluk bir kayayı kaldırmaktan daha kolay. Eğer istemeseydin, gelmezdin."

Herhangi bir çıkış yolu bulamadığım için, daha da dibe gömülmemek adına sessiz kaldım. Ona cevap vermediğim için Çağatay zaferle gülümserken, gerçekten neden hâlâ kalkıp gitmediğimi sorguluyordum.

Şimdiye kadar hep birine âşık olmak istemiştim. Hep birine bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim. Şimdi biri ondan hoşlanmamı istiyor gibi bakıyordu ve ben korkuyordum. Eğer birine âşık olursam... O kişi, ufacık bir hareketiyle beni darmaduman edebilecekti ve ben incinmek istemiyordum.

Tam dudaklarımı aralayıp olumsuz bir şey söyleyecektim ki, sanki hissetmiş gibi, "Hemen cevap verme," dedi. "Bu gece veya önümüzdeki birkaç gece düşün. Sonra cevap verirsin."

Bir şey söylemek yerine, başımı onaylar gibi salladım.

"Gel, gidelim," dedi. "Burnundaki sümük donacak neredeyse. Sonra hasta olup milleti uğraştıracaksın."

Sanırım bu, Çağatay'ın önemseme şekliydi. Gülümsedim.

Ayağa kalkıp, soğuk yolda kollarımı bedenime sararak ilerledim.

Ertesi gün...
Defne Çınar...

"Koğuş, kalk!"

"E tükürürüm senin belana ama!"

Bu kız, her okul sabahı bizi aynı şekilde kaldırmaktan ne zaman bıkacaktı? Huzursuzca yerimde kıpırdanırken, göz kapaklarım yeni güne başlamak üzere aralanmayı reddediyordu.

"Ay çok hoş olur," dedi İrem ettiğim siteme karşılık olarak.

Büyük bir hüzünle kafamı yastığa geri koyup, sıcak ve huzurlu yatağımdan ayrılmak için kendime zaman tanıdım.

Sonunda kalktığımda, İrem'in gece boyunca oturduğundan emin olduğum Elif'i ayaklarından çekip yere düşürdüğünü gördüm. Büyük ihtimalle bütün gece Fatih'le konuşmuşlardı.

Elif bu sefer de yerde uyumaya başlayınca, İrem kızın başından aşağı bir bardak su döküp kaçtı. Elif de –orada ne işi var bilmiyorum ama– yatağının altından çıkardığı oklavayla İrem'in peşinden koşmaya başladı.

Günün sonrası sıkıcı bir şekilde ilerlemişti. Her zamanki gibi sınıftaki yerlerimizi almış, tüm derslere katılmaya çalışmış fakat bazılarında başarılı olamayıp o saçma muhabbetlerimizi yapmıştık.

Sıla okula geldiği gece o kadar kötü görünüyordu ki, üstelemek istememiştik. Sonra nasılsa anlatacaktı. Fakat Sıla'nın yanında, Su da sık sık uzaklara dalıp duruyordu. Neyi olduğunu sorduğumda ise bir şey olmadığını söyleyip geçiştiriyordu. Bu hali can sıksa da, bir şey dememeyi tercih etmiştim.

Son teneffüste Su birden arkasını dönüp, "Çağatay beni öptü," dedi ve hızla kulaklarını kapadı.

İlk birkaç saniye tepkimiz mal mal suratına bakmak oldu. Su tam ellerini kulaklarından çekerken, aynı anda, "Oha

lan!", "Nasıl yani?", "Şaka mı?" gibi şeyler söyleyerek bağırıştık. Su da zamanlamasına küfredercesine gözlerini kapadı.

"Kızım, nasıl öptü?" dedi Su'yun yanında oturan Elif. Sıranın üstünde oturan Sıla, önündeki Elif'in sırtına yaslanıp Su'yun yüzünü incelemeye çalıştı.

Söylediklerinin ciddi olup olmadığı hakkında emin değildim ama bu utangaç hareketleri bana düşünecek başka bir şey bırakmıyordu.

"Bak şimdi," dedi İrem. Yanımda oturuyordu. "Önce bunu yakaladı, sonra çekti kendine. Ardından..."

"Yahu nasıl olduğunu biliyorum! Sadece anlam veremiyorum," dedi Elif.

"Tabii canım. Elif Reis iyi bilir bu konuları," dedi Sıla anlamlı anlamlı sırıtırken.

Elif, Sıla'nın koluna bir tane yapıştırırken gülümsüyordu.

"Ya, bir geyik yapmayın!" diyerek ortamı ciddileştirdim. "Su, anlatsana!"

"Kız anlattı ya," dedi İrem. "Sen ne duymak istiyorsun?"

"Ne diyorsunuz?" dedi Su arkasını dönüp. "Sizce bir şansı hak ediyor mu?"

"Kızım, ilişki uzmanı olan sen değil misin?" dedi Sıla.

"Genelde öyleyim ama bu sefer ne yapacağımı ben de şaşırdım."

Çokbilmiş olan Su, şimdi ne yapacağını bilmediğini söylüyordu. Komedi gibi komedi...

"Su, sen Çağatay'dan hoşlanıyor musun?"

Soruma ilk önce gözlerini kırparak tepki verdi. Bir süre durup düşündükten sonra, başını hafifçe aşağı yukarı sallaması nedense çok şaşırtmamıştı beni.

Sıla ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını kaşırken, Su'da kendimi gördüm. Mete beni öptüğü zaman ben de böyleydim. Ne yapacağını bilmeyen, küçük bir çocuk gibi...

"Ne yapayım lan ben?" dedi Su, küçük bir çocuğun masumiyetiyle.

"Sev gitsin be," dedim gülerek. "Rakı içen de öldü, su içen de. Nasıl olsa öleceğiz. Sonu kalp kırıklığı olsa da, birini sevmeden gebermeyelim."

Su'yun dudaklarında bir tebessüm oluşurken, diğer kızlar da hafifçe gülümsemişti.

"Korkuyorum," dedi Su bir itirafta bulunarak. "İlişkilerimde kalp kırmaya o kadar çok alışmışım ki... Birine ciddi anlamda bağlanmak öyle uzak bir kavram ki..." Sözlerini tamamlayamayınca durakladı ve nefesini dışarı verdi. Kelime bulamayışı çok şirin gelmişti. Gülümsedim.

"Vay be!" dedi İrem. "Su, sonunda birine âşık oluyor. Üstelik sarışın düşmanı olduğu için beddua ettiği birine!"

Su da anlam veremiyormuş gibi gülümsedi.

Öne doğru eğilip Su'yun kafasına yapıştırdım bir tane. "Sen büyüdün de âşık mı oldun, yoluk?"

Su ne diyeceğini bilemez halde şaşkın şaşkın bakarken, kafama yapıştıran ve "Ne vuruyorsun lan kıza?" diyen İrem olmuştu.

"İrem, adam ol!" diye bağırırken, Sıla'ya vurdum bir tane.

"Defne, bak atar yapma!" diye bağıran Su da Elif'e vurdu.

Elif sınıftan kaçar gibi çıkarken, "Allah'ım, ben ne günah işledim de bana böyle arkadaşlar verdin?" diye söyleniyordu.

"Ya, onu bunu geç, sen çocuğa mesaj at," dedim Su'ya. "Kadıköy'de buluşabilirsiniz."

Su hemen, "Tamam," deyip telefonuna yapışınca, "Kız istekli çıktı, Rıza Baba," diyerek dalga geçti Sıla.

✹

Okuldan sonra...

"Kanka, ben ne giyeceğim?" dedi Su yatağının altındaki valizini boşaltırken. "Hep kıyafetlerimin çok olduğundan,

toplayamamaktan şikâyet ediyordum ama giyecek hiçbir şeyim yok!"

Elediği kıyafetleri valizinden çıkarıp tek tek dışarı atarken, biz de yatakta oturmuş, kederli kederli onu izliyorduk. Aşırı heyecanı yüzünden en sevdiği kıyafetleri bile sağa sola atıyordu. Bazı kıyafetlere bakmadığını rahatlıkla söyleyebilirdim.

"Su, bir saniye dur," dedi İrem sonunda onu valizin başından kaldırarak.

Ardından valizden aldığı kıyafetlerle bir kombin hazırlamaya koyuldu ama bu tahminimizden de zor olmuştu. Su, ne giydirmek istesek beğenmiyor, İrem sinirlendiğinde de çocuk gibi mızmızlanıyordu.

En sonunda bir kot pantolon, üstüne tüylü, krem rengi bir kazak giymişti. O kadar çok uğraş vermesinin sonucunda, üstüne onun için basit sayılacak bir şeyler geçirmesi şaşırmama neden oldu.

Su kahverengi deri ceketini giyerken, İrem de Gizem Hanım'ın gözüne batmamamız için birlikte çıkmamızı istiyordu. Sonra ben de Mete ile buluşup onları yalnız bırakacaktım. Plana seve seve uyabilirdim doğrusu.

Ben de üstüme siyah bir pantolon ve bordo renkli örgü bir kazak giymiştim. Saçlarıma maşa ile doğal dalga şekilleri verdikten sonra serbest bırakmıştım.

Okuldan çıkarken Sıla, "İyi şanslar!" diye seslendi arkamızdan.

Su ona dönüp başını onaylar gibi salladı. Ardından hızlı adımlarla durağa doğru yürüdük.

Otobüsten indikten sonra, yolda ilerlerken neredeyse elli kez nasıl göründüğünü sormuştu. Onun için, ilk buluşma her zaman en önemli olanıydı. Ona göre, ilk buluşmada iyi izlenim verilmezse, o ilişkinin canlanması çok zordu. Bir yerde de kesinlikle ona katılıyordum.

"Defne," dedi Su caddeye yaklaştığımızda ama "Saçın iyi," diyerek hemen karşılık verdim.

"Onu sormayacaktım."

"Üstün de kırışmamış."

"Ya, onu da sormayacaktım."

"Makyajın akmamış."

"Kızım, bir dinlesene!" Sonunda ona dönüp, ne diyeceğini bekleyerek baktım gözlerine. "Şimdi tekrar öpmeye falan çalışırsa ne yapayım? Sence öpmeli miyim? Çok mu istekli kaçar? Ya da öpmeyeyim... Ne o öyle dünden razı gibi."

"Su, zaten dünden razısın."

"Olabilir ama öyle gözükmesin." Ardından bir saniye durup, "Ne razı olması ya?" diye tepki gösterdi. "Gayet sakinim."

Gözlerimi devirirken, Su'yun arkasından Çağatay'ın geldiğini gördüm. Yanında Mete yoktu, yalnızdı.

"Çağatay geliyor," dediğimde ifadesi bir an değişti ama "Blöf yapıyorsun," dedi. "Sakinim dedim ya, hemen test etme çabasına gir."

Ona bir cevap verecektim ki, Çağatay bize yaklaşınca sessizliğimi korudum.

Çağatay "Merhaba," deyip gülümsedi.

Su, önce gözlerini heyecanla büyütüp, ardından arkasını döndü. Çağatay ona gülümseyerek bakarken, Su'yun bakışını görmesem de, çocuğa aval aval baktığını tahmin edebiliyordum.

"Mete nerede?" dedim beni ilgilendiren kısma odaklanıp.

"Onun ufak bir işi çıktı," dedi. İşini merak etsem de, bunu Mete'ye sormayı tercih ettiğimden sessiz kaldım. "Onunla nerede buluşacağınızı bilmiyorum, araşırsınız artık."

Başımı onaylar gibi salladım ve "Neyse ya," dedim kendimi fazlalık gibi hissederek. "Ben gidiyorum."

"Bence de kanka ya," dedi Su. "Defol yani, artık git. Ne olur çık hayatımdan."

"Su, makyajın akmış," deyip saçını karıştırdıktan sonra, oradan koşarak uzaklaştım.

Koşarken arkama baktığımda sırıtan Çağatay'ı ve öfkeli bakışlar atan Su'yu görmek beni psikopatça mutlu etmişti. Bunlar kesinlikle iyi bir çift olacaklardı. En azından benim gibi kem gözlü biri nazar değdirmezse...

Tam Mete'yi aramak için telefonumu çıkarmıştım ki bir mesaj geldi. Mesajın Burak'tan gelmesi beni tedirgin ederken, yazdığı mesaj kanımı dondurdu.

Burak Acar: *Konuşmalıyız. Mete ile ilgili.*

Kesinlikle blöf olduğunu düşündüm ilk önce. Dikkat çekmek için uydurduğu bir yalandan ibaret olduğundan emindim. Fakat hemen ardından aklıma geçen gece bizi öylece izleyip, karanlığa karışması geldi. Sadece durmuş, bakmış ve bir şey söylemeden gitmişti. Bundan önceki kavgada da, Mete'ye bunu ödeteceğini söyleyip tehdit etmişti.

Ya ona bir şey yaptıysa?

İşte o an, Mete'ye bir şey olacağı düşüncesi, parmaklarımın benden habersiz mesaj yazmasına neden oldu.

Gönderilen: Burak Acar

Neredesin?

✹

Su Erdem...

Hamburgercide oturmuş, en sevdiğim menüyü mideme yollarken ne için burada olduğumu unutacak gibiydim. Konuşmak istiyordum ve onun da konuşmak istediğini biliyordum ama bir türlü düşüncelerimi kelimelere dökemiyordum. Sinirlerim bozuluyordu ve muhtemelen durum onun için de aynıydı.

"Su?" dediği anda "Çağatay?" demem, ikimizi de tekrar sessizliğe gömdü. Elimle baştan savma bir işaret yapıp, önce onun konuşmasını istediğimi belirttim.

Boğazını hafifçe temizledikten sonra, "Niye buluşmak istedin?" diyerek, çalışmadığım yerden sordu.

Gerginlikle nefesimi verip biraz düşünmeye, mantıklı bir cevap aramaya çalıştım.

Ona söyleyecek bir şey ararken, içimde bir şeyler burkuldu, kırıldı. Bir şeylerin farkına vardım. Neden bilmiyorum, bunu ona söylemeye karar verdim.

"Aramızdaki ilişki veya her neyse, eskisi kadar samimi değil."

"Ne?"

"Seninle konuşurken kelime seçmeye başladım."

Bir an ne diyeceğini bilemediğinden olsa gerek, gözleri hafifçe açıldı. Ardından yavaşça masadaki ketçap şişesine uzanıp, ben daha ne olduğunu anlamadan üstüme sıktı.

Öfkeyle yerimden kalkarken, "Aptal mısın sen?" diye bağırıp tüm dikkatleri üstümüze çektim. Amacı neydi bu salağın? Ben onun için o kadar kıyafet seçmeye çalışmış, etrafı darmaduman etmiştim ve o *Çok hoş olmuşsun,* bile demeden üstümü mahvetmişti.

"Geri zekâlı!" diye söylenirken, bir yandan da masadaki peçetelerle üstümü siliyordum. Fakat lekeyi daha fazla yaymaktan başka bir halt yapamamış olmak, daha çok öfkelenmeme neden oluyordu. Sonunda dayanamayıp, çantamı da aldığım gibi kafeden çıktım.

Tam kapının önüne geldiğimde, Çağatay'ın arkamdan seslendiğini duydum ama duraksamadan yoluma devam ettim. Kafeden çıkıp sağ tarafa döner dönmez kolumdan kavraması daha da sinirimi bozdu.

"Amacın ne çocuk?" diye bağırırken buldum kendimi. "Ben bu akşam için ne kadar özendim, haberin var mı senin?"

"Tahmin edebiliyorum."

Öfkeyle tekrar ilerlemeye çalıştım ama bu sefer biraz daha sert kavrayıp, bedenimi hafifçe geri itti. Sırtımın soğuk duvara temas etmesiyle ürperdiğimi hissettim.

Başımı kaldırıp, birkaç saniye boyunca alttan alttan baktım gözlerine. Aramızdaki mesafe kısa olduğundan, verdiği nefesi burnumda hissediyordum. Etrafıma bakındım ama kimsenin bizi taktığı yok gibiydi.

"İstediğin zaman hâlâ bana bağırıp hakaret edebiliyorsun," diye fısıldadı. "Bana kalırsa aramızdaki bir şeyleri netleştirmek, samimiyetimizi etkilemiyor."

Söylediğinin gerçekliğini fark ederken kaşlarımı hafifçe yukarı kaldırdım.

"Aptal sarışınım benim," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Aptal değilim!"

Başını olumsuz anlamda iki yana sallayıp, "Benim gözümde dünyanın en zeki aptal sarışınısın," dedi.

"O nasıl oluyor?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Şimdi şöyle," diye açıklamaya koyuldu. "Bazı hareketlerin çok olgun, yalan yok fakat bazı hareketlerin var ya... Seni parçalara ayırmak istememe neden oluyor."

"Nasıl hareketler?"

Ellerini sağ ve sol tarafımdan uzatıp duvara yerleştirdi. "Mesela, kim olduğunu bile bilmediğin erkeklerin sana samimi davranmasına izin vermen, bir erkeğin arkadaşın olabileceği ihtimaline bile düşmeden onunla flört etmeye çalışman... Daha sayayım mı? İki yıl öncesine kadar attığın tweet'leri okudum. İnan saymaya devam edebilirim."

"Doğru," dedim başımı onaylar gibi sallarken. İnkâr etmenin anlamı yoktu. "Biraz yaramaz bir kızım."

Gözlerinde öfke görmek hoşuma gitmişti. Kıskanılmaya ve kısıtlanmaya gelemeyen bir insandım ama nedense onun beni kıskanması hoşuma gitmişti.

Ellerini çekip doğruldu. "Yaramaz!" diye tekrarladı öfkeyle kendi kendine. Muhtemelen öfkesini sakladığını düşünüyor, ses tonuna yansıttığını fark etmiyordu. Ardından gözlerime bakıp, "Sana kibarlık yaramıyor, Su!" dedi.

Sonra aniden beni kendisine çekip önümde eğildi. Bir kolunu dizlerimin hizasına getirip, diğer elini sırtıma koyarak ayaklarımı yerden kesti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, yağan yağmurdan kalma bir su birikintisinin yanına götürdü beni. Bırakmasını söyleyen çığlıklarımı umursamıyor gibiydi.

"Atayım mı seni?" diye bağırırken, debelenip kurtulmaya çalıştım ancak faydasızdı. "Çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz?"

"Çağatay, bırak!"

Birden düşürecek gibi yapıp, daha çok çığlık atmama neden oldu.

"Sevgili miyiz, değil miyiz?"

"Tamam, Allah'ın cezası! Tamam, sevgiliyiz!"

✺

Defne Çınar...

Burak mesajıma cevap olarak, bir kitabevinin önünde buluşmak istediğini söylemişti. Oldukça geniş bir yer olduğu için hemen bulmuştum.

Onu beklerken, tırnaklarımın boyunu yarıya indirdim. Hem önemli bir şey olduğunu söylüyor, hem de gelmiyordu. Benim hakkımda bir şeyler geveleyeceğini söylese umurumda bile olmazdı ama Mete... Ona ettiği tehditlerden sonra korkmamak elde değildi.

Sonunda arkamdan gelen ayak seslerini duyduğumda heyecanla döndüm. Tahmin ettiğim gibi, karşımda Burak vardı. Yüzündeki yaralar geçmişe benziyordu. Dikkatli bakılmadığı sürece belli olmuyordu. İfadesi sanki biraz mahcup gibiydi. Bu hali, ne olduğunu daha çok merak etmemi sağlamaktan başka bir işe yaramadı.

"Defne..."

"Ne oldu?" dedim hemen.

"Sakin ol."

"Mete hakkında olduğunu söylemiştin," dedim aceleci bir tavırla. "Ne oldu?"

"Bak," derken kolumdan tuttu. "Mete hakkında değildi."

Söylediği şey karşısında bir anlık şok yaşarken, içimdeki öfke beni yutacak boyuta geldi. "Ne dedin?" diye hırladım ama "Defne, benim canım çok yanıyor," diye çocuksu bir masumiyetle mırıldanınca, ne diyeceğimi şaşırmış bir şekilde suratına bakakaldım.

"Sana karşı büyük hatalar yaptım. Seni incittim. Sen aldatılacak bir kız değilsin ama aptallık ettim. Sana yeniden deneyelim demiyorum, zaten sizi gördüm... Başkasını seviyorsun."

Bir şey söylememi ister gibi durdu ama sessiz kalıp devam etmesini bekledim. Sonunda ellerini kollarıma yerleştirip, "Tekrar denememizi değil de, beni affetmeni istesem? Söz veriyorum, sonsuza dek çıkıp gideceğim hayatından."

"Seni affetmek istediğimi sanmıyorum," dedim en duygusuz halimle. Fakat affetme duygum ve vicdanım bana saldırmaya başlamıştı. Affetmenin en büyük intikam olduğunu düşünüyordum. Ne olursa olsun, insanları affetmeye açıktım ve maalesef bu özelliğim, ruhumun bir parçası gibiydi.

"Defne," dedi tekrar yalvarır gibi. "Tek istediğim, kendimi affettirip sana bir kez sarılmak. Yemin ederim, kötü bir amacım yok. Sadece bir kere... Söz veriyorum, bir daha asla beni görmeyeceksin."

Cevap vermeyince, "Birine âşıksın," dedi bakışlarını önüne çevirip. "Beni en iyi senin anlaman lazım. Bir kerecik saçlarının kokusunu içime çeksem? Sadece bir kere..."

Mete Karahan...

Defne'yi defalarca aramama rağmen bir yanıt alamamıştım. Tam endişelenmeye başlayıp Su ve Çağatay'a haber verecekken, tesadüf eseri Defne'yi gören bir arkadaşımla karşılaşmıştım. Onu bir kitabevinin önünde, endişeli bir şekilde beklerken gördüğünü söylemişti. Defne'yle birlikte olan fotoğraflarımızdan tanımış olmalıydı.

Hızla kitabevine doğru giderken onu tekrar aradım ancak telefonunu yine açmadı. Kitabevinin önüne geldiğimde, Burak ve Defne'yi görmek, başımdan aşağı kaynar sular dökülmesine neden oldu. Burak, Defne'yi omzundan tutmuş bir şeyler söylüyordu ve Defne de uysal bir kedi gibi onu dinliyordu.

Neden sana dokunmasına izin veriyorsun?

Bedenimdeki tüm hücrelerim saldırmamı söylerken bekledim. Görmek acı verse de bekledim. Kalbimden bir şeyler sökülse de bekledim. Zaman geçmek bilmese de bekleyip izledim.

Her saniye onu itmesi isteğim on katına çıkarken, umutlarım da bir o kadar hızlı ölüyordu.

Şimdi gitsem, sağa sola vursam, ne faydası vardı ki? Burak'a karşı zaafı olabileceğini düşünmeye başlamışken, bana ne faydası vardı?

Sonra Burak öne geldi yavaşça. Kollarını Defne'nin vücuduna dolayıp, kafasını onun boynuna gömdü.

O an hareket etmek, bağırmak, çağırmak istedim ama dudaklarımdan fısıltı bile çıkmadı. Bu acı... Çok garipti. Sol tarafıma yerleşen bu sızı o kadar can yakıyordu ki, oraya bir bıçak saplamalarını tercih ederdim.

Sarılma... Yalvarırım, sarılma...

Yaşadığım şok tam anlamıyla gerçek bir öfkeye dönüşürken, bedenimi hareket etmeye zorladım. Onlara doğru attığım her adım, bir öncekinden daha hızlıydı. Sonunda adım

seslerimi duyan Burak başını çevirip bana baktığında, onu hızlıca itip Defne'den ayrılmasını sağladım. Defne ise şaşırmış görünüyordu. Burada olmama anlam veremiyordu.

Burak afallayıp geriye doğru sendeledi. Defne kolumu tutup çekiştirmeye çalışırken, bir süre orada durup karşılık vermesini bekledim fakat öylece bana bakıyordu.

✺

Defne Çınar...

"Mete!" diye seslendim şokun etkisi bedenimi terk edip yerini endişeye bıraktığında. Mete'nin, beni Burak'la o şekilde gördükten sonra öfkeden deliye dönmesini anlamak zor değildi. Onun üzerine yürümek için yeni bir hamle yaptığında, koluna asılıp durdurmaya çalıştım. Varlığımı o an fark etmiş gibiydi.

"Ona sarıldın!" Sesi boğuk ve hayal kırıklığıyla dolu çıkıyordu. Sanki uzaklardan geliyordu.

"Mete, öfkelendiğini biliyorum ama..."

"Aması ne?"

Birden bağırması, olduğum yere çivilenmeme neden oldu. Kalp ritmim değişirken gözlerim dolmaya başlamıştı bile.

"Mete!" Burak'ın sesiyle ikimiz de o yöne döndük. "Ona kızmakla hata ediyorsun, önce din..."

"Sana mı soracağım doğruyu yanlışı?"

Mete'nin sert çıkışı üzerine, "Burak," dedim. "Git."

"Seninle sonra hesaplaşacağız," dedi Mete işaret parmağını ona doğrulturken.

Burak, ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir ona bir bana baktı. Bakışlarımız buluştuğunda başımı aşağı yukarı salladım. Suçlu hisseden bakışlarını yere çevirdikten birkaç saniye sonra, arkasını dönüp uzaklaşarak bizi yalnız bıraktı.

Burak gittikten hemen sonra, Mete'nin gözlerine sabitledim gözlerimi. Şu anda bana sevgiyle değil, öfkeyle bakıyor

olduğunu görmek canımı acıtıyordu. Yine de derin bir nefes alıp sakinleşmeye, olayları ona açıklamaya çalıştım.

"Burak bana bu akşam mesaj attı. Normalde itibar etmezdim ama..."

"Kes sesini! Sabahtan beri içimden etmediğim dua kalmadı onu itmen için. Ona mı âşıksın şimdi de?"

Söylediği sözler ne diyeceğimi şaşırmama neden oluyordu. Bana güvenmiyor muydu?

"Mete," diye fısıldadım. Kalbim kırılmıştı. "Bana nasıl böyle bir şey söylersin?"

"Bırak Allah aşkına! Yalancının tekisin!"

"Kes sesini artık!" diye bağırdım sonunda. Beni dinlememesi sinirlerimi bozuyordu. Bir kere dinlese hak verecekti ama o, bağırmayı tercih ediyordu. Sözleri de ayrıca kırıyordu. "Sen kimsin? Kimsin de benimle böyle konuşuyorsun?"

Bir süre öylece gözlerimin içine baktı. "Ben kim miyim?" dedi sonunda fısıltıyla. "Ben senin hayatında hiçbir şey miyim?"

"Sen zaten benim hayatımsın ama anlamıyorsun!" dedim gözlerim dolmaya başlarken. "İkimizin arasında hiçbir şey yok. Bak, attığı mesaj..."

"Seni görmek istediğimi sanmıyorum."

Söylediği sözler kalbime sert bir şekilde çarpmıştı. Oluşan sızı, somutlaşarak gözlerimden aktı.

"Ben senin âşık olduğun kadınım, niye beni dinlemiyorsun?" Artık bağırmıyor, hatta zorlukla konuşuyordum.

"Sana gitmeni istemediğimi söylemiştim. Bana bunu yaşatacağını bilsem, çok önceden kendim giderdim."

Sözleri bitince, bir şey söylememi beklemeden arkasını dönüp uzaklaştı. Bana ise, acı içinde izlemek kaldı. Bu, onun karanlıkta kayboluşunu ikinci izleyişimdi ve bu sefer elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Okula ne ara geldim, nasıl adım attım hiçbir fikrim yoktu. Ben okula vardıktan yarım saat sonra Su da gelmişti. Kızlar Mete ile yaşadığım sorunu ona da haber vermiş olmalılardı. Kızın gecesini mahvetmiştim ama bunu düşünecek halim yoktu.

Olanları kızlara anlattıktan sonra İrem, Mete'ye ölesiye küfretmişti ama ne fark ederdi ki? Ben ilk kalp kırıklığımı yaşamış bir şekilde kalakalmıştım ve Mete bana asla inanmayacaktı. Yüzüme bile bakmak istemiyordu.

Şimdi ise yatakhanede, en köşede, diğer kızlardan en uzakta olan Elif'in yatağında oturuyorduk. Ortalık boğucu bir sessizliğe gömülmüştü.

"Bir yolunu bulursunuz," dedi Sıla. Söylediği şeye zerre inanmıyordu.

"Tabii canım," dedi İrem. "Hele bugün geçsin, hatasını anlar. Merak etme sen."

"Bana nasıl baktığını bilmiyorsunuz," dedim gözlerim dolmaya başlarken. "Benden nefret ediyor." Cidden de öyleydi. Onun için her şeyi yapabilirdim ama o benden nefret ediyordu.

"Anlayacak," dedi Elif bir eliyle dizimi tutarken.

"Anlayacak," diye onayladım. "Ama yıllar geçecek, başkasının kollarında anlayacak." Sonra yanaklarımdan bir damla düştü. "Acaba adımı hatırlar mı?"

Kızların da gözleri dolmaya başlarken sessiz kaldılar. Yanımdaydılar ve kendimi iyi hissetmemi istiyorlardı ama hissedemiyordum.

"Sadece çok sinirli," dedi İrem.

"Aynen öyle," diye katıldı Sıla. "Yahu birkaç gün geçsin. Biraz zaman tanı. Hemen ağlama, üzme bizi de."

"Her şeyden önce beni yaralayan güvensizliği oldu. Dinlemeye gerek bile duymadı. Bana olan hisleri bu kadar basit miydi?"

"Gördüğü şeyler yenilir yutulur değil, Defne," dedi İrem. "O anın öfkesiyle ne dediğinin farkında bile değildir."

"Sadece gördüklerimize inanacaksak, sevgi denilen o duygunun varlığının ne anlamı var?"

Bunun üzerine kızlar sessizliğe gömüldü. Söyleyecek bir şeyleri yoktu. Başım yanımda oturan, sırtını duvara yaslayan Su'ya çevrildi. "Sen niye bir şey söylemiyorsun, Su?" dedim. "Sen bu ilişki konusunda uzman değil miydin? Sen de aramızın iyi olacağını söylesene bana."

Sessiz kaldı. Çünkü aptal sarışınım bana yalan söyleyemezdi. Bitmişti. Artık *Mete ve Defne* olmuştuk. *Biz* değil, *Mete ve Defne.*

"Bu ne ya?" dedim bir elimle yanağımı silip gülümserken. "Alt tarafı sevgilimden ayrıldım. Dünyanın sonu gelmedi ya! Zaten biri gider biri gelir. O kim ki üzüleceğim? O şimdi beni unutacak, hayatına devam edecek. Beni zerre kadar özlemeyecek. Ben niye onu umursayayım ki?"

Kızların gözleri daha da dolarken, Sıla'nın gözlerinden bir damla yaş düştü.

"Ağlamayın," dedim kaşlarımı çatarak. "İyiyim ben." Oysa yanaklarım daha çok ıslanmaya başlamıştı.

"Defne..."

"Konuşma, Su! İyiyim dedim, mutluyum."

"Defne, yapma," dedi Su ağlamaya başlarken.

Sonunda dayanamayıp, ellerimi yüzüme götürerek ıslak yanaklarımı sakladım. Bu hareketimle bütün kızlar aynı anda sarıldı bana. Herkes kırılmış kalbimi bir taraftan tutup birleştirmeye çalışıyordu ama başarılı olmaları mümkün müydü?

"Kızlar," dedim. Hıçkırıklarım konuşmalarımı bölüyordu. "Ben ne yapacağım?"

✹

Mete Karahan...

Vazgeçilmez Sezen Aksu açılmış, ortama Selim Bey'den gizli getirilen bira ve çerezler dökülmüştü. Ne zaman birinin canı yansa, sanki hepimizin acısıymış gibi hüzünlenirdik. O acıyı bir gün benim yaşayacağım hiç aklıma gelmezdi.

"Bana *'Sen kimsin ki?'* dedi lan!" dedim gülerek. Kafam hafif güzel olmaya başlamıştı. "Sadece onun hayatında kim olduğumu değil, bu hayatta ne olduğumu sorguladım. Ben bir halt değilmişim."

Sanki milyonlarca altınım varmış da, birden hepsini kaybetmiş gibiydim. Bomboştum. Sezen Abla'nın da yalvardığı gibi, geri dönmesi için yalvarasım vardı ama bu saatten sonra ne diyecektim?

"Bir dinleseydin kızı, lan!" dedi Bora. Ardından bir yudum daha içti birasından.

"Benim Defne'me sarıldı," diye tekrarladım kendi kendime. "*Benim* dediğim kıza sarıldı." Sonra kafamı kaldırıp Bora'nın gözlerine baktım. "Benim olduğunu *sandığım* kıza sarıldı."

"Madem bu kadar üzülüyorsun, madem âşıksın, ne diye dinlemedin kızı?" dedi Bora. "Karşındaki yoldan geçen biri değil, âşık olduğun kızdı."

"Başkasının kollarında gördüm. Ne diye dinleyeceğim?"

"Ne olursa olsun dinlemek zorundaydın," diye diretti Bora.

"Tamam, gitme üstüne," dedi Arda.

"Bırak be Mete," dedi Fatih. "Biri gider, biri gelir."

"Gitmesini isteyen kim?" dedim şişedeki son yudumu da yutup. Ardından bir elimi sol göğsüme götürdüm. "Burası ilk kez onun sayesinde attı. Acısı mı koyacak?" Elimin tersiyle, gözümden gelmek üzere olan yaşı akmadan sildim.

"Mete, bir karar ver, yoksa götüne şaplağı yiyeceksin!" dedi Çağatay öfkeyle. "Madem âşıksın, niye yanında değilsin?"

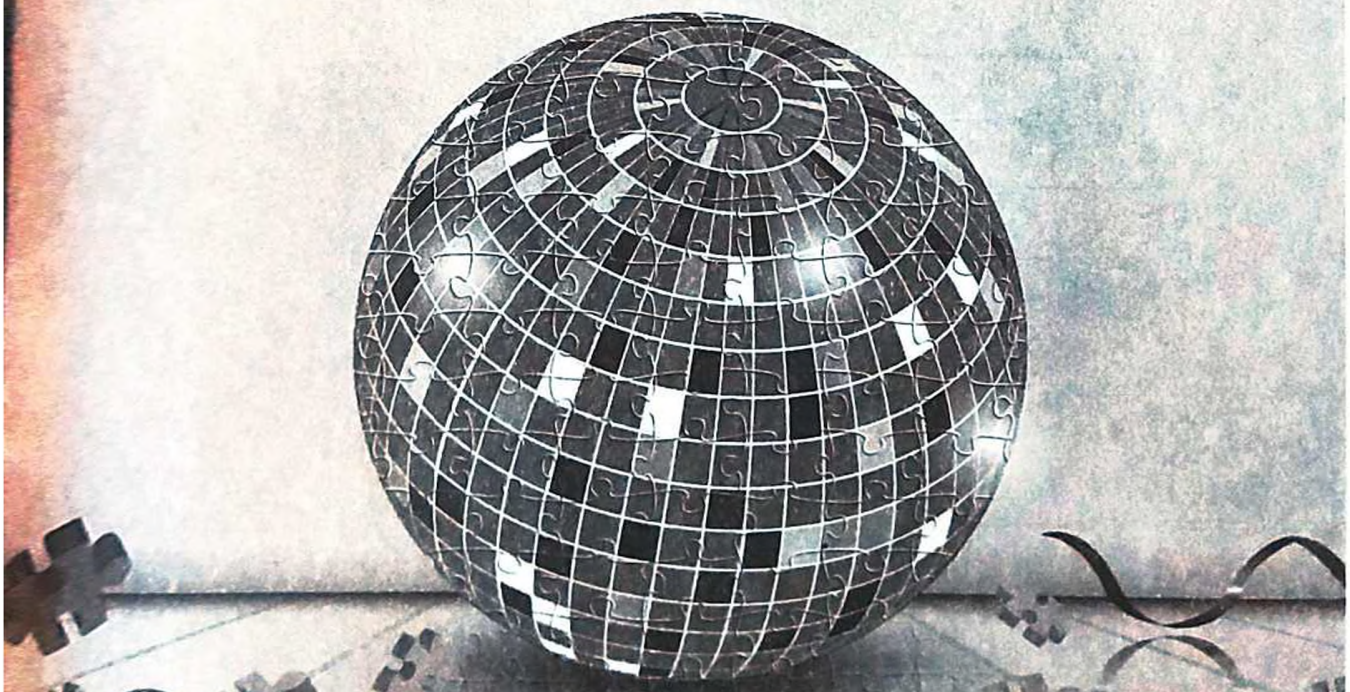
"Lan, kız ona âşık!" dedim öfkeyle. "Ben yanında olsam ne olur?"

Buna bir cevap vermedi.

"Allah tarafından vahiy geldi, kanka," dedi Bora, Arda'ya. "O sayede dinlemeden anladı kızın âşık olduğunu."

Onları yok sayıp yeni bir bira alırken, aklımda sadece bir soru vardı. Ben bu kız olmadan ne yapacaktım?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

28 Aralık, Cumartesi...

Alışıyordunuz.

Göz görmeyince sevginiz azalmıyordu ama alışıyordunuz. Onu aramamaya, sesini duymamaya alışıyordunuz. İçinizi çocuksu bir heyecanla dolduran o gözlerini görmemeye alışıyordunuz. Elleriniz üşüdüğünde onun elini tutmamaya alışıyordunuz. Yokluğuna alışıyordunuz.

Ve fark ediyordunuz ki; zaman, almak isteyen için en büyük ilaçtı.

Belki yapabilirdim diye düşünüyordum ara ara. Belki yanımda olmasını, bana inanmasını sağlayabilirdim. Fakat gitmek için dünden hazır olan birini en fazla ne kadar tutabilirdim ki?

Şimdi ise Büyük Salon'da, pencerenin önündeki boşluğa oturup ayaklarımı uzatmış, yeryüzüne düşen kar tanelerini izliyordum.

Hafif bir titremeyle birlikte aklıma yaşanan anılar gelince, sağ yanağımdan soğuk yüzümün bir kısmını ısıtan bir damla yaş düştü.

Kimse görmeden hemen sildim.

Bundan önceki kar yağışında ne kadar da mutluyduk. Kahkahalar, çocuk gibi birbirimizi yakalamaya çalışmalar...

Hayatın bu düzenine lanet ediyordum. Geçmişte yaşadığımız mutluluk da olsa, mutsuzluk da olsa, *Ne kadar aptalmışım be!* diye anıyorduk. Birini kahkaha atarak, birini gözyaşı akıtarak hatırlıyorduk.

"Ben bu çocuğu vallahi boğarım!" diyerek yerde duran yastıklara yığıldı Su. "Saat kaç olmuş, hâlâ ne bir mesaj, ne bir arama!"

"Su, saat daha on," dedi İrem. "Ayrıca hafta sonundayız, on ikiden önce kalkmaz. Hem o kadar önemliyse sen arasana."

"Saçmalama! Uçurumla aramdaki son adımı atarım ama asla ilk adımı atmam!"

"Değerini bil," dedim gülerek ayağımdaki terliği kafasına atıp. O da terliği tekrar bana attı, havada kapıp ayağıma geçirdim. Ardından başımı cama yaslayıp, manzaranın tadını çıkardım.

Birkaç dakika sonra, Sıla'nın yanıma gelip, "Defne," deyişi tüm dikkatimi dağıtmıştı. "Hâlâ depresyonda mısın?"

"Saçmalama," diyerek göz devirdim. "Çoktan unuttum ben onu."

"He iyi... Sevgili yapmış da."

Aniden yerimden sıçrayıp, "Ne diyorsun kızım sen?" dememle, Sıla'nın yüzünde bilmiş bir ifadenin oluşması bir oldu. O an beni denemek için yaptığını anlayınca, içimde rahatlamayla karışık sıkıntılı bir his oluştu. Ne kadar yokluğuna alışmaya başlamış olsam da, hâlâ onunla ilgili bilgilere böyle tepki veriyordum.

"İnsanın inanası gelmiyor," dedi koltukta oturan İrem. Devam etmesini bekleyerek hepimiz ona döndük. Sonra bana bakıp, "Bir süre sonra unutup, başkasına âşık olacaksın. Aynı mutluluğu başkasının yanında yaşayacaksın. Çok garip."

"Hadi inşallah," dedim hafifçe gülümseyerek. Cidden insanın inanası gelmiyordu ama hayatın kuralı gibi bir şeydi.

Kalbimi kıran biri gider, kalbimi kırmak için bir başkası gelir...

"Allah'ım tribe gireceğim!" diyerek koltuktan yuvarlanıp yere düştü Su. "Yok, bence bu sıkıldı benden."

"Sıkılmasa bile yakında sıkılacak," dedi Elif sol tarafında biriktirdiği saçlarını örerek yanımıza gelirken. "Biraz rahat ol, sakin ol. Ulan, sen değil miydin, 'ilişkilerimde çok karışıyorlar, bunalıyorum' diyen?"

"Evet."

"Buna rağmen çocuğu boğmaya devam mı edeceksin?"

"Evet."

"Kızım, senin sorunların mı var?"

"Şüpheleniyorum."

Elif bu cevabın üstüne, ellerini pes dercesine kaldırıp sessiz kalmayı seçti. Bana kalırsa doğru yapmıştı, çünkü Su'yun aşırı dürüst cevapları bir yerden sonra sinir bozuyordu.

"Sizce uzaylılar var mı?" diye sordum durup dururken. Hepsi bir süre bana mal mal baktı. Ben bile, durduk yere böyle bir soruyu niye sorduğumu anlamamışken, onlara hak veriyordum.

"Bence varlar," dedi Sıla. Ardından uzaklara dalıp, "Bence orada bir yerde yemek yemeği seven aç uzaylılar var," dedi.

"Bence yoklar ya," dedi Elif. "Yani olsalardı, bir şekilde bizlerle iletişime geçmezler miydi?"

"Kanka, Allah aşkına," dedi İrem. Ardından doğrulup Su'yun yanına gitti ve başını iki elinin arasına aldı. "Sen olsan, bunun gibilerle dolu bir dünyaya gelir miydin?"

Gülüşmeler çoğalırken, Su ufak bir boğuşma sonunda İrem'in elinden kurtuldu.

"Peki, sizce bir uzaylıdan hamile kalsak, bizden çıkacak olan şey neye benzer?" Bu sorum üstüne öylece bana baktılar. Mimik bile oynatmadan hepsinin bana bakması kendimi biraz aptal gibi hissetmeme neden oldu.

"Defne, canım kardeşim, sen niye böyle şeyler düşünüyorsun?" dedi Sıla. "Sabah kahvaltının yarısını yememin sende böyle sorunlara yol açacağını bilseydim, vallahi yemezdim."

"Ama sizce de merak uyandıran bir soru değil mi? Belki sekiz gözlü falan olacak... Düşünsenize!" Öyle bir bakıyorlardı ki, konuştukça batıyormuş gibi hissediyordum.

"Yokluktan bir uzaylıyı baştan çıkarttın da, bize alıştıra alıştıra mı söylemeye çalışıyorsun?" dedi Su. "Hayır yani öyle değilse, bu ne biçim fantezi?"

Bunun üstüne yanaklarımı şişirip sessiz kalarak bu konuyu ebediyen kapattım. Can sıkıntısından uzaylılardan doğacak olan çocuğumun hayalini kurmaya başlamıştım. Cidden saçmalama konusunda zirvedeki isimdim.

Tam herkesin hayattan bezmesine neden olacak Sıla-Sıdo esprisi yapacaktım ki, cebimdeki telefonun titremesiyle vazgeçtim. Çetin'den bir mesaj vardı. Mete'den ayrıldığımdan beri normalden fazla konuştuğumuz söylenebilirdi. Beni cidden anlıyor ve sürekli yanımda olmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp mesajı açtım.

Çetin Korkmaz: Bil bakalım, kimin eski sevgilisi bu akşam bir partiye davet edildi? Doğru, senin! Ve yine bil bakalım, kimin arkadaşı o partiye davet edildi? Yine doğru, senin!

Cevap vermek için telefonumun ekranına dokundum.

Defne Çınar: Ne yapabilirim?

Yaklaşık bir dakika sonra, telefonum mesaj geldiğini haykırır gibi tekrar titredi.

Çetin Korkmaz: O partiye geleceksin.

Defne Çınar: İstemiyorum.

Çetin Korkmaz: Hangi kızı götürmek istesem yanlış anlayacak. E siz kızların da, 'Beni mutlu sanmalı!' düşüncesi yok mu? Tamam işte.

Defne Çınar: Çetin, cidden istemiyorum.

Çetin Korkmaz: İlla okulunu tüfekle basmam mı gerekiyor?

Defne Çınar: Güney kızlarıyız oğlum biz. İki adım atamadan o tüfeği ne yaparlar biliyor musun?

Bunun üstüne on beş dakika süren bir inatlaşma başladı. En sonunda attığı mesaja dönmeyince, İrem'i arayıp, gerekirse zorla götüreceğini söyledi ancak İrem kedisine bile zorla bir şey yaptıramayacağını söyleyip telefonu kapattı.

İrem telefonu kapatır kapatmaz, "Gideceksin," dedi Su. "Hatta hep birlikte gideceğiz."

"Sebep?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Amaçları neydi bilmiyordum. Onu görmek istemediğimi biliyor olmaları gerekiyordu. Derslerime ağırlık vermem gereken bu dönemde, kırık kalbimin acısıyla daha fazla boğuşmak istemiyordum.

"Çünkü kaçıyorsun." İrem'in verdiği cevap, susup kalmama neden oldu. "O, hayatına devam ediyor, partilere bile katılıyor ama sen camın önünde oturup ağlıyorsun."

Kimsenin görmediğini sandığım gözyaşlarım aklıma gelince bakışlarımı kaçırdım. Bana ihanet edip gözümden kaçan bir damla yaş, İrem'in dikkatli gözlerinden kaçmayı başaramamıştı. Öte yandan söylediği sözler canımı yakıyordu, çünkü gerçekti. Gerçekler her zaman can acıtırdı.

"Belki mantıklı bir şekilde konuşursunuz," dedi Elif. "Pek konuşma fırsatınız olmadı. Zaten Kuzey erkeklerinin genelinde anlayıp dinlemeden çekip gitmek vardır."

Son cümleyi bir şeyi hatırlar gibi başka yöne bakıp, küçük bir öfkeyle söylemişti. Fatih'le ilgili bir durum olduğunu anlamak zor değildi ama ne olduğunu sormadım.

"Fatih gene bir bok mu yedi?" dedi Su, her zamanki gibi açık sözlülükle.

Elif omuzlarını silkmekle yetinmeyi tercih edince konuyu kapattık.

Sonra Sıla konuyu tekrar bana çevirip, "Akşam ne giysen acaba?" dediğinde, bıkkınlıkla başımı arkaya yatırdım. Aslında burada söylemek istediği asıl şey, beni zorla o partiye götürecekleriydi. Bu, bana çok bencilce geliyordu.

Bir yerde bana yardım etmeye çalıştıklarını anlıyordum ve onlara minnettardım ama bu şekilde beni zorlamaları, yarama tuz basmaktan başka bir şey değildi.

"Beni de anlayın," dedim. "Gitmek istemiyorum."

Tam o sırada Su'yun telefonu çaldı. Su, ekrana bakıp sırıtırken, telefonu açmak için yanımızdan ayrıldı. Sonunda Çağatay'dan bir arama geldiğini anladım.

Ardından İrem yanıma gelip, "Düşüncesizlik ettiğimizi düşünüyorsun ama yüzleşmek yerine kaçarsan asla unutamazsın."

"Ne diyeceğim ki?" dedim omuz silkip. "Söyleyecek..."

"İnan bana çok söz var," diyerek lafımı kesti Sıla. "İçinde biriken, farkında olmadığın birçok şey var. Sen görmüyorsun ama ben HD izliyorum vallahi."

"Ona bana dönmesi için yalvarmamı mı istiyorsunuz?" dedim. "Beni dinlemeyip, güvensizlik eden kendisiyken, tekrar onunla konuşmaya çalışmam ne kadar gururlu bir davranış olur?"

"Kimse senden bunu beklemiyor," dedi İrem. "Sadece içindekileri dökmeni, rahatlamanı istiyoruz. Onunla tekrar sevgili olmasan bile, en azından içini dökeceksin. Ama onunla konuşmazsan, içinde hep bir ukde kalacak, çünkü haksızlığa uğradın."

Söylediği şey üstüne biraz düşündüm. Mete'nin karşımda olduğunu hayal etmek bile boğazımda bir düğümün oluşmasına neden olurken, karşımda görünce vereceğim tepkiyi düşünmek bile istemiyordum. Fakat mantıklı düşünen tarafım yavaş yavaş onlara hak vermeye başlamıştı. Eğer konuşmazsak –ki muhtemelen öyle olacaktı– yalandan güler, mutlu olduğumu düşünmesini sağlardım.

"Peki," dedim sonunda biraz gönülsüzce. "Sizin istediğiniz gibi olsun."

Kızların suratında rahatlamış bir ifade oluşurken, Su yanımıza geldi. Hâlâ telefondaydı ve yüksek sesle konuşuyordu.

"Çağatay, virüs falan bulaşmıştır, ne bileyim! Allah aşkına, tüm kızların engellenmesinde nasıl bir payım olabilir?"

Bora Kızılay...

"Çağatay, bana hediye al, lan!" dedim büyük bir açık sözlülükle. "Bir yerde yemek ısmarlayabilirsin mesela, o da kabulüm."

Üç gün sonra yılbaşıydı ve bu yıl da hiçbirimiz birbirimize hediye almayacaktık ama yine de insanları taciz edip sinirlerini bozmak güzeldi.

"Para tükürmüyorum," dedi Çağatay. "Henüz sana yemek ısmarlayacak kadar zengin değilim."

"Yani zengin olduğunda ısmarlayacak mısın?"

"Asla o kadar zengin olmayacağım."

"Yani olursan ısmarlayacaksın?"

"Hayır."

"Bora?"

Tam Çağatay'ı ikna etmek üzereyken (!) Fatih neredeyse fısıldayarak seslendi bana. Kantindeki masalardan birinde oturuyorduk ve Fatih de tam yanımdaydı. Bu yüzden bana seslendiğini benden başkasının duyduğunu sanmıyordum.

Bir gözümü *Ne oldu?* der gibi kırptım.

Biraz daha yaklaşıp, fısıldayarak konuştu. "Elif'le mesajlaşıyorum şu an. Hani akşam bir yere davetliydik ya, Defne de oraya geliyormuş."

"Gelsin, kanka," dedim rahat bir şekilde. "Eğlensin kız. Niye olay yapıyorsun?"

"Çetin'in partneri olarak geliyor."

Has...

Ayrılan bizim geri zekâlı olabilirdi ama cidden çok üzgün olduğunu biliyordum ve sırf kafa dağıtması için ısrarlarımızla gideceği bir partide, Defne'yi bir başkasının yanında görecekti.

Çetin nasıl biriydi, bilmiyordum. Adı sadece birkaç kez ortamda geçmişti, o kadar. Bu yüzden Mete eğer bir tepki gösterirse, buna karşılık olarak ne yapardı kestirmek zordu.

Kazasız belasız bir akşam geçirmek istiyorduk ama mümkün olacağını sanmıyordum.

Aklıma Defne ve Çetin'in arkadaşlığının aşka dönüşmesi ihtimali geliyordu. Sonuçta iki kişi bir akşamı kolay kolay birlikte geçirmek istemezdi.

"Gitmeyelim en iyisi," dedi Fatih düşüncelerimden habersiz.

"Bu çocuk da malın önde gideniydi," dedim. "Sanki bir şeyler döndüğünü anlamayacak."

Biraz yüksek sesle konuşmuş olmalıydım ki, Mete "Kim neyi anlamayacak?" diye sordu.

Fatih'le aynı anda bakışlarımız Mete'ye kayınca, aklımdaki tüm yalanlar birden zihnimin çöp kutusuna atıldı. İnsanlara yalan söyleyemiyordum.

"Sizlik bir şey değil," diye konuyu kestirip atmaya çalıştı Fatih ama Mete'nin bakışlarından başarısız olduğunu hissediyordum.

"Gizli saklı bir iş çevirmeyin, oğlum," dedi Arda. "Anlatın, olay neyse bilelim."

Fatih'e baktığımda zor durumda olduğunu görmek, benim de aklıma bir yalan gelmesini engelliyordu. Sonra kendi kendime düşündüm. Niye yalan söylüyorduk ki? Sonuçta kızı dinlemeden ayrılan kendisiydi. Mete arkadaşım olabilirdi ama bu onun hata yaptığı gerçeğini değiştirmezdi. Açıkçası mantıklı düşünecek olursak, Defne'nin onu aldatmayacağına inanıyordum. Ne olursa olsun Mete'nin kızı dinlemesi gerekiyordu fakat ona tamamen haksız da diyemiyordum. Sevdiğim bir kızı başkasıyla görseydim, tahminen daha ağır tepkiler verirdim.

"Bu akşam Mustafalarda toplanacaktık ya hani... Oraya Defne de geliyormuş."

Yüz ifadesi yavaşça değişirken, kafasında soru işaretlerinin oluştuğunu gördüm.

"Mustafa'yı nereden tanıyor ki?" dedi kendi kendine.

"Mustafa'yı değil, Çetin'i tanıyor. Onun yanında gelecekmiş," dedi Fatih.

Mete "Nesi olarak?" diye sorunca, bir an ne diyeceğimizi bilemeden öylece kaldık.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Çocukluk arkadaşı değil mi onlar? Arkadaş olaraktır," diye açıkladı Fatih.

Mete huzursuzca yerinde kıpırdandı ve yüzünde bir şeyler düşünüyormuş gibi bir ifade belirdi.

"Gitmeyelim gençler ya," dedi Çağatay. "Zaten pek keyfim yok gibi."

"Aynen," diye destek çıktı Arda. "Zaten sevgilim yok, ne işim var benim tek başıma?"

"Bahane aramayın!" dedi Mete öfkeyle karışık durgunlukla. "Benim için sorun yok. Gidip biraz eğlenelim."

✺

Defne Çınar...

Çetin'in *parti* diye tutturduğu şeyin, aslında bir evde takılmak olduğunu öğrendiğimden beri iyi değildim.

Hepimiz ne giyeceğimizi şaşırmış bir şekilde ortalıkta dolanırken, Çetin'den gelen *'Pantolon giyin gelin yahu. Özenmenizi gerektirecek bir ortam yok!'* mesajıyla öylece yerimizde kalakalmıştık. Sonra Çetin açıklamıştı. Mustafa diye bir arkadaşı varmış. Ailesi iki günlüğüne şehir dışına çıkınca, o da hemen fırsatı değerlendirmiş. Film falan izleyecek, bir şeyler içip sohbet edecektik Çetin'in tahminine göre.

Çetin'e Mete'nin o çocuğu nereden tanıdığını sorduğumda, "Burası küçük yer," cevabını almıştım. Ardından "Burak da gelebilir, haberin olsun," diyerek cesaretimi biraz kırsa da, kızlar sağ olsun kendimi hemen topladım.

Çetin rahat olmamızı söylediği için, alev kırmızısı bir bluz ve siyah bir pantolon giyip, altıma da siyah botlarımı

geçirdim. Saçlarımı ise serbest bıraktım. Olabildiğim en rahat halim buydu.

Su, mürdüm rengi, uzun kollu bir bluz giymişti. Kolları neredeyse avucunun ortasına kadar uzanıyordu ama ona yakışmıştı. Giydiği kotla üstüne tam oturmuştu.

Sıla, siyah kalın ipli atletinin üstüne, camgöbeği renginde, tek omzunu açıkta bırakan uzun kollu bir bluz giymişti.

İrem, dolaba elini daldırmış, Su'yun tüm bağırışlarına rağmen eline geçen ilk şeyi, yani gri kazağını ve koyu lacivert kot pantolonunu giymişti.

Elif ise siyah, uzun kollu bir bluz ve siyah pantolon giymişti.

Artık hazırdık. Hepimize geçmiş olsun!

Çetin'in arabayla geldiğini öğrendiğimizde, otobüs derdi çekmeyeceğimiz için sevinmiştik fakat yine tıkış tıkış oturacağımız gerçeği canımızın sıkılmasına neden olmuştu. Fakat hemen sonra, Çağatay ve Fatih'in bizim kızları almaya geleceklerini öğrenince tekrar neşemiz yerine geldi.

Çetin siyah pantolon, üstüne lacivert bir tişört ve bir kot ceket giymişti. Hiç uğraşmamış olmasına rağmen oldukça yakışıklı görünüyordu.

Arabaya bindiğimizde –tabii hemen ön koltuğu kapmıştım– Çetin, "Siz beş kişi olmayacak mıydınız?" diye sordu.

"Elif'i ve Su'yu sevgilileri alacak," dedi Sıla.

"Yani şu an arabamdaki kızların hepsi bekâr mı?"

"Aynen."

"O zaman size yürümemde sakınca var mı?"

Bunu söylerken bana göz kırptı ama İrem'den "Hiç sormayacaksın sandım," cevabını alınca, yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. Bir süre ne diyeceğini bilemez halde sustuktan sonra, İrem'in şaka yaptığını anlayıp gülmeye başladı.

Yol boyunca böyle sohbet muhabbet etmiştik. Mustafa denen çocuğun evine yaklaşık yirmi dakikada varmıştık.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Çetin'in muhabbeti cidden çok sarıyordu. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için kendimi şanslı hissediyordum. Genelde bir kız bir erkeğe arkadaşça yaklaştığında, birkaç günün sonunda ne yazık ki karşı tarafın niyeti değişiyordu. Fakat Çetin öyle değildi. Niyetini yıllardır hiç bozmamıştı ve ben bu durumdan çok memnundum.

İki katlı, siyaha boyanmış evi gördüğümde gözlerim hafifçe açıldı. Eski oturduğumuz eve çok benziyordu. Babamla geçirdiğimiz mutlu günler aklıma gelince içimi bir burukluk kapladı. Her ne kadar nefret etsem de o benim babamdı. Onun adı geçtiğinde üzülmeden edemiyordum ve bu canımı daha çok acıtıyordu.

O an, babama olan nefretim biraz daha arttı. Beni böyle üzdüğü için, beni terk ettiği için, biraz daha nefret ettim ondan.

Neden beni bırakmıştı ki? Niye o kadını bana tercih etmişti?

"Defne?"

Çetin bana seslenene kadar, gözlerimin dolduğunun farkında değildim. Sıla ve İrem de kaşlarını çatmış bana bakıyorlardı. Hemen gülümseyip kendimi toparladım.

"Efendim."

Sıla bir şey söylemek için dudaklarını aralarken, Çetin iyi hissetmediğimi ve konuşmak istemediğimi anlamış olmalı ki, "Yok bir şey," diye atladı. "Hadi güzel bayanlar, giriyor muyuz içeri?"

Çetin'in sorusuna başımızı sallayarak cevap verdikten sonra arabadan indik. Çetin filmlerdeki gibi kolunu uzattı. Ben de sol kolumu onunkine doladım. Ardından evin kapısını çaldı.

Kapı açıldığında bizi Çetin'in boylarında, esmer, güler yüzlü bir çocuk karşıladı. Ona yakışan hafif kirli sakalları

vardı. Çetin'le karşılıklı gülümseyip kısaca selamlaştıktan sonra, bu çocuğun ev sahibi olduğunu anladım.

Gergince gülümseyerek içeri geçerken, "Kendini rahat hisset," dedi Çetin. "Bunlar birilerini dışlayan insanlardan değiller, merak etme."

"Ondan değil," diye fısıldadım.

Beni asıl tedirgin eden şey, Mete'nin burada bir yerde oluşuydu. Çetin bunu anladığını göstermek ister gibi başını salladı.

Mete'yi görme umuduyla bakışlarımı etrafta gezdirirken, tanıdık kızıl saçları görmek canımın biraz sıkılmasına neden oldu.

Eğlenceli bir gece olacağa benziyordu.

"Begüm'ün burada ne işi var?" diye fısıldadım Çetin'e.

Beni duymak için kafasını öne eğdikten sonra, baktığım yere baktı. "Sana tanıdıklarının olabileceğinden bahsetmiştim."

Bıkkınlıkla nefesimi dışarı verdikten sonra, gözlerim Sıla ve İrem'e takıldı. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Ardından Su ve Elif'e bakındım. Başta göremesem de, sonunda onları bulmuştum. Tam Çetin'i de sürükleyerek o tarafa gidecektim ki, Kuzey erkeklerinin –daha doğrusu Mete'nin– yanlarında olduğunu görerek donup kaldım. Siyah bir pantolon, beyaz bir tişört ve siyah deri ceket giymişti. Özensizdi ama çok güzeldi.

Mete bir şeye gülümserken göz göze geldik.

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solarken, bir bana bir Çetin'e baktı. Onun gözlerine bakmaya iki saniye kadar dayanabilmiştim.

Çetin'e döndüğümde, sanki her şeyin farkındaymış gibi baktı bana. "Merak etme," dedi. "Başta çok zor geliyor ama sonra alışıyorsun." Ardından sadece ona özel bir espri varmış gibi güldü. "Hoş, başka seçenek bırakmıyorlar ki."

Boğazımda bir şey düğümlenirken sessiz kaldım.

Zordu. Cidden zordu. Mete uğruna döktüğüm her gözyaşı için kendimi suçluyordum. Dünyada insanlar açlıktan ölürken, benim bir insan için ağlayıp üzülmem bencillikmiş gibi geliyordu.

Fakat sonuçta biz de insandık. Acımız küçük de olsa, büyük de olsa, ne fark ederdi ki? Acıydı işte ve buna dayanamıyorduk.

Çetin kolumdan tutup beni salona çekerken, Sıla ve İrem'e bakıp "Davet mi bekliyorsunuz kızlar?" diye seslendi.

Kızlar konuşmayı bırakıp bizimle beraber salona ilerlediler.

Salon geniş ve çok düzenliydi. Yeşil duvarlar odaya canlı bir hava katıyordu. Evin dışındaki kasvetli görüntünün aksine, içi cıvıl cıvıldı. Televizyon ve karşısındaki koltukların arasına rengârenk büyük yastıklar konulmuş, oturmamız için yer açılmıştı.

Koltuğun yanındaki yastıklardan birine Çetin'le oturduk. Hemen yanımdaki koltuğa da Sıla ve İrem oturdu. Su ve Elif büyük ihtimalle filmi sevgililerinin yanında izleyeceklerdi.

Mete içeri girdiğinde, başımı Çetin'e çevirdim. Sanki onunla konuşuyor gibi yapmaya çalıştım ama zeki arkadaşım aptalmışım gibi gülerek bakınca sinirim bozuldu ve ben de gülümsedim. Her ne kadar şaşırtıcı olsa da, ona sunduğum gülümseme samimiydi.

Herkes salona toplandıktan sonra, ev sahibi Mustafa elinde film dolu karton kutuyla içeri daldı. "Evet, gençler," dedi. "Ne izleyelim sizce?"

"Valla Grinin Elli Tonu varsa çok iyi olur." Bu yorum Bora'dan gelince salondaki herkes başını ona çevirdi. "İzlemek için değil," dedi Bora. "Süs olsun diye. Tam süslük bir film."

Konuştukça batıyordu. Gülerek kafamı çevirdim. Ardından herkes başını çevirdi.

"Korku aç ya," dediğini duydum Mete'nin.

"Bence komedi aç," diye fikrini söyledi Su.

"Boş ver," dedi Çağatay. "Korku iyidir, daha kolay yürünür."

"Çok yürüdün sanırım?"

Su'yun tek kaşını kaldırdığını hayal ettim ses tonundan. O tarafa bakmıyordum, bu yüzden tepkilerini bilmiyordum.

"Romantik komedi," diyerek Çetin de fikrini söyledi.

Tam o sırada kapı açılıp içeri benim boylarımda, sarışın bir kız girdi.

Kızı tanıyınca bakışlarımı Su'ya çevirdim. Çağatay onu bir kolunun altına almıştı ve koltukta oturuyorlardı.

Gelen kız Özge'ydi.

Su bu kızdan bahsetmiş, fotoğrafını göstermişti bize. Su öyle bir bakıyordu ki, "Sıçtık!" diye mırıldandım kendi kendime. Bu gece mutlaka bir olay çıkacaktı.

Özge'nin bakışları Çağatay ve Su'ya dokununca, "Parçalarım ben bunu!" diye fısıldadığını duydum Sıla'nın. İkisine öyle bir bakıyordu ki, ben bile öfkelenmiştim.

Sen kimin kankasına tip tip bakıyorsun?

"Sakin olun, kızlar," diye fısıldadı İrem.

Gözlerimi Su'ya çevirdiğimde, Özge'nin bakışlarına aynı sinirle karşılık verdiğini görmek şaşırtmadı.

Mustafa çıkan minik savaştan habersiz, "En son sen geldiğine göre, mutfaktaki içecekleri sen getireceksin, Özge," dedi gülerek.

Özge itiraz etmeden önce bizimkilere tekrar baktı, ardından çantasını rastgele bir yere atıp salondan hızla çıktı. Sert tavrı gözlerden kaçmıyordu.

"Şekil mi koydu bu bize?" dedi Sıla.

"Yangına körükle gitmeyeyim, en zeki ben olayım diyorum ama bu kız kaşınıyor," dedi İrem.

"Kızlar?" Arda'nın fısıldayan sesini duyduğumda başımı çevirdim. İrem'in yanına oturup biraz eğildi. Üçümüze bir şeyler söyleyecek gibiydi. "Bu akşamı olaysız atlatalım, olur mu? Kız sadece takılmaya gelmiş görünüyor."

"Şu sarı böceği koruma bana!" diyerek tersledi İrem onu. Arda bu tepkiyi beklemediğinden şaşkınca İrem'e baktı. "Kız durduk yere gelip arkadaşımı tahrik eden bakışlar atacak ve ben bunu yutacağım... Oldu paşam, başka emrin?"

"Ben en mantıklı olanı söylüyorum, kızım. Ne bu atarın?"

"Senin mantığına ihtiyacımız yok çok şükür. Sen git önce kimi melek yapıp, kimi şeytan yapacağına karar ver."

İrem cidden çok öfkelenmişti ve bana göre Arda'ya tepki göstermesi gereksiz olsa da haklıydı. Gerçi biz birbirimize göre her zaman haklıydık ya, neyse...

"İrem, ben onu mu demeye çalışıyorum şimdi?"

"Her neyse," diye geçiştirdi İrem.

"Aynen," dedi Arda ters bir tonla. Onun da sinirleri oldukça bozulmuş görünüyordu. "Siz alttan alan taraf olmaya çalışın." Ardından daha fazla konuşmanın faydasız olacağını düşünmüş olacak ki kalktı yerinden.

İrem gerginlikle dizini bir aşağı bir yukarı hızla hareket ettiriyordu. Arda gidince, "Bu da mal yemin ediyorum," diye söylendi. "Akıllıyım havalarında ama tırnağım kadar beyni yok."

"Kız bulaşmadan biz bir şey yapmayalım," dedi Sıla. İkimiz de ona bakınca, "Bir durum olursa, kendimizi koruduğumuzu söyleriz, haklı çıkarız," diye açıkladı.

Birkaç saniye sonra Özge elinde plastik bir kutuyla geri geldi. Taşımakta zorlandığını gören bir çocuk hemen kalkıp ona yardım etti ve kutunun içindeki içecekleri dağıtmaya başladılar.

Herkes sipariş verirken çocuk en sonunda dayanamayıp, "Ulan, rastgele dağıtıyorum!" dedi. "Artık şansınıza ne

çıkarsa." Ardından herkese alkollü alkolsüz, karışık olarak içecekleri göndermeye başladı.

Sonunda içeceklerimiz ve çerezlerimiz hazırlanınca, "Tamam," dedi Mustafa. "Korku-komedi açtım."

Film güzeldi ama bir türlü dikkat edememiştim. İçimde beni dürtükleyen bir şeyler sürekli ya Mete'ye ya Özge'ye bakmamı söylüyordu ve bu çok sinir bozuyordu. Film bittiğinde soğuk çaydan neredeyse hiç içmediğimi, çerezlere ise çok dokunmadığımı fark ettim. Çetin elimdeki kutuyu alıp kendi birasının yanına koydu.

"Güzel filmdi ya," dedi Çetin. "Sen beğendin mi?"

"Evet, güzeldi."

"Peki, filmi izledin mi?"

"Pek sayılmaz."

Verdiğim cevap üzerine gülüştük.

"Gençler, bir şeyler çalın da neşemiz yerine gelsin ya," dedi çocuğun biri. Birkaç kız da ona katılır gibi ses çıkardı.

Bunun üstüne Mustafa televizyon kumandasını alıp bir müzik kanalı açtı. Hareketli müzik kulaklarımı doldururken, birkaç kişi kalkıp dans etmeye başlamıştı bile. Ben de dâhil olmak üzere, yerde oturanlar ayağa kalktık. Çetin, Sıla ve İrem'le birlikte duvar kenarında bir yere geçmiştik.

Müzik çalmaya devam ederken Sıla'ya dönüp, "Sıla," dedim. "Baksana bir, bakıyor mu?"

Sıla olumsuzca başını sallayıp, "Az önce bakmıştı ama şu an bakmıyor," diye cevap verince yanaklarımı şişirdim.

Ayrılık evresi... Zor ve mantıksız davranışlarla dolu olan bir evreydi.

"Gençler, biz buraya gün yapmaya mı geldik ya?" dedi Sıla. "Herkes dans edecek birisini bulsun."

Tam o sırada Sıla'nın yanındaki masaya bir çocuk boş şişeyi bırakıyordu. Birden arkasını dönüp, "Ben!" diye hevesle

seslenince, Sıla ne tepki vereceğini şaşırmış bir halde baktı çocuğa.

Sıla'dan yarım kafa boyu uzun, esmer bir çocuktu. Biraz çocuksu, neşeli görünen bir tipe sahipti. Sıla bir cevap vermeyip boş boş bakınca, çocuk bunun elinden tutup, dans eden çiftlerin yanına götürdü.

"Ben dans edemem," dedi İrem hemen ellerini savunmaya geçer gibi kaldırırken. "Siz edecekseniz edin vallahi."

Kısa bir süre Çetin'le bakıştık. Çetin sonunda tek kaşını kaldırıp ciddi bakışlar atmaya çalışınca gülüşmeden edemedik.

Elimden tutup beni Sıla ve esmer çocuğun yanına götürmesine izin verdim.

Bir an... Sadece çok kısa bir an için Mete'yi unutup, kendimi Çetin'in kollarına bıraktım.

Cidden güzel dans ediyordu. Ona ayak uydurmaya çalışırken tökezliyordum ve gülüşüyorduk.

Sıla da sürekli bizi izlediğinden, sık sık kahkahalara boğuluyor ve partnerinin ayağına basmaktan dans edemiyordu.

Mete'yi düşünmeden, ona bakma isteğimi yok edemeden yapamıyordum ama iyi ki gelmiştim. Çetin belimden tutarak vücudumu geriye yatırıp ardından hızla kaldırınca, kısa süreli bir baş dönmesi yaşadım ve bu dengemizi bozdu. Sarhoş değildim ama sarhoş gibi davranıyordum.

Eğleniyordum ama içimdeki kötü bir şeyler olacağını söyleyen sesi bir türlü susturamıyordum.

✺

Su Erdem...

Malum sinsi şahsiyeti gördüğümden beri, tüm hevesimin yerini öfke almıştı. Kendisi geçmiş arkadaşlarıyla bir şeyler içip gülüşüyordu ama ben bir türlü eğlenemiyordum. Herkesin dans ettiği bir ortamda belki de ilk kez somurtup oturuyordum. Sabaha kadar da koltukta böyle kütük gibi oturabilirdim.

"Su, eğer rahatsızsan gidebiliriz," dedi Çağatay.

"Ben niye gidiyorum ya?" dedim sert bir ses tonuyla. "Gidecekse o gitsin, bana ne!"

"Tamam tamam, tersleme," dedi sakinleştirmek ister gibi.

Aslında onu terslemek istemiyordum ve onunla bu tarz konuştuğum için sonradan pişman olacağımı biliyordum ama bu kızın Çağatay'la aynı ortamda olması sinirimi bozuyordu. Aynı oksijeni soluduğu için bile kızın kafasını gövdesinden ayırabilirdim.

Özge başını kaldırıp Çağatay'a kısa bir bakış attığında, kalkıp yanına gitmemek için kendimi zor tuttum. Kıskançlığı doruklarında yaşıyor olabilirdim fakat kendi dizginlerimi kaybetmiştim.

"Su, abartıyorsun," dedi Çağatay kıza attığım bakışı görünce. "Özge öyle biri değil. Durduk yere kavga çıkarmak için insanları süzmez."

Öfkeyle ona döndüm. "İyi tanıyor olabilirsin ama ben, bana gösterdiği yüzüyle ilgileniyorum," dediğimde bıkkınlıkla nefesini verdi.

Normalde herhangi bir insana –özellikle de değer verdiklerime– öfke kusan biri değildim fakat içimdeki sinir o kadar büyüktü ki, onu bir yere yönlendiremiyordum.

Bir süre sonra Çağatay "Su?" diye seslendi. Tırnaklarımı kemirmeyi bırakıp ona baktım. "Niye huzursuzsun?"

"Ne?"

"Niye huzursuzsun?"

"Farkındaysan eski sevgilin burada." Ardından küçük bir ayrıntıyı da ekledim. "Sende iz bırakmayı başaran tek kız!"

"Burada olsun, ne olacak?"

"Nasıl ne olacak?"

Yavaşça gülümseyip, bir elini yanağıma götürdü. "Kızım, ben zaten senin yanında değil miyim?"

"Öylesin ama..."

"Aması yok, Su. Yanında olmaktan mutluyum ki yanındayım. Sen de saçmalamayı bırak artık."

Çağatay'ın bu sözleri öfkemi tamamen götürmese bile oldukça azaltmıştı. Yüzümde bir gülümseme oluşurken, Çağatay sağ eliyle sol göğsüne iki kere vurdu. Bu, ona sarılmamı istediğini gösteren basit bir işaretti. Gözlerim kısa bir an için tekrar Özge'ye kaydı. Bizi izliyordu. Pis pis sırıtarak başımı Çağatay'ın göğsüne yasladım.

✺

İrem Doğan...

Kös kös oturmuş telefonu kurcalarken, bir yandan da bira içiyordum. Canım cidden çok sıkılmaya başlamıştı. Tek istediğim hemen okula gitmekti ama Su'yun Çağatay'la dans etmeye başladığını görünce, burada durma süremizin uzadığını anladım.

Yanımda bir ağırlık hissedince başımı sağ tarafa çevirdim. Arda yanıma oturmuş, yayılıyordu koltukta. Ona sinirli olduğum için öfkeyle nefesimi verip, sol tarafa kaydım.

"Beni cidden yanlış anladın." Sabır dilenircesine nefes alıp vermek dışında hiçbir tepki vermeyince, "İrem?" diye diretti.

"Daha kimi savunacağını bilmiyorsun," dedim. "Keşke şuraya, *'Tarafsızlar ve köpekler giremez!'* diye bir tabela astırsaydık."

"O zaman senin de ikinci seçenekten dolayı içeri girmen mümkün olmazdı," diye cevaplamasının üzerine, gözlerimi kısıp ona baktım. "Arkadaşımı üzen bir insanı niye savunayım? Sadece mantıklı olanı..."

"Sence mantığına ihtiyacım var mı, Arda?" dedim.

Laf yetiştirmesinin mümkün olmadığını fark etmiş gibi yanaklarını şişirip nefesini dışarı verdi. Bir süre konuşmadan öylece durduk.

"Hâlâ kızgın mısın?" dedi birkaç dakika sonra. Zaman ilerledikçe öfkem gitgide azalmıştı. Gülümseyip başımı

olumsuz anlamda sallayınca o da gülümsedi. "Sen niye dans etmiyorsun?"

"Sen niye etmiyorsun?" diye yanıtladım.

"Pek edemiyorum."

"Pek edemiyorum," diye tekrarlayınca, dudağı hafifçe kıvrıldı.

"İrem..." Sol dirseğini koltuğa yaslayıp, yatay bir pozisyon alarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Biz Defne'nin düğün bastığı gün dans etmiştik ya..."

"Evet?"

"Çok eğlenmiştim." İnanamazcasına gülümsediğimde, "Ciddiyim," dedi. "Hani dans etmeyi bilmediğinden mal mal hareketler yapıyorsun ya, çok komik oluyor."

"Komik hareketler mi?" dedim alayla. Başını onaylar gibi sallayınca boğazımı temizledim. "Ben ve komik hareketler? Arda, unuttun sanırım ama dans etmeyi bilmediğim halde senden güzel dans etmiştim."

"Hiç sanmıyorum," dedi dalga geçercesine.

"Demek komik dans ediyormuşum!" dedim öfkeyle yerimden kalkarken. "Sen şimdi görürsün!"

✺

Defne Çınar...

İçerisi ter, sigara dumanı ve alkolle kokmaya başlayınca, biraz nefes almak için bahçeye çıktım. Çok soğuktu ve üşümüştüm ama üşümek iyiydi, insanı kendine getiriyordu.

Yerdeki kar tanelerini ayaklarımla ezerken, yeni yıla üç gün kaldığı geçti aklımdan. Bir sürü plan yapmıştım bizim için ama hepsi boşa gitmişti.

Yeni yıla kalbimin bir parçasının eksik girmesini hiç istemiyordum ama yapacak bir şey yok gibi görünüyordu.

Evdeki gürültü, bahçeye uğultu olarak geliyordu. Bir anda gürültünün net bir şekilde duyulmasıyla, kapının açıldığını anladım ama kimin dışarı çıktığına bakmadım.

Omzuma bir mont konulunca, gelen kişinin Çetin olduğunu sandım ama arkamı döndüğümde karşılaştığım kişi Mete'nin ta kendisiydi.

Yağan o soğuk karın altında, bedenimin cayır cayır yandığını hissediyordum. Bir şey söylemek, belki bağırıp çağırmak istiyordum fakat dudaklarım mühürlenmeye yemin etmişti sanki. Buraya gelmeden önce, Mete ile karşı karşıya gelirsem ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi düşünüyordum. Hatta son birkaç dakikadır yanına gidip, avazım çıktığı kadar bağırarak öfkemi kusmayı bile planlamıştım. İşte şimdi karşımdaydı ve ben hiçbir şey söyleyemiyordum.

İnsan, sevdiğine lâl oluyormuş, onun karşısında ne yapacağını şaşırıyormuş demek ki.

Kelimeler, zihnimde birbirinin peşi sıra düğümlenmesine rağmen, tek bir cümle bile oluşturmayınca, bir şey söylemek için çırpınmayı bırakıp yağan kar tanelerini izlemeye devam ettim.

O yanıma oturduktan birkaç dakika sonra, sessizlik bulutlarının kasvetinden sıkılıp, "Bir şey mi diyecektin?" diye sordum.

Sorumu bir süre cevapsız bıraktı. Sanki düşünüyor gibiydi. "Anlamıyorum," dedi sonunda. "Seni Burak'la gördüm ama..."

"Burak'la aramda bir şey olmamıştı. Dinleseydin, kafanda soru işareti olmazdı," diye cevap verdim.

"Dinlenecek bir tarafı yoktu," diye diretti.

Öfkeyle bir kahkaha attım. "Yok muydu?" dedim başımı ona çevirip. O da bana dönmüştü. "Durup iki kelimemi dinleyecek kadar değeri yok muydu yaşadıklarımızın?"

"Ben..."

"Boş ver!" diyerek lafını kestim. Gözlerim benden habersiz dolmaya başlamıştı bile.

Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp mesajları açtım. Mete, ne yaptığımı merak ederek inceliyordu beni. Burak'ın attığı mesajı açınca telefonu ona uzattım. Bu mesajların görüntüsünü daha önce defalarca ona atabilirdim fakat bunu yapmak istememiştim. Bana inanması için buna ihtiyacım olmamalıydı.

"Ne bu şimdi?" dedi kaşlarını çatarak.

Cevap vermek yerine telefonu uzatmaya devam edince, alıp mesajlara baktı. Okumayı bitirdikten sonra, onun uzatmasını beklemeden telefonu elinden çekip aldım ve uzaklara daldım. Yüzüne bakarsam ağlardım.

Uzun süreli bir sessizlikten sonra, "Peki sarılmanız?" diye sordu.

"Hayatımızdan çıkacağını söylemişti," diye açıkladım. "Ayrıca çok üzgündü."

O an içimden bir ses dedi ki; *'Bu açıklama sizi birleştirmeyecek, uzaklaştıracak. Siz aslında birbirinize tekrar tutunmuyorsunuz, veda ediyorsunuz. Bu gece, tüm hesapların kapatılacağı gece.'*

"Defne..." diyecek oldu ama "Önemi yok," diyerek geçiştirdim.

"Ben... Bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun," dedim. "Öğrenmeyi hiç istemedin ki bilesin. Şimdi gelmiş sakince dinliyorsun beni. Artık bunun ne önemi var? Biz bitince dinlemen neye yaradı?"

Gözlerimden iki damla yaş düştü.

Biz artık bitmiştik. Küllerinden doğmak sadece Anka'ya mahsustu ve o kuş da efsanelere hapsolmuştu. Biten bir şeyin yeniden dirilmesi nadir durumlar dışında mümkün olmazdı.

"Şimdi ne olacak?" dedi gözlerimin içine bakarak.

O an pişman olduğunu anladım ama geç kalmıştı. Bana güveni bu kadar mıydı? Anlamadan, dinlemeden, bir kalemde silecek kadar mıydı sevgisi? Onun aşkı bu muydu?

Bir cevap vermeyince, "Arkadaş?" diye sordu.

Kulağıma fısıldayan sesi onun da duyduğuna emindim. Bu, sadece benim için değil, onun için de bir vedaydı.

"Hayır," diye cevap verdim. "Seni artık hayatımda istemiyorum."

Tanrı şahidim olsun ki, o benim hayatımdı.

Bir şey söylemek için dudaklarını araladı önce. Sonra kapattı. Sonra tekrar açıp, tekrar kapattı.

"Kendini zorlama," dedim ellerimle yanaklarımı silerken. "Söylenecek bir şey yok."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Peki," dedi. "Mutlu ol."

Sol tarafımda hissettiğim acı, yaş olup gözlerimden akmaya başladı. Bir elimi yanaklarıma götürüp hızlıca sildim.

"Sen de," deyip, ceketini masanın üstüne bıraktım ve içeri girmek için arkamı döndüm. Tek istediğim bir an önce okula gitmekti.

"Defne," diye seslendi arkamdan. Başımı çevirip ona baktım. Bana doğru birkaç adım atıp tam karşıma geldi. "Seni üzdüm, biliyorum ama benim hakkımda hatırlayacağın tek şey, seni çok sevdiğim olsun."

Bir şey söylemek yerine gözlerinin içine baktım. Gözleri yavaş yavaş dolmaya başlamıştı.

Bu, buruk ve insanın içinde ukde bırakacak, keşkelerle dolu bir andı.

Sonra birden kolumdan çekip, göğsüne bastırdı başımı. Tam o an, günlerdir içimde tuttuğum ne varsa hepsi birden ortaya çıktı.

Unutmaya çalıştığım kokusu burnuma dolunca, bir elimi yüzüme götürüp hıçkırıkların dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. Sonunda ensemde sıcak bir damla hissettiğimde, onu göğsünden itip içeri girdim. Ruhumuzu daha fazla melankoliye teslim edersek, ikimiz için de büyük yaralar açılabilirdi.

Fakat içeride gördüğüm manzara, ağzımın bir karış açılmasına neden oldu.

✹

Sıla Yüksel...

"Yüce kurabiyeler aşkına!" dedim ağzım açık bir şekilde. "Bu, İrem Doğan olamaz!"

Arka planda *On The Floor* çalarken birden masanın üstüne çıkıp, sıkıntıdan ölenleri bile dans ederek tekrar hayata döndüren benim arkadaşım mıydı? Ondan böyle bir şeyi asla beklemezdim.

Herkes onu hayranlıkla izlerken, kalabalıktan alkış ve bağırış sesleri yükseliyordu. İrem dizlerinin üstünde eğiliyor, ellerini ve ayaklarını birbiriyle uyumlu bir şekilde hareket ettirip, tam bir dansçı gibi dans ediyordu.

Sağ kolumdan birisi çekince, yeni arkadaşımın yanından mecburi olarak ayrıldım. Ne olduğunu anlamadan, bir köşeye ilerlerken buldum kendimi. Bora dirseklerimden tutup beni karşısında sabitlemişti ve bir şey söyleyecek gibiydi.

"Sanırım yabancılarla konuşmaman gerektiğini annen sana öğretmemiş," diye bağırdı müziği bastırmak için.

"Doyurmaya çalışırken o detayı unutmuş olmalı," diye cevap verdim aynı şekilde bağırarak.

"Sıla, ne yaptığın beni ilgilendirmez ama o çocuğu tanıyorum sayılır. Tekin biri değil,"

Birden ciddileşmesine şaşırmıştım. Etrafımızdaki insanlar gülüp dans ederken, biz tam ortalarında odun gibi dikiliyorduk.

"Doğru, seni ilgilendirmez," deyip göğsünde duran ellerimle onu itmeye çalıştım ama biraz daha kendine çekti.

"Sıla, beni ciddiye al."

"Bora, sadece bu gece için takılacak bir arkadaş buldum kendime," diye geçiştirdim.

"Tanımadığın insanların yanında rahat değilsin. Huzursuz olduğunu anlamak zor değil."

Bunun üstüne bir şey söylemedim, zira haklı olduğunun farkındaydım. Sabahtan beri tam anlamıyla eğlenemiyordum.

"Bana dans edip eğleneceğim biri lazım," diye bağırdım.

Hiçbir şey söylemeden, beni hızlıca etrafımda döndürdü. Ardından bedenimi kendine çekip bir elimi tutarken, diğer elini belime koydu ve vücudumu arkaya yatırdı.

Küçük bir kahkaha atarak tekrar doğrulduğumda, "Bak," dedi. "Benimle dans ederken daha çok eğleniyorsun."

Verebildiğim tek tepki, öylece bakıp sırıtmak oldu. Gözlerimiz buluştuğunda, yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solmaya başladı ama bakışları hâlâ anlamlıydı. Bir an ne yapacağımı şaşırarak kalakaldım.

Sanki ona özel bir espri yapılmış gibi başını iki yana sallayarak öne eğerken, "Şaşkın Bonibon," diye söylendiğini duydum.

Ardından dans etmeye devam ettik.

✺

Su Erdem...

"Bu senin kankan İrem olamaz, değil mi?" dedi Çağatay şaşkınca.

Aynı şekilde ben de şaşkın olduğumdan, hiçbir şey söyleyemedim. Bu kıza birden ne olmuştu böyle?

"Kızın içinden profesyonel dansçı çıktı," diye devam etti Çağatay.

Gülerek ona baktıktan sonra, "Ben şeftali suyu almaya gidiyorum," dedim. Bana şüpheyle bakınca, "Yemin ederim şeftali suyu ya!" diye direttim. Ardından yanağına ufak bir öpücük kondurup, içeceklerin olduğu yere gittim.

Tam istediğimi alıp arkamı dönmüştüm ki, buz gibi bir biranın üstüme dökülmesiyle ufak bir çığlık attım. Kafamı kaldırdığımda bana çarpan ve birasını üstüme döken kişinin

Özge olduğunu görmek beni çok da şaşırtmamıştı. Üstüm yapış yapış olmuştu, üşüyordum ve iğrenç kokuyordum. Ağzıma kadar öfkeyle doluydum.

"Pardon ya!" dedi Özge hafifçe sırıtarak. "Biraz başım dönüyor da." Yanına üç tane kız geldiğinde gevşek gevşek gülmeye başladılar.

"Çocuk mu kandırıyorsun sen, geri zekâlı?" dedim sıktığım dişlerimin arasından. "Bilerek döktün, bilmiyor muyum?"

"Hadi diyelim bilerek döktüm, ne yapacaksın?" diye cevap verdi.

O an etrafıma baktığımda, Defne'nin bu tarafa doğru öfkeyle baktığını gördüm. Elif de ona katılırken bakışlarımı Özge'ye çevirdim.

"Burada tek olduğum için mi bu cesaret?" dedim en sert ses tonumla. "Ne oldu? Çağatay doğru olanı yapıp sana değil de bana geldiği için mi böylesin? Kuyruk acını bu şekilde mi bastırmaya çalışıyorsun?"

Özge'nin yüzündeki ifade ciddileşmeye başlarken, ben konuşmaya devam ediyordum. "İstemedi kızım seni," diye üstüne vura vura tekrar ettim. "Niye biliyor musun? Çünkü sen onun zerre kadar umurunda değilken, ben onun baş tacıyım."

Söylediklerim zoruna gitmiş olacak ki, bana vurmak için elini kaldırdı fakat tam o sırada Defne bileğini tutunca eli havada asılı kaldı.

✺

Defne Çınar...

Su'yu birkaç kişinin sıkıştırdığını görünce, yaşadığım hüzün, yerini şiddet arzusu ve nefrete bıraktı. Bu gece, değer verdiğim insanlardan birini sonsuza dek kaybetmiştim. Bir diğerine zarar gelmesine müsaade etmeyecektim.

Şu anda öfkenin beden bulmuş haliydim.

"Canım, o kaldırdığın eline dikkat et!" dedim Özge'nin bileğini sertçe sıkarken. "Mazallah, daha sonra kırılabilir." Ardından onu sertçe geriye ittim.

Bu gece olay çıkacağını söyleyen tarafımın ne kadar haklı olduğunu görmek, hislerime biraz daha güvenmeme neden oldu.

"Ne oluyor ya?" dedi o sırada kızıl saçlı baş belası. Her olayda köşeden bir yerden çıkmak zorunda mıydı? Ardından bana bakıp, "Bu iş de senin başının altından çıkıyor, değil mi?" dedi.

"Sesini kesmen için, illa o ses tellerini mi koparmam gerekiyor?" dedi Elif. Ses tonundaki hiddeti fark etmemek imkânsızdı.

Özge tekrar Su'ya bakıp, "Çağatay benden başkasını sevemez," dedi. "Onu ağlatan ilk ve son kız ben olacağım. Bunu aklına sokarsan, daha az acı çekersin."

"Onun için mi yaralı köpek gibi sağa sola saldırıyorsun?" dedi Su öfkeyle. Ardından yanındaki masada duran biralardan iki tane alıp hepsini Özge'nin üstüne boşalttı. Kızın saçları bile bira içinde kalmıştı.

"Kızlar, sakin olun!"

Mustafa'nın sesini duyuyordum ama kalabalığı yarıp gelemiyordu sanırım. Etraftakiler birden tezahürat yapmaya başlamıştı bile.

Özge o anlık öfkeyle Su'yun üstüne yürüyüp bir tane tokat atınca ortalık karıştı.

Ne olduğunu tam görememiştim ama İrem bize ulaşamamış olacak ki, masaların üstünden koşup olaya tepeden müdahale etti. Birden kavganın ortasına zıplayıvermişti. Begüm ise bu olayı fırsat bilip, bir nevi rövanş gibi üstüme saldırınca, öfkeyle küfredip yapıştım saçına.

Yerde salak gibi yuvarlanırken, Begüm üstüme çıkıp bir tane tokat attı. Ardından yumruğunu kaldırmıştı ki,

bileğinden yakalayıp, boştaki elimle burnuna sert bir darbe indirdim. Şaşkınlığını fırsat bilip üstüne çıkarken, göz ucuyla Elif'e bakmıştım. Bir kızla boğuşuyordu ve çok iyi iş çıkarıyordu. Fakat bir anda, elinde bira şişesi olan bir kız arkasında belirdi. Tam şişeyi Elif'in kafasına indirecekken, Sıla birden kızın suratına yumruk attı.

Aldığım darbelerin acısı sonunda bedenimi ziyaret etmeye başlıyordu. Begüm'le boğuşurken, dayak yememek için Mete'yi düşündüm. Ona olan öfkemi ve kırgınlığımı hayal edip, avuç içimi sert bir şekilde kızın yanağıyla buluşturdum.

"Burak seni öldürecek!" diye bağırdı.

"Burak bana daha ne yapabilir, beynine tükürdüğümün dinozoru!" diye bağırıp bir tane daha vurdum.

Artık o bana zarar veremezdi.

Ama aynısı benim için söylenemezdi.

✺

Su Erdem...

Sarışın kavgaları her zaman daha çekici görünür ve daha çok ilgi çeker. Yani genellikle... Ne olduğunu anlamadan, insanlar başımıza üşüşmüş, içkilerini üzerimize dökmeye ve tezahürat yapmaya başlamışlardı. Ama bedenimize dökülen içkiler bile bizi durdurmaya yetmemişti.

"Çağatay bana âşık ve her zaman öyle kalacak!" diye bağırdı Özge altımda debelenirken.

Suratına bir tane yapıştırdım. "Emin misin?"

Kahkaha atarak bana bakması, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Ciddi anlamda kafayı yediğine dair şüphelerim vardı.

"Bir kız çocuğundan farksızsın, Su," dedi. "Küçük, tatlı sarılmaların ve masum öpücüklerinle onu mutlu edebileceğini, ona yetebileceğini mi düşünüyorsun? Emin ol, onu sadece ben mutlu edebilirim."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken, o kendisinden emin tavrını sürdürüyordu. İkisi... Sandığımdan daha yakın olmuşlardı ve Özge, bu yakınlığı bana karşı silah olarak kullanmaktan çekinmiyordu.

"Sana seni sevdiğini söyledi mi?" Sorusuna cevap vermek yerine, öylece suratına baktım. Ne ona elimi kaldırabiliyor, ne de kendimi savunacak, Çağatay'ın aradığı kişi olduğumu iddia edecek bir şey söyleyebiliyordum. Bakışlarım nasıldı bilmiyordum ama "Söylememiş," diye mırıldandı. "Oysa kollarımda uyumadan hemen önce, bana son söylediği şey hep bu olmuştu. Beni ne kadar sevdiği... "

Nihayet bedenimdeki şok etkisi elimi kaldırmama yetecek kadar azalmıştı ki, belime sarılan bir çift kol ayaklarımı yerden kesip beni Özge'nin üzerinden kaldırdı.

Ayaklarım yere basınca, arkamı dönüp Çağatay'la göz göze geldim ve gözümden bir damla yaş düştü. Özge ile aralarında olan yakınlık, yaşadıkları şeyler benden öncesiydi ve beni zerre ilgilendirmezdi. Fakat Özge'nin söyledikleri beynimde kesinlikle bir deprem etkisi yaratmıştı.

"Su?" diye fısıldadı Çağatay şaşkınca, ağladığımı görünce.

"Onunla... Her şeyi yaşamışsınız," dedim. "Kollarında nasıl uyuduğunu anlattı."

Sessiz kalışı, bir kabullenişti. Özge'yle yaşadıklarını saklama gereği duymuyor ve karşımda dürüstçe durmayı tercih ediyordu.

Bir insanın hayatına girmek demek, onun yeni başlangıcı olmak ve eski sonlarından onu arındırmak demekti. Geçmişte yaşadıkları şeyler, bizim eleştirmeye hakkımız olmayan bir konuydu. Biz, o insanla bundan sonra yürüyeceğimiz yola bakmalıydık.

Çağatay için de şu an öyle düşünüyordum. Özge'yle birlikteyken ne yaptıkları, onu ne kadar sevdiği beni alakadar

etmezdi. Önemli olan şu anda yanımda olması, elimi tutması ve o samimi sevgi parıltılarının gözlerinden geçip gitmesiydi.

Fakat içime oturan ve beni bir pirana misali, her bir darbesiyle parçalara bölen hissi yok edemiyordum.

"Geçmişte bir şeyler yaşadık, bitti," diye cevapladı. "İnsan sürekli geçmişine bakıp durursa, bir geleceği olmaz. Ben geçmişime gözlerimi kapattım, Su. Seni geleceğimde bir yerlerde görebilmek için."

Etrafıma baktığımda, Defne'yi belinden tutan Çetin'i, Defne'nin boşa salladığı tekmeleri, Arda'nın omzundan inmek için sırtını yumruklayan İrem'i, baş aşağı bir şekilde Bora tarafından salondan çıkarılan Sıla'yı, Elif'i ensesinden sürükleyen Fatih'i gördüm.

"Bizi okula götürün, Çağatay," dedim başımı göğsüne yaslayıp. "Sadece uyumak istiyorum."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Defne Çınar...

"Ulan ben o ebesizin saçını niye kökten yolup eline vermedim ki?!"

Okula geldiğimizden beri Su'yu susturmak mümkün olmamıştı. Öyle bir öfkeyle dolmuştu ki, bu öfkesi bana olsa, Su'dan kaçmak için gezegendeki en uzak noktaya saklanırdım.

Bana göre, kıza olan öfkesinde oldukça haklıydı ama elinden ne gelirdi ki? Sonuçta bu, Çağatay'ın geçmişinde okunmuş ve çoktan rafların arasında tozlanmaya mahkûm edilmiş bir kitaptı. Su'yun elinden kendini hırpalamaktan başka ne gelirdi ki?

"Kızım, boş ver ya!" dedi İrem. "Allah aşkına, geçmişte yaşanmış bir şey. Takma bu kadar."

"Öyle demekle olmuyor işte," dedi Su. Sonunda öfkeyle yatağa oturup, bir dizini yukarı aşağı titretmeye başlamıştı.

Uzun süren uğraşlarımızdan ve dil dökmelerimizden sonra, az da olsa rahatlamış bir şekilde kıvrıldı yatağına.

Herkes yattıktan sonra, ben de yatağıma kıvrıldım ama bir türlü uyku tutmuyordu. Mete'yi bir türlü aklımdan atamıyordum. Aşk, insanı etkisi altına alan bir çeşit büyü gibiydi. Onunla bana kısacık gelen, birlikte olduğumuz süre zarfında, diğer insanların yıllara sığdıramadığı kadar çok şey yaşamıştık.

Mümkün değil gibiydi. Mantıklı düşününce çok saçma geliyordu ama sanki başka kimseye âşık olamayacakmış gibi hissediyordum. Sanki kalbim buzların arasına gömülmüştü ve o buzlar asla erimeyecekti.

Düşüncelerimden sıyrılmak için, biraz doğrulup telefonumu kurcalamaya başladım. Birkaç dakika sonra, "Defne?" diye bir ses işittim. Kafamı kaldırdığımda, Sıla'nın hamburger desenli mor pijamasıyla tepemde dikildiğini gördüm. Pembe göz bandını alnına kaldırmış, uykulu uykulu bana bakıyordu.

"Uyumadın mı sen?"

"Uykum yok," dedim yüzümü buruşturarak.

Sanki olayı çoktan biliyormuş gibi, "Mete mi?" diye sordu.

İnkâr etme gereği duymadan başımı salladım. Elini hafifçe kenara kaymamı söyler gibi itince, biraz daha doğrulup yana kaydım ve yanıma uzanmasını izledim.

Bir süre durduktan sonra, "Sana birini bulalım mı, dingil?" diye sordu gülerek.

"Aman eksik olsun! Bir kere sütten ağzım yandı ve ben yoğurdu üfleyerek yemek yerine, süt ürünleriyle ilişkimi kesmeyi düşünüyorum."

Sanki buna benzer bir cevap bekliyormuş gibi kendi kendine gülümsedi.

"Öyle deme. Seni mutlu edecek biri karşına elbet çıkacak."

Başımı *biliyorum* der gibi salladım. Her ne kadar kabul etmek istemesem ve saçma görünse de, bir gün olacak olan şey buydu.

Hayatıma başkası girecekti, er ya da geç.

"Öyle. Başkası elbet olacak ama onun gibi mi olacak? Onun gibi mi sarılacak? Onun gibi mi bakacak? Onun gibi mi gülecek, güldürecek? Onun gibi mi öpecek? İşte bunlar tartışılır."

"Merak etme... Tıpkı onun gibi olacak. Hatta belki daha fazlası," dedi kendinden emin bir şekilde. Ardından, "Aslında Çetin de fena çocuk değil," dedi gözlerini kısıp şeytani bakışlar atarak.

Bir kahkaha attım ama herkesin uyuduğu aklıma gelince elimi ağzıma götürüp dudaklarımı örttüm.

"Kızım, sen manyak mısın? Çocukluk arkadaşımdan mı bahsediyoruz?" dedim fısıldayarak. "Çetin? Çetin Korkmaz?"

"Korkar o, korkar," diye bir espri yapmaya çalışınca yüzümü buruşturdum. "Ne bileyim ya!" dedi ardından. "Bihter tarafından aldatıldığını öğrenen Adnan gibi dolanıyorsun ortalıkta. Cidden seni böyle görmek hoşuma gitmiyor."

Verdiği örneği garipsesem de, beni düşünmesi mutlu etmişti. "İyiyim, merak etme," dedim. "Hadi defol git de uyuyayım."

"Tamam be," dedi kalkarken. "Bir daha halini falan sormayacağım."

Yatağına gidişini izlerken, onun da gerçeğin farkında olduğunu biliyordum. Ben, ne olursa olsun yanımda olacak ve nasıl olduğumu soracak dostlara sahiptim.

Yatağına uzanırken, "Defne, üzülme kız!" diye fısıldadı.

Nasıl üzülmeyeyim be arkadaşım? Gidişine alışamıyorum, bittiğini kabullenemiyorum, acısını yüreğimde hissediyorum ve elimden bir şey gelmiyor. Ben nasıl üzülmeyeyim?

✺

Mete Karahan...

Pişmanlık, zırhını kuşanmış ve bütün düşüncelerimi ele geçirmişti sanki. Kendimi en sevdiği oyuncağını parçalara ayırmış, sonra da onun eşi benzeri olmadığını öğrenen bir çocuk gibi hissediyordum.

Defne'yi anlıyordum. Ona güvenmeyen ve onu üzen biriyle tekrar birlikte olmak istemiyordu. Hakkı da vardı ama onu Burak'la öyle görmek... Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Ne yapacağımı bilememiştim. Bir an dedim ki kendi kendime; *Yalanmış, Mete. Ne var, ne yok yalanmış.*

Normal bir şekilde kavga ederek ayrılsak da üzülürdüm ama böyle saçma bir nedenden dolayı ayrılmak insanın

canını sıkıyordu. Üstelik bu saçma nedeni ortaya süren kişi de bendim.

Çocuklar kızları okula bırakacaklarını söylediklerinde, Arda'dan Defne'ye dikkat etmesini istemiş ve onlarla sonra buluşacağımı söyleyerek oradan uzaklaşmıştım.

Beni görmenin ona acıdan başka bir şey getirmeyeceğini bilmek, sol tarafımın ağırlığının üç dört kat artmasına neden oluyordu. Işıl ışıl parıldayan ve rüyalarıma giren gözleri yaşlarla dolmuştu. Üstelik bunu ben yapmıştım. Bana aşkla bakmasından mutlu olduğum gözlerinden yaşlar akıtmıştım.

Şimdi ise çorbacıdan çıkmış, okula gidiyorduk. Çağatay'ın bir şeyden dolayı siniri bozuktu. Arda ve Fatih ısrar etmişlerdi ama anlatmak istemediğini söylemişti. Su'yla aralarında bir şeyler geçtiğini anlamak çok zor olmadığından, biz de konuyu kapatmıştık.

Bir an önce okula gidip, sıcak yatağıma girmek ve uyumak istiyordum. Defne'den aklımda kalmıştı, o da uykuya sığınırdı.

Belki şu anda da uykuya sığınıyordu beni düşünmeyi bırakmak için?

Adımlarım yavaşlarken beynime iğneler batıyordu. Özlüyordum. Çok... Her şeyden çok! Zamanı geriye almak ve biraz mantıklı olmak için nelerimi vermezdim ki!

Sonunda olduğum yerde durdum. Neden durduğumu ve ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordum ama yapacak cesaretim yoktu.

Çocuklar biraz ilerledikten sonra, yokluğumu fark edip arkalarını döndüler.

"Ne oldu?" diye seslendi Bora.

Bir şey söylemek yerine öylece baktım. Diyecek bir şeyim yoktu. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Sadece bilmediğim ve beni zorlayan bir güç vardı, o kadar.

"Ben..."

Lafımın devamını getiremeyince, Bora "Pişman mısın, paşam?" dedi alay eder gibi. "Sana *keşke dinleseydin* dediğim zaman aklın neredeydi?"

Bora'nın sözleri öfkelenmeme, haklı olduğunu bilmem daha da öfkelenmeme neden oluyordu ama bir şey söylemedim.

"Git o zaman."

Duymak için can attığım cümle Arda'dan gelmişti. Beni artık istemediğini biliyordum ama içimdeki ona gitmemi söyleyen sesi susturamıyordum. Kırabilirdi, üzebilirdi ama sonuçta o üzecekti. Hem, hak etmiyor muydum zaten?

"Gitsene, mal!" dedi Fatih. "Şimdi gurur mu yapacaksın?"

"Ya çocuk, gideceksen defol git! Ağzına 190 liralık botumla vuracağım şimdi," dedi Çağatay hafiften öfkeli bir şekilde.

"Sen de gitsene, kanka!" dedi Bora, Çağatay'a. "Sonra ikinizi birden polise şikâyet ederiz. Gece vakti kızları taciz ettiğinizi söyleriz."

"Su bir süre beni görmek istemeyecektir," dedi Çağatay konuyu kestirip atmak ister gibi.

"Evladım, sen gitsene," dedi Arda. "Bak Çağatay botunu yapıştıracak suratına."

"Bot değil," diye düzeltti Çağatay. "190 liralık bot."

"Hadi git," dedi Fatih.

Arkamı dönüp koşmadan önce, Çağatay'ın "Orijinal," diye eklediğini duydum.

✺

Sırf mantıklı düşünmek için vaktim olmasın diye okula koşarak gitmiştim. Eğer mantıklı düşünmeye fırsatım olursa, kendime aptallık ettiğimi söyleyip geri dönebilirdim. Kendime düşünmek için zaman tanımak istemiyordum.

Uzun süredir koşu yapmadığım için, nefes nefese kalmıştım. Okulun arka tarafındaki duvarın önüne geldiğimde,

birinin beni göreceği düşüncesine kapılsam da, duvarı atlayıp içeri daldım.

Bu yaptığım, yasal olarak bir suçtu fakat kızlardan birisine yakalanırsam, kanun önüne çıkacak kadar yaşamayacaktım. Bu bile beni durdurmadı.

Güney Kız Lisesi'nde bir Kuzey erkeği...

✹

Defne Çınar...

"Defne?"

Yemyeşil, kimsenin olmadığı bir bahçede koşuşturduğum güzel rüyam tanıdık bir sesle bölündü. Başta sesi duymak istemeyip rüyama dönmeye çalıştım ama adım tekrarlanınca gözlerimi yavaşça araladım.

Gözlerimi açtığımda, etrafına bakan bir Mete vardı karşımda.

Rüya görüyor olmalıydım. Onu daha önce tam iki kere rüyamda görmüştüm. Bu da rüya olmalıydı.

Bıkkınlıkla, "Bunu hep yapıyorsun," diye fısıldadım.

Mete başını bana çevirip, "Ne?" diye sordu.

"Hep rüyalarıma giriyorsun. Gün boyu yüzünü görmesem, geceleri rüyama giriyorsun. Yaptığın adil değil, bu benim rüyam. Başkasının rüyasına git."

Rüyamdaki Mete'nin dudaklarında hüzünlü ve buruk bir gülümseme oluşurken gözlerimi tekrar kapattım. Bir süre sonra yatağımda bir ağırlık hissetmemle, Mete'nin kokusunun burnuma dolması bir oldu.

Bir dakika...

Bunun bir rüya olmadığını salak kafam yeni idrak ediyordu. Gözlerimi açtığımda, Mete yanımda yan yatmış, bana gülümsüyordu. Tam gözlerimi büyütüp dudaklarımı aralamıştım ki, bir elini ağzıma götürüp vereceğim tepkiyi –artık her neyse– engelledi.

Şaşkınlığımı üzerimden atınca, birinin onu görmesi durumunda olacakları tahmin ederek, "Ne işin var senin burada?" diye fısıldadım.

"Ben de bilmiyorum," dedi fısıltıyla. "Sadece gelmek istedim."

Yavaşça doğrulup etrafıma baktığımda, tüm kızların uyuduğunu görerek şükrettim.

"Kalk!" dedim dirseğimden destek alarak hafifçe doğrulurken.

Başını olumsuz anlamda salladıktan sonra, destek aldığım dirseğimi çekip başımın yastığa gömülmesini sağladı. Öfkeyle bir şey söyleyecektim ki, "Sus," diye fısıldadı. "Lütfen. Özledim."

"Böyle şeyler söyleme," dedim ama sesimin titremesine engel olamamıştım. Böyle yapmasını istemiyordum. İstediği gibi kalbimi kırıp, sonra da *'özledim'* diyerek yüreğimde bir şeylerin kıpır kıpır etmesine neden olmasını da istemiyordum. Tüm taşları sürekli yerinden oynatmasına göz yummak istemiyordum.

Mantığım onu hayatımdan atmamı söylerken, duygularım tamamen farklı şeyleri tercih ediyordu. Bir kez daha kırılmayı istemiyordum.

"Defne..."

"Git."

"Seviyorum."

"İstemiyorum."

Gözlerini kısıp inanmadığını haykırır gibi, "Şimdi de beni sevmediğini mi söylüyorsun?" dedi.

"Hayır," diye fısıldadım. "İstemediğimi söylüyorum."

Sanki oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi masum ve üzgün bir ifade belirdi gözlerinde. Bir elini yanağıma uzattı. Başparmağıyla yanağımı okşarken bir damla yaş firar etti gözümden.

"Hak etmediğin şeyler yaşattım sana, Defne. Bize hak etmediğimiz şeyler yaşattım. Seni kaybetme korkuma o kadar kaptırmışım ki kendimi, seni gerçekten kaybettiğimi çok sonra fark ettim. Bu gece... Yüzündeki gülümsemeleri izledim durdum. O gülümsemelerin nedeni olmam gerekirken, o gülümsemelerini nasıl bitirdiğimi tekrarlayıp durdum."

Yanağımdaki elini tutup itmeye çalıştım ama bu sefer o eliyle tüm vücudumu kaplayıp sıkıca sarıldı.

"Bırak" diye fısıldadım gözlerimden bir yaş daha düşerken.

"Bırakamıyorum," dedi. "Deniyorum, olmuyor. Defne, inan aldığım nefes bile bir değişik geliyor. Sanki oksijen değil de zehir soluyormuşum gibi."

Bir yanım deli gibi kalmasını isterken, diğer yanım çekip gitmesini istiyordu. Bir yanım bırakmak isterken, diğer yanım daha sıkı sarılmak istiyordu. Sanırım bu, Allah'ın işlediğim bir günaha verdiği cezaydı.

Başımı biraz geri çekip, hayatımın en ciddi konuşmasını yapacakmışım gibi gözlerinin içine baktım. "Sen hep yanımdaydın. Hep yanımda olmasını istediğim tek adamdın. Kalbimin atışını hızlandırandın. Fotoğrafına baktığımda yüzümde kocaman bir gülümsemenin oluşmasını sağlayan gözlerin sahibiydin. Ama git! Lütfen git! Beni dinlemeyecek kadar bana değer vermeyen biri, beni ne kadar seviyor olabilir?"

"Defne, öyle söyleme, ne olur."

"Mete, git."

"Gitmek istemiyorum."

"Mete, git. Ne olur git. İzin ver de hayatıma devam edeyim. Lütfen git Mete, git. Git de yaralarımı sarayım, seni unutayım."

"Unutma. Ben seni, beni unutasın diye mi sevdim sanki?"

"Şimdi ikimize de zor geliyor ama geçecek. Biraz zamana ihtiyacımız var."

"Peki, sonra ne olacak?"

"Alışacağız."

"Alışmak istiyor muyuz?"

Hiçbir şey söylemedim. Daha fazla konuşmak istemiyordum. Dudaklarımı her aralayışımda, sanki onu sevdiğimi haykıracakmışım gibi geliyordu.

Bir cevap bekler gibi bakmaya devam edince başımı onaylar gibi salladım.

Sonunda kabullendiğini belli eden, üzgün bir ifade oluştu yüzünde. "Peki..." dedi. "Biraz yanında kalabilir miyim? Söz veriyorum, birazcık." Yüzümde arada kalmış bir ifade oluşunca "Son kez," diye ekledi. "Doya doya veda edeyim, sonra gideceğim."

Birkaç saniye düşündükten sonra başımı salladım ve sola doğru kayarak ona yer açtım. Biraz daha yaklaşıp tüm gücüyle sarıldığı zaman ben de ona sarıldım.

Belki sonradan aptallık ettiğimi düşünecektim ama bir kere biten bir ilişki kurtarılamazdı. Sadece veda ertelenirdi.

Alnımda öpücüğünü hissettiğimde içim garip bir duyguyla kaplandı. Canım acıyordu. İleride o öpücüğün, başkasının dudaklarından çıkacağı düşüncesi acı veriyordu.

"Defne," dedi alnını alnıma yaslarken. Kendimi yaşadığımız bu anın büyüsüne bırakıp gözlerimi kapattım. "Seni seviyorum, sakın unutma."

"Unutmayacağım."

Alnıma bir öpücük daha kondurup yavaşça yataktan kalktı. Doğrularak onu izledim. Tam bir adım atacaktı ki, yeniden bana dönüp bir elini çenemin altına götürdü ve sanki son kez dokunuyormuş gibi başparmağını yanağımda hafifçe gezdirdi. Öyle bir bakışı vardı ki... Acı dolu, veda dolu...

Ardından arkasını dönüp, olabildiğince sessiz bir şekilde ayrıldı yatakhaneden.

O gider gitmez başımı yastığa gömdüm ve yorganı tepeme çekip kendimi hıçkırıklara teslim ettim.

Bazen elimizden gözyaşı akıtmaktan başka bir şey gelmiyordu ya... İşte, bu tam da o zamandı.

✹

Ertesi gün...

Dün gece kaçta uyuyabildiğimi bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda saat on iki olmuştu. Başımda inanılmaz bir ağrı vardı. Bir şeyler yedikten sonra, İrem'in verdiği ilacı içtim. Su ve Sıla, birlikte yaptıkları –tek başlarına becerememişlerdi– bir fincan kahveyi getirdiklerinde daha iyi hissediyordum.

Büyük Salon'da oturmuş kahvemi yudumlarken, Su'yun moda dergilerini karıştırıyordum. Kızlara dün gece Mete'nin okula geldiğinden bahsetmemiştim. Çünkü bu konuyu ebediyen kapatmak, bir daha da açmamak istiyordum.

"Kızlar?" dedi Su dikkatleri üstüne çekerek. "Yılbaşına çok az kaldı. Planlar var mı?"

"Çılgınlar gibi tombala oynamak istiyorum," diye atıldı Sıla.

"Başka fikir?"

"Dansöz kanallarına bakabiliriz," diye bir öneride bulundum.

"Ne olur, başka önerisi olan yok mu?" dedi Su yalvarır gibi.

"Su, mantıklı ol," dedi İrem. "Sence Gizem Hanım yılbaşında çıkmamıza izin verir mi? Her yıl böyle hayaller kurup, gecenin sonuna kadar bizimle kuruyemiş yemeğe mahkûmsun sen."

"Yani bunu yüzüme vurmak zorunda mıydın?"

"Evet," diye karşılık verdi İrem.

"Kızım, sen onu bunu geç de, şu Çağatay'la ne zaman konuşacaksın?" dedi Elif konuyu tamamen değiştirerek.

Su konudan hoşlanmamış gibi yüzünü ekşitti. "Aradı ama açmadım," dedi. "Bir suçu yok, biliyorum ama ne bileyim..."

"Su, sana aptal olduğunu söylerken ne kadar doğru bir karar verdiğimizi şimdi anlıyorum. Bacım, sen ne kadar salak bir insansın!" dedi İrem.

Su, bozulmuş olsa da, bir şey söylemek yerine sessiz kalmayı tercih etmişti.

İrem, Su'yun bir cevap vermeyeceğini anlayınca, "Kafana böyle şeyleri takmanın ne kadar saçma olduğunun farkında mısın?" diye ekledi.

"İnsan geçmişinde birilerini sevebilir, Su," dedi Elif. "Eğer bu konuya bu kadar çok takılırsan onu kaybedeceksin."

Su onun gözlerine baktıktan sonra, başını anladığını gösterir gibi salladı.

Ardından hepimizi bir sessiz olma isteği sarıverdi. Kimse konuşmuyordu. Hoş, bundan rahatsız da değildim.

En sonunda Sıla, "Bugün bir şeyler yapalım ya," diyerek sessizliği böldü.

"Dışarıda kar yağıyor, benim burada bir tarafım donuyor ve bu kız dışarı çıkmaktan bahsediyor," diye mırıldandı Elif. "Otur oturduğun yerde."

"Ya, zaten dersten başımızı zar zor kaldırıyoruz. Dün öyle bir değişiklik yaptık. Bugün de son olsun," diye yalvarmaya devam etti Sıla.

"Gerçekten hiç çıkasım yok ya," diye mırıldandım. "Ödevlerle falan ilgileniriz bugün."

"Defne, sen sus!" dedi Sıla. "Senin ne zaman çıkasın var ki?"

"Tamam işte, çıkmayalım."

"Kızlar, koşun gıybet var!"

Yan taraftan Buse'nin sesini duyduğumuzda herkes ona döndü. Su, *gıybet* kelimesini duyar duymaz öyle hızlı kalkmıştı ki, bir ara tökezleyip yere düşecekti neredeyse.

Biz de ne olduğunu merak edip insan gibi kalkarken İrem birden yanıma sokuldu.

"Mete'nin dün ne işi vardı okulda?" diye fısıldadığında, birinin duyacağı korkusuyla etrafıma bakındım.

"Nereden biliyorsun sen?"

"Soruma soruyla karşılık verme. Barıştınız mı? Sakın bir daha okula girmesine izin verme. Ya biri görseydi? Diğer kızlar nasıl arıza çıkarırdı, tahmin etsene."

"Barışmadık, İrem," dedim fısıldayarak. "Nasıl geldi bilmiyorum. Birden tepemde belirdi işte."

"Bu okulun kapısı kilitli değil miydi?"

"Yeni bekçi tutulduğundan beri kilitlenmiyor sanırım."

İstanbul'un nadir görülen, temiz yerlerinden birindeydi Güney Kız Lisesi. Fakat son çıkan dedikodulardan sonra, Gizem Hanım bir bekçi tutmuştu. Söylenenlere göre, çevrede bir sapık dolaşıyordu. Uzun boylu, esmer bir adam olduğundan bahsediliyordu. Bir türlü yakalanamamıştı ama bir süre önce ortadan kaybolmuştu.

"Ne söyledi sana?"

"Barışmak istiyor."

"Ve?"

"Sadece istiyor. Aramızda tekrar bir şey olmayacak."

İrem sıkıntılı bir şekilde başını salladı. Tam dudaklarını aralayacaktı ki, bir dizüstü bilgisayarın başına toplanan kalabalığın arasından Su'yun, "Defne, bu seninle ilgili!" diye seslendiğini duydum.

Merakla kalabalığın arasına sıkışıp yere çöktüm ve sehpanın üstünde duran bilgisayardan, sitede hakkımda yazılan yazıyı okumaya başladım.

Güney Kız Lisesi başlığı altında **Defne Çınar** yazıyordu. Arka plandaki canlı renklerin üstündeki beyaz sayfada yazılar yazılmıştı. Sayfanın sol tarafında bir resmim vardı.

Bu kızın sessiz, sakin görünüşüne inananlardan mısınız? İnanın bana, ben de öyleydim. İyi ve saf bir kız olduğuna inanıyordum, tüm arkadaşlarını kandırdığına şahit

olana kadar. Çoğunuzun kafasında soru işaretleri oluştuğunu tahmin ediyor ve meraklı bakışlarınızı gözümün önünde canlandırabiliyorum. Sevgili Güney kızları, sizin canınız saydığınız bu kız, size ihanet etti. Bir Kuzey erkeğiyle çıkıyor. O kim dersiniz? Hemen söyleyeyim; Mete Karahan. Tarihinizde bir Kuzeyli ve bir Güneyliyi ilk kez bir arada görüyoruz. Sizin yerinizde olsam bu kızı sorguya çekerdim, Güney kızları!

Şok olmuş bir şekilde hakkımda yazılanları okudum. O kadar afallamıştım ki, söyleyecek bir şey bulamıyordum. Diğer kızlar da sessiz bir şekilde bana bakıyorlardı. Bu sitenin kurucusu kimdi? Nasıl olur da Mete'yi bilebilirdi? Aramızda yaşananları sadece arkadaşlarımız biliyordu ve onlardan da sır çıkmazdı.

"Bu doğru mu, Defne?" dedi Azra.

Diyecek bir şey bulamayınca bir şey söylemediler. Birkaç tanesinin bana öfkeli bakışlar attığını görüyordum ama açıkçası umurumda değildi. İrem de diğer kızları umursamayarak hızla kendi adını aramaya başladı. Kendi adını görür görmez hemen üstüne tıkladı ve hakkında yazılanları okumaya başladı.

Güney kızlarının sayılı zekilerinden... Gücenmek yok hanımlar! Hepiniz aşk ilişkilerinden derslerinizi unutuyorsunuz vallahi! Üstelik bu kız, zekâsını sadece derslerde konuşturmuyor. Fakat gelin görün ki, zekâ kaderin önüne geçemiyor. Gizem Hanım ve İrem'in sevgili annesi arasında geçenleri bilenniz yoktur sanırım. Sizin çok sevdiğiniz arkadaşınız yüzünden, Gizem Hanım'ın hayatı bitecek. Kendini nasıl hissediyorsun, İrem? Rahat uyuyabiliyor musun? İşler sandığından da kötü bir durumda. El atsan iyi olur.

Bu yazıyı yazan kişi her kimse, bizden ölesiye nefret ettiği belliydi.

İrem gözlerini kocaman açmış ekrana bakarken, "Pekâlâ, bayanlar," dedi Sıla bıkkınlıkla. "Sanırım oldukça güçlü bir düşmanımız var."

"Ve biz onun kim olduğunu bile bilmiyoruz," diye ekledi Elif.

Tam o sırada Su, akıllanmamış bir şekilde kendi adını arayıp, hakkında yazılan yazıyı içinden okumaya başladı. Onunla birlikte ben de okuyordum.

Ah be güzellik! Hadi Defne sizi tanımıyor, ihanet etmesi doğal. Peki sen? Çağatay Er'in kollarına sokulmuş dururken, hiç mi arkadaşların gelmedi aklına? Fakat sana da kızamıyorum, biliyor musun? O çocuk, Özge denen kızı asla unutamayacak... Benden sana söylemesi! Arkandan neler döndüğünü gör. Gözlerin açık olsun.

Su öfkeyle sayfayı yenilemeye başladı. "Bu kadar kısa mı?" dedi tedirginlikle. "Bu da ne şimdi? Arkandan neler döndüğünü gör de ne demek? Bu sitenin kurucusu kim?" O kadar öfkelenmişti ki benim gibi, ne diyeceğini şaşırmıştı.

"Onu bunu geçin, doğru mu bu yazanlar?" dedi Buse. "Siz ikiniz," dedi ardından Su ve beni göstererek. "Kuzey erkekleriyle mi... Allah'ım!"

"Seni ilgilendirmez, Buse," diye savunmasını yaptı Su. Ardından herkese seslenip, "Kimseyi ilgilendirmez!" dedi öfkeyle. "İnsan kimi seveceğini seçemez. Yapacak bir şeyimiz yok."

"Neler yaptığını bilmiyormuş gibi nasıl konuşursun?" dedi Zeynep bağırarak. Bir yandan da öfkeyle oturduğu koltuktan kalkmıştı. "Hepimizin anısı var onlarla. Her yerde bizi rezil etmeye çalışan, oyun oynayan onlar değil miydi?"

Bunun üstüne Su da öfkeyle ayağa kalktı. Ortam birdenbire gerilmişti. "Peki ya bizim yaptıklarımıza ne demeli, Zeynep?

Plan Odası'nda sabaha kadar onları nasıl rezil edeceğimizi düşünen biz değil miydik? Sanki biz beyaz tarafta mıyız?"

"İlk onlar başlatmıştı!"

"Gerçekten," dedi Buse alçak sesle. "Bunu bize nasıl yaparsınız?"

"Kimsenin bir şey yaptığı yok!" dedi İrem öfkeyle. "Abartmayın!"

"Siz de biliyor muydunuz?" diye sordu Zeynep. "Biliyordunuz ve sustunuz! Nasıl Güney kızısınız siz?"

"Gerçekten inanamıyorum!" diye mırıldandı Selin ayıplayan bakışlarla.

"Nasıl inana..."

"Yeter artık!" Elif öyle bir bağırmıştı ki, Zeynep susmak zorunda kalmıştı. "Siz ne biliyorsunuz ya? Siz aşk hakkında ne biliyorsunuz? Siz kimsiniz ki insanların duygularını ayıplayabiliyorsunuz? Aşkı eleştirmek sizin gibi duygusuzlara mı düştü? Haddinizi bilin! Ayrıca siz okumadan söyleyeyim, biz de Fatih'le barıştık. Hadi, beni de eleştirin! Umurumda bile değilsiniz!"

Ortamda kısa bir sessizlik oluşmuştu. Sessizliği bozan isim Buse oldu. "Kendinize yakıştırıyor musunuz?" dedi kısık sesle. "Yıllardır bize yapmadıklarını bırakmayan erkeklerle birlikte olup, bize ihanet etmeyi kendinize yakıştırıyor musunuz?"

"Çağatay'ın yaptıklarını ne ara unuttunuz?" dedi Sevgi. "Arkadaşlarıyla birlikte, buz gibi havada Güney kızlarını baştan aşağı ıslattığı günleri ne ara unuttunuz?"

"Daha lisenin ilk yılıydı," dedi Sıla. "O günü neredeyse hatırlamıyorum bile."

"Bu yazıyı yazan kim bilmiyorum ama onu elime geçirdiğim an geberteceğim!" dedi İrem öfkeyle. Onu ilk kez böyle görüyordum. Bu kadar delirmekte hakkı vardı.

Elif biraz daha öne eğilip, "Bu yazıyı Karanlık Ruh diye biri yazmış," dediğinde gözlerimi kıstım. Karanlık Ruh kimdi? Bizden ne istiyordu? Bizden neden bu kadar nefret ediyordu?

Ve daha da önemlisi, bizi nereden tanıyordu?

Buse öfkeyle dizüstü bilgisayarını çekip aldıktan sonra oradan uzaklaştı. O uzaklaşınca bütün kızlar da dağıldılar.

Bu okula geldiğim gün, bana Güney kızlarıyla kavga etmemem tembih edilmişti. Şimdi ise baktığımda... Aramız açılıyordu. Güney Kız Lisesi dağılıyordu ve biz nasıl önüne geçeceğimizi bilmiyorduk.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Elif, ne demek hediye almadım ya?" dedi Su. "Bana bak, yolarım kızım seni!"

"Su, salak mısın? Almadım işte!"

"Yürü git, bana hediye al!"

Aslında Elif hediye almıştı. Ne aldığını bana söylememişti ama aldığını biliyordum. Sadece Su'yu deli etmek istiyordu.

"Defne, sen ne aldın? Sana söylediğim oyuncak ayıyı aldın, değil mi?"

"Kanka, o çok hoşuma gitti, ben de kendime aldım. Sana almayı da düşündüm ama almaya gerek görmedim. Önemli olan düşünmek sonuçta."

"Defne!"

"Aslında alırdım da, şimdi sana ayı gibisin dediğimi falan düşünürsün, ayıp olur," diyerek kendimi savunmaya çalıştım ama gözleri her kelimemle biraz daha kısılıyordu ve ben battıkça batıyordum. Tip tip bakmayı sürdürünce, "Kızım, 200 liralık oyuncak ayı mı olur? İnsan daha ucuz bir şey ister," diyerek doğruyu söylemek zorunda kaldım.

Bugün dersler bir türlü geçmek bilmemişti benim için. Bir an önce saatin on ikiye vurmasını ve bugünün bitip gitmesini istiyordum. Hayalimdeki yılbaşı bundan çok farklıydı. Babamın hayatımda olmadığı, annemden uzak, arkadaşlarımla aramın açıldığı bir yılbaşı... Şu kısacık zamanda hayatımın ne kadar değiştiğini fark etmek, içimdeki üzüntü alevine odun attı sanki.

Büyük Salon'da oturmuş, birbirimize ne alıp ne almadığımızı tartışıyorduk. Herkes birbirine bir şey almıştı ama Su için önemli olan hediye alıp incelik etmek değil, ne hediye alındığıydı.

Su'ya cevap verdikten sonra bakışlarım biraz durgunlaşmıştı sanırım. Çünkü Su, şaşırtıcı bir şekilde bana karşılık vermemişti.

"Kızlar," dedi Elif. "Bugün bir şeyler yapalım mı?"

"Olur," dedi Sıla. "Yemek yiyebiliriz."

"Bir kere de yemek yemek dışında bir şey yap!" dedi İrem çocuğunu azarlayan bir anne edasıyla. "Kitap oku mesela. Bir kere de eline Cin Ali'den başka kitap al."

"Kızım, sen Cin Ali'yi mi küçümsüyorsun? Bak seni yolarım!"

Sıla'nın tehdidi üzerine, İrem yanındaki yastığı fırlatıp tam kafasına isabet ettirdi. Sıla'nın kafası geriye yatarken, ben alkış tutup, "Bravo!" diye bağırdım. "Tam on ikiden!"

"Ay Allah'ınızdan bulun!" dedi Elif umursanmayınca. Ardından eline telefonunu alıp kurcalamaya başladı.

"Ya, ben de dışarı çıkmak istiyorum ama Gizem Hanım yılbaşı günleri çıkmamıza izin vermiyor. Bu okula geldiğimden beri aynı hayali kuruyorum, sonunda hep hüsrana uğruyorum," dedi Su.

"Bu okula geldiğimiz günle bugün aynı değil," dedi İrem. "Güney Kız Lisesi artık çok değişti."

Bunu söyledikten sonra başını çevirip özellikle bir noktaya baktı. O yöne döndüğümüzde, birkaç kızın bu tarafa bakıp konuştuklarına, biz onlara bakınca da kafalarını çevirdiklerine şahit olduk.

Dışlanmıştık.

Kızlar bir anda gruplar halinde hızla toplanmaya başladılar. Sanki şeker bulmuş karınca sürüsü gibiydiler. Ne olduğunu anlamadığım için kaşlarım çatıldı.

Tam kafam karışmış bir şekilde ne olduğunu soracaktım ki, "Kızlar," dedi Elif ciddi bir ifadeyle. "Karanlık Ruh yine bir yazı paylaşmış."

Elif'in yanına gittiğimizde, "Bugün okul hakkında genel bir yazı yazmış," diyerek içime su serpti. En azından kişisel olarak eleştirilme gibi bir şey söz konusu değildi. Elif'in elindeki telefonu alıp yazıyı okumaya başladım.

Güney Kız Lisesi'nde Parçalanma!

Güney kızlarından birkaç tane sağlam düşman edindiğimden eminim. Beni aramaya başladıklarını da az çok tahmin ediyorum. Açıkçası, birkaç küçük kız umurumda değil. Size dokunan, yazdıklarımın gerçek oluşuysa, yazmaya devam edeceğim.

Gelelim bu haftaki konumuza... Güney kızları dağılıyor millet! Senelerdir aralarındaki dostluk ateşinin asla sönmeyeceğine inandığım Güney kızları parçalandı. Dışladığınız bazı kızlar her ne kadar bana kızacak olsalar da, ben gerçeği söyleyeceğim. Geçen gece Mete Karahan sizin lisenin önündeydi. Haberiniz olsun. Defne'ye söyleyin de, işlerini bir otel odasında halletsinler.

Yazının son cümlesini okuyunca öfkeyle ayağa kalktım. Kıpkırmızı olduğuma emindim ama bunun utançla alakası bile yoktu. Tamamen öfke doluydum. Çirkin bir ithama maruz kalıyordum ve bu, mide bulandırıcıydı. Öfkeyle doğrulup bir sağa bir sola ilerledim.

Bir düşmana sahiptim ama bu düşmanın kim olduğunu bilmiyordum. Savaş meydanında gözleri bağlanmış, silahsız askerler gibiydik. Kime saldıracağımız ve yaptıklarının hesabını ona nasıl soracağımız hakkında en ufak bir fikrimiz bile yoktu.

"Defne, boş ver," dedi İrem. "Salak salak..."

"Ne boş veri?" Sesim biraz yüksek çıkmıştı ama neyse ki çok dikkat çekici bir tonda değildi. Hemen kızların yanına gidip İrem'in önünde diz çöktüm. "Bu Karanlık Ruh denilen sorunlunun kim olduğunu bulmazsak, bizim hayatımızın içine edecek, farkındasınız, değil mi?"

"Nasıl bulacağız ki?" dedi Elif.

"Polise gidelim," diye bir öneride bulundu Sıla.

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı İrem. "Hakkımızda pek hoş şeyler yazılmamış. Bazı yazılanlarda doğruluk payı olması, ailelerimizin bize olan güvenini sarsar."

Olay aslında bendim. Bu yazıyı yazan pislik, benim hakkımda terbiyesizce yorumlar yapıyordu. Polise gitmemiz durumunda bazı şeylerin doğru olması da anneme karşı beni zor durumda bırakacaktı. Belki de kimse bana inanmayacaktı.

"Ne yapacağız o zaman?" dedi Su. "Bırakalım da yazılarını yazmaya devam mı etsin?"

"Mantıklı düşüneceğiz," dedi Elif. "Size şüphelendiğim ismi söyleyeceğim." Ardından bana baktı. "Darılma yok ama Çetin'den şüpheleniyorum."

"Ne?" dedim kaşlarımı çatarak ve hemen savunmaya geçtim. "Çetin asla öyle bir şey yapmaz! Hem niye yapsın? Ne çıkarı var?"

"Hakkımızda bu kadar çok şey bilen başka birini tanımıyorum," diyerek kendi açıklamasını yaptı.

"Haklısın, benim de aklıma ilk Çetin geldi," dedi İrem. "Ama kilit nokta benim. Bu yazıları yazan kişi benim durumumu bilen biri ve Çetin konuyu bilmiyor." Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Yoksa biliyor mu?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallarken.

"Bir yerden duymuş olabilir mi?" dedi İrem.

"Çetin dün tanıdığım biri değil, çocukluk arkadaşım. Bana zarar verecek bir şey asla yapmaz. Bu yüzden, onu aklınızdan çıkarın. O yapmadı. Zaten senin durumunu bilmiyor, İrem."

Birkaç saniye düşündükten sonra, başını bana inandığını gösterircesine salladı.

"O zaman kim bu?" dedi Su. "Karanlık Ruh'un yazdığı şeyleri sadece biz biliyorduk."

"Daha önemli soru," dedim. "Sadece bizim bildiğimiz şeyleri nasıl bilebilir?"

"Bu ne biçim yeni yıl, lan!" dedi Sıla halıda sırtüstü yatarken. "Allah aşkına, okulun etrafında iki tur atalım bari. Zaten dışlanıyoruz, üstüne buraya tıkılıp kaldık."

"Katılıyorum," dedi Su. "Biraz çıkıp nefes alalım. Saat dokuz gibi döneriz. Gizem Hanım da bir şey demez."

"Bakın eğer kızarsa," dedi Sıla. "Haberiniz olsun, sizi okulda tutmaya çalıştığımı söyleyeceğim."

"Kızlar," dedim. "Bu gece bir yere çıkmayalım."

Bunun üstüne şaşırmış gibi baktılar bana. Nedense bir yere gitmek istemiyordum. İçimde bir huzursuzluk, tarif edemediğim korku taneleri vardı. Sanki hayatımın akışı dışarı çıkmamla okulda kalmam arasındaki kararıma bağlıydı. Sanki bir kader tanrıçası kocaman makasıyla iplerimi kesiyormuş gibiydi.

"Niye kız, Pakize?" dedi Elif. "Normalde dışarı çıkalım diye tepemizde dolanan sen olurdun."

"Öyle ama ne bileyim..."

"Kızlar! Farkındaysanız, diğer kızlar kendi aralarında eğlenirken, biz öylece oturuyoruz. Onların yanına da gidemiyoruz. Bari bir şeyler yapalım." Tam bir şey diyecektim ki, Su itiraz kabul etmediğini gösterircesine elini kaldırdı ve "Sana konuşma hakkı vermiyorum," diyerek lafı ağzıma tıktı.

"Saat daha dört," dedi İrem. "Biraz nefes alsak sorun olmaz sanırım."

Ardından bir şey söylememe izin vermeden beni kolumdan tutup kaldırdılar.

✺

Dışarı çıkmak, kimsenin bizi umursamadığı bir ortamda olmaktan bin kat daha iyiydi tabii. Kafamı dağıtmaya ve eğlenmeye çalışıyordum.

Kar tamamen erimemişti. Kartopu oynamamıza yetecek kadar kalmıştı en azından.

On dakika kadar kartopu savaşı yaptıktan sonra, meydanda dolaşmaya başladık. Burası kafe, bar ve çeşitli butiklerin olduğu işlek bir caddeydi ve bu akşam oldukça kalabalıktı. Noel Baba maskesi takanlar bile vardı. Çoğu mekândan müzik sesi geliyordu. Bu kadar ses aynı anda çıkınca kafam karışıyordu fakat bu ses karışıklığının hoşuma gitmediğini söylemek yalan olurdu.

Soğuk, sanki insanlardan intikam alırmış gibi yeryüzüne olan baskınlığını sürdürürken, ondan korunmak için bir kafeye oturduk ve sıcak bir şeyler içme kararı aldık. Neredeyse iki saattir dışarıdaydık.

Kafeden ayrılmadan önce, Elif lavaboya gitmek için masadan kalktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, İrem telefonunu çıkarıp birine mesaj attı. Kime yazdığını görememiştim. Tam gözlerimi kısmış dik dik bakarken, "O şeytan gözlerini çek üzerimden. Ben sizin gibi terbiyesiz değilim," diyerek savundu kendini. "Arkadaşımın yeni yılını kutladım, hepsi o."

"Zaten her şey o arkadaşlıklardan başladı," dedi Su alay eder gibi. "Ne kardeşim demeler gördük biz, sonra hepsi aşkımlara dönüştü. Ama sen de haklısın. Sonuçta kardeş dediğin, en zor anında ihtiyaçlarını karşılayabilmelidir."

"Su, ölümüne kardeşimsin," dedi Sıla gülerek.

"Kızım, bak sen son üç gündür iş atmaya başladın bana, tedirgin etme beni," dedi Su şüpheci bir yüz ifadesiyle. Sıla da inkâr etmek yerine öpücük attı ona.

Canım arkadaşlarım...

Kafeden ayrılıp okulun yolunu tuttuk. İçerideki yaz sıcağından çıkar çıkmaz, soğuk hava yüzüme dokununca irkildim. Kış mevsimini hiç sevmezdim. İnsanların çoğu, kış aylarının kendine has eğlenceli aktiviteleri yüzünden bu

mevsime bayılırdı fakat ben, soğukta hipotermi geçiren evsizleri ve sokak hayvanlarını düşünürdüm. Herkes ne yazık ki bizim kadar şanslı değildi.

Oysa biz çok zengindik. Başımızı sokacak bir yerimiz, giyecek kıyafetlerimiz vardı. Anlamasını bilene en büyük zenginlikti bu.

Okula giden yolun başına geldiğimizde, "Buradan," dedi İrem. Farklı bir yöne saparak hepimizi şaşırmıştı.

"Ne oluyor?" dedi Elif gözlerini hafifçe kısarak.

"Gelin," dedi İrem bir açıklama yapmadan.

Kızlarla birbirimize anlamamış bakışlar attıktan sonra onu takip ettik. Arabaların vızır vızır geçtiği başka bir caddeye çıktık. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrim yoktu.

Tam artık isyan edecekken İrem durdu. Baktığı tarafa baktığımda...

Mete?

Diğer Kuzey erkekleriyle birlikte Mete'yi görünce, orada öylece kalakaldım. Onu her gördüğümde olduğu gibi yine kalp atışım değişmiş ve düşüncelerim birbirine dolanmıştı.

"İrem?" Bir kaşımı kaldırıp şüpheci bir ifadeyle baktım.

"Su ve Elif'e sürpriz yapmak istedim," dedi ve ekledi. "Mete'nin yanına gidiyoruz deseydim, çocukluk edip gelmezdin."

"Benim gelmeme ne gerek vardı zaten?" dedim sesimin biraz öfkeli çıkmasına engel olamayarak.

"Defne, kaçmanı istemiyorum," dedi masumca.

"Attığın o mesaj onlardan birineydi, değil mi?" dedim. "Asıl amacın bizi barıştırmak."

"Defne, kes sesini de dinle. Günlerdir ne halde olduğunu ben biliyorum. Mete'nin hayatından çıkışı seni etkiledi. Farkında bile değilsin fakat etkiledi. Gururunu bir kenara atamıyorsun ama bir şans daha ver."

"Ben Mete'nin geçmişte bana yaptıklarını sildim attım defterimden. Yaptığının bedelini ödetmedim ama o ne yaptı?"

Bir süre durup düşündükten sonra, "Tamam," dedi. "Hak veriyorum ama yeni bir sayfa..."

"Hayır!" dedim üstüne basa basa ve ardından yineledim. "Hayır."

"Konuş, Defne. Çok zaman geçti. İçindeki kızgın çocuk uyumasa da affedici aptal uyandı. Gel. Eğer bu akşam olmazsa bir daha zorlamayacağım seni."

Özlediğimi inkâr etsem, yalan söylemiş olurdum. Bakışı, gülüşü, beni sevdiğini söylemeleri... Hepsini ayrı ayrı çok özlemiştim. Eğer bir insana kalbinizin en güzel köşesini açarsanız, hayatınızdan çıktığında onu özlememeniz imkânsızdır.

Gönülsüz bir ses tonuyla, "Son kez gideceksek, tamam," dedim. "Ama bir daha kafamı ütülemek yok?"

Bir şey söylemedi, ben de ısrar etmedim.

Onlara doğru ilerlerken, heyecanım her geçen saniye biraz daha artıyordu. Bakışlarımı Mete'den kaçırmaya çalışıyor, onunla göz teması kurmaktan korkuyordum. O da benim gibi düşünüyor olacak ki, yanına gidene kadar bakışlarını başka yöne sabitledi. Yanlarına vardığımızda ise, gözlerimiz kısa bir süreliğine birbirine bağlandı.

Çağatay, Su'yu görür görmez kollarını açıp birkaç adım attı. Aralarında ufacık bir mesafe kalmıştı ki, Su eliyle durmasını belirten bir işaret yaptı.

Çağatay olduğu yerde durunca, "Dur bakalım, aslan," dedi Su. "Sen öyle her istediğin zaman bana sarıla..."

"Sus sen, sarı çıyan!" diyerek Su'yun lafını böldü Çağatay. Ardından onu kendine çekip başını göğsüne yasladı. "Özledim zaten."

Su'yun kıkırdama sesi kulağıma gelince gülümsemeden edemedim.

Öte yandan Elif, Su'yun aksine, kendini hiç naza çekmeden koşa koşa Fatih'in boynuna atladı. Son olaylar yüzünden bir süre buluşmama kararı almışlardı. Ondan öncesinde de pek görüşmediklerini düşünürsek, birbirlerini oldukça özlemiş olmalılardı.

Elif, Fatih'in boynuna atlayınca, Fatih de duramayıp etrafında birkaç tur çevirdi Elif'i.

Çığlıklar kulaklarımı doldururken, aklıma Mete'yle yaşadıklarımız, sokaklarda yankılanan kahkahalarımız geldi. İnsanın hüzünlenmemesi mümkün değildi.

"Bizim işimiz var," dedi İrem beni sertçe iterken. "Sen defol git."

Tam ağzımı açıp bir şey diyecektim ki, "Hadi gidelim!" diye lafa atladı Sıla.

Ardından hepsi bir anda uzaklaşıverdi. Sadece saniyeler sonra Mete'yle yalnız kalmıştık. Karşımda dururken, ne diyeceğimi bilemedim, öylece baktım suratına. Onun da bir şeyler söylemek istediğini ama duygularını benim gibi kelimelere dökemediğini görebiliyordum.

Kelimelerin yetersiz kaldığı zaman dilimlerinden birindeydik.

Bu zamanlardan nefret ediyordum.

Sonra dudaklarımı araladım bir şeyler söylemek için ama ağzımı açtığım anda ne diyeceğimi unuttum ve tekrar kapattım dudaklarımın arasındaki mesafeyi.

En sonunda bir kelime bile etmeden hızla iki adım attı bana doğru. Ardından ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını bedenime doladı.

Saçma söz sanatları yoktu, klişe kelimeler yoktu, aptal vakit kayıpları yoktu. Sadece özlem vardı. Bol bol özlem...

Ona kırgındım fakat özlemim kırgınlığımı bastırmaya başlamıştı. Onu itmediğim, istikrarımı bozduğum için kendime deli gibi kızıyordum.

Şu an ona kapılarımı açmam doğru muydu, yanlış mı bilmiyordum fakat tüm acımasız gerçekliğe rağmen, bana hayallerimi yaşatan insandan ayrılmak istemiyordum.

"Nereden çıktın sen karşıma?" diye mırıldandı. Başı omzumda, saçlarımın arasına gömülüydü.

"Fena mı yaptım karşına çıkmakla?"

"Çok fena yaptın... Ama iyi ki de yaptın." Bunun üstüne boynuma gömdüğü burnundan derin bir nefes aldı. "Defne, affettin mi beni?"

"Affettim," dedim bir kez daha beni yarı yolda bırakan gururuma söverken. "Allah kahretsin, affettim."

"Ben de seni çok özledim."

✺

Su Erdem...

Bir apartmanın girişindeki merdivenlere oturmuş birbirimize sarılırken, soğuktan donacak kıvama gelmemize 'romantizm' adını veriyorduk. Neden kendimize bu acıyı yaşatıyor, neden sıcak bir yerde oturmuyorduk, en ufak bir fikrim yoktu fakat ikimiz de durumdan şikâyetçi değildik.

"Karanlık Ruh'un kim olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Her şeyi biliyor, Çağatay. Her şeyi! Seni, beni, Özge'yi..." Ardından yüzüm düştü. "Yazılarında ikinizin arasında bir şey olabileceğini bile iddia ediyor."

"O zaman Karanlık Ruh, Özge. Neyi düşünüyorsunuz?"

"Bizi bir daha küçümsersen, suratına 149 liralık botumla vururum."

"190. Kapışalım mı?"

"Sen de haklısın," dedim verdiği cevaba gözlerimi devirirken. "Benim gibi birinin sevgilisinden çok şey beklememek lazım."

Bunun üstüne saçlarımı karıştırınca bir an gülüştük.

"Özge, Begüm, Burak... Aklımıza gelen ilk isimlerdi ama bazı şeyleri bilmeleri mümkün değil."

"Kızım, ben miyim peki Karanlık Ruh?" dedi sonunda gülerek.

Ciddi ve biraz üzgün bir ifadeyle bedenimi ona çevirince bakışları ciddileşti.

"Çağatay, Karanlık Ruh'un dediği her şey doğru çıkıyor. Bak, eğer Özge'yi unutamıyorsan, arkamdan iş çeviriyorsan..."

"Su, aptalca konuştuğunun farkında mısın?"

Öfkesini saklamaya çalışıyordu fakat sinirlendiği gözlerinden anlaşılıyordu. Onu öyle görmek benim de öfkelenmeme neden oldu.

"Kelimelerine dikkat et!"

"Sen de!"

Ve ilk resmî tartışma...

Karşımda kaşlarını çatmış bir Çağatay duruyordu. Öfkelenip yerimden kalkmaya çalıştım ama bir kolumu çekip tekrar oturmamı sağladı.

"Bak bana," dedi daha yumuşak bir sesle. O kadar öfke doluydum ki bakmak istemedim.

"Su!"

Bu sefer de karşılık alamayınca, iki elini yanaklarıma yerleştirip yüzümü nazikçe kendisine çevirdi.

"Ben, yanında olduğum insanla mutluyum. Başka kadınların varlığı beni ilgilendirmiyor artık. Ben bu saçlarla oynamak, bu saçları koklayarak uyumak istiyorum. O yüzden, bir daha saçma yazılara inanıp kendi kafanda bir şeyler kurma."

"Seni çok özledim," dedim gözlerine bakarak. "Ayrıldıktan bir saniye sonra bile özlüyorum, bir de günlerdir görmüyorum." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Tam bana doğru eğilirken onu durdurup, "Ama özür dileyeceksin," dedim.

"O niye ya?"

"Aptal dediğin için." Tam itiraz edecekti ki, "Dile!" dedim sert bir şekilde.

"Tamam," dedi sakin olmamı ister gibi. Ardından derin bir nefes alıp, bakışlarını kaçırarak konuştu. "Özür dilerim."

Burun üstüne dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama o farklı yöne baktığından dolayı görmedi güldüğümü. Bir elimle yüzünü tutup kendime çevirdim. Öylece bakarken öne eğilip, bir öpücük bıraktım dudaklarına.

*

Sıla Yüksel...

Bora'yla birlikte, hiç değilse bir sandviç bulalım umuduyla daldık büfenin birine ama şansımıza hiçbir şey yoktu. Biz de abur cuburlarla dolu sağlıksız gıdalar almaya mecbur kaldık.

"Acıkmışım." dedi Bora çikolatayı yerken.

"Ne zaman tok oldun ki?"

"Sen de haklısın."

"Bora, sen niye buradasın?" Sorumu anlamamış gibi baktı. "Demek istediğim, dışarıda eğlenerek geçirebilirdin akşamını. Sıkılmıyor musun?"

"Hayır."

"Ayıp olur diye düşünüyorsan, merak etme, ben konuş..."

"Gitmek istemiyorum."

Bunun üzerine söyleyecek bir şeyim yoktu. Birlikte sessizce yolda ilerledik.

"Sıla?"

"Efendim."

"Karanlık Ruh senin hakkında bir şey yazdı mı?"

Canım sıkkın bir şekilde başımı iki yana salladım. Benim hakkımda bir yazı yazmamıştı ve bu benim canımı sıkıyordu. Belki de benim sorunlarım okulu etkilemediği için yazmamıştı, bilmiyordum.

"Bu seni niye mutlu etmiyor?" dedi kafası karışmış gibi.

"Beni neden ayrı tuttuğunu anlamıyorum," dedim. "Belki de beni sona saklıyordur, elinde çok büyük bir koz vardır? Hakkımda iki cümle bile yazmamış."

"Seni en sona saklamasını gerektirecek kadar büyük bir sırrın mı var?"

Bir süre düşündükten sonra, "Yok," diye yanıtladım.

"Sen öyle diyorsan öyledir, Bonibon," diyerek kapattı konuyu, uzatmadı.

Ben de başka bir şey söylemedim. Bir süre sessizce ilerledik.

Sonra...

"Bora," dedim son harfi uzatarak. Kimsenin geçmediği karanlık caddenin ortasında durdu aniden. "Ben çok korkuyorum."

Bunu ilk kez birine itiraf etmiştim. Bora'nın bakışı değişirken, böyle bir şeyi söylediğim için kendime küfrettim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, "Neden?" diye sordu.

"Karanlık Ruh sandığımızdan daha tehlikeli biri. Görmüyorsunuz ama bizi o kadar iyi tanıyor ki."

Her bir kelimemle sesim biraz daha titriyordu. Günlerdir içimde tuttuğum duyguları bir anda serbest bırakıyordum.

"Sıla," dedi ellerini kollarıma yerleştirirken.

"Bize bir zarar vermesini istemiyorum," dedim. "Belki de arkadaşlarımın başı belada? Düzenli olarak bizi takip eden bir sapığımız var, Bora. Korkmamak elimde değil."

Sözlerimi bitirdiğimde kollarını vücuduma sarıp, başımı göğsüne bastırdı. Sanki sürekli inatlaştığım o çocuk değil de, dostum vardı karşımda.

"Kimse size zarar veremeyecek," dedi en güven verici ses tonuyla. "Merak etme." Ardından, kendisini tekrarladı: "Kimse size zarar veremeyecek."

"En çok da sizinle düşman oluşumuzun nedeninin bir hiç olması yıkıyor beni. Ben dostlarıma yaptıklarınız için size düşmandım ama sonuna kadar hak etmişler." Ardından sesim biraz daha ağlamaklı çıktı. "Babam, arkadaşlarım... Herkes gidiyor. Tek başıma kalacağım."

"Ben her zaman elimde çikolatalı bir kekle burada olacağım."

Bunun üzerine, ben de kollarımı onun beline dolayıp sıkıca sarıldım.

"Ya bir gün yemek bile fayda etmezse?" dedim yarım bir gülümsemeyle.

"Yemekle birlikte ben de buradayım dedim, dangalak. Bir şey yaparım herhalde."

"Ah be Bora! Ah be doymayı bilmeyen pis çocuk! Sen de olmasan işim yaş," dediğimde gülümsediğini duyar gibi oldum.

✹

İrem Doğan...

"Nerede kaldı bunlar ya?"

Sıla ve Bora, acıktıklarını söyleyip bir şeyler almaya gitmişlerdi ama ne zamandır ortada görünmüyorlardı.

"Biraz sabırlı ol, İrem," diye uyardı Arda. "Merak etme, çocuk değiller."

Bu korumacı, anaç tavırlarımdan çoğu insan bunalıyordu fakat son zamanlarda yaşadıklarımızdan sonra rahat edemiyordum. Yine de insanların peşinden sonsuza dek koşamazdım.

"Doğru diyorsun tabii," dedim başımı hafifçe sallayarak.

Ardından bir süre sessiz kaldık. Arda'nın sohbeti pek iyi değildi. Belki de birbirimizi pek tanımadığımız içindi, bilmiyorum.

"Karanlık Ruh hakkında ne düşünüyorsun?"

Hiç beklemediğim bir yerden gelen bu soruyu duyunca, birkaç saniye ne cevap vereceğimi düşündüm. "Hiç," dedim sonra.

"Senin bir düşüncen yok, öyle mi?" dedi sanki gizli kanatlarım olduğunu söylemişim gibi bakarak.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

"Senin ne olursa olsun, her zaman bir düşüncen vardır. Her zaman." Son cümleyi üzerine basarak söylemişti.

Ondan düşüncelerimi yalanlarla saklayamayacağım açıktı. Üstelik şüphelerimi birisiyle paylaşmaya ihtiyacım vardı. "Çetin'den şüpheleniyorum."

"Defne'nin arkadaşı olan Çetin mi?" diye sorunca, başımı onaylar gibi salladım. "Peki, senin durumunu biliyor mu?"

"Bugün Defne'ye sordum. Bana Çetin'in bilmediğini söyledi."

"Ama?"

Biraz düşündükten sonra derin bir nefes alıp, "Ama ben Çetin'in her şeyden haberdar olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Seni bu düşünceye iten ne?"

"Defne'nin hal ve hareketleri," diyerek açıkladım. "Çetin bugün bizim şüphelimiz olunca, dikkatleri onun üstünden çekmek için, anlatmadığını söylemiş olabilir."

Söylediklerimin her bir kelimesini dinleyen Arda, "Sence Defne, Karanlık Ruh'un Çetin olduğunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Saçmalama, elbette böyle düşünmüyorum. Defne'yi senden iyi tanıyorum, Arda. İnsanlara kolaylıkla inanabilen, iyi yürekli bir kız. Bu yüzden, sonuna kadar inandığı arkadaşlarını korumak için gerçekleri biraz saptırabilir. Hangimiz gerçekleri saptırmıyoruz ki? Benim fikrime göre, eğer Karanlık Ruh Çetin'se, Defne'nin kesinlikle haberi yok."

"Aklından geçenleri Defne'ye anlattın mı?" Başımı olumsuz anlamda sallayarak cevap verdim sorusuna. "Peki, anlatacak mısın?" Başımı tekrar olumsuz anlamda salladım. "Defne senin yakın arkadaşın. Bilmesi gereken şeyleri ona söylemekten çekinmemelisin."

"Haklısın fakat henüz şüpheden ibaret olan bir düşünceyi söyleyip ortalığı karıştıramam. Hem, çocuğun günahını da alıyor olabilirim." Tam bir şey diyecekti ki, "Arda," dedim. "Boş ver, ben hallederim."

Üstünde konuşmak istemediğim bir konuydu bu. Konuştukça keyfim kaçıyordu. Anlayışla başını sallaması beni mutlu etti.

"Sen bilirsin," dedi. "Ama anlatmak istersen, ben buradayım."

Nedeni hakkında bir fikrim yoktu ama Arda'yı kendime çok yakın görüyordum. Belki de psikolojik olarak kendimi iyi hissetmediğim için, birinin yardımına ihtiyaç duymuştum, bilmiyorum.

Başımı aniden Arda'nın omzuna yasladım. Bu hareketim onu şaşırtsa ve bir an kaskatı olmasına neden olsa da bir şey demedi.

✺

Defne Çınar...

"Saat kaç?" diye sordum mırıldanarak.

"On ikiye az kaldı," diye cevap verdi İrem.

Büyük Salon'dan müzik sesleri gelirken, biz yatakhanede somurtarak oturuyorduk. Güney kızları bizden özür dilemek bir yana, tüm şehri inletecek kadar yüksek seste müzik dinleyip eğleniyorlardı. Kimsenin bizi merak ettiği yoktu ya, en çok da bu üzüyordu beni. Dostluğumuzun bu kadar çabuk bitebilecek kadar basit olması... Kabul etmesi zordu, çok zordu.

"Kendimi evlenme programlarında zengin kocayı kaçırmış teyzeler gibi hissediyorum," dedi Su. "Öyle canı sıkılmış, öyle hayattan bıkmış..."

"Bu kadarını beklemezdim," dedi Sıla. "Cidden, bu kadarını beklemezdim."

"Yeter," dedi İrem bunalmış gibi. "Onların gerçek dost olmadıklarını gördük işte. Bu bizim için bir lütuf, daha ne diye uzatıyoruz ki?"

Buna cevap veremezdik, çünkü baştan sona haklıydı. Ah, doğru ya... İrem her zaman haklıydı!

"Haklısın," dedi Su. "Ama ne bileyim, bu kadar eğlenip bizi çağırmıyorlar." Ardından iki elini başına koydu ve "Ya, bu kızların öldüresi var bizi," dedi fısıltıyla.

Hepimizin suratında kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

"Kızlar, o değil de, size duygusal bir konuşma yapacağım. Malum yeni yıl," diyerek daldım araya. "Ben bu okula gelmeden önce o kadar ruhsuz bir hayat yaşıyordum ki. Mutluluk, arkadaş, aşk... Bunlar o kadar çok yabancı geliyordu ki bana. Benim için anlamı olmayan, sıradan kelime topluluklarıydı. Hepsinin tamamen birer efsaneden ibaret olduğuna inanırdım. Gözümde saçmalıktan başka bir şey değillerdi ama öyle değilmiş işte. Bir yerlerde, gerçek dostluk hâlâ nefes alıyormuş. Size teşekkür ederim, kardeşlerim. Yolumu kaybettiğim bu labirentte harita olduğunuz için, ağladığımda ağladığınız için, ailem olduğunuz için... Teşekkür ederim."

"Duygusal bir konuşma yapacaksak," dedi İrem. "Ben de size birçok şey borçluyum. Her şeyden önce, eğer kendime güveniyorsam ve ayaktaysam, bu tamamen sizin sayenizde. Hayat ayağımı kaydırıp düşmeme sebep olduğunda, var gücümle tekrar kalkabiliyorsam, bu, elimi tuttuğunuz içindir. Ben de teşekkür ederim."

"Ben teşekkür falan etmiyorum," dedi Su. "Ömrümü çürüttünüz lan, Allah'ın belaları! Defolun gidin hayatımdan!"

Hepimiz ona tip tip bakınca, boğazını temizleyip, "Sanırım bir konuşma yapmak zorundayım," dedi. "Ben böyle konuşmalar yapamam. Ne bileyim, ruhum odun benim ama size söyleyebileceğim birkaç şey var. Kalbim kırıldığında, elinizde bir alet çantasıyla birden ortaya çıkıyorsunuz. Belki izleri tamamen yok edemiyorsunuz ama kullanılabilir hale getiriyorsunuz. Canımsınız."

"Ay sıra bende!" diyerek el çırptı Sıla. "Şimdi size sevgimi sadece iki cümleyle ifade edeceğim. Siz benim ailemsiniz, kardeşlerim. Sizinle açlığa bile varım!"

Söylediği şey, kahkaha atarak gülmemize neden olmuştu.

"Oha!" dedi Elif gülerek. "Hayatımda duyabileceğim en güzel şey buydu sanırım. Neyse, sıra bende." Ardından uzun bir süre düşündü. Düşündü... Ve düşündü... Sonunda sadece "Ya, ben odunum. Sizi seviyorum," deyince, hepimiz boş boş baktık suratına.

Tam bir şey diyecektim ki, "Tamam, sonra söversiniz kıza, yeni yıla yirmi saniye kaldı," dedi İrem.

"Bir yılı daha bitirdik," dedi Su. "Yeni yıl hepimize uğurlu gelecek, bundan eminim."

Fakat içimden bir ses hiç de öyle söylemiyordu.

"Kızlar, çabuk sarılalım!" diyerek bir kolunu boynuma doladı Sıla. "Yeni yıla nasıl girersen, tüm yıl öyle geçermiş. Biz de birbirimize sımsıkı tutunarak gireceğiz!"

Su dünden hazır gibi İrem'in boynuna atladı. İrem tam ebesine iltifat edecekti ki, Su kafasına bir tane yapıştırdı.

En sonunda kazasız belasız, kahkaha atarak ve sarılmış bir şekilde girdik yeni yıla.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

10 Ocak Cumartesi...
Bora Kızılay...

"Bakın beyler, ciddi söylüyorum, zulaladığım cipsleri yiyen hangi filse, yakında hoş şeyler olmayacak."

"Bora, anlama konusunda kısıtlı mısın bilmiyorum ama biz senin zulana dokunmuyoruz," dedi Mete.

"Ulan, o zaman bu cipsler nereye gidiyor?" dedim öfkeyle. Kütüphanenin ortasında bağırıyordum ama cips ciddi bir konuydu ve kurallar böyle ciddi meselelerde çiğnenebilirdi.

Bakışlarım bir anlığına Fatih'e kaydığında, gözlerini kaçırıp önündeki matematik kitabıyla ilgilendi. "Fatih," dedim. "Niye gözlerini kaçırıyorsun?"

"Niye kaçırayım lan?" diye cevap verdi.

"Suçlu olabilir misin?" dedi Çağatay gözlerini kısarak.

"Oğlum, ne suçu?" dedi Fatih. "Matematik çalışıyorum işte."

"Kitabı ters tutuyorsun, köpek!" diye çıkıştığımda, sabahtan beri ders çalışan Arda bile ciddiyetini koruyamamış ve bir kahkaha patlatmıştı.

"Kanka, aslında şöyle oldu," dedi Fatih ben üstüne doğru yürürken. "Kanka, bak cidden çok açtım."

"Yazık çocuğa, Bora," diyerek Fatih'i korumaya çalıştı Çağatay.

"Sen sus!" diye Çağatay'a cevap verdikten sonra, elime Fatih'in matematik kitabını aldım. Artık tam karşısındaydım. "Bak Fatih, bu kitap çok işlevli, biliyor musun?"

"Kanka, sana çok önemli bir şey itiraf etmem lazım," diye hızlıca ayağa kalkınca, ne diyeceğini merak ederek baktım suratına ama salise geçmeden fark ettim ki, kaçmak için

vakit kazanmaya çalışıyordu. Arkasını dönüp kaçarken elimdeki kitabı fırlattım kafasına.

✺

Defne Çınar...

Mete'ye bu akşam buluşup buluşmayacağımızı soran bir mesaj attıktan sonra, cevap gelmesini beklerken buldum kendimi. Yılbaşından beri onu görmüyordum. Aradan sadece on gün geçmiş olabilirdi ama ben, o yanımdan uzaklaştıktan beş dakika sonra bile onu özleyecek kadar aşmıştım kendimi. Birine bu kadar çok değer vermek bazen beni ürkütüyordu.

"Buluşuyor musunuz bu akşam?" dedi Su birden yanıma gelerek.

İki gün önce Mete'yle, buluşup sinemaya gideceğimize karar vermiştik ama içimde nedense bir huzursuzluk vardı. En son buluştuğumuzda da böyle anlamsız ve rahatsız edici bir şeyler hissetmiştim. Bu histen bir türlü kurtuluşum yok gibiydi. Bir yanım okulda kalmak isterken, diğer yanım deli gibi Mete'yi görmek istiyordu.

Kendi küçük dünyamda duygularım ve düşüncelerim tam bir çatışma içindeyken, Su'ya başımı sallayarak cevap verdim.

"Bu akşam sevdiği adamla buluşacak birine hiç benzemiyorsun," dedi şüpheyle bakan gözlerini kısarak. "Bir şey mi oldu?"

"Hiç. İçimde bir huzursuzluk var sadece, o kadar."

"Başka bir şey varsa anlatabilirsin. Anlatmazsan zaten çok üzülürüm, unutma."

Başımı anladığımı gösterir gibi sallarken dudaklarımın iki kenarını da zorla yukarı kıvırdım. Huzursuzluk yapmam çok saçmaydı. Ne olabilirdi ki?

Su konudan tamamen uzaklaşarak, "Biz de bugün Çağatay'la buluşacağız," dedi neşeli bir ses tonuyla. Gözleri o kadar parlıyordu ki, gülümsemeden edemedim.

Farkında değildi ama bu çocuğa cidden tutulmuştu. Çok enteresandı. Maç günü olanları dün gibi hatırlıyordum. Çağatay'ın Su ile olan kavgası, Su'yun ona nefret kusması... Hayat, bizimle âdeta kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Nefret ettiğimiz insanları en sevdiğimiz, en sevdiklerimizi ise düşmanımız kılıyordu.

"Ne yapacaksınız?" dedim kafamdan geçen düşüncelerden sıyrılıp.

Omuzlarını bir fikri olmadığını gösterircesine silkerken, alt dudağını bir çocuk gibi yukarı kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok ama o işini bilir ya," dedi sonra gülerek.

Aklıma gelen bir soru, kaşlarımın şaşkınlıkla karışık merakla çatılmasına neden oldu. "Su," dedim. "Senin normalde ne giyeceğini düşünüp, oradan oraya koşman gerekmiyor muydu?"

"Merak etme, ben buluşmadan önce ayarlıyorum kıyafetlerimi. Mesela bundan sonraki dört buluşmada ne giyeceğimi biliyorum."

"Su, sen ciddi misin ya?"

"Kızlar!" dedi Sıla bir gözünü ovuşturup, topallaya topallaya yanımıza gelirken. Dağınık saçları, şişmiş gözleri ve hamburgerli pijaması, onun yeni uyandığını haykıran bir görüntü oluşturmasına neden oluyordu. Henüz yeni kalktığından olsa gerek, çok masum bakıyordu etrafına.

"Uykunu mu alamadın?"

"Sorunum uykumu alamamak olsa keşke. İrem sayesinde on yıl Samsung kullanmaya alışmış ve eline birden iPhone verilmiş Naciye gibi uyandım bugün. Öylesine afallamış, siz düşünün."

"Abartmasan!" dedi Sıla'nın arkasından yaklaşan İrem. Fakat bakışları abartmadığını anlatıyordu. Sinsiydi oldukça.

"İrem, sana uçan kafa atarım," dedi Sıla tehlikeli bakışlar eşliğinde. Hemen ardından eline geçen ilk eşyayı –bu,

Su'yun çok değerli ayısı Haydar'dı– İrem'in kafasına attı. Fakat bunun İrem üstündeki etkisi, korkutmak değil kahkahalara boğmak olmuştu.

Onların bu hallerine gülümsemeden edemiyordum.

Dışarıda her ne kadar birer leydi olsak da, baş başa kaldığımızda, aşırı sinir bozuculuğu ailesi tarafından 'hiperaktif' denilerek gizlenmeye çalışılan küçük veletler oluyorduk.

Sıla ve İrem'in laf dalaşına girip birbirlerini deli edişlerini kahkahalarla izlerken, bakışlarım bir an gözlerini bize dikmiş bir grup Güney kızına kaydı. Sanki gülmemiz ve mutlu olmamızdan rahatsızmış gibi bakıyorlardı. Benim baktığımı görünce kafalarını çevirdiler. Sadece birkaç ay öncesine kadar tapılası olan dostluk bağlarının, bugün ezilesi olması çok üzücüydü.

Kızların keyfini kaçırmamak için bir şey söylemedim ve inadına daha çok kahkaha attım. Fakat artık kahkahalarımdan sahtelik damlıyordu.

✺

O gün çok enteresan şeyler gelmedi başıma. Diğer kızların bakışlarına denk gelmemiştim ama herkesin bize karşı içten içe kin beslediği belliydi. Açıkçası bu durumu her gün biraz daha az umursuyordum.

Su önceden hazırladığı kıyafetleri giymişti ama benim ne giyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu yüzden bir kez daha Su'dan yardım isteyerek hayatımın hatasına düştüm.

Bu hatayı tekrarlamayacağım konusunda kendime yemin etmiştim ama tekrarlayacağımdan emindim.

Su, bir ara dolabımdaki kıyafetler yerine tuvalet terliğinden bir elbise giymemin daha güzel görüneceğini söyleyerek beni ölümüne ezmeye devam ediyordu ki, sonunda bir kıyafette karar kılıp –sadece bana acımış da olabilirdi– güzel göründüğümü söyledi.

Benim için sarı kazağın içine lacivert, bol kesim bir gömlek ve siyah bir pantolon seçmişti. Her ne kadar bu kıyafetlerin içinde göbeğimin çıktığını söyleyip vazgeçirmeye çalışsam da ikna olmamış, zorla giydirmişti. Son zamanlarda Sıla'ya özenip kendimi yemeğin şefkatli kollarına bırakmak hoş bir fikir olmamış gibi görünüyordu.

Saat yediye gelirken, Su da tamamen hazırdı. Siyah bir pantolon ve kırmızı-siyah kareli bir gömlek giymişti. Çevresindekilerin kıyafetlerine bu kadar müdahale edip de kendisinin böyle rahat oluşu oldukça garipti. Kıyafet konusunda, sigara kullanan ama çocuklarına zararlarından bahseden ebeveynler gibiydi. Düşünceleri ve giydikleri arasında dağlar kadar fark vardı.

Kızlarla vedalaştıktan sonra yatakhaneden çıktık. Okulun kapısının önüne geldiğimizde Su'yla da vedalaştık. Çünkü Mete beni arabayla –artık kimden çaldıysa– okulun yakınlarında bir yerde beklerken, Çağatay ise Su'yu okulun biraz uzağındaki durakta bekleyecekti.

Mete'nin bizim kızlara inat olsun diye kapının önünde beklemek için ısrar etmesi, bir ara delirmeme neden olacaktı. Aynı sıkıntıyı Su da yaşamıştı. Bu şekilde dışlanmamıza en az bizim kadar öfkeliydiler.

Su'dan ayrılıp, Mete'yle buluşacağımız yere ilerlerken, aklımdan bu düşünceleri atmaya çalıştım. Özlemekten kafayı yiyeceğim insanın yanına gidiyordum. Mutlu olmam gerekiyordu.

Ama içimdeki bu sıkıntı neyin nesiydi?

✺

Sıla Yüksel...

"Yaklaşma!" diye bağırdı Elif. Ardından elindeki hamburgeri kaldırdı. "Yoksa hamburger ölür!"

Bir elimi ona doğru yavaşça kaldırdım ve sanki beş dakikadır onu kovalayan kız ben değilmişim gibi sevimli bir

ses tonu kullanarak, "Sakin ol," dedim. "Bak, pişman olacağın bir şey yapma."

Ağlamaklı ve yapmacık bir ses tonuyla, "Artık kaybedeceğim bir şey kalmadı. Yalnız ölmek istemiyorum," dedi. Ne kadar yapmacık görünürse görünsün, mimikleri sözlerine dramatik bir hava katıyordu.

Kendimi heyecan ve harekette zirve noktasına ulaşmış bir aksiyon filminin çatışma sahnesine düşmüş gibi hissettim birden. Tek hedefim, hamburgeri kurtarıp güvenliğini sağlamaktı.

Tam öne atlayıp hamburgerin Superayı'sı olacaktım ki, İrem birden Elif'in elindeki hamburgeri alıp, "Size iki sorum var," dedi. "Birincisi, neden bu kadar aptalsınız? İkincisi, bu aptallıklarınızı görmeme rağmen sizinle nasıl dost kalabiliyorum?"

"Çok mantıklı sorular," dedi Elif. "Fakat ikisine de bir cevabım yok."

Ona katıldığımı gösterircesine başımı salladığımda, ikimize de acır gibi bakıp, "Sizin gibi mahlûkatların yanında nasıl bir prenses olarak kaldığımı anlamıyorum. Resmen harikayım," dedi ve yanımızdan uzaklaştı. Bir süre arkasından bakakaldık.

"Bu şimdi kötü bir şey mi dedi?"

Omuzlarımı silkerken, "Muhtemelen," diye cevapladım. O da aynı umursamazlıkla silkti kollarını.

✹

İrem Doğan...

Kızları yatakhanede didişmeye bıraktıktan sonra lavaboya gittim.

Karanlık Ruh konusunu herkesten az düşünüyor gibi görünsem de, aslında bu meseleyi en çok düşünenler arasında zirvedeki isim olduğumu rahatlıkla iddia edebilirdim.

Kabinlerden birine girip oturdum ve bir süre çok da kirli olmayan kapıyı inceledim. Güney kızları, burayı renkli kalemlerle boyamışlardı. Grafiti yeteneklerini bu şekilde heba ettikleri için onlara üzülebilirdim.

Karanlık Ruh ile ilgili düşüncelerimi ne kadar bir cevap aramaya yönlendirsem de, daha çok soruyla karşılaşıyordum. Her ne kadar Defne'ye karşı güvenim sonsuz olsa da, aklıma Çetin'den başkası gelmiyordu. Sonuçta başta Su'ya yürüme çabasındaydı.

Fakat onunla olan sorunlarını niye hepimize yansıtacaktı ki? Hem zaten Su'yla arkadaş olmuşlardı. Defne'nin anlattığına göre, uzun süre hoşlandığı, henüz yeni vazgeçtiği bir kız vardı hayatında. Hemen birinden hoşlanamazdı.

Aklımdaki en mantıklı cevabın bile cevaplanmamış çokça sorusu vardı. Sabrım taşmış bir şekilde öne doğru eğilip, dirseklerimi dizlerime dayadım ve saçlarımı karıştırdım.

Kimsin sen? Kimsin?

Düşüncelerim güçlü bir ateş misali beynimin cayır cayır yanmasına neden olurken, kapının açılmasıyla dikkatim dağıldı. İşittiğim seslerden yola çıkarak, en az üç kızın olduğunu tahmin ediyordum. Gülüşmeleri ve birbirlerine aşk hayatları hakkında en ufak ayrıntıyı bile kaçırmadan anlatmaları canımı sıkıyordu.

Çok saçmaydı ama düşünebileceğim tek yer tuvalet gibi geliyordu. Kütüphanede insanların varlığı bile dikkatimi dağıtıyordu. Tam kendime farklı bir yer bulmaya karar vererek kalkmış ve elimi kapının kilidine uzatmıştım ki, içlerinden biri "Kuzey erkekleriyle çıkan kızlar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Beklemiyordum," dedi bir ses. Bu konu hakkında çok konuşmak istemediğini ben bile anlamıştım.

"Boş versene! Bir avuç aptal."

O kadar öfkelenmiştim ki, dışarı çıkmamak için yumruklarımı sıkmam gerekti.

"Öyle söyleme," diye uyardı konuyu kapatmak isteyen kız. "Ne kadar ihanete uğrasak da, yaşanmış anılara saygınız olmalı."

"Tatlım, bana felsefe yapma," dedi bir diğeri dalga geçerek. Kızın söylediklerini ciddiye almadığı ses tonundan belliydi. "O beşi kendini bir şey zanneden solucan sürüsü. Arkadaşlarına ihanet eden..."

Daha fazla dayanamayıp çıktım kabinden. Bu kızları tanıyordum. Hatta geçen sene oldukça yakındık. Tahmin ettiğim gibi toplam üç kişilerdi. Zehra, Sema ve Esra.

İki saattir atıp tutan kızın Zehra ve bizi koruyan kızın Sema olduğunu çıkar çıkmaz fark ettim.

Öfkeden delirmiş bir şekilde, "Peki," dedim. "Hadi bizim yaptığımız ihanet, peki bu ne? Sizin yaptığınız ne?"

Zehra, "Size hâlâ öfkeliyiz," diye suçlama yaparak kendini haklı çıkarmaya çalıştı fakat beni birden karşısında görünce afallamıştı.

"Zehra," dedim fısıltıyla. "Sen kimsin? Sen bize öfke duyacak seviyede misin? Birbirlerinden hoşlandılar ve şimdi sevgililer. Bunun lafını yapmak sana mı düştü?"

Zehra tam bir cevap verecekti ki, Sema onu kolundan tuttu. "Haklısın, İrem," dedi kızı kendine çekerken. "Kimseyi ilgilendirmez. Özür dileriz."

Daha fazla tartışmak istemediğim için, aklıma gelen tüm cümleleri yuttum ve gidişlerini izledim. Kapı kapandıktan sonra, düşünceli bir ifadeyle saçlarımı karıştırdım. Toparlamaya çalıştığım düşüncelerim hepten dağılmıştı.

Aynadaki yansımama bakıp, "Aptal!" dedim kendi kendime. "Sen bir aptalsın."

Bu yaşıma kadar hep çok zeki biri olarak tanımışlardı beni ama şimdi, hayatımıza bu denli karışan ve düzenimizi

altüst eden insanın kim olduğunu bile bulamıyordum. Sanırım hayatımda ilk kez kendimi aptal gibi hissediyordum.

Aynadaki yansımama bakıp kendime küfrederken telefonumun titremesi irkilmeme neden oldu. Karanlık Ruh yeni bir yazı yazmıştı. Profilini takip ettiğim için bildirim geliyordu. Hemen girip yazdığı yazıyı okudum.

Eh be Güney kızları! Bu Defne denen kız sizi hiç takmıyor be! Bugün de Mete'nin yanında. Arkanızdan iş çevirmekten bıkmıyor. Ah, doğru ya... Bu kızların en iyi yaptığı şey bunlar... İnsanları kandırmak, oyun oynamak!

İnsanların duyguları, itibarları sizin için hiç önemli olmadı ki...

Zihnimde düşünceler şimşek gibi çakınca, heyecandan olduğum yerde kalakaldım. Düşüncelerim anında birbirine bağlandı ve yapbozun eksik parçaları ortaya çıktı. Yanılma ihtimalim yok gibi hissediyordum. Son cümleyi dikkatli bir şekilde tekrar okuduktan sonra emin oldum.

İnsanların duyguları, itibarları sizin için hiç önemli olmadı ki...

Karanlık Ruh, alelade birkaç insana bulaşan bir psikopat değildi. Biz ona bilerek ve isteyerek zarar verip yolumuza bakmıştık. Karanlık Ruh intikamını alıyordu.

Hızla telefonumun tuşlarına dokunup Arda'yı aradım.

"Alo! Arda, sanırım ben Karanlık Ruh'u buldum."

✺

Arda'yla heyecan dolu bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, Defne'nin başının belada olabileceğini düşünerek buluşma kararı aldık. Karanlık Ruh, Defne'ye zarar verebilirdi. Böyle bir durumun gerçekleşmesi benim gözümde pek mümkün değildi fakat yine de onu korumak zorundaydım. Düşünmekten beynimin erimesine neden olan soruların cevapları aslında önümdeydi. Ne komedi ama!

Yine de aklımda öğrenmem gereken bazı cevaplar vardı. Fakat sonuca ulaşmıştım, gerisi çorap söküğü gibi gelecekti.

Hazırlanmak için yatakhaneye ilerlerken, bir yandan da deli gibi Defne'yi arıyordum ama açmıyordu. Telefonu niye aldığını cidden merak ediyordum. Normalde beş metre öteden seslenmeye üşenip arasam mutlaka duyardı ama ne zaman acil bir durum olsa, ilahi bir güç kulaklarını tıkıyordu sanki.

Yatakhaneye giderken, Gizem Hanım'ın odasının önünden geçmem gerekiyordu. Tam kapısının önüne geldiğim zaman, "Beni rahat bırak, Berna!" diye bağırdığını duyunca, olduğum yerde kalakaldım.

Hafif aralanmış halde olan kapı, telefon görüşmelerinin özel kalmasına engel oluyordu ve Gizem Hanım bunun farkında değildi.

"Sana paranı vereceğim diyorum, zaman ver!" Ardından bir süre duraksadı. "İstediğin kadar tehdit etmeye çalış, sana İrem'i vermeyeceğim!" Bir süre daha duraksama... "Bu kadar zalim olabileceğini tahmin bile edemezdim!"

Daha fazlasını duymak istemedim ve oradan hızla uzaklaştım. Neden her şey üst üste gelmek zorundaydı? Neden birkaç saat mola veremiyorduk?

Yatakhaneye gelene kadar koştum ve içeri girer girmez kimse olmadığı için kendimi bir yatağa atıp hıçkırıklarımın beni ele geçirmesine izin verdim.

En son ne zaman ağladığımı hatırlamıyordum fakat o an deli gibi ağladığımı söyleyebilirdim. Benim yüzümden sevdiğim insanlar zarar görüyordu. Sırf onlardan ayrılmaya cesaretim olmadığı için...

Ben felaket getirmiyordum, felaketin ta kendisiydim ve bu acının tarifi yoktu.

Sonra durdum ve düşündüm kendi kendime. Sevdiğim insanlardan ayrı kalmak istemediğim için, onlara zarar verecek kadar bencil miydim? Annemin hedefi bugün Gizem Hanım'dı, peki ya yarın? Bu sefer okulumu dağıtmaya çalışırsa ne yapacaktım?

Cebimden telefonumu çıkardım ve kendime düşünmek için bir saniye bile izin vermeden rehberden annemi bulup telefonu kulağıma götürdüm. Kendime düşünmek için zaman verirsem vazgeçecektim.

Telefon üçüncü çalışta açıldı. Annemin şaşkınlıkla çıkan kısa konuşmasından sonra, "Sen kazandın, anne," dedim. "Güney Kız Lisesi'ni bırakıyorum ve yanına geliyorum. Sen kazandın."

✹

Su Erdem...

Durakta tam on altı dakika kırk sekiz saniye bekledikten sonra, yanıma bir motorun yaklaşmasıyla başımı kaldırdım. İlk başta umursamasam da, motoru kullanan kişinin bana bakması kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Pardon?" dedim aksi bir tavırla. Kaskının camı siyah olduğundan, karşımdaki kişinin yüzünü seçmek mümkün değildi. Aklıma Karanlık Ruh'un gelmesiyle, korkudan yüreğim ağzıma gelmiş bir şekilde elim cebimdeki biber gazına gitti.

"Sadece Tanrı'nın en güzel eserini inceliyorum."

İçimdeki korku rahatlamaya dönüşürken gözlerimi devirdim. "Ah, Çağatay..." Yanına giderken hafif ters bir ses tonu kullanarak, "Beni korkuttun," diye mırıldandım.

"Üzgünüm."

"Bu kimin?" dedim motoru göstererek. Açıkçası hiç ilgi alanıma girmediği için, renginin siyah olması dışında motor hakkında bir şey bilmiyordum.

"Bir arkadaşımın. Hadi gel."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Ciddiyim," dedikten sonra, koluna taktığı kaskı –orada olduğunu yeni fark ediyordum– bana uzattı.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim tekrar, gözlerimi kısarak.

"Sence?"

"Motor ehliyetin olduğundan bahsetmemiştin."

"Bilmem, önemsiz gelmişti."

"Bilemiyorum."

"Hadi ama, Su. Kaza yapacak değilim."

Kaskı tekrar uzattı. İrem gibi olmaya başladığımı fark ettim o an. Her şeyi çok düşünüyor ve çok kafama takıyordum. Uzanıp kaskı aldım. Eğlenceli olacaktı.

✹

Defne Çınar...

"Çok değil kızım be," diye mırıldandı Mete kafasını boynuma gömdükten birkaç dakika sonra. "Arka Sokaklar bitene kadar böyle kalsak yeter."

Ardından belimdeki kollarını daha da sıktı. Biraz abartıp beni neredeyse nefessiz bıraksa da bir şey demedim. Onu cidden özlemiştim.

"Ben de seni çok özledim," diyerek gülümsemeye çalıştım. Konuşmaya başladığım anda, ölmek üzere olduğumu fark etmiş olacak ki kollarını hemen gevşetti.

"Seni çok özlemem büyük, bunu sen yanımdayken bile başarmam ondan da büyük bir sorun."

Sözleri dudaklarımda anlamsız bir sırıtmaya yol açtı. Özlemek aslında bu çocuğa yarıyordu. Romantikleşmesini sağlıyordu.

Sonunda ikimiz de istemeye istemeye birbirimizi bırakmak ve arabaya binmek zorunda kalmıştık.

Arabada hayatımda konuşmadığım kadar boş konuşmuştum. Venüs sinekkapan bitkisinden, astrolojiden, Shakespeare'den türlü türlü konulara atlamıştım. Kendimi onu boğuyormuş gibi hissettiğimde, keyfim kaçmış bir şekilde susuyordum ve Mete buna karşılık olarak sanki beni dinlemek hoşuna gidiyormuş gibi konu açıyordu. Bu küçücük davranışı bile beni mutlu ediyordu.

Bir süre sonra, sözleştiğimiz gibi sinemaya değil, farklı bir yere gittiğimizi fark ettim. Sinemaya ulaşmak maksimum

yirmi beş dakikamızı alıyordu fakat biz kırk beş dakikadır yoldaydık.

"Mete?"

"Hım..."

"Biz sinemaya mı gidiyoruz?"

"Hayır." Tam dudaklarımı aralamış nereye gittiğimizi soracaktım ki, "Söylemek istemiyorum," diyerek susturdu beni. "Sürpriz."

"Sürpriz," diye mırıldandım.

İçimdeki küçük, meraklı kız derin uykusundan uyanmıştı ve nereye gittiğimizi sormak için bana baskı yapıyordu ama onu dinlemek istemiyordum. Ben de tırnaklarımı kemirmeye başladım.

Her nereye gidiyorsak çabuk gitsek iyi olurdu, çünkü aklı başında olan küçücük parçamın bile meraktan delirmeye başladığını hissediyordum.

Pekâlâ, dedim içimden. Sormak, merak etmek veya insanları bıktırmak yoktu.

✺

On beş dakika sonra...

"Mete, Allah aşkına," dedim ellerimi birleştirerek. "Yalvarıyorum, ipucu ver bari."

"Olmaz," dedi gülmesini gizleme gereği duymadan. Benimle resmen eğleniyordu.

"Senin hiç mi vicdanın yok?"

"Vicdan sevmiyorum ben."

Çabalarım vicdansız sevgilimi eğlendirmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Bunu fark eder etmez, istediği oyuncak alınmamış bir çocuk gibi kollarımı birleştirip oturduğum yere sindim. Bu halimin Mete'nin acıma duygusuna dokunacağını düşünmüştüm ama onu daha çok güldürmüştü.

Sonunda sessiz, sakin bir ormana geldiğimizde, burada ne gibi bir sürprizin beni beklediğini merak ediyordum.

Geldiğimiz yer, Alemdağ Ormanı'ydı. Kış günü ormana gelmek akıllı işi olmadığından, bizden başkası da yoktu.

Mete arabayı park edip dışarı çıktığında, hâlâ burada ne gibi bir şey yapabileceğini merak edip arkasından aptal aptal bakıyordum. Arabanın etrafını dolaşıp benim kapımı açtığında da aynı şaşkın bakışları attığıma emindim.

"Gel hadi," dedi ben oturmaya devam edince.

Derin bir nefes alıp montuma daha çok sarınarak dışarı çıktım. Soğuk rüzgârın yüzüme çarpmasını bekliyordum ama hava tahmin ettiğim gibi soğuk değildi. Hatta ılık bile denebilirdi.

"Cidden, ne oluyor, Mete?" dedim yarım bir gülümsemeyle.

Cevap vermek yerine, elimden tutup sanki buranın her yerini ezbere biliyormuş gibi kendinden emin adımlarla ilerledi. İçimdeki heyecan attığım her adımla birlikte bir kat daha artıyordu.

Sonunda arkasını dönüp bana parıldayan gözlerle baktı. "Şimdi, gözlerini kapatmam gerekiyor, anlaştık mı?"

Aptal sırıtışıma engel olamadan başımı salladım. Memnun olmuş bir şekilde gülümseyerek, montunun cebinden bir bez parçası çıkarıp gözlerimi bağladı.

Yüzüme doğru esen çok hafif rüzgârdan, elini yüzümün önünde hızla salladığını tahmin ettim. Görüp görmediğimi test ediyordu. Görmediğimden emin olunca, karşıma geçip iki elimi sımsıkı kavradı ve bir yandan beni yavaşça kendine çekerken, diğer yandan sözleriyle yolu tarif etmeye başladı.

"Şimdi sağa döneceğiz... Şimdi biraz sol... Dikkat et, önünde tahta parçası var."

Yaklaşık bir dakika sonra, Mete durmuş ve kalbimin neredeyse göğüs kafesimi parçalara ayırmasını sağlayacak kadar hızlı atmasına neden olmuştu.

"Geldik. Şimdi gözlerini açacağım, hazır mısın?"

Sorduğu soru o kadar aptalcaydı ki. Elbette hazırdım. Başımı heyecanla ve hızla aşağı yukarı salladım. Güldüğünü duyar gibi oldum ama bir şey söylemedi.

Sonunda gözlerimin üstünden görmemi engelleyen bez çekilince, şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir duygu yaşadım. Hangisinin ağır bastığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Sanki yıldızlar bizim için yeryüzüne inmişti.

"Mete," diye mırıldandım. "Sen ne yaptın?"

✹

Su Erdem...

Kısa sayılacak kadar süren motor yolculuğumuz, tahmin ettiğim gibi aşırı hızlı ve ürkütücü geçmemişti. Hatta Çağatay'ın dikkatli kullandığı bile söylenebilirdi.

Midemde bir şeylerin horon teptiğini hissetmeye başlayınca, bugün çok bir şey yemediğim aklıma geldi. Buna karşılık Çağatay beni aşırı romantik bir yere götüreceğini söyleyerek Dönerci Necati Abi'ye götürdü.

Her şey filmlerdeki gibi romantik olmasa da, bu romantizm benim için yeterliydi. Ta ki yan masaya biri esmer biri kızıl iki kız gelene kadar...

Bir kız olmanın en kötü yanı, tartışmasız hemcinsinin niyetinin ne olduğunu anlayacak kadar zeki olmaktı sanırım. Dünyanın en aptal kadını bile, bir kadının düşüncesini, hangi erkeğin dikkatini çekmek istediğini anlayabilirdi.

Benim aptal sevgilim, çevresinde olan olayların farkında değildi ama kızların her ısırıktan sonra Çağatay'ı kesmeleri, sırf dikkat çekmek için bağıra bağıra konuşmaları, kikirdemeleri beni deli ediyordu.

'Bir insan en fazla ne kadar kıskanç olur?' sorusunun cevabının beden bulmuş haliydim resmen.

"Çağatay, biraz çabuk mu yesen sanki!" dedim sesimin gergin çıkmasına engel olamayarak.

Dudaklarına bulaşan ketçabı silerken, bana kafası karışmış gibi bakıyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Çıksak mı artık?" dedim biraz daha gergin bir ses tonuyla. O sırada yan masadaki kızların biraz daha yüksek sesle –sanki daha fazlası mümkünmüş gibi– kahkaha atmaları öfkeme tuz biber olmuştu.

"Pekâlâ," dedi Çağatay uzatmadan. Bir şeylere öfkelendiğimi anlamıştı.

Onun kalkmasıyla birlikte, bir saattir soğuk savaş içinde olduğum kızlar da bize doğru baktı. Tamamen içgüdüsel olarak kolunun altına sokulup beline sarıldım.

Çağatay hesabı ödedikten sonra dükkândan dışarı çıktık. Çıkar çıkmaz, "Neyin var?" diye sordu.

"Ne demek neyim var?" dedim, sanki anlamaması imkânsızmış gibi. "Görmüyor musun kızları?"

Birkaç saniye *Yine mi kıskançlık?* der gibi bıkkınlıkla baksa da, hemen ardından yarım bir gülümsemeyle bana doğru yaklaştı ve bir elini belime yerleştirip kendine çekti. Diğer eliyle de saçlarımı okşarken, "Görmüyorum, Su!" dedi. "Görmüyorum işte, anla artık. Senden başka birini görmüyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme oluşurken, ben de onun beline sarılarak karşılık verdim. Çağatay'a güvenim sonsuzdu ama bu kıskançlık denen duygunun bir türlü önüne geçemiyordum.

Ne kadar öyle kaldığımız hakkında bir fikrim yoktu. Çağatay "Hadi gidelim artık," demese, sabaha kadar orada kalabilirdim.

"Hâlâ korkuyor musun?" dedi motora ilerlerken.

"Hayır," dedim. "Sana güveniyorum."

✹

Defne Çınar...

Kendimi değerli olarak hissettiğim o nadir zaman dilimlerinden birindeydim. Mete, her yere rengârenk ampuller

yerleştirmişti. Tam bir görsel şölendi. Gülümseyerek ona döndüm.

"Evet?" dedi beklentiyle. "Beğendin mi?"

Hissettirdiği şeyin tarifi yoktu.

Kendimi daha fazla tutamayıp atladım Mete'nin boynuna. İçten bir kahkaha atarken, "Sevindim," diye mırıldandı.

Sonunda ayrıldığımızda, "Sen elektriği nereden buldun ya?" diye sormayı akıl ettim.

"Meslek sırrı," dedi sanki çok büyük bir sır taşıyor gibi. "FBI bile bilmiyor."

Küçük, içten bir kahkaha patlattığımda bana katıldı. Yıldızlar, bu geceye özel, bizim için renklere bulanıp yeryüzüne inmişlerdi.

Gülüşü tebessüme dönüşürken, gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmadı. Ben de o bal rengi gözlerinden kopamamıştım bir türlü. Aramızdaki göz teması varlığını tüm gücüyle korurken, kalbimin ritminin değiştiğini hissediyordum.

Bir elini ters çevirip parmak uçlarını yanağımda gezdirirken gözlerimi kapadım. Dokunuşunu o kadar özlemiştim ki, sevilmek isteyen bir çocuk gibi boynumu hafifçe yana doğru yatırdım. Bu hareketim hoşuna gitmiş olmalıydı, bir an gülümsediğini duydum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, onun bal rengi gözleri beni hapsediyordu sanki. Çevremizde parıldayan rengârenk ışıklar yüzüne yansıyor, hafif gülümsemesini daha da çarpıcı bir hale sokuyordu.

Kendimi bir keman müziğinin notaları arasında hapsolmuş gibi hissediyordum. Keman çaldıkça, hikâyemiz yazılıyordu. Notalar, ruhlarımızda hayat buluyordu.

Diğer elini de yanağıma yerleştirerek yüzümü avuçlarının içine aldı ve ben daha ne olduğunu anlamadan öne eğilip dudaklarıma kuş tüyü hafifliğinde öpücükler kondurdu.

Öpücükleri cennetten çıkma gibiydi.

Dudaklarıma dokunan her bir öpücüğü mideme bir tekme inmişçesine etkiliyordu beni.

"Defne," diye mırıldandı hafifçe uzaklaşıp. "Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi hiçbir fikrim yok ama sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Tam ona güzel bir söz söyleyecektim ki, cebimde titreyen telefon tüm romantizmi bozdu. Arayan kişi İrem'di. Mete'yle olduğumu biliyordu ve bu konulara saygılı bir yapısı vardı. Önemli bir şey olmadığı sürece aramazdı.

Telefonu merak içinde açtığım an, "Alo!" dedi İrem telaşla.

"İrem, iyi misin?"

"Değilim. Allah kahretsin, değilim!"

"Ne oluyor?"

"Su ve Çağatay... Kaza yapmışlar. Şu an hastanedeler."

✺

Çağatay Er...

Bağırışlar, siren sesleri, kornalar...

Gözlerimi açtığımda, tüm bu karanlık dakikalar parça parça geliyordu aklıma. Ne olduğunu anlayamıyordum. Sadece rahat bir yatakta uzandığımdan ve etrafımda insanların telaşla koşuşturduğundan emindim.

Bilincim yavaş yavaş yerini bulurken, acı da beraberinde geliyordu. Hatırladığım her bir saniye, kalbime bir cam parçası batırıyormuşçasına acı veriyordu.

Aptal sarışın? Neredesin?

Kendimi zorlayarak başımı önce sola, Su'yu göremeyince sağ tarafa çevirdim.

Oradaydı.

Ve Tanrı şahidim olsun ki, yüzünde gördüğüm kanı hayatım boyunca görmemiştim.

"Su," diye mırıldanarak doğrulmaya çalıştım ama omuzlarıma yerleşen iki kol buna engel oldu. Su'yun yanına gitmeliydim. Hissetmese bile elini tutmalıydım.

Kan...

Çok fazla...

Neden gözlerini açmıyor?

"Uyandırın!" diye bağırmaya çalıştım. "Uyandırın onu!"

İnsanlar tepemde bir şeyler geveliyorlardı fakat sesleri çok uzaktan geliyordu. Bense, onları dinlemeden doğrulmaya çalışıyor, bunu yaparken vücudumu saran şiddetli ağrıyla yüzleşmek zorunda kalıyordum.

Su'yun başında birkaç kişinin durduğunu o an fark ettim. "Kurtarın onu!" diyerek dikkatlerini çektim fakat sadece kısa bir an için bana bakmışlardı. Hemen ardından bir adam, aramızdaki perdeyi çekerek onu görmemi engelledi.

O ana kadar, aramızda perde olduğunun farkında bile değildim. Şu anda nerede bulunduğumun bile farkında değildim.

Elinde iğneyle bir kadın belirdi başucumda. Kolumda hafif bir acı hissettim ve bunu kovalayan saniyeler içinde bağırmak bir yana dursun, ağzımı açacak gücü dahi bulamadım kendimde.

Ve sonra, karanlık...

✺

Defne Çınar...

Biz hastaneye yetişene kadar, Su'yu çoktan ameliyata almışlardı. Nedenini söylememişlerdi bile. Çağatay ise, beyin kanaması riskine karşın on iki saat boyunca müşahede altında tutulacaktı. Vücudunun çeşitli yerlerinde ezilmeler vardı. Şu an ne olduğunu, ne olacağını bilemeden öylece koridorda oturuyor, doktorun bize getireceği güzel haberi bekliyorduk.

Ne kadar gözyaşı döktüğümü bilmiyordum fakat gözlerimin şişmesine neden olacak kadar çok olmalıydı.

"Ne kadar daha bekleyeceğiz?" dedi Elif sabırsızlıkla.

"Sahiden ya! Çıkıp bir şey diyen de yok," diyerek Sıla da ona katıldı. Ağlamaktan sesi kısılmıştı.

"Acaba bir şeyler ters mi gitti?" dedi Mete korkuyla.

Ona böyle bir şeyi söylediği için deli gibi öfke duydum. Kimseye bir şey olmayacaktı. Olamazdı.

"Saçmalama!" dedi Bora. Sıla'nın yanında, dirseklerini dizlerine yerleştirmiş, mermer zemini izliyordu. "Kimse öle..."

Söyleyeceği kelimenin anlamını fark edince hepimiz ona çevirdik bakışlarımızı. O da öfkeyle kalkıp uzaklaştı bizden. Sıla da birkaç saniye sonra peşinden gitti.

Gözümden düşen bir damla yaşı elimin tersiyle silerken İrem yanıma geldi. Bir elini sırtıma götürüp hafifçe öne eğildikten sonra, fısıltıyla "Defne, Karanlık Ruh..." diyecek oldu ama "Allah aşkına!" diyerek sözünü kestim. "Şimdi değil."

O ruh hastasının ne yazdığı ya da onunla ilgili ele geçirilen bilginin ne olduğu umurumda bile değildi. Benim umurumda olan, Su ve Çağatay'dı. İrem de anlayışlı bir bakış attıktan sonra başını yavaşça sallayıp sessiz kaldı.

✺

Sıla Yüksel...

Bora'nın peşinden koşup hastane bahçesine çıktım. Dışarı çıkar çıkmaz soğuk rüzgâr yüzüme çarpınca gözlerim doldu.

Ona doğru yavaş adımlarla ilerlerken sessizliğimi koruduum, zira söyleyecek bir şey yoktu. Bana arkası dönük olduğundan, yüzündeki ifadeyi göremiyordum fakat tahmin etmesi zor değildi.

Destek olmak ister gibi dokundum omzuna. Elim vücuduna değer değmez, kuvvetli bir elektrik akımına maruz kalmış gibi titredi.

Arkasını dönmeden, "Yoruldum, Sıla," diye mırıldandı. "Daha ne kadar korkuyla yaşayacağım? Çağatay'a bir şey

olacak mı, Su'yun ameliyatı nasıl geçti? Hiçbirini bilmiyorum. Ölmelerini istemiyorum."

Dudaklarından bir hıçkırık sesi yükseldiği an, hızla onu kendime çevirip yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Bak bana. Bir daha sakın o kelimeyi söyleme. Kimseye bir şey olmayacak. Yine eskisi gibi olacağız. Anladın mı beni?"

"Çok çaresiz hissediyorum," dedi küçük bir çocuk gibi. "Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Babamdan tokat yediğim zaman geçmişinden bahsetmesi ve yanağa konulan bir öpücüğün onun için ne kadar değerli olduğu aklıma gelince, öne doğru eğilip bir öpücük kondurdum yanağına. Dudaklarım tenine değer değmez gözlerini kapatmış, kaskatı olan bedenini gevşetmişti.

"Merak etme," dedim ona sarılırken. Tek ihtiyacı birinin ona sarılmasıymış gibi, o da sımsıkı sarıldı bana. Ardından onu mu, yoksa kendimi mi inandırmaya çalıştığımı bilmeden, "Kimseye bir şey olmayacak," diye tekrarladım.

✺

Defne Çınar...

Doktor sonunda dışarı çıktığında, karşısında minik bir ordu görmek onu korkutmuş gibi iki adım geriledi. Kısacık şokunu atlattıktan sonra, "Su Erdem'in ameliyatı başarılı geçti," dedi hepimizi mutlu ederek. Sırtıma zorla yüklenen tonlarca yükten tek bir seferde kurtulmuş gibi rahatlamıştım. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verirken, gözlerim mutluluktan dolmaya başlamıştı.

"İç kanama geçirmesinden dolayı onu ameliyata almak zorunda kaldık. Şimdilik hayati bir tehlikesi yok. Yüzündeki yaralar da ameliyat esnasında dikildi. Merak etmeyin, iyileşecek. Fakat tahminimce, ne yazık ki yüzünde iz kalacak."

"Nasıl yani?" dedim. "Kask yok muydu?"

"Yokmuş sanırım, küçük hanım," diye cevapladı adam beni.

Yüreğimde bir şeylerin acıdığını hissettim. Kaburgalarımı kırsalar daha az acıyacağını sanıyordum. Evet, arkadaşım nefes alacaktı ama içine düştüğü durum onun için ölümden beter olacaktı. Duvarlar üzerime üzerime geliyor, bütün oksijen çekiliyordu sanki. Hızlı adımlarla bahçeye çıkarken, doktorun arkadaşlarımı bilgilendirdiğini duyuyordum.

Bahçeye çıktığımda, kalbim boğazımda atıyordu. Sanki etrafımıza bir zincir çekilmiş, felaketlerle kilitlenmişti ve bizim anahtarı bulmamız mümkün değildi.

Yanaklarımdan düşen yaşları elimin tersiyle silerken sakin olmaya çalışıyordum. Önemli olan yaşıyor olmasıydı. Güzellik denen şeye her zaman çözüm bulunurdu.

Derin bir nefes alıp, tekrar içeri girmeye karar verdim. Tam o sırada hızla bana doğru yaklaşan bir araba, aniden yakınımda durdu. Arabanın içinden kar maskeli bir adamın çıkıp hızlı adımlarla üstüme doğru geldiğini görünce çığlığı bastım. Adam elindeki bezi ağzıma götürüp beni arabaya çekerken, panik halinde boş yere ona vurmaya çalışıyordum.

Bu adam kimdi? Benden ne istiyordu? Korku tüm bedenimi sararken, burnuma gelen çirkin kokuyu alabiliyordum.

Sonra ne olduğunu anlamadan, karanlığın hâkim olduğu bir dünyada buldum kendimi.

✺

Gözlerimi açtığımda, soğuk bir ortamda, bir kartonun üstünde yatıyordum. Burası inşaat alanı gibi bir yer olmalıydı. Saçlarım görüş alanımın bir kısmını kapatıyordu fakat benden biraz uzakta oturan, sanki mümkünmüş gibi ısınmak için ateş yakan adamı görebiliyordum. Sırtı bana dönüktü.

Hareket etmeye başladığımda, "Bir an uyanmayacaksın sandım," dedi alayla. "Günaydın."

"Kimsin sen?"

"Kimlikte yazan adım mı, yoksa senin bildiğin adım mı daha önemli?" diye mantıksız bir soru sordu. "Ben, Karanlık Ruh."

Duyduğum şeyleri idrak etmem birkaç saniyemi almıştı.

Karşımdaydı. Ben ve arkadaşlarıma, masum olduğumuz halde yüzlerce insanın nefretini armağan eden, bizi türlü çirkinliklerle suçlayan kişi karşımdaydı.

"Ne istiyorsun bizden?" dedim öfkeyle. Bilincim tamamen yerine gelmişti. Doğrulup, sırtımı soğuk duvara yasladım. "Kimsin sen?"

"İyi düşün Defne, bulursun."

Hemen ardından öfkeli bakışlarını bana çevirdi. Yüzü tanıdık gelmesine rağmen hatırlayamamıştım.

"Sen..." diyecek oldum ama hemen ardından zihnimde anılar canlandı ve tablo bir bütün olarak karşıma çıktı. Ses tonunu bana lanetler okurken canlandırdım zihnimde. Bana bakan o gözlerindeki saklı nefreti görebiliyordum, tıpkı o günkü gibi.

Alaycı bir gülümseme sundum.

"Tabii ya," dedim aptallığıma şaşarak. "Senden başka kim olabilirdi ki?"

ON
BEŞİNCİ
BÖLÜM

"Sahiden," dedi Mehmet. "Ben olduğumu nasıl düşünemediniz?"

Aklım hep karşılıklı olarak kavgaya tutuştuğumuz ve birbirimize herhangi bir şekilde zarar verdiğimiz insanlara gitmişti fakat herkesin içinde rezil ettiğim ve karşılık vermesine müsaade etmediğim bu adam aklımın ucundan bile geçmemişti.

Düğünden kaçmasına yardım ettiğimiz Ceyda'nın evleneceği adam... Mehmet.

Herkesin içinde, evleneceği kadının zaten evli olduğunu yüzüne vurmuş, tehditleriyle kahkahalar eşliğinde alay etmiştik.

Yaşadıklarım zihnimde çok çabuk bir şekilde yeniden hayat buldu. Mehmet'in bağırışları, Mete'nin oyuncak silahla herkesi korkutması ve oradan kaçışımız... O an ne kadar adrenaline hapsolmuş olsak da, dışarıdan bakıldığında cidden komik bir olaydı.

Komedinin bu şekilde gizeme bağlanacağını nereden bilebilirdim ki?

Alaycı ifadesi ve ruhsuz bakışları sinirimi bozmuştu. Beni ne amaçla böyle bir yere getirdiğini anlamıyordum ama şokun etkisiyle gelen korkumun çoktan toz olup havaya karıştığını söyleyebilirdim. Zira Mete'nin benden aldığı intikam sayesinde, ölümün ne olduğunu görmüştüm. Şimdi kalkıp ağlayacak halim yoktu.

Yapbozun çoğu parçası yerli yerine oturmuştu ama hâlâ eksik birkaç parça vardı. Beni Mete'yle, Su'yu da Çağatay'la bir yerde görmüş olabilirdi. Çağatay ve Özge'nin geçmişte sevgili olduklarını bir şekilde öğrenmesi de muhtemeldi ama

bu adamın, İrem'in ailevi sorunlarını nereden bildiğini merak ediyordum. Bu konuyu bizden başka kimse bilmiyordu.

"Beynindeki soru işaretleri gözlerinden okunuyor," dedi hâlâ ciddi olmayan tavrıyla.

"Sen şu an ne yaptığının farkında mısın?" dedim tehditkâr bir ses tonuyla. Korkmak yerine sert çıkmam onu şaşırtmış olacak ki kaşlarını kaldırdı hafifçe. "Bu yaptığın resmen adam kaçırmaya giriyor. Benim için endişelenmeyeceklerini falan mı sanıyorsun? Beş dakika içinde burası polislerle dolup taşabilir."

"Haklısın," diyerek başını salladı. Davranışları, sözleri... Sağlıklı bir insanın ağzından çıkacak sözler değildi. Hoş, birini kaçırmak veya zorla evlenmek de sağlıklı bir insanın yapacağı iş değildi ya, neyse.

"Amacın ne?" dedim ruhsuz bir ifadeyle. "Beni buraya getirdin, çok güzel. Şimdi ne olacak?"

"Defne," diyerek gülümsediğinde, adımı onun dudaklarının arasından duymak midemin bulanmasına neden oldu. "Gelinlik sende o kadar güzel duruyordu ki, insanın etkilenmemesi mümkün değildi. Ceyda'dan daha güzel bir gelin olduğun kesin."

Bana o kadar garip baktı ki, ölümle yüzleşmiş olmama rağmen ürkmeden edemedim.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedim korkumu belli etmemeye çalışarak.

"Çok güzelsin."

"Bana bak, amacın ne senin?" dedim sonunda bağırarak. Ani çıkışım, içimde yeni yeni filizlenen korkunun gün yüzüne çıkmasına neden oldu. Beni endişelendiren, iltifatlarından çok, gözlerinde taşıdığı ifadeydi. "Ne yapacaksın? Ne istiyorsun, söylesene!"

"O düğün gecesi beni rezil ettiniz ama ben bu sayede hayatımın aşkını buldum."

✹

İrem Doğan...

Doktorun bizimle konuşması üzerine herkes sessizleşmiş, kimse dudaklarını aralayamamıştı. Su'ya bir şey olmadığı için defalarca şükretsem de, yüzünde iz kalacağını düşündükçe içimde oluşan buruk hissin önüne geçemiyordum.

"Nasıl yüzünde iz kalmış olabilir ki?" dedim yanımda oturan Elif'e. "Kask yok muydu?"

"Su'yu bilmiyor musun sanki?" dedi donuk bir sesle. O da bizim gibi bu gece on yıl yaşlanmış olmalıydı. "Macera arayışına girip çıkarmıştır kaskı. Beklerim o aptal sarışından."

Söyleyecek bir şeyim yoktu, çünkü Elif'in de dediği gibi, Su basit şeylerden kendine büyük sorunlar çıkarmayı çok seven bir yapıya sahipti. Böyle gerekli önlemleri almayıp kendine zarar vermeye bayılırdı.

Bir süre etrafıma bakındıktan sonra, "Bir şeyler eksik gibi sanki," diye söylendim kendi kendime. Sanki bulutsuz gökyüzüne bakıyormuşum gibi bir hisse kapılmıştım. Ardından biraz daha düşünüp, "Defne, nerede?" diye sordum.

"Hava almaya çıktı," diye cevapladı Mete. Yerimden kalktığımda, "Bekle, yalnız kalsın," diye seslendi ama onu duymazlıktan geldim. Böyle zamanlarda yalnız kalmak, hiçbirimizin işine yaramıyordu. Tek başımıza değil, birbirimize sarılarak ağlamalıydık.

Hastane kapısının önüne çıktığımda, çok az insanın olduğunu görmek beni şaşırtmıştı. Rüzgârdan korunmak için kollarımı bedenime sararken, gözlerim Defne'yi arıyordu fakat burada yoktu.

Bir süre hastanenin çevresine bakındım ancak bir türlü bulamıyordum. Muhtemelen yakınlarda bir yerlerdeydi ama birbirimizi görmüyorduk.

Cebimden telefonumu çıkarıp Defne'nin numarasını buldum ve arama tuşuna bastım. Ulaşılmadığını görünce, içim

ister istemez endişeyle doldu, zira böyle bir durumda bizi bırakıp uzaklaşmayacağını biliyordum. Gitmek istese bile, onu merak edeceğimizi düşünüp haber verirdi, telefonunu kapatmazdı.

Aklımda en kötü ihtimal belirdi hemen. Birinin ona zarar vereceğini düşünerek korksam da, bir an sonra kendimi frenleyerek, bunun mümkün olmadığına inanmaya çalıştım. Sonuçta hastanenin önünde ne olabilirdi ki?

Endişelenmiş bir şekilde, orada dolaşan bir kızın yanına gittim. "Affedersiniz. Ben bir arkadaşımı arıyorum da. Benim boylarım..."

Fakat kız daha lafımı bitirmeden başını olumsuz anlamda iki yana sallayınca, adımı bile unutturacak kadar güçlü bir öfke hissettim. İnsanların sahip olduğu bu kendini beğenmiş havaları anlamıyordum ve asla anlamayacaktım.

Arkasından seslenmemek için kendimi zor tuttum ve başka birine sordum ama cevap olumsuzdu. Ardından başka birine, sonra başka birine...

Defne'yi gören yoktu.

Herkesten olumsuz cevap alınca, tekrar aradım Defne'yi ama beni karşılayan yine telesekreter oldu.

Artık resmen kalbim boğazımda atıyordu. Onu içeride görmeyi umut ederek hastaneye girdim. Fakat yoktu. İçimdeki karanlık ses, başının dertte olduğunu söylüyordu. O sese ne kadar susması için yalvarsam da, beni umursamadan daha şiddetli bir şekilde Defne'ye zarar geldiğini haykırıyordu.

Ortalığı karıştırmak istemiyordum. Herkesin Su ve Çağatay yüzünden sinirleri yeterince gerginken, henüz belli olmayan bir şey için kimseyi telaşlandırmanın manası yoktu.

Sessiz bir şekilde Arda'nın yanına yaklaştım. "Bir gelsene," diyerek koluna girdim ve onu kalabalıktan uzaklaştırdım.

Ne olduğunu anlamak ister gibi suratıma baktı. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama onun da bana endişeli bakışlar atmasına neden olmuştu.

"İrem?" dedi. "Ne oldu?"

"Defne yok," diye fısıldadım.

Gözleri önce şaşkınlıkla aralanmış, ardından kaşları çatılmıştı. "Ne demek yok?"

"Yok işte. Ne gören var, ne duyan. Telefonunu da açmıyor."

"İrem..."

Mete'nin sesinden adımı işitince bakışlarımı ona çevirdim. Oturduğu sandalyede dirseklerini dizlerine yaslamış, kaşlarını çatmış bir şekilde bana bakıyordu. Ona ne cevap vereceğimi düşünürken, bir yanım doğruyu söylememi haykırıyordu.

"Ne oluyor?" dedi. "Defne nerede?"

Aklıma diyecek bir şey gelmediği için, sessiz kalıp Arda'nın bir cevap vermesini umdum ama onda da umut ışığı yok gibiydi.

"İrem!" diye yineledi Mete biraz daha sert bir ses tonu kullanarak. "Defne nerede dedim!"

Onun sesini yükseltmesi, tüm dikkatlerin bana çevrilmesine neden oldu. Herkes meraklı gözlerle bana bakarken, "Bilmiyorum," diye yanıtladım.

"Ne demek bilmiyorum?" dedi Fatih. "Kaybolmuş olamaz. Küçük çocuk mu bu?"

"Aynen öyle," dedi Elif. "Arayalım."

"Aradım," dedim. "Kapalı."

Mete endişeli bir şekilde ayağa kalkarken, "Nasıl?" diye söylendi. Ardından tüm Güney kızlarını hedef alarak, "Kavga mı ettiniz?" diye sordu. "Canı bir şeye mi sıkıldı?"

"Kimse bir şey söylemedi," dedim. "Zaten söylese bile, Defne bu durumda onları önemseyip gitmez."

"O zaman..."

"Mete, bir şey daha var," dedim sözünü yarıda kesip. Herkes ne olduğunu anlamaya çalışır gibi dikkatle suratıma baktı. Sanki dudaklarımı aralasam elmaslar düşecekti. O kadar çok odaklanmışlardı. "Karanlık Ruh'un Mehmet olduğunu düşünüyorum."

"Mehmet?" diye sordu Bora. Hafızasını zorluyor olacak ki gözlerini kıstı.

"Düğününü basıp gelinini kaçırdığımız ve herkese rezil ettiğimiz Mehmet," diye açıkladım.

Mete'nin gözlerinde belki de ilk kez korkunun filizlendiğine tanık oldum. Hem de öyle bir korkuydu ki bu...

"Sence Defne'ye bir şey yapmış olabilir mi?" diye sordu fısıltıyla.

Bakışlarından sorusuna olumsuz cevap vermemi istediğini görebiliyordum ama emin olmadığım bir şey hakkında konuşamazdım. Mehmet dediğimiz çocuk hastalıklı bir yapıya sahipti. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Aksini diliyor, bunun için dua ediyordum.

"Bir dakika ya," dedi Sıla kafasını kurcalayan soruların olduğunu belirtmek ister gibi. "Mehmet senin ailevi durumunu nereden biliyor?"

Derin bir nefes verip, "Gizem Hanım'dan," diye yanıtladım.

"Ne diyorsun kızım sen?" diye sordu Bora.

Şaşkınlıktan herkesin küçük dilini yutmak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Gizem Hanım bundan birkaç gün önce, bir kafede genç bir garsonla tanıştığından bahsetmişti. Çok iyi dert dinleyen birisi olduğunu anlatmış ve benimle tanıştırmak istediğini söylemişti. Maalesef hiç tanışamadık ama çocuğun adının Mehmet olduğunu biliyorum."

"Yani o garson Mehmet..."

"Aynen öyle," diyerek tamamladım Arda'nın lafını. "Tesadüfün böyle bir boyutu olamaz. O Mehmet, bu Mehmet."

"Nasıl yani?" dedi Fatih. Gözleri kısılmış, kaşları çatılmıştı. "Senin hakkında bir şeyler öğrenmek için Gizem Hanım'la mı konuştuğunu iddia ediyorsun?"

"Kişisel olarak saldırdığını sanmıyorum," diyerek dürüst davrandım. "Herhangi birimiz hakkında, herhangi bir şey öğrenmek için çabalamıştır muhtemelen. Aranızdaki en şanslı kişi de benmişim, bunu rahatlıkla anlayabiliyoruz."

"Nasıl aklına hiç gelmedi?" dedi Mete. "Senin gibi bir kızın, yanlışlıkla bile bunu fark etmesi lazım."

Başımı aşağı yukarı sallayarak ona hak verdim. Nedense Mehmet'in olabilme ihtimali aklımın ucundan dahi geçmemişti. Belki de, zorla evlenmek istediği kız onu istemeyince, durumu kabullenecek kadar mantıklı bir insan olduğunu düşünmüştüm, bilmiyorum.

Herkesin beynindeki soru işaretlerinin yavaş yavaş noktaya dönüştüğünü görebiliyordum. Hepimiz durumu kavramıştık. Kendimizi birden bulduğumuz bu savaşta, düşmanımızın kim olduğunu artık biliyorduk.

"Çiftleri bulmak en kolayıydı zaten," diye mırıldandı Elif. "Sürekli geziyordunuz. Şans eseri bile size rastlayabilirdi."

"O kadar kolay olmamalı," dedi Bora.

"Çocuk hastalıklı, Bora," dedim. "Dersine iyi çalışmış. Tüm bunları öğrenmesi, onun için çocuk oyuncağı."

"Bu adam bizim ortamımıza nasıl bu kadar hâkim?" Bu seferki soru Mete'dendi.

"Neden olmasın ki?" dedi Sıla. "Neticede aynı jenerasyonda sayılırız. Üstelik kolunun uzun olduğunu anlamak zor değil. Benim asıl merak ettiğim, okuldaki tartışmalardan nasıl haberdar olduğu."

"Okulda biri ona güvercinlik yapıyor, haber uçuruyor," diyerek yanıtladım Sıla'nın sorusunu.

"Ama kim?"

Defne Çınar...

"Zeynep," diye yanıtladı Mehmet sorumun cevabını. "Okulunuzdaki her şeyi bana söyleyen Zeynep."

Öfkeyle derin bir nefes alırken, kalbim ihanete uğramanın verdiği hisle daha hızlı atmaya başlamıştı. Zeynep'in bu yazılar ilk kez yazılmaya başladığı zaman gösterdiği tepkiyi hatırlıyordum. Sürekli istenmediğimizi haykıran bakışlar yollamış, hatta bizi ihanet etmekle suçlamıştı.

En büyük ihanetçi kendisi olduğu halde.

"Onda suç bulma," dedi Mehmet aklımdan geçenleri okuyarak. "Benim Karanlık Ruh olduğumu bilmiyordu. O sadece sevgilisiyle dertleşiyordu."

O kadar çok öfkelenmiştim ki, konuşmadan önce birkaç kez derin nefes almam gerekti. O karşımda alayla gülerken, ben onun etlerini parçalara ayırmak istiyordum.

"Kızı mı kullanıyordun?" dedim en iğneleyici ses tonumla. "Bir insanın duygularıyla nasıl oynarsın?"

Fakat söylediğim şey sanki kötü değil de, aksine çok komik bir şeymiş gibi kahkaha patlattı.

✹

Mete Karahan...

"Alo? Batuhan? Demir'le Ceyda şehir dışına çıkmıştı ya bir ara, geldiler mi?"

İrem ve Arda ile arabaya atlamış, son sürat Demir'in evine giderken, Batuhan'dan olumlu bir cevap almayı umuyordum. Ceyda, Mehmet denen çocuğu hiç tanımıyordu ama en azından arkadaşları ona bir şey söylemiş olmalılardı. En ufak bir bilgi, Defne'ye giden yolda büyük bir adım olabilirdi.

"Evet, geldiler. Bir şey mi oldu?"

Ondan istediğim cevabı almış olmanın verdiği mutlulukla, "Sonra anlatırım, kanka," dedim. "Bugün Dünya Telefonu Açmama günü mü bilmiyorum ama ikisine de ulaşamıyorum. Direkt evlerine gideceğim."

"Mete, ciddi bir şey yok, değil mi?" Batuhan'ın sesi telaşlı çıkmıştı.

"Yardım lazım olursa söylerim," dedim. Ardından telefonu kulağımdan çekip kapattım.

"Ne olmuş?" dedi yanımda oturan İrem. Tırnaklarını yemekten parmaklarının ucu ıslanmıştı. Gaza biraz daha asıldım.

"Gelmişler," diye yanıtladığımda, ona bakmasam da gözlerinde bir rahatlamanın oluştuğunu biliyordum.

Çok fazla kalabalık yapmamak için, yanıma sadece İrem ve Arda'yı almıştım. Elif, Fatih, Bora ve Sıla hastanede kalmışlardı.

"Mehmet olduğundan emin misiniz?" diye sordum Demir'in evine az bir mesafe kala. Bakışlarımı yoldan İrem'e çevirince başını onaylar gibi salladı. "Başka biri olamaz mı?" dedim. Yanlış bir insanın peşinden giderek vakit kaybetmek istemiyordum.

"Mete, onu bunu bırak, polise gitmemiz lazım," dedi Arda. Bana bunu kaçıncı söyleyişiydi, saymayı unutmuştum.

"Hayır," dedim. "Ona yapmayı düşündüğüm şeyler var ve polisin engel olmasını istemiyorum."

"Bu öfkenin Defne'ye zarar verebileceğinin farkına var," dedi Arda. "Kızı durduk yere riske atıyorsun."

"Risk mi?" dedim. "Tecavüzcüleri serbest bırakan bu sisteme güvenmiyorum. Defne'ye yapılanın hesabını kendim soracağım."

Her ne kadar aksini iddia etsem de, Arda haklı olabilirdi ama kulaklarımı bu fikre kapatmıştım. Ne kadar aptalca göründüğü umurumda bile değildi. Defne'ye bir şey olmayacaktı ve ben, ona yapılanın hesabını soracaktım.

"Eğer ona bir şey olursa," dedi İrem. Polise gidip gitmeme konusunda ilk kez sessizliğini bozuyordu. "Yemin ederim bu hayatı sana zehir ederim."

Sana gerek kalmaz, diye geçirdim içimden. Eğer ona bir şey olursa, başkasına gerek kalmadan, kendi hayatımı zehir edecektim zaten.

Sonunda Demir'in evinin önüne geldiğimizde hızla arabadan indik. Apartmana doğru koşup, ne kadar güçlü basarsam kapı o kadar hızlı açılacakmış gibi bastım zile. Kapının açılmasını beklediğim her saniye, sabırsızlığım daha da artıyordu.

Kapı açılınca hep birlikte içeri daldık ve merdivenleri ikişer üçer çıktık. Demir'in kapısının önüne geldiğimde, üç katı beş saniyede çıktığımdan nefes nefese kalmıştım.

Demir de Ceyda da, bize şaşkın ve endişeli bakışlar fırlatıyorlardı. Onların da ne olduğunu anlamadıklarını görebiliyordum.

Hızla içeri daldığımda, İrem ve Arda da peşimden geldiler. Duvara yaslanmış, nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

Demir kapıyı kapattıktan sonra, "Çocuklar, ne oldu?" diye sordu Ceyda.

"Ceyda, Mehmet hakkında ne biliyorsun?" dedi İrem hemen konuya girerek.

Bakışlarım bir an için Demir'e kaydığında, Mehmet'in adının geçmesinden rahatsızlık duyduğunu fark ettim.

"Ne oluyor?" dedi tekrarladı Ceyda.

"Mehmet, Defne'yi kaçırmış olabilir," dedi Arda.

Ceyda'nın gözleri fal taşı gibi açılırken, ellerini şaşkınlıkla aralanan dudaklarını örtmek için kullandı.

"En ufak bir bilgi bile çok değerli," dedi İrem.

Ceyda, hafızasını zorladığını belli edercesine kaşlarını çatarken, biz de beklentiyle ona bakıyorduk.

"Bir arkadaşı vardı," dedi sonunda. "Selin konuşurken bahsetmişti. Bayağı yakınlarmış ama çocuğu hiç görmedim."

"Kim olduğunu bulabilir misin?" diye sordu Demir.

"Selin'le konuşayım," dedi Ceyda cebinden telefonunu çıkarırken. Ardından yanımızdan uzaklaşarak telefon görüşmesini başlattı.

"Polise haber verdiniz mi?" diye sordu Demir.

"Hayır," dedim.

"Neden?"

Bu soruya bir cevap vermedim.

Demir anladığını göstererek başını aşağı yukarı salladı. "Öfkeni anlıyorum ama bu öfkenin dizginlerini gevşetirsen, Defne'nin hayatını tehlikeye atabilirsin, Mete."

"Biz de aynısını söylüyoruz," dedi İrem.

Yaptığım şeyi sürdürüp, sessiz kaldım. İnsanın, sevdiği kızı tehlikeye atma düşüncesi kadar korkunç bir şey yoktu fakat basit bir hastane raporuyla bu işin içinden sıyrılmayacağını nereden bilebilirdim? Veya ailesinin bir şekilde bu durumun üstünü kapatmayacağının bir garantisi var mıydı?

Demir, bakışlarımdan kararımı değiştirmeyeceğimi anlamış olmalıydı ki, sadece "Dikkatli ol," demekle yetindi.

"Olurum."

Tam o sırada Ceyda neredeyse koşarak yanımıza geldi. Bir şey bulduğu her halinden belli oluyordu.

"En yakın arkadaşı Aslan'mış," dedi. "Babamın evinin iki sokak ötesinde oturuyormuş."

"Bize gösterir misin?" diye atladı İrem.

Ceyda "Tabii ki," derken çoktan kapıyı açmış, ayakkabılarını ayağına geçiriyordu. Demir de ayakkabılarını giyince hep birlikte çıktık apartmandan.

Arabaya bindikten sonra, içimde biraz olsun rahatlama oluşmuştu. Hâlâ deli gibi korkuyordum ama en azından Defne'ye yaklaşıyordum. Bakışlarım yanımda oturan İrem'e kaydığında, gözünden düşen bir damla yaşı hızlıca sildiğini fark ettim.

"İrem," dedim destek olmak ister gibi elini tutarak. Bakışlarını bana çevirdiğinde, "Ona bir şey olmayacak, söz veriyorum," diye devam ettim.

"O pisliği öldürmek istiyorum."

Destek olmak için tuttuğum elini biraz daha sıktım. Sanki yanında birinin olmasına ihtiyacı varmış ve ben bu anında yardımına koşmuşum gibi gülümsedi. Birkaç dakika önce beni tehdit eden kızdan eser yoktu.

"Ceyda," dedi Arda. Ben de ellerimi direksiyona yerleştirerek dikkatimi yola verdim. "Mehmet'in psikolojik bir rahatsızlığı var mı?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Ceyda. "Onu tam olarak tanımıyorum bile. Birkaç kere markette falan karşılaştık, hepsi bu."

"Anlamadığım şey, neden Defne?" dedi Demir düşünceli düşünceli. "O oyunu hepimiz oynadık. Hepimiz onu rezil ettik ama o, özellikle Defne'yi hedef aldı. Mantıklı düşünecek olursak, daha çok bizim üstümüze oynaması lazımdı."

Bizim derken, Ceyda ve kendisini kastediyordu. Buna ben de bir anlam verememiştim. Onu orada rezil eden asıl kişi, aslında bendim. Silahı çekip, gelini oradan götüren bendim. Defne neredeyse ağzını bile açmamıştı ama bu adam sadece Defne'ye odaklanmıştı.

Sonunda Aslan denen adamın evinin önüne geldiğimizde, içimdeki öfke on katına çıkmıştı. Mehmet'in en yakın arkadaşı, önünde durduğum apartmandaydı ve büyük ihtimalle bu işi birlikte düzenlemişlerdi.

Vücudumun her bir hücresi adrenalini sonuna kadar hissederken, apartmana doğru ilerleyen Ceyda'yı takip ettim. Ceyda tek tek zillere baktıktan sonra, şans diler gibi nefes alıp birine bastı.

"Siz susun," diye fısıldadı bize dönüp.

Otomatikten kim olduğu bile sorulmadan kapı açılınca, herkes bir anlığına şaşırdı. Tam Demir öne atlayacaktı ki, Arda onu durdurup, "Ceyda ve İrem önden gitsin," dedi. "Bizi karşısında görürse kaçacaktır."

Söylediklerinde haklılık payı vardı. Ceyda ve İrem, bu fikri onayladıklarını göstererek başlarını sallamışlar ve ardından da içeri girmişlerdi. Demir ise, Ceyda'nın önden gitmesi konusunda hoşnutsuzluğunu gizleyememişti. Oldukça gergin görünüyordu fakat yine de soğukkanlılığını koruyup, bizimle birlikte yavaş adımlarla kızların arkasından ilerledi.

Sonunda Ceyda ve İrem durunca biz de olduğumuz yerde kaldık. Merdivenlerde durmuş, duvara yaslanmış, görünmemeye çalışıyorduk. Kızlar karşımızda, hemen bitişiğimizdeki kapıya bakıyorlardı.

"Burası, değil mi?" dedi İrem. Ceyda onaylar gibi başını salladıktan sonra zile bastı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sabırsızdım.

Kapı açılırken, kalın bir sesin "Kapı kapanmış, kusura..." dediğini duydum. Kapı tamamen açıldığında cümlesi havada asılı kaldı. Bir başkasını beklediği aşikârdı. Bulunduğumuz noktadan Aslan'ı görmemiz mümkün değildi.

Ceyda, "Sen Aslan'ın, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Sesi kulaklarımı tekrar doldurunca, sakin kalmak için yumruklarımı sıkmam gerekti.

"Ben Ceyda. Benim Mehmet'e ulaşmam lazım," dedi Ceyda. Sesi uysaldı. Benim aksime soğukkanlılığını koruyordu.

"Neden?" Çocuğun ses tonu şüpheciydi.

"Ben yaptığıma pişman oldum," dedi Ceyda sesini titreterek. Yaptığı oyunculuğa hayran kalmıştım. "Annemi, babamı, her şeyimi bir adam yüzünden kaybettim. Akrabalarımızın suratına bakamıyoruz bile. Zaten Demir de bana iyi

bir eş olamıyor." Ardından bir hıçkırık sesi yükseldi dudaklarının arasından. "Ben gerçekten Mehmet'in değerini anladım. Ne olur, nerede bulacağımı söyle de, en azından konuşayım onunla."

Bakışlarım Demir'e kaydı o an. Kaşlarını çatmış, Ceyda'yı dinliyordu. Yüzündeki ifade karışıktı. Sanki karısının söylediklerinde gerçeklik payı olup olmama ihtimalini düşünüyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi çocuk o sırada. "Yanlış kişiye geldin, sana yardım edemem."

Defne!

Öfke, o an omuzlarıma binmiş ve beni bir böcek gibi ezmişti sanki. Vücudum beynime sorma gereği duymadan hızla öne atılmış, merdivenleri ikişer üçer çıkarken yumruklarını sıkmıştı.

Aslan beni görünce kapıyı kapatmaya çalıştı ama ondan daha hızlı davranıp, ayağımı kapı ve eşiğin arasına soktum. Var gücümle kapıyı iterken o da bir müddet aynısını yaptı. Sonunda başarısız olmasıyla birlikte kapı aralanınca, arkasını dönüp kaçmaya çalıştı ama tişörtünden yakalayıp hızla kendime çektim ve farkında bile olmadan yumruk yaptığım elini suratına indirdim.

Geriye doğru sendeleyip yere düşerken yırtılan tişörtünü bıraktım. Ayaklarımı her iki kolunun yanına yerleştirdim. Yerde öylece bana bakarken yakasından tutup kendime çektim. Gözlerinde korkuyu görmek, daha çok öfkelenmeme neden olmuştu. Bir insanı zorla alıkoymaktan, onu iğrenç düşüncelerine alet etmekten korkmuyordu fakat dayak yemekten deli gibi korkuyordu.

"Nerede?" dedim alçak fakat tehlikeli bir ses tonuyla. Çocuk şokun etkisinden kurtulamamış gibiydi. Cevap vermeyince sorumu yineledim. "Defne nerede?"

Aslan bir şey söylemeden önce kapının kapandığını duydum. Hemen ardından, "Sakın inkâr etme," dedi İrem. "Arkadaşımızı kaçırdığınızı biliyoruz."

"Aslan," dedi Arda. Yanımıza gelmiş, dizlerinin üstünde eğilerek Aslan'a yaklaşmıştı. "Neredeler?"

"Bi-bilmiyorum."

Arda, benden önce davranarak bir yumruk indirdi çocuğun suratına. "Ne demek bilmiyorum, lan?" diye bağırırken, sesi tüm apartmanı inletiyor olmalıydı.

"Söyleyeceksin!" diye bağırdı Demir de yanımıza gelerek. "Tek parça kalmak istiyorsan, söyleyeceksin."

Aslan birkaç saniye düşünürken sessiz kaldı. Sessiz kaldığı her saniye, içimdeki korku öfke ateşini yakıyordu.

"Yok ya!" dedim sonunda. "Bu, adam olmayacak!"

Tam elimi kaldırmıştım ki, "Bilmiyorum dedim!" diye yineledi çocuk. Cılız bedeni, en ufak bir rüzgârda yığılacak gibiydi. Dudağının kenarından birkaç damla kan akarken, "Gerçekten bilmiyorum," dedi. Gözleri dolu dolu olmuş, sesi titremeye başlamıştı. Bu hali, şüpheye düşmemize neden oluyordu.

Elim öylece havada asılıyken, bakışlarımı Arda'ya çevirdim. O da ne yapacağını bilmiyor gibi gözüküyordu.

"Karşında çocuk mu var senin?" diyerek üsteledi Ceyda. Bizim aksimize, kendinden emin görünüyordu. "Her şeyi biliyoruz biz!"

Çocuk derin soluklar eşliğinde, "Kim size ne söyledi bilmiyorum ama ben neler döndüğünü bilmiyorum bile."

"Senin arkadaşın olacak o şerefsiz, benim sevdiğim kızı kaçırdı," dedim. "Eğer nerede olduklarını biliyor ve söylemiyorsan, ikinizi de yan yana gömerim."

"Yemin ederim, bilmiyorum," diye yineledi çocuk. "Zaten biz artık konuşmuyoruz onunla."

"Neden?" İrem'in şüpheci sesi kulaklarımı doldurdu.

"Son zamanlarda tekrar kötüleşmişti," dedi Aslan. "İnsanların onu takip ettiğini, ona zarar vermek istediklerini söylüyordu. Bu halleri beni korkutuyordu. İlaçlarını aldığını söylüyordu ama ben inanmıyordum."

"Ne ilacı?" dedim hemen.

"Mehmet, yaklaşık iki sene psikiyatri polikliniğinde tedavi gördü," dedi Aslan. "Uzun bir süredir de ilaçlarını aksatmıyordu. Gayet normal görünüyordu fakat son zamanlarda iyice değişmişti."

Korku en küçük hücreme kadar beni egemenliği altına aldığında, gözlerim dolmaya başlamış, boğazım kurumuştu. Orada oluşan yumru yüzünden yutkunamıyordum.

Ellerim, benden bağımsız olarak Aslan'ın yakasını bıraktı. Aslan birkaç derin nefes aldıktan sonra, "Arkadaşınıza bir şey yapacağını sanmam," dedi. "Fakat siz onu bulmadan, o teslim olmayacaktır."

"Nasıl bulacağımızı biliyor musun?" diye sordu Arda.

"Her yerde olabilir," dedi Aslan. "Fakat son zamanlarda onu Özkan diye bir çocukla görüyordum. Soyadı... Yıldız."

"Çakal Özkan mı?" Demir bu soruyla tüm dikkatleri üzerine çekmişti. "O çocukla pek samimiyetimiz yok fakat birisini kaçıracak bir tipe benzemiyor."

"O kaçırmıştır demiyorum zaten," dedi Aslan. "Belki Mehmet'in nerede olabileceğini ya da son zamanlarda nerede takıldığını söyler size."

"Sana niye inanalım?" dedi Demir. Sesindeki sert ton, fark edilmeyecek gibi değildi.

"Benim de annem var," dedi Aslan. "Ona bir şey olsa, ne yapacağımı bilemezken, bir kadına böyle bir şeyi nasıl reva görürüm? Üstelik istediğinize sorun. Beni Mehmet'le yan yana gören varsa, kendi canıma kendim kıyacağım."

Kafamız iyice karışmıştı. Artık iş, saçma boyutlara ulaşıyordu. Sanki sonu olmayan bir bilmecenin ortasında gibiydik.

Tam bir yol bulduğumuzu düşünüyorduk ki, o yol çıkmaza çıkıyordu.

"Delireceğim!" dedi İrem şakaklarını ovuştururken. "Kim bu Çakal Özkan?"

"Ne önemi var?" dedi Ceyda. "Şu anda vakit kaybediyoruz, hemen o çocuğun yanına gitmeliyiz."

"Nerede buluruz bu adamı?" dedi Demir.

"Bu saatte evindedir. Hemen sağlık ocağının yanındaki apartmanda kalıyor."

Hayal kırıklığı bedenime hücum ederken, derin bir nefes aldım. Defne'den haber alamadığım her saniye, Arda ve İrem'in haklılık payı olduğunu düşünüyordum. O şerefsize cezasını kendi ellerimle vermek istiyordum fakat içimdeki bitmek bilmeyen bu derin öfke, Defne'nin katili olabilir miydi?

"Gidelim," dedim arkamı dönerken.

Tam kapıya varmıştım ki, Aslan "Kardeşim," diyerek durdurdu beni. "Mehmet, kıza zarar vermeyecektir, merak etme. Fakat olur da bu gece bulamazsanız, polise gidin. Onların ailesi oldukça varlıklı. Şimdiden sahte pasaport ve kimliklerle kızı yurt dışına çıkarma planları yapıyordur."

Başımı sallarken, söylediği şeyin gerçekleşmesi durumunda ne yapacağımı düşündüm. Düşüncesi bile başımdan aşağı kaynar suların dökülmesine neden oluyordu. Onu birkaç saattir görmüyor olmama rağmen, deli gibi endişe duyuyordum. Onu benden bir ömür çaldıklarını düşünmek dahi istemiyordum.

Apartmandan çıkıp arabaya bindikten sonra, Aslan'ın tarif ettiği yere doğru ilerledik. Direksiyonu tutan ellerimi, Aslan'ın sözleri zihnimde yankılandıkça daha çok sıkıyordum.

Bu zamana kadar, korkunun ne olduğunu tam anlamıyla öğrenmeyecek kadar cesurdum, belki de aptal... Fakat tam da şu an, korkunun ne demek olduğunu anlamıştım.

Onun gözleri, masal diyarına geçiş kapısıydı bana göre. Masallardaki prens ve prenseslerin mutluluklarına ev sahipliği yapıyordu. Onunla kendi masalımı yazmak isterken, o gözler bana kapılarını kapatmış mıydı? Gerçeklikle baş başa mıydım artık?

Yanımda oturan Demir, yolu gösterirken oldukça huzursuzdu. Defne'nin hayatından sadece ben değil, onlar da deli gibi endişe duyuyorlardı. Söylediği yere ilerlerken, "Çok inandırıcıydın," dedi aniden. Ona döndüğümde, dikiz aynasından Ceyda'ya baktığını gördüm.

"Nasıl yani?" dedi Ceyda. Demir'in neden bahsettiğini anlamamıştı.

"Benimle evlendiğine pişman olduğunu söylerken diyorum, çok inandırıcıydın. Sanki gerçek duygularınmış gibi..."

"Neden bahsediyorsun sen, Demir?" dedi Ceyda. "Hayatı tehlikede olan bir kız vardı ve onu kurtarmak için her türlü yalanı söylemeye hazırdım. Böyle bir durumda alınacağını düşünemedim, üzgünüm."

Ceyda'nın sert ve haklı çıkışının üzerine, Demir bakışlarını tekrar yola çevirerek sessiz kaldı.

"Şimdi kavga etmenin sırası değil," dedi Arda.

"Aynen öyle," diyerek ona katıldı İrem.

"Bu kız bile bana katılıyorsa, ne kadar haklı olduğumu siz düşünün."

Arda'nın alaycı tavrı, arabadaki gerginliği biraz da olsa azalttı. En azından dudaklarında tebessüm oluşturmuştu.

"İnsan sadece sevdiğinin yanında olur," dedi Ceyda. "Sadece sevdiğine katlanır." Ardından eli, ön koltukta oturan Demir'in omzuna gitti. Demir hafif bir gülümsemeyle elini omzuna götürerek, Ceyda'nın elini tuttu.

Öte yandan ben, onları göz ucuyla izlerken, içimdeki burukluğa engel olamıyordum. Şu anda ben de Defne'nin elini

tutmak, güvende olduğunu bilmesinin rahatlığıyla dizimde uyuyakalmasını istiyordum.

Aslan'ın bahsettiği eve yaklaşmak üzereydik ki, "Dur!" dedi Demir aniden. Hemen kenara çekip, ne söyleyeceğini merak ederek baktım suratına. Eve giden, sol taraftan uzanan sokağı değil de, tam karşımızdaki bir noktayı işaret etti.

Aşağı yukarı benim yaşlarımda bir çocuk, bir arabanın arka koltuğunu açıp elindeki poşetleri oraya bıraktıktan sonra, ön koltuğa geçip aracı çalıştırmıştı.

"Özkan bu," dedi Demir. Dişlerimi öfkeyle sıktığımı görünce, "Sakin ol," dedi. "Kendimizi belli etmeden onu takip etmek zorundayız."

Başımı tamam dercesine aşağı yukarı salladım. Özkan arabasını çalıştırdıktan birkaç saniye sonra, ben de aynısını yapıp peşinden ilerledim.

"Bu saatte nereye gidiyor olabilir dersiniz?" dedi Ceyda. Ardından kendi sorusunu yürüttüğü tahminle bir nevi yanıtladı. "Bir haltlar var bu çocukta."

Ne yaptığı umurumda değildi. Ben, işin sonunda Defne'yle ilgili herhangi bir bilgiye ulaşmak istiyordum.

Yaklaşık kırk dakika süren yolculuk boyunca, artık sabrım son raddeye gelmişti. Özkan nihayet bir gecekondunun önünde durduğunda, ben de birkaç yüz metre uzağında arabayı durdurdum.

"Ne yapıyor bu?" dedi İrem. O sırada Özkan, arka koltuktaki poşetleri almış eve ilerliyordu.

"Defne burada olabilir mi?" dedi Arda.

Kalbim deli gibi çarparken, bu ihtimalin gerçek olması için dua ediyordum. İçimden bir ses, bu sefer doğru yolda olduğumuzu söylüyordu. Neye göre böyle hissettiğimi tanımlayamıyordum fakat bu hissin önüne geçemiyordum.

Sanki o gecekondunun içinde, Defne ağlayarak kurtarılmayı bekliyordu.

Özkan, gecekonduya yaklaşıp kapısını çaldı. Kapıyı tanımadığım bir adam açtı. Endişeli görünüyordu. Özkan'ı karşısında gördüğüne sevinmiş gibiydi. Heyecanlı bir şekilde içeri geçmesi için ona yol açtı.

"Neler dönüyor burada?" diye mırıldandım. Anlamlandıramadığım olay dizileri, sürekli birbirini kovalıyordu.

Arabayı tekrar çalıştırıp, tam gecekondunun önünde durdurdum. Derin bir nefes alıp eve baktığımda, "Şimdi mi giriyoruz?" dedi Arda.

✹

Defne Çınar...

"Tek bir soru soracağım," dedim. "Neden?"

Mehmet, bunun üzerinde hiç düşünmemiş gibiydi. Bir elini çenesine götürüp yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarını kaşıdı. "Bilmem," dedi sonunda. "Sanırım gelecekteki karımın bir dersi hak ettiğini düşünüyordum."

Kalbim, öfkenin de tesiriyle deli gibi boğazımda çarpıyordu. Bu çocuğun birtakım sorunları olduğunu anlamak güç değildi fakat sanki karşımda sağlıklı bir insan varmış gibi konuşmayı sürdürdüm.

"Daha yakın bir zaman öncesine kadar Ceyda'ya âşık değil miydin sen?"

"Pek sayılmaz," diyerek hızla omuz silkti. O sırada küçük, siyah bir çantadan bir şeyler çıkarmaya çalıştığını gördüm. Çantada ne olduğunu merak ederken gözlerimi kısmıştım. Sonunda çantadan bir kamera çıkardı ve sağ tarafımda, biraz çaprazımdaki kamera sehpasına doğru ilerledi. O ana kadar, orada bir kamera sehpası olduğunu bile fark etmemiştim.

"Ne yapıyorsun?" dedim. O kamerayı oraya neden koyduğunu anlamıyor, mantıklı bir açıklama bulamıyordum.

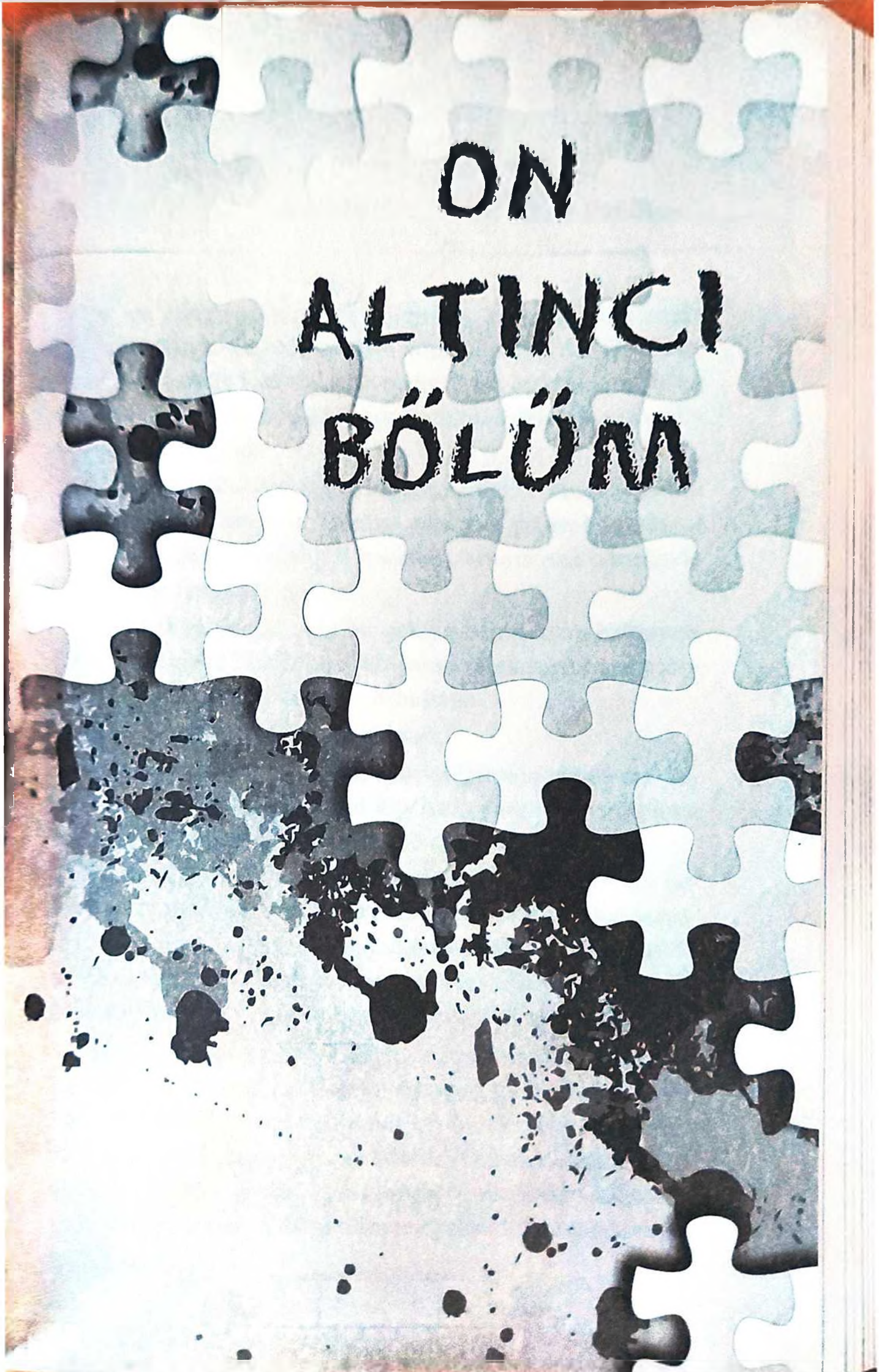
"Yıllar sonra bu görüntülere bakıp, şimdiki halimize güleceğiz," dedi çocuksu bir tavırla.

Derin bir nefes alıp, "Mehmet," dedim. "Ben seninle bir gelecek düşünmüyorum. Seni istemiyorum."

"Hayır hayır," dedi gülümsemesi yavaşça düşerken. "Bana kızgın ve kırgınsın sadece."

Ben tam aksini iddia edecektim ki, dışarıdan bir araba sesi duyuldu. Mehmet'e baktığımda gözleri fal taşı gibi açılmış, güz hatları gerilmişti. Kimin geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama Mehmet'in beklemediği birileri olduğu aşikârdı. Bakışları ciddiyetle yıkanırken dudaklarını oynattı.

"Sanırım beklenmedik bir misafirimiz var."

ON
ALTINCI
BÖLÜM

Mete Karahan...

Ben zile basıp kapıyı çaldığımda, Arda da evde başka bir kapı olup olmadığını kontrol ediyordu. Heyecandan avuç içlerim terliyordu. Kapı açılmadan birkaç saniye önce, Arda başka bir çıkışın olmadığından emin olarak yanımıza geldi.

Kapıyı yüzünü daha önce hiç görmediğim, otuzlu yaşlarda gösteren bir adam açtı. Yüzüne yansıyan şaşkınlığın temel nedeni, karşısında gördüğü insanları tanımaması olmalıydı.

"Defne nerede?" dedim.

Adam kaşları çatılmış bir şekilde suratımıza bakarken cevap veremedi. Sanki ona dünyanın merkezine nasıl gideceğimi sormuşum gibi bakıyordu bana.

"Merak etme, her şey düzelecek."

İçeriden bir adamın sesini duyduğumda dikkatim dağıldı. Karşımda duran adamı itip, hızla yanından geçtim ve sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

Evin eski duvarları, bir insanı soğuktan korumak için yeterince sağlam değildi. Öyle ki, duvarların dış yüzeyi parçalanmıştı. Yağan yağmur ve soğuklardan olsa gerek, tavanda rutubet oluşmuştu. Burada kim yaşıyordu bilmiyordum ama ciddi boyutlarda yaşam mücadelesi verdiği aşikârdı.

Koridorun sonundaki odaya doğru ilerledim. Işığı açık olan tek oda burasıydı. Kapıyı itip içeri girdiğimde salona ulaşmıştım. Odayı ısıtan sobanın yanındaki çekyatta bir çocuk yatıyordu. Başında oturan adamın Özkan olduğunu fark ettim. Çocuğun başında, ayaklarında ve ellerinde ıslak bezler vardı. Çıkan ateşinin düşürülmeye çalışıldığı anlaşılıyordu.

"Siz kimsiniz?"

Bakışlarım, sorunun sahibi olan kadına yöneldi. Ayakta durmuş, ellerini göğsünün altında birleştirmiş, endişe dolu bakışlar saçıyordu etrafına. Bedeni yirmi sekiz yirmi dokuz yaşlarında olduğunu söylüyordu fakat gözlerinde sakladığı kadın, yaklaşık elli yaşındaydı. Sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da yorulduğu ortadaydı.

"Özkan, Defne nerede?" dedi İrem. Sesinin kendinden emin çıkması için uğraşmıştı fakat şaşkına döndüğünü gizlemesi mümkün değildi. Zira hepimiz burada Defne'yi görmeye hazırlamıştık kendimizi.

"Defne mi?" dedi Özkan. Şaşkınlığı ve kafa karışıklığı samimiydi. Siyah saçları darmadağındı, kahverengi gözleri sanki uykudan zorla uyandırılmış gibi yorgundu. "Öyle birini tanımıyorum."

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp, onu yakalarından sertçe tuttum ve kaldırdım. Yanımızda duran kadının dudaklarından küçük bir çığlık dökülürken, Özkan'ın başında beklediği çocuk cılız bedenini kaldırmaya çalışıyordu. Bize kapıyı açan adam aramıza girmek istese de onu umursamadım.

"Bana yalan söyleme!" dedim. "Kız arkadaşım nerede?"

"Kardeşim, kendinde misin sen?" dedi Özkan yakalarındaki ellerimi tutup iterken. "Defne kim bilmiyorum." Ardından gözleri arkamdaki bir noktaya sabitlenince kaşları çatıldı. "Demir?"

Ben, bakışlarımı ondan ayırmadan birkaç adım geri çekilirken, yaşadığım hayal kırıklığının hüsranını yaşıyordum. Kafam iyice karışmış ve hissettiğim panik, öfkemi bastıracak kadar büyük boyutlara ulaşmıştı.

"Arkadaşımızı kaçırdığınızı, Mehmet'le iş birliği içinde olduğunu biliyoruz, Özkan." Demir'in tok sesi kulaklarımı doldurdu. "Boşuna yalan söyleme."

"Ne yalanı?" Sanki farklı dillerde konuşuyor gibiydik. "Kimseyi kaçırmadım ben."

"Sen değilsen kim o zaman?" dedi İrem. Ses tonundan kafayı yemek üzere olduğu anlaşılıyordu. Bu sorunun cevabını ben de merak ediyordum.

✹

Defne Çınar...

"Delirmiş gibilerdi, Mehmet," dedi adının Aslan olduğunu öğrendiğim çocuk. "Onların elinden zor kurtuldum."

Kalbim, göğüs kafesimi kırıp çıkmak ister gibi delicesine atıyordu. Gözlerim dolu dolu olurken, arkadaşlarımın yokluğumu fark ettiklerini ve beni bulmak için uğraştıklarını bilmek rahatlamama neden oluyordu.

"Hele o Mert midir nedir..." diye sözlerine devam etti Aslan. "Öldürecekti beni."

"Mete," diye düzelttim. İkisi birden bana sert bakışlar atarken, ben zafer kazanmış gibi gülümsüyordum. "Peşimdeler işte," dedim Mehmet'e. "Bırak beni, gideyim. Yoksa işin boyutu değişecek. Eğer şimdi beni bırakırsan, senden şikâyetçi olmayacağım."

Kaşlarını çatıp bir süre sessiz kaldı. Gözlerinden düşünceli olduğu belli oluyordu. Zaafını yakaladığımı düşünerek, "Yaptığının farkına var artık," dedim. "Oyun oynamıyorsun, bir insanı zorla alıkoyuyorsun. Bunun suçu çok ağırdır. Eğer şimdi beni bırakmazsan..."

"Hâlâ bir seçenek var," diyerek sözümü kesti Mehmet.

Sesindeki bu rahatlık ve kendine güvendiğini belli eden ton, beni dehşete düşürmüştü.

Ben aklındakinin ne olduğunu düşünürken, Mehmet telefonunu eline aldı.

✹

Mete Karahan...

"Demek Aslan," dedi Özkan düşünceli bir ses tonuyla.

İrem ve Ceyda iki kişilik koltukta otururken, Demir ise adını hâlâ öğrenmeye fırsatımın olmadığı kadının getirdiği

sandalyede oturuyordu. Diğer boş yerlere de evine misafir olduğumuz karı koca oturunca, Arda ile ayakta durmak zorunda kalmıştık.

Özkan hâlâ çocuğun başında oturuyor, ısınan bezleri tekrar ıslatıyordu. Çocuk, içinde bulunduğu durumdan fazlasıyla şikâyetçiydi fakat sesini çıkarmıyordu. Biz bütün olayı anlatırken öylece durmuş, şahit olmaması gereken kötülükleri dinlemişti.

Özkan, bir şey söyleyecekmiş de karar veremiyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bu hali, kaşlarımı çatmama neden oldu. "Aklındaki nedir?" dedim.

"Mehmet ve Aslan'ın nasıl tanıştığını biliyor musunuz?" diye sordu Özkan. Ardından, cevap vermemizi beklemeden sorusunu yanıtladı. "İki sene boyunca aynı merkezde tedavi gördüler."

Kaşlarım çatılırken, kendimi hiç bu kadar aptal hissettiğimi hatırlamıyordum. İşin içinde en başından beri Aslan vardı ve biz aptal gibi onun masum görünüşüne inanmıştık.

Hızla kapıya yönelmiştim ki, "Boşuna gitme," dedi Özkan. "Siz buraya gelene kadar çoktan tüymüştür."

Derin ve öfke dolu bir nefes aldım. Soluduğum oksijen değil de, zehirli havaydı sanki. Her geçen saniye biraz daha boğuluyordum.

"Polisi arayacağız o zaman," dedi Arda. Bakışlarımız birleştiğinde, itiraz etmemi beklediğini hissettim fakat beklediği olmayacaktı. Defne'nin hayatı her geçen saniye daha çok tehlikeye giriyordu ve ne yazık ki bunun nedeni bendim. Mehmet, hak ettiği cezadan bir raporla kurtulur muydu, ailesi onu yurt dışına mı kaçırırdı, bilmiyordum fakat bunlar artık benim için önemini kaybetmişti. Benim için tek önemli olan şey, Defne'nin sağ ve yanımda olmasıydı.

Ben tam ona bir cevap vermek üzereydim ki, cebimdeki telefon sessizliği yırtıp geçmek ister gibi çaldı. Kimin

aradığını görmek için elimi cebime götürüp telefonumu çıkardım. Özel numaranın aradığını görünce, aklım ihtimaller dizisine gidip dağıldı.

Telefonu açıp kulağıma götürdüğümde, "Alo?" dedim.

"Nasılsın, Mete?"

Karşıdan gelen ses oldukça rahattı. Sanki onunla yıllardır arkadaştık da, öylesine hal hatır sormak için aramıştı beni. Beynim bu sesi hemen diğer seslerden ayırdı. Ses kafamda canlandı, nefes aldı ve bir bedene büründü.

Arayan kişi, Mehmet'in ta kendisiydi.

"Sen," diyecek oldum fakat lafımın devamını getirmedim. Ortamdaki herkes şaşkın gözlerini bana çevirmişti. İrem dikkatli bakışlarla beni izlerken polisi aramayı ertelemiş görünüyordu.

✺

Defne Çınar...

"Doğru bildin," dedi Mehmet.

Hava ağırlaşıp, gerginliğin tesiri altına girdi fakat gerilen tek kişi sadece benmişim gibi görünüyordu.

"Nasılsın? Görüşmeyeli uzun zaman oldu, ha?"

Mete'nin öfkeyle çıkan sesi oldukça yüksekti. Nefretini kusuyor, bağırıyordu fakat söylediklerini birer kelime olarak anlayamıyordum.

"Sakin ol, kardeşim," dedi Mehmet. "Bak sana kimi vereceğim!" Ardından telefonu bana doğru yaklaştırdı. O sırada Mete'nin "Alo? Alo?" diyen sesini rahatlıkla duyabiliyordum fakat yine de sessizliğimi kordum. Zira Mehmet'in istediği gibi ağlayıp, merhamet dilenerek arkadaşlarıma ve Mete'ye acı çektirmeyecektim.

Sessizliğimi bozmadığımı gören Mehmet, "Konuşmayacak mısın?" dedi. Sinirli bakışlarımı gözlerine sabitleyip öylece baktım. "Pekâlâ," dedi ve garip bir gülümseme sundu. Ardından bir elini saçlarıma uzatıp sertçe çekti.

Dudaklarımdan bir inilti koparken, Mete'nin telefonda bağıran endişeli sesi kulaklarımda çınlıyordu. "Bırak!" dedim ellerinden kurtulmaya çalışırken. Fakat o tekrar saçlarımı çekip, beni yerime sabitledi.

O tüm bunları yaparken, dudaklarımdan acı dolu iniltilerin dökülmesine engel olamıyordum. Sonunda beni bıraktığında, telefonu yeniden kulağına götürdü. "Sanırım seninle konuşmak istemiyor," dedi Mehmet. "Dinle, eğer polise ya da herhangi bir yere gidersen, Defne'nin sesinden son duyduğun şey bu çığlıklar olur. Benden haber bekle."

Mehmet telefonu kapatmadan saniyeler önce, "Ben iyiyim!" diye bağırmayı başarabilmiştim. Ancak bunun ne kadarı Mete'ye ulaştı, bilmiyordum.

*

İrem Doğan...

Mete çığlıklar ve küfürlerle dolu telefon görüşmesini sonlandırdığında, gözleri dolu doluydu. Ne yapacağını bilmeyen, kaybolmuş bir çocuk gibi etrafa baktı bir süre. Onun bu halini gördükçe, endişem beni bile yutacak kadar büyüyordu.

"Ne oldu?" dedi Arda.

Mete bu soruya bir cevap veremedi. Aniden sanki dengesini kaybetmiş gibi tutunacak bir yer arayınca, Arda ayakta durması için ona yardımcı oldu. Demir hemen yerinden kalkıp, oturması için sandalyesini Mete'nin yanına getirdi.

Mete'yi böyle görmek, bir korku dalgasının beni kapıp sürüklemesine neden oluyordu. Yanına gidip diz çöktükten sonra, "Ne oldu, Mete?" diye sordum.

"Polisi arayamayız," dedi Mete. "Onu..." Gözünden düşen bir damla yaş, konuşmasını engelledi. Dirseklerini dizlerine yaslayıp başını önüne eğdi. Elleriyle saçlarını karıştırırken, aklındaki kelime öbeklerini birleştirip bir cümle oluşturmaya çalıştığını anlayabiliyordum. "Eğer polise gidersek onu öldürecek."

Bunu başını kaldırmadan söylemişti. Söylediği her bir kelime, ruhumda tonlarca ağırlık oluşturup beni eziyordu, hissediyordum.

Dizlerimin bağı çözülünce, kendimi geriye doğru attım. Ellerim şaşkınlıktan aralanan dudaklarımı kapatırken, kaybetme korkusunun oluşturduğu gözyaşları firar ediyordu gözlerimden. Panik, tam anlamıyla bizi tutsağı haline getirmişti. Önce Su ve Çağatay, şimdi de Defne... Ölüm, hiç bize bu kadar yakın olmamıştı. Sanki yaratıcı, her şeyin bir sonu olduğunu hatırlatmak istiyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Ceyda.

Bu sorunun cevabını hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Beni tekrar arayacağını söyledi. O zamana kadar bekleyeceğiz."

Mantığım, hayatımda hiç noksan olmamıştı. Fakat şimdi, hangi seçeneğin doğru, hangi seçeneğin yanlış olduğunu bilmiyordum. Karşıma hangi fikirle gelirlerse gelsinler, aptalca ve bir o kadar da zekice gelecekti sanki. Dünyanın en zeki insanından bahsediyor olsak bile, sevdiği insan söz konusu olduğunda aptalın teki olabiliyordu.

Aslan adındaki son şansımızı, avuçlarımızı açıp kendimiz bırakmıştık. Kendisini o kadar acındırmış ve yalanlar uydurmuştu ki, ondan şüphelenmek bir yana, masum bir insana eziyet ettiğimizi düşünüp kendimizi suçlamıştık.

Sessizlik bulutunun üzerimize çökmesine izin verirken öylece oturduk yerimizde. Aradan geçen yarım saatin sonunda, Demir "Buralarda bir eczane var mı?" diye sordu hâlâ hasta çocuğun yanında oturan Özkan'a. "Bir antibiyotik iyi gelir belki..."

"Her şeye antibiyotik kullanması doğru olmaz," dedi Ceyda. "Bakteriler antibiyotiğe bağışıklık kazanır ve çocuğun gerçekten antibiyotiğe ihtiyaç duyduğu zaman ilaç işe yaramaz." Demir, haklı olduğunu kabul ederek başını salladı.

"Ateşi oldukça düştü zaten," dedi Özkan. "Bir iki derece daha düşsün, rahat rahat uyuyabiliriz."

"Açık market bulabilir miyiz peki?" dedi Mete. Sesi son derece ruhsuz ve sanki uzak diyarlardaymış gibi geliyordu. İlk kez konuşmuştu.

"Evet," dedi ev sahibi. "Buradan birkaç dakika yürüme mesafesinde. Açık mı bir fikrim yok ama..."

Demir, "Kusura bakmayın," dedi adama. "Evinize bu saatte girdik. İsminiz neydi?"

"Ben Hasan," dedi adam. "Bu da eşim, Havva. Oğlumuzun adı ise Furkan."

Kısacık süren tanışma merasiminin ardından, yine dağılmak bilmeyen sessizlik bulutu bizi tesiri altına almıştı.

"Ben biraz çıkacağım," dedi Mete. Hepimiz ona bakarken, o çoktan ayaklanmıştı. Arda onun peşinden birkaç adım atmıştı ki, "Biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi. Ardından Arda'nın şüpheci ve ne yapacağı konusunda kararsız bakışlarını fark etmiş olmalı ki, "Merak etme," diye ekledi. "Sevgim, Defne'nin güvende olduğundan emin olmadan kendime bir şey yapacak kadar aciz değil."

Bunun üzerine Arda, başını onaylar gibi salladı ve attığı birkaç adımı geri geri geldi. "Bir şey olursa ararsın."

Mete bir şey söylemek yerine, başını sallayıp dışarı çıktı.

Mete çıktıktan sonra, aklımda yanan ani ampulle birlikte, "Ailesiyle konuşamaz mıyız?" dedim Ceyda'ya dönüp.

Ceyda başını olumsuz anlamda sallayarak, "Ailesi şehir dışında diye biliyorum," dedi. "Üstelik telefon numaralarını da değiştirmişler. Sanırım ailemin onlara ulaşmasını istemiyorlar." Olaylı geçen düğün anılarında canlanmış olacak ki, hüzünle başını eğdi.

Ve şimdi geri kalan tek şey kocaman bir hiçlikti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Elif Kara...

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Sıla'yla birlikte Su'yun başında oturuyorduk. Su'yun babaannesinin rahatsızlığından dolayı, ailesinin Antalya'ya gittiğini biliyorduk. Yaşı ilerledikçe, rahatsızlığı daha sık nüksetmeye başlamıştı.

Onları arayıp durumu bildirmek ne yazık ki bana düşmüştü. Seslerindeki telaş, hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu sanki. Kızlarının ölümle nasıl burun buruna geldiğini öğrendiklerinde, hayata karşı derin bir öfke duymuşlardı.

Bulabildikleri en erken uçak yarın 13:00'da olduğu için, geceden otobüse bineceklerdi. Bir an önce burada olmak, kızlarının nefes aldığına şahit olmak istiyorlardı.

"Neden hâlâ bizimkilerden bir haber yok?" dedi Sıla.

Bu konu hakkında bir fikrim yoktu. İrem ve Mete'yi birkaç kez aramıştık fakat telefonlarımız cevapsız kalmıştı. Elimiz kolumuz bağlı oturmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu ve bu durum bizi deli ediyordu.

Hayat, değer verdiğimiz insanları bizden bir bir alıyordu ve biz köşemizde öylece bekliyorduk.

Bakışlarım Su'ya çevrildi. Sol kulağının başlangıç hizasından aşağı doğru uzanıp kulağının bitişiğindeki kemikte son bulan yara ve kaşındaki yarık dikilmişti. Bir gözü morarmıştı. Teni solgun, dudakları sanki yıllardır su içmemiş gibi kupkuruydu.

Sıla, Su'yu incelediğimi görünce, "Ne olacak şimdi?" diye mırıldandı. Ardından hüzünle başını öne eğdi. "Güzelliğine o kadar düşkündü ki, yüzündeki yara iziyle nasıl yaşayacak?"

"O kadar derin bir yara izi değil." Onu mu teselli ediyordum, yoksa kendimi mi? Bakışlarımı nefes almak dışında hareket etmeyen Su'ya çevirdim. Uyandığında ne kadar aksini iddia edecek olsa da, hâlâ çok güzeldi. "Eğer isterse saçıyla çok kolay kamufle edebilir."

"Kaza nasıl olmuş acaba?"

Omuzlarımı silkerken, "Bilmiyorum," diye cevapladım. "İfadelerini almak için uyanmalarını bekliyorlar. Uyanınca neler olduğunu öğreneceğiz."

Derin bir nefes aldı. Elimiz kolumuz bağlı bir şekilde burada beklemek delirmemize neden oluyordu fakat başka bir seçeneğimiz yoktu.

✺

Bora Kızılay...

Fatih'le birlikte hâlâ ilacın etkisinde olan Çağatay'ın başında bekliyorduk. Annesi ve babasına haber verdiğimizde endişeli bir şekilde telefonu kapatmışlar, ardından soluğu hastanede almışlardı. Arzu Abla, oğlunun başından bir an için bile ayrılmamıştı, tıpkı Göktürk Abi gibi.

"Su?"

Çağatay'ın gözlerini hafifçe aralaması ve zar zor da olsa mırıldanması, hepimizin bir anlığına kalbini durdurmaya yetmişti. Arzu Abla, oğlunun eline sımsıkı tutunurken, duruşumuz yaşadığımız heyecanla dikleşti.

"Ben hemen doktoru çağırıyorum," diyerek odadan çıktı Göktürk Abi.

Bir anda, bulunduğumuz odanın havası değişmişti sanki. Hissetmemek mümkün değildi.

"Su?"

Çağatay'ın tekrar mırıldandığını duyduğumda, koltuğun üstünde duran, içmek için aldığım ama varlığını unuttuğum su şişesini elime alıp yanına ilerledim.

Kapağını açıp ağzına birkaç damla damlattım ama başını çevirip, "Su?" diye inlemeye devam etti.

"Bora, o sudan bahsetmiyor," diye açıkladı Fatih. "Sevgilisi olan Su'dan bahsediyor."

Arzu Abla, kaşlarını kaldırmak dışında bir tepki vermedi. Daha sonra Su ile tanışmak isteyeceğini tahmin edebiliyordum.

"Vay be!" dedim gücenmiş gibi yaparak. "Biz kaç yıldır ayağını ağzımıza sokmasına rağmen bu adamla bağımızı koparmayalım, o gitsin sevgilisinin adını sayıklasın."

"Senin adını sayıklasa daha mı mutlu olacaksın?" dedi Fatih alayla.

Biraz düşünüp, "Haklısın," dedim. "Su'yu sayıklaması daha iyi."

Tam o sırada doktor ve hemşire eşliğinde Göktürk Abi içeri girdi. Hemşire, "Dışarı çıkar mısınız?" deyince hemen çıktık. Hiçbirimiz doktorun dikkatini dağıtmak istemiyorduk.

Arzu Abla, "Allah'ım, çok şükür!" diye mırıldanırken, Fatih'le birbirimize kısa bir bakış atıp kocaman sırıttık.

Bitmişti. Çağatay gözlerini açmıştı. Birkaç gün içinde, yaptığı tüm şerefsizliklerle birlikte yine aramıza dönecekti.

Hayat, insanın önüne büyük ya da küçük taşlar koyuyordu sürekli. Bazıları ayağımızın takılmasına ve sertçe düşmemize neden olsa da, var gücümüzle yeniden doğrulmayı bilmeliydik. Bu yolda şanslı olanlara, biri elini uzatabilirdi. Şanssız olanlar ise... Maalesef onlara yardımcı olacak kişi yine kendileriydi.

Biz, birbirimizden destek alıp tekrar ayağa kalmıştık.

Bu ilk düşüşümüz değildi.

Muhtemelen son da olmayacaktı.

Mete Karahan...

İnsan, ne kadar biçare hissedebilirse, işte o kadar hissediyordum bu duyguyu.

Telefonumun her çalışında, sanki Mehmet arıyormuş gibi heyecanlanıyor, bizimkilerin aradığını görünce sessizce arama sonlanana kadar bekliyordum. Zira onlara verecek iyi bir haberim yoktu. Defne'nin hayatının tehlikede olduğu gerçeğinin, dudaklarımın arasından kelimeler halinde dökülmesini istemiyordum.

İnsan, dikenli yollardan geçmeden gül bahçesine ulaşamazdı. Peki, biz daha ne kadar bu yolda yürüyecektik? Ne zaman gül bahçesine ulaştığımı düşünsem, dikenler batıyordu ellerime. Canımı acıtıyor, kanatıyordu. Ne zaman dudaklarımda bir tebessüm oluşsa, onu bir gözyaşı takip ediyordu. Bu ne zamana kadar böyle gidecekti? Birimiz ölene kadar mı?

Arabayı karanlık bir sokağa çekmiş, yoldan geçen insanları izliyordum. Sanki telefonumun sesini sonuna kadar açmamışım gibi, Mehmet'ten bir arama gelip gelmediğini kontrol ettim. Ona hiçbir şekilde ulaşamıyordum. Sosyal medyada adını aratmış, bilinmeyen numaralar servisini aramıştım fakat hakkında hiçbir şey çıkmamıştı. Sanki Mehmet diye biri hiç yaşamamıştı.

Bu hayattan hiçbir zaman çok şey beklemedim. Yaşadığım en dramatik olayları bile şakaya vurup, hissettiğim acıları kalbimin en karanlık bölgesinde, kimsenin bilmediği derin kuyulara fırlattım. Güldüm, güldürdüm.

Hayatımda ilk kez biri o derin kuyuyu buldu. Yanına kadar ilerledi, hatta eğilip dipte ne olduğuna bakacak kadar inceledi. Sonra bir gülümseme sundu bana. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, kuyuya attığım ne kadar derdim varsa denize akıttı. Hırçın dalgalar onları çok uzaklara götürdü.

Şimdi ise, o dalgalarla bizzat kendim boğuşuyordum.

İnsan, yanında uyumasını istediği kişinin, korkudan gözünü bile kırpamadığını bildiği halde nasıl rahatça nefes alır?

Gözümden sızan bir damla gözyaşı, çaresizliğimi hapsediyordu içinde. Fakat ne kadar gözyaşı akıtırsam akıtayım, olmayacaktı. İçimdeki bu melankoli dağılmayacaktı.

Yeryüzündeki cehennem olarak tanımlanan yerdeydim.

Defne, telefon kapanmadan hemen önce *iyi* olduğunu haykırmıştı. Oysa sadece birkaç saniye evvel acı dolu inildiler yükselmişti dudaklarından. Onu koruyamadığım için suçlu olduğumu yüzüme vurmak yerine, hâlâ beni düşünüp, rahatlamam için çabalamıştı.

Hep Defne'ye özenmiştim şu hayatta. Bunu ona hiç söylememiştim fakat durum buydu. Ne olursa olsun, her olayı başını dik tutarak karşılıyordu. Yaptığı hatalardan ders çıkarıyordu. Acılarıyla yüzleşebilecek kadar güçlüydü.

Bense, burada oturup onu yalnız bırakacak kadar zavallıydım. "Bir yolu olmalı," diyordum kendi kendime. Zira her zaman bir yol olduğuna inanırdım fakat bu kez bütün yollar bir yerden sonra kesiliyor, sonuca ulaşmıyordu.

Güçsüzlüğü fiziksel olarak algılar, kendimizi güçlü ilan ederdik. Oysa asıl güç, insanın sevdiklerini korumasından, kendisi ve diğer insanlar için hayata bir şeyler katmasından geçerdi.

Ve o an fark ettim ki, ben dünyadaki en güçsüz insandım.

✺

Sıla Yüksel...

Saatlerdir beklediğimiz telefon nihayet geldiğinde, yaşadığımız heyecanı somutlaştırabilseydik eğer, dünyayı kaplayacak kadar büyük olurdu.

"İrem?" dedim telefonu açıp kulağıma götürürken. "Sonunda aklınıza gelebildik! Buldunuz mu Defne'yi?"

İrem derin derin nefesler aldı bir süre. Sanki bir şeyleri söylemek istiyor ama doğru kelimeleri bulmakta güçlük

çekiyor gibiydi. Onun konuşmasını beklerken geçen her saniye, göğsümü bir şeylerin daha güçlü sıkıştırdığını hissediyordum. Ben beklerken, Elif de oldukça heyecanlıydı.

Sonunda, "Affedersiniz," diyerek lafa girdi. "Size haber vermemiz gerekiyordu."

"Ne oldu?" dedim sabırsız bir çocuk gibi. "Anlatsana."

"Mehmet," dedi. Ardından güçlü, derin bir nefes daha aldı. "Defne'yi kaçırdı."

Dudaklarımdan hayret ve korku dolu bir inilti yükselirken, bir elimle ağzımı kapattım.

"Polise gittiniz mi?"

Elif, bu sorum üzerine, bir şeylerin yolundan oldukça saptığını anlamıştı. "Ne polisi?" diyordu alçak bir ses tonuyla fakat şu anda ona cevap verebilecek fırsatım yoktu.

"Hayır," dedi İrem. "Eğer polise gidersek, Defne'ye zarar vereceğini söyledi."

Panik bütün bedenimi sararken, "Şu anda farklı bir şey yapmayacağından nasıl bu kadar eminsiniz?' dedim. "Mevzu bahis olan, Defne'nin hayatı. Siz bir ruh hastasının sözüne nasıl güvenirsiniz?"

Elif, dudağımdan dökülen her bir kelimeyle daha çok sabırsızlanıyor, neler olduğunu öğrenmek için deliriyordu.

"Sıla," dedi İrem. Ani çıkışım onu şaşırtmamış gibiydi. "Soğukkanlı olmalıyız. Senin de dediğin gibi, mevzu bahis olan arkadaşımızın hayatı. Mehmet'in, polisleri görünce nasıl bir tepki vereceğini bilmiyoruz."

Mantık bedenimi tamamen terk ederken gözlerimi kapattım. Ne düşüneceğimi, neyin doğru olduğunu bilmiyordum.

"Su ve Çağatay nasıl?"

"Uyuyorlar," dedim. "Doktor sadece önlem amaçlı burada tuttuklarını söyledi. Yarın çıkacaklar. Bir değişiklik olduğunda ben seni ararım."

"Tamam," dedi İrem.

"İrem?" dedim telefonu kapatmadan önce. "Bu işi bizim halletmeye çalışmamız doğru bir seçenek mi sence?"

Birkaç saniye düşündü. Tekrar konuşmaya başladığında ise, sesi sanki otuz yıl yaşlanmış gibiydi. "Bilmiyorum, Sıla. Sadece doğru olmasını umuyorum."

Başka söylenecek söz yoktu. Olsa bile, kelimelerin anlamını yitirdiği bir zaman dilimine hapsolmuştuk.

Telefonu kapattıktan sonra, açıklama bekleyen Elif'e döndüm. "Mehmet, Defne'yi kaçırmış," dedim tek seferde. Gözlerindeki meraklı ifade yerini şok ve endişeye bırakırken dudakları aralandı. Bir şeyler söylemek istiyor fakat konuşamıyor gibiydi. Sanki bu konu üzerindeki ciddiyetimi sorguluyordu. Şaka yaptığımı ve Defne'nin birazdan burada olacağını söylememi istediğini biliyordum fakat ne yazık ki bu cümleyi duyamayacaktı.

Gözleri dolu dolu olurken, sessizliğini bozmamıştı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama sanki görünmeyen bir el, konuşmaması için dudaklarını örtüyordu.

Elif, duygularını içine atan, her şeyi kendi ütopyasında yaşayan bir kızdı. Şu anda kendisini ifade edemiyor oluşunun temel nedenlerinden birisi de buydu belki.

"Kızlar!" Fatih birden kapıyı açıp içeri dalmıştı. Kocaman bir gülümsemeyle gelmişti yanımıza fakat yüzümüzün halini görünce, gülümsemesi susuz kalan bir çiçek gibi yavaşça solmuştu. "Sorun ne?"

"Defne," dedi Elif. "Kaçırılmış."

Fatih, sanki duyduklarının gerçek olup olmadığını sorgular gibi, şüpheyle baktı birkaç saniye. Sanki doğru anladığından emin olamıyormuş gibiydi.

"Siz ciddi misiniz?"

Başımızı onaylarcasına salladığımızda, eli hemen telefona gitti. Ekranda birkaç noktaya dokunduktan sonra, telefonu kulağına götürdü. Sabırsız bir şekilde bir müddet bekledi.

"Kimi arıyorsun?" dedi Elif.

"Mete'yi," diye yanıtladı Fatih. Fakat bir cevap gelmeyince, telefonu kapatmak zorunda kaldı. "Polis ne diyor peki?"

"Bir şey demiyor," dedim. "Çünkü polise haber vermemişler."

Fatih hayatının şokunu ikinci kez yaşıyormuş gibi baktı suratımıza. "Nasıl haber vermemişler?"

"Mehmet, Defne'nin hayatıyla tehdit ediyor," dedim.

Fatih başını ellerinin arasına alıp saçlarını karıştırırken, kafası oldukça dolu gözüküyordu. "Böyle olmaz," dedi. "Elimiz kolumuz bağlı oturamayız."

"Bir şey yapma," dedi Elif. "Ani bir kararla kızın hayatını tehlikeye atamayız."

"Kızın hayatı şu an zaten tehlikede!" dedi Fatih. Fakat yine de polisi aramıyordu. Onun da aklının karışık olduğu belliydi.

İzlediğim filmlerdeki, eleştirdiğim ve aptal olarak tanımladığım insanlara dönmüştüm. Ana karakterin başına bir şey geldiğinde, neden polise gitmediğini hep sual ederdim kendime. Oysa şimdi anlıyordum. İnsan, sevdiği birisinin başına bir şey gelene kadar mantıklı kalabilirdi.

"İrem ne yapacağını bilir," dedi Elif. Bu konuda ona güvenimiz sonsuzdu fakat endişelenmemek elimizde değildi.

"Beklemek sanırım daha iyi olacak," diyerek ona katıldım. Ne kadar bir şeyler yapmayı tercih etsem de, beklemek en iyisi olabilirdi. Zaman gösterecekti.

"Sen ne diyecektin?" dedi Elif.

"Çağatay uyandı," diye yanıtladı Fatih.

Derin bir nefes alıp verdim. En azından Çağatay gözünü açmıştı. En azından birileri iyiydi.

"Belki Su da yakın bir zamanda uyanır," dedi Elif.

Omuzlarımı silktim. Ben de tam olarak böyle olmasını umuyordum. Su'yun gözlerini açmasını, Defne'nin yanımıza gelmesini ve okulumuza devam etmemizi diliyordum.

✹

Mete Karahan...

Yaptığım birkaç torba alışverişle birlikte eve geri dönüyordum. Saat epey ilerlediği için açık market bulmakta zorlanmış, bulduğum markette de pek bir ürün satılmadığından dolayı yeterince alışveriş yapamamıştım.

Çocuk için birkaç meyve, çikolata ve ona iyi geleceğini tahmin ettiğim bitki çaylarından almıştım. Anladığım kadarıyla, Özkan maddi sıkıntılar çeken bu aileye bir çeşit yardımda bulunuyordu. "Özkan olmasa işimiz yaş," demişti ev sahibi adam. "Allah ondan razı olsun."

Sonunda evin önüne geldiğimde, bir süre arabada bekledim. Öylece durup boşluğu izledim. İnsan, karanlıkta rengârenk çizimler görebiliyordu fakat şimdi karşıma gökkuşağı çıkarsalar, içindeki siyahı bulacaktım.

Arabadan poşetleri almadan indim. Kapıyı çaldığımda, bu sefer adamın eşi açtı. İçeri girmem için birkaç adım geri çekildi. Tam yanından geçip gidecektim ki, bir şey beni durdurdu. "Sergilediğim davranış için özür dilerim," dedim kadına dönüp. "Evinize böyle girmeye hakkım yoktu."

"Ben de genç oldum," dedi kadın. "Ben de âşık oldum, anlarım."

Başımı minnetle sallarken, insanların huzurunu bozduğum için pişmanlık hissettim. Fakat Defne'yle ilgili en ufak bir şüphe bile, ortalığı ayağa kaldırmam için yeterli bir nedendi.

İçeri girdiğimde, Özkan ve çocuğun gülüştüğünü gördüm. Çocuğun ateşi düşmüşe benziyordu. Enerjisi yerine gelmiş gibiydi. Hastalığın getirdiği yorgunluk hâlâ yüzünden okunuyor olsa da, artık gözlerinde bir parıltı vardı.

"Çıkalım mı artık?" dedim beni görür görmez duruşunu değiştiren Arda'ya. Başını onaylar gibi salladı. Gitme vaktimiz gelmişti.

Bütün aileyle tek tek tokalaşırken, hepimiz yaşanan yanlış anlaşılmadan dolayı özür diliyorduk. Tam dışarı çıkarken, "Özkan," dedim. "Sen de bir saniye gelir misin?"

Özkan onu çağırmama anlam veremese de, itiraz etmeden salladı başını. Biz kapıya doğru ilerlerken, cılız bir ses "Abi!" diye seslendi. Sesin geldiği yöne baktığımda, hasta çocuğun doğrulduğunu gördüm. "Defne Abla'nın sana geri gelmesi için dua edeceğim. Allah benim dualarımı kabul ediyor." Bir süre ne diyeceğimi bilemeden baktım suratına. Karşımda, en saf haliyle duran bu çocuk, gözlerimin dolmasına neden olmuştu. "Siz çok mutlu olacaksınız, merak etme."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirirken, "Teşekkürler," dedim. "Eğer vaktimiz olursa, seninle daha çok zaman geçirmeyi isterim."

Çocuk sanki bu soruyu bekliyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. Ona bir gülümseme daha sunduktan sonra dışarı çıktım. Ben çıkarken arkamdan el sallıyordu.

Hayatın, küçük bir çocuğun gözünden bakıldığı gibi olmasını isterdim.

Arabanın arka kapısını açıp poşetleri aldım ve Özkan'a uzattım. Özkan elimdekilerin ne olduğuna anlam veremediğinden, "Çocuk için," diyerek açıklama yaptım. "Benim vermem doğru olmaz. Sen, kendin aldığını söyle. Mahcup hissetmesinler."

Özkan başını onaylar gibi sallayarak poşetleri aldı ve "Arkadaşlarında numaram var," dedi. "Yardıma ihtiyacınız olursa ben buradayım."

"Aslan hakkında bildiğin herhangi bir şey yok mu?" dedim. "Sonuçta onunla tedavi gördüğünü bilecek kadar yakınsın."

"Anlamıyorum," dedi Ceyda. "Ailem neden beni böyle bir insanla evlendirmek istedi?"

"Muhtemelen bilmiyorlardır," diyerek yanıtladı Özkan. "Ben de tesadüf eseri, ikisi konuşurken kulak misafiri olarak öğrendim zaten." Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Keşke bir şeyler bilseydim. Birazdan evime gideceğim. Yarın ilk iş, ortalarda dolaşıp ikisi hakkında bir şey bilen var mı yok mu bakacağım. Duruma göre size olumlu ya da olumsuz dönüş yaparım."

"Ben de geleceğim," dedim. "Birileri bir şeyler yaparken oturamam."

"Olur. Gelmeden yarım saat önce haber verirsin. Dediğim gibi, numaram arkadaşlarında var."

Başımı olumlu anlamda salladıktan sonra, tokalaşmak için elimi uzattım. Birbirine yabancı iki insan için oldukça değişik bir tanışmaydı.

Özkan eve doğru ilerlerken, biz de arabaya bindik.

"Bu arada," dedi yanıma oturan Arda. "Çağatay gözlerini açmış. Yakında Su'yun da uyanacağını tahmin ediyorlar."

Bu, içime bir miktar su serpmişti fakat orası yine de yangın yeriydi.

Rahat bir nefes aldım. Arkadaşlarımın iyi olması, bugünün bana kattığı tek iyi şeydi.

✹

Elif Kara...

Hastaneden bıkmıştım. Sadece bir gecedir buradaydık ama sanki yıllardır buraya hapsedilmiş gibi hissediyordum.

Sürekli sevdiklerimi kaybetme düşüncesinden yorulmuştum. Onlara bir şey olacağı korkusuyla yaşamaktan yorulmuştum. Mutlu olamamaktan yorulmuştum.

Ne zaman *Tamam, artık bundan kötüsü olamaz!* desem, daha büyük olay geliyordu başıma. Daha büyük bir hayal kırıklığı, daha büyük bir korku, daha büyük bir üzüntü yaşıyordum.

Benimki, uzun süre bir uçurumdan düşüp sertçe yere çakılmak, ardından üstüne düştüğüm zeminin parçalanması ve tekrar düşmeye başlamak gibiydi.

Ne zaman dibe battığımı zannetsem, daha büyük bir dip olduğunu görüyordum.

Ben bu düşüncelerle boğuşurken, Su derin ve dikkat çeken bir nefes aldıktan sonra gözlerini araladı hafifçe. Bakışlarından hiçbir şey anlamadığını görüyordum. Belki de şu an neden burada olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Belki nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Onun gözlerini açışıyla birlikte, Sıla sevinç dolu bir kahkaha attı. Birkaç adımda yanına gidip, "Su," dedim. "Sakin ol. Çağatay'la kaza yaptınız. Şu an hastanedesin. Çağatay'ın durumu iyi, merak etme."

Su bir süre daha boş boş baktı bize. Söylediklerimi tartıp, zihnindeki yapbozun eksik parçalarını tamamlıyor ama hangi parçanın nereye ait olduğunu bulamıyor gibi bir ifade belirdi yüzünde. Sonunda her şey yerli yerine oturmuş olmalıydı ki, gözlerini kocaman açarak "Çağatay?" dedi. "O nasıl, iyi mi?" diye sordu sanki cevabını vermemişim gibi.

"İyi," dedim hemen.

"Bakın yalan söylemiyorsunuz, değil mi?"

"Çoktan gözlerini açmış, seni sayıklamış," dedi Sıla. "Merak etme, çok iyi. Ben doktor çağırmaya gidiyorum." Sözlerini bitirir bitirmez, neredeyse koşarak çıktı odadan.

"İyi misin?" dedim. Verilen ağrı kesicinin etkisi olsa gerek, gözlerinde hâlâ yorgunluk vardı.

Bir elini kulağının yanına, yara izine götürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yorgun ellerinin parmak uçları gazlı beze dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

"Çok mu kötü?"

Ona karşı dürüst olmakla, pembe yalanlar uydurmak arasında kalmıştım fakat dürüst olmam gerektiğini düşünüyordum.

"Su," dedim ellerini tutarak. "Sağ çıktığına şükretmen gereken bir kaza atlattın. Bu kazada bazı yaralar aldın doğal olarak ama merak etme, hepsi geçecek. Sadece sana zaman lazım." Su, söylediklerimi tek bir mimiğini dahi kıpırdatmadan dinlemişti. "Ama yüzünde maalesef iz kalacak. Kendisini belli eden bir iz değil, bu yüzden korkmanı gerektirecek bir şey yok. Seni rahatsız bile etmez ama ederse, saçlarınla çok kolay gizleyebilirsin. Dediğim gibi, şu an nefes aldığına şükretmelisin."

"Bana tam olarak ne oldu?" dedi. Sessizliği huzursuz ediyordu.

"İç kanama geçirdin," dedim. "Ameliyata almak zorunda kaldılar."

Tam o sırada içeri doktor girdi. Sanki kızı uyanmış gibi kocaman bir gülümsemeyle karşıladı bizi. "Uyanmanıza sevindim, Su Hanım."

O konuşurken, ben çoktan ayaklanmış, odadan dışarı çıkıyordum.

Kapıyı kapatırken, etrafa üç yaşındaki bir çocuk kadar masum bakışlar atan Su'ya baktım. Ne kadar yıkıldığını görebilmek için dâhi olmaya lüzum yoktu. Fakat biz burada, elinden tutmak için yanında olacaktık.

Tek isteğim, en kısa zamanda Defne'nin de aramıza katılmasıydı.

✺

Arda Akkaya...

Demir ve Ceyda'yı evlerine bırakıp, yardımları için teşekkür ettikten sonra, hastaneye doğru sürdüm arabayı. Mete yorgun olduğunu, arka koltukta biraz kestirmek istediğini söylemişti fakat kulaklığından yükselen son ses metal

müzikte uyuması mümkün değildi. Öylece camdan dışarıya bakıp, ifadesiz bir yüzle gelen geçeni izliyordu. Uyumayacağını hepimiz biliyorduk.

Mete kulaklık taksa da, şarkıyı biz de duyabiliyorduk. Avenged Sevenfold'un *Welcome to the Family* adlı parçasını dinliyordu.

Hepimizin içimizde bir boşluk var

Hepimizin bulmaya çalıştığı cevaplar var

Ama sen bu savaşı kazanamazsın!

Şarkının sözleri, insanın kendisini sorgulamasına neden oluyordu, tıpkı Mete'nin şu anda yaptığı gibi.

Hodbinlikten doğan bir spekülasyon bilmecesinin ortasında bulmuştuk kendimizi. Bu bilmecenin oluşturduğu yalanlar, bizi acımasız gerçeklerle yüzleştirmişti. Pervasız ruhlarımız bizi ilk kez hiçliğin ortasına bırakmıştı.

Çıkış yolu arıyorduk fakat yaptığımız sanki çölde deniz aramak gibiydi.

Defne'nin kaçırılışı beni ne kadar derinden etkilese de, durumdan asıl etkilenen İrem ve Mete'ydi. İkisinin de bir şekilde kendilerini suçladıklarını biliyordum. Aynı şey benim başıma gelse, ben de kendimi suçlardım fakat bu olayda onların bir ihmalleri yoktu. Yine de masumiyetlerini kendilerine kabul ettiremeyeceklerdi.

✺

Sıla Yüksel...

Çağatay'ın gözlerini açışının mutlu haberi bizi sardıktan kısa bir süre sonra Su'yun da uyanması rahatlamamıza neden olmuştu. Bu haberi Kuzey erkeklerine vermek için Çağatay'ın odasına ilerliyordum.

Su ve Çağatay gözlerini açtığı için Allah'a şükran borçluydum fakat yine de tam anlamıyla mutu olamıyordum. Aklım sürekli Defne'ye gidiyor, şu anda neler yaptığını tahmin etmeye çalışıyordum.

Beynim, polise gitmemiz ve onlara olanları anlatmamızı söylerken, endişe duyan kalbim, mantığımın sesini bastırıyordu. Bir şeyleri yanlış yaptığımızı hissediyordum fakat içinde bulunduğumuz durumda doğru seçeneğin ne olduğunu bilmiyordum. Peki, öyle bir seçenek var mıydı?

Çağatay'ın odasının önüne geldiğimde, bağırış seslerini duyunca neye uğradığımı şaşırdım. İçeride her ne oluyorsa kavga ediyor gibiydiler.

O anki endişeyle daldım odaya.

Fatih, omuzlarından tutmuş, Çağatay'ın yataktan kalkmasını engellemeye çalışırken, annesi ve babası da onu sakinleştirmek için bir şeyler mırıldanıyorlardı. Bora ise, Fatih'in yanında, olayları sanki film izler gibi dehşet içinde izliyordu.

"Bırakın!"

"Bağırmayı kes!" dedi Fatih. "Yoksa birazdan doktor gelecek."

Çağatay'ın bu görüntüsü, panik duygusunu yeniden tatmama sebep oldu. Kapıyı arkamdan kapatıp, hızlı adımlarla yaklaştım yanına.

"Çağatay!" diye seslensem de duymadı. İçeridekiler, geldiğimi o an fark etmişlerdi. Şaşkın gözlerle kısa bir an bana baktıktan sonra, tekrar Çağatay'a döndüler.

"Çağatay, Su'dan haber var!" diye bağırdım bu kez. En zayıf noktasını söyleyerek, hareketlerinin yavaşça durulmasını sağlamıştım.

Hepsi durmuş, öylece bana bakıyordu.

"Ne oldu ona?" diye fısıldadı. Gözlerinde saf korkuyu görebiliyordum. Ona kötü bir haber getirdiğimi sanıyor olmalıydı.

"Sakinleş," dedim. "Su uyandı, gözlerini açtı."

Bunun üstüne gözlerini kapatıp derin bir nefes verirken başını arkaya yatırdı. Bakışlarını hafifçe bana çevirdiğinde,

gözlerinin yaşardığını görmek, neredeyse ağlamama sebep olacaktı.

"Doğru söylüyorsun, değil mi?"

"Doğru söylüyorum."

Gözlerini tekrar kapatıp, içinden şükreder gibi bir tebessüm sundu bize.

"Onu görmek istiyorum," dedi gözlerini açınca. "Lütfen, sadece beş dakika."

Bizim ne söyleyeceğimize aldırmadan doğrulmaya çalıştı. Fatih öne uzanıp ona engel olduğunda, amacını anlamamış gibi baktı Çağatay.

"Dur bakalım," dedi Fatih. "Önce kaza nasıl oldu, onu anlat. Ayrıca öyle aklının estiği gibi istediğin yere gidemezsin."

"Giderim, Fatih!" dedi Çağatay. Emir almayı sevmeyen bir tipti. Kendisine ne yapıp ne yapmayacağını söyleyenlere tahammülü yoktu, biliyordum. Ortam aniden gerilmişti. İki dostun arasındaki bu soğuk rüzgârı hissetmeyip, üşümemek mümkün değildi.

"Kusura bakma, Çağatay," dedi Fatih, onun sert çıkışını ve hiddetli bakışlarını umursamadan. "Bu yataktan kalkacağını sanmıyorum, en azından kendine gelene kadar."

"Çağatay," dedi babası. "Kaza tam olarak nasıl oldu? Sizin tarafınızdan hiç dinlemedik."

Babası, duruşundan ve soruş tarzından anladığım kadarıyla, muhtemelen olaya daha mantıksal açıdan bakıyordu. Çağatay'ın bir taksiyle çarpıştığını biliyorduk fakat haklı olan tarafın kim olduğunu öğrenme fırsatımız olmamıştı. Eğer haksızsa, mahkeme işleriyle oldukça uğraşacaktı.

"Normal bir şekilde gidiyordum," diyerek başladı anlatmaya. "Sonra öndeki taksi birden durdu. O an yapmam gereken en mantıklı şeyi yaptım mecburen. Motorun iki frenini kilitleyip sol tarafa yatırdım. Gerisini çok net hatırlamıyorum.

Aklımda sadece sürüklenmem var. Bir de başımı sertçe vurduğumu hatırlıyorum."

Göktürk Abi, bir şeyler düşündüğünü belli eden bakışlar saçıyordu etrafına. Çağatay'ın anlattıkları kanımı dondurmuştu. Sanki çocukluk anısını bizimle paylaşır gibi rahat bir şekilde olayları anlatmasına karşılık, yaşadığı kazanın onda nasıl bir duygusal deprem yarattığını görmemek imkânsızdı.

"Su'yun yüzü!" dedim kaşlarımı çatarak. "Kafasında kask yok muydu? Yüzünde yara olması bizi şaşırttı."

"Vardı," dedi Çağatay. Sanki kendisini bir saçmalığın ortasında bulmuştu. "Kaskı doğru takamamış olmalı." Ardından derin bir nefes aldı ve "O iyi mi?" diye sordu. Sanki cevabımı biliyormuş fakat bu cevabı duymaktan korkuyormuş gibiydi.

"İyi," dedim. "Ama ne yazık ki yüzünde iz kalacak."

Çağatay anladığını gösterir gibi başını salladıktan sonra, "Şimdi kalkmam gerekiyor," dedi. Ardından tekrar doğrulmaya niyetlendi. Su'yun iyi olduğunu görene kadar vazgeçeceğini sanmıyordum.

Fatih tam ona engel olmak için tekrar öne atılacaktı ki, "Aynısı Elif'e olsaydı, ben seni durdurmazdım," dedi Çağatay.

Fatih bu sözün üzerine, birkaç saniye ne diyeceğini şaşırmış gibi baktı. Çağatay hedefi on ikiden vurmuşa benziyordu.

İkisi arasında sessizlik varlığını korurken, sanki kendi sözsüz dillerini konuşuyor gibiydiler. Sonunda bu sessiz kavgayı Çağatay kazanmış olacak ki, Fatih mağlubiyetin getirdiği buruklukla, canı sıkkın bir şekilde nefesini dışarı verip, "Pekâlâ," dedi. "İstediğin gibi olsun."

"Oğlum," dedi Arzu Abla. "Bak, yeni uyandın. Kendine biraz zaman ver, Allah aşkına."

"Anne, iyiyim ben. Siz burada bekleyin, biz hemen gidip döneceğiz."

"O kızı banka soygununda görmüştüm," dedi Arzu Abla. "O zaman bir şeyler olduğunu anlamıştım ama bir türlü tanışamadık. Onu ben de görmek istiyorum."

"Daha yeni uyanmış," dedi Çağatay. "Biraz zaman geçsin, tanıştırırım." Ardından Bora'nın yardımlarıyla ayaklandı. Bir eliyle yataktan destek alırken yüzünü ekşitti. Kazada pek fazla zarar görmemişti fakat sert darbeler alması kaçınılmazdı.

Su'yun odasına doğru ilerlerken, "Sıla, doğru söylüyorsun, değil mi?" dedi bir kez daha.

"Saçmalama Çağatay. Tamam, iğrenç bir insanım ama böyle bir konu hakkında yalan söyleyecek kadar değil."

"En azından kendini bilmen güzel."

Çağatay'ın verdiği cevaba gülmeden edemedim. Çağatay Er, geri dönmüştü. En azından bir şeyler yolundaydı.

"Mete ve Arda nerede?"

Ne söyleyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bakışlarımı bir şeyler bulması için Bora'ya çevirdiğimde, o da ne söyleyeceğini şaşırmış gibiydi.

"Küçük bir işleri vardı," dedi Bora. "Merak etme, yakında burada olurlar."

Çağatay durumu garipsese de bir şey söylemedi.

En azından durumu bilmelerini biraz erteleyebilir, kısa bir süre için bile olsa rahatlamalarını sağlayabilirdik. Fakat Su'yun odasına geldiğimizde, hiç beklemediğimiz ve korkudan dudağımda uçuk çıkartacağıma emin olduğum bir manzarayla karşılaştık.

✹

Çağatay Er...

Acı, vücudumun birkaç noktasında yeniden kendini belli etmeye başlamıştı. Buna rağmen Su'yu görmek istemiştim. Çünkü benim ağrı kesicim oydu.

Fakat şimdi böyle bir manzara görmek, canımın acımasına neden oldu.

Elif kapının önünde, içeriden hıçkırıkları duyulan Su'yu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir eliyle kapının kolunu sımsıkı kavramış, diğer eliyle kapıya yavaşça vuruyordu. "Su! Bak bir dinlesen, daha iyi olacak aslında."

Varlığımı fark edip bakışlarını bana çevirince, dudakları hafifçe aralandı. Beni burada görmeyi beklemediği her halinden anlaşılıyordu.

Onun yanından geçip, kapının koluna uzandım ama "Çağatay," diyerek beni durdurdu. "Kapıyı o açsın."

Elif, insan psikolojisinden anlıyordu fakat onun içeride ağlamasına göz yumacak tahammüle sahip değildim.

"Benim bekleyecek vaktim yok," dedikten sonra, kapıyı hafifçe araladım ve içeri girip kapattım.

Hıçkırık sesleri kulağımı doldurduğunda, içimin daha çok burkulduğunu hissettim. Bu kaza benim suçumdu ve benim hatalarımın bedelini Su ödüyordu. Ona zarar veriyordum.

Sadece sevdiğimi söyleyip, zarar vermekten başka bir şey yapmıyorsam, benimki sevgi sayılır mıydı?

Tüm dünyayı omuzlayan Atlas'ın bile, benim omzumda taşıdığımdan çok daha az yükü vardı.

İçeri girdiğimde beyaz örtüyü kafasına kadar çekmişti. Örtünün altındaki bedeni, şeklinden anladığım kadarıyla bana doğru dönüktü.

"Lütfen," diye içten bir dilekte bulunduğunu duydum. "Biraz zamanın durmasına ihtiyacım var, lütfen."

Yanına giderken, "Durmayacak," diye cevap verdim.

Sanki orada birinin olduğunu yeni fark ediyormuş gibi sesi birden kesildi. Yatağa oturduktan sonra bir elimi omzuna koydum. Vücudu, dokunduğum yeri taşa çeviriyormuşum gibi birden kaskatı kesildi.

"Bu yüzden, zaman iyi gelir diyenlerden nefret ediyorum. Zaman, ne olursa olsun durmaz ve acımasızca akıp gider. Acımasız olan şey, iyi gelir mi?"

Bana bir cevap vermek yerine, dudaklarından bir hıçkırık daha düşmesine izin verdi.

Bu zamana kadar saçma üzüntülerimi devlet meselesi haline getirir, yaşadığım eften püften sıkıntılara çözüm yolu bulamayınca, kendimi çaresiz olarak tanımlardım. Oysa insan, asıl sevdiği insana yardım edemiyorsa çaresiz oluyordu.

Su'yun gözlerinden daha fazla inci tanelerinin dökülmesini istemiyordum. Sevdiğim insanların ağlamasına dayanamıyordum. Benim ruhumdan bir şeyler koparıp, kendi gözlerinden akıtıyorlardı sanki.

Başına kadar örttüğü örtüyü biraz çekmeye çalıştım ama daha sıkı tutunup, "Hayır, Çağatay," dedi. "Lütfen, git."

"Gidemem," diye fısıldadım başımı onun başına yaklaştırıp. "Ben herkesten, her şeyden giderim belki ama senden gidemem. Yani bana katlanmak zorundasın. Bu fikri ister sev, ister sevme."

Bir şey söylemesini bekledim ama nefesini tüm gücü tükenmiş gibi verince konuşmaya devam ettim. "Sana nasıl çıkma teklifi ettiğimi hatırlıyorsun, değil mi? Zorla teklifimi kabul ettirmiştim. O zaman 'git' dediğinde gitmeyeceğimi bilmen gerekiyordu."

"Çağatay, çok çirkinim."

Ses tonu o kadar garipti ki, kullanabileceğim bütün kelimeleri boğazıma dizmişti. Kelime hazinemin geniş olduğunu zannediyordum ama o an dudaklarımdan bir hece bile çıkmıyordu.

Bir şey söylemeden önce biraz düşündüm. O kadar kırılmaya müsaitti ki. Söyleyeceğim en ufak bir söz, onu ince bir dal gibi kırabilirdi.

"Peter Pan, güzelliği için mi Wendy'ye âşık oldu?"

"Ne?"

"Peter Pan, Wendy'yi masallarıyla tanıdı. Onun kendi küçük dünyasındaki gerçeklik dolu sihri gördü, o dünyanın bir parçası olmak istedi. Sonra onunla bulutlara kadar yükseldi, perilerin cılız ışıklarıyla aydınlatmaya çalıştığı karanlıkta dans etti."

Sözlerime devam etmeden önce, derin bir nefes aldım ve kendime düşünmek için birkaç saniye zaman verdim.

"Ben, senin güzelliğin için yanında olmadım, Su," dedim. Söylediklerimin ona samimi gelmesini diliyordum. Hayatımda ilk kez bir insanla konuşmadan önce defalarca düşünüyordum. "Ben, senin sihir dolu gerçekliğinde kaybolmak istiyorum. Gerçekliği ve sihri seçip yollarını ayıran Peter ve Wendy'nin yapamadığını yapıp, gerçekliği sihirde yaşatalım. Görmüyorsun, anlamıyorsun, değil mi? Sonra da aptal dediğimde kızıyorsun. Sen, kalbimin beynimle, kedinin fareyle oynadığı gibi oynamasına neden oluyorsun. Bendeki etkini, sana verdiğim değeri görmemekte niye bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çağatay," diye mırıldandı. Gözlerinden yaşların süzüldüğünü duyabiliyordum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum, aptal sarışın."

Birkaç dakika boyunca, iç çekişlerini ve ara ara gelen hıçkırık seslerini dinledim. O, sustuğu her saniye mideme bir yumruk daha indiriyor gibiydi ama farkında bile değildi. Canımı sıkan şey, benden hesap sormayışıydı biraz da. Bana bağırıp çağırmasını istiyordum. Bağırıp çağırırsa, özür dileyebilir ve kendimi affettirebilirdim belki. Ama Su, sanki sessiz kalmaya yemin etmiş gibi bu konunun lafını bile etmiyordu. Bu da, kendimi Pasifik'te boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

Sonunda yavaş yavaş üstündeki örtüyü çekmeye başladım. Bana engel olmayışı rahat bir nefes vermeme neden oldu.

Örtüyü tamamen çektiğimde, gözlerini sımsıkı yummuş, çirkin olduğunu düşündüğü yüzünden kaçmak ister gibi yumruklarını sıkmıştı. Sol kulağının aşağısına kadar yapıştırılmış gazlı bez, sağ gözündeki morluk ve kaşındaki dikiş izi yüzünden çirkin olduğunu düşünüyor, gözyaşı döküyordu.

"Hâlâ buradayım, aptal sarışın," diye fısıldadım öne eğilip. Gözlerini hafifçe araladığında, orada rahatlamış bir ifadenin hâkim olduğunu gördüm. "Hâlâ benden kurtuluşun yok."

Canım ne kadar acısa da yok sayıp, Su'ya sımsıkı sarılmayı başardım. O da kollarını boynuma dolarken biraz zorlanmıştı.

"İyi misin?" diye sordum alnımı alnına yaslarken.

Başını olumlu anlamda salladı. "Peki, sen?"

Sorusuna aynı şekilde başımı sallayarak cevap verdim.

Aslında bu soruyu sormamız mantıksızdı, çünkü biz, birbirimizin yanında her zaman iyi olacaktık. Ne zaman yaralı olsak, birbirimize sarılacak ve çareyi birbirimizde arayacaktık. Yarayı açan kendimiz olsak bile, yine birbirimize sığınacaktık.

✺

Mete Karahan...

Hastaneye girdiğimizde, en yakın oda Çağatay'ınki olduğu için önce oraya doğru ilerledik. Saat epey ilerlemişti, öyle ki havanın aydınlanması an meselesiydi. Bedenim uyku için yalvarırken onu susturuyor, kulaklarımı tıkıyordum. Zira gözlerimi kapattığım an onun çaresiz yüzünün zihnimde hayat bulacağını biliyordum. Oysa ben, onun parlayan gözlerini, mutlulukla yukarı kıvrılan dudaklarını görmek istiyordum.

Çağatay'ın odasına girdiğimizde, Arzu Abla ve Göktürk Abi çıktı karşımıza. Onlarla selamlaşma fırsatımız olmamıştı. Sanki başka birisini bekliyorlarmış gibi heyecanla bize baktılar. Bense, odadaki boş yatağa çevirdim bakışlarımı.

Arda ile birlikte Çağatay'ın ailesiyle merhabalaştıktan sonra, İrem'le tanıştırdık onları. "Çağatay nerede?" diye sordum ardından.

"Sevgilisinin yanına gitti," dedi Göktürk Abi.

"Uyandı mı?" dedim gözlerimi açıp.

"Uyandılar," diyerek düzeltti Arzu Abla. Bu haber beni rahatlatmıştı, çünkü Çağatay'ı göremeyince, acil bir operasyon geçirmesi gerektiği ihtimalini düşünmüştüm birden. Dünyam o kadar karanlıktı ki, iyi bir haber almam mucizeden öte bir durum olmayacaktı sanki.

"Biz şu çocukları bir görelim," dedi Arda.

Oradan ayrılıp, Su'yun odasına yönlendirdik ruhsuz bedenlerimizi.

✺

Çağatay Er...

Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum. Sonunda bizimkiler yavaş yavaş içeri girmeye başladılar. Beklemekten ağaç olduklarıyla ilgili bir ton şikâyette bulunup duruyorlardı.

"Kardeşlerim, kusura bakın ama kapının arkasından rahat dinleyemiyoruz sizi," diyerek içeri girdi Bora. Ardından koltuğa oturup dikkatle bize baktı. "Şimdi devam eder misiniz?"

Su içten bir kahkaha atarak gülünce, üstümden tonlarca yük kalkmış gibi rahatlamış hissettim.

"Elif," dedi Su. "Aileme haber verildi mi?"

"Elbette," dedi Elif. "Fakat erkene uçak bulamadıkları için otobüsle gelecekler, hâlâ yoldalar."

Su, başını anladığını gösterir gibi salladı. Ardından etrafına kısa bir bakış atıp, "İrem ve Defne nerede?" diye sordu.

O sorana kadar, ikisinin ortalardan kaybolduğunu fark etmemiştim bile.

Elif bir şey söyleyip söylememe tereddüdüne düştü bir an. Bakışları Fatih'le kesişti. O an, ikisinin bir şeyleri gizlemeye

çalıştığını anladım. Belki diğer arkadaşlarımız da bir şey gizliyordu bizden.

"Sorun ne?" dedim.

Tam o sırada içeri Mete, İrem ve Arda girince, şaşkınlıkla bakışlarımızı o tarafa çevirdik. Gözlerinde öyle bir haber vardı ki, bize bir ölüm haberi getirmişlerdi sanki. Artık oksijen değil, kasvet soluyorduk.

✹

Mete Karahan...

Çağatay ve Su'yu öyle görmek, biraz olsun rahatlamamı sağladı. Hayat, bir yerden bize zarar verirken, diğer yandan açılan yaralarımızı onarıyordu.

İçeriye nasıl bir ifadeyle girdiğimiz hakkında bir fikrim yoktu fakat herkesin bize şüphe dolu bakışlar atmasına neden olmuştu.

"Mete?" dedi Su. "Siz iyi misiniz? Defne nerede?"

Cevabını bilmediğim bu soruyu duyunca, yerimde kaldım bir müddet. Su'ya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Gerçekler, dudaklarımdan dökülemeyecek kadar can acıtıcı ve ağırdı.

"Sizin haberiniz yok sanırım," diyerek dikkatleri üstüne çekti İrem. "Karanlık Ruh'u bulduk." Su bir an şaşkınlıkla doğrulmaya çalışırken, Çağatay ona yardımcı oldu. "Mehmet'miş," diyerek sözlerine devam etti İrem.

Çağatay dinlemeyi sürdürürken, Su soru soran bakışlar yolluyordu. Sanırım Mehmet'in kim olduğunu bile hatırlayamamıştı.

"Düğününü basmıştık," diye küçük bir hatırlatmada bulundum.

"Hatırladım," dedi. "O muymuş?"

Şaşkınlıkla sorduğu bu soruya, İrem başını sallayarak cevap verdi. "Üstelik bu kadar değil," diyerek devam etti. Ardından derin bir nefes aldı. "Ne yazık ki Mehmet, Defne'yi

kaçırdı ve polise gitmemiz durumunda, bizi Defne'nin hayatıyla tehdit ediyor. Elimiz kolumuz bağlı."

Su'yun gözlerinde derin bir acı peyda olurken, acısı bir hacme kavuştu ve gözyaşı olarak süzüldü yanaklarından. Sessizce dökülen gözyaşlarına ne bir hıçkırma, ne bir çığlık eşlik ediyordu. Sessiz, sakin...

"Arkadaşı ona haber uçurmasaydı..." diye söylendi Arda kendi kendine.

"Ne arkadaşı?" dedi Çağatay.

Arda, dudaklarından çıkan kelimeleri sesli söylediğini yeni fark etmiş gibi, bir süre ne diyeceğini bilemedi. Ardından, "Başta bu işi kendimiz halletmeye çalışıyorduk," dedi istemeye istemeye. "Bir çocuğa ulaştık fakat çocuk bizi oyuna getirdi."

"Onu elinizden mi kaçırdınız?" dedi Su. Diğerleri de ilk kez duydukları şeylerin şokunu yaşıyorlardı. "Sonra o da Mehmet'e gidip her şeyi anlattı, uyuyan yılanı uyandırdınız," diyerek olanlar hakkında tahminde bulundu.

"En başından polise neden gitmediniz?" dedi Çağatay. "İşin renginin aslında farklı olduğunu anladığınızda neden gitmediniz?"

Arda bir şey söyleyecekti ki, "Ben engel oldum," diyerek lafını böldüm. "Mehmet'in cezasını kendim vermek istedim."

Bunun üzerine Güney kızlarının öfkeli bakışlarına maruz kaldım bir müddet. Bizimkiler de yaptığım şeyin aptalca olduğunu düşünseler de, bana Güney kızlarının hissettiği kadar öfke duymuyorlardı.

Başımı Su'ya çevirdiğimde, yaşlı gözlerini bana doğrulttuğunu gördüm. Sonra, gözlerine bakmaya cesaretim olmadığına kanaat getirip çevirdim bakışlarımı. Bana asırlar gibi gelen birkaç sessiz saniyenin ardından, "Defne onu her zaman koruyacağına inanırdı," dedi. Bakmasam da bu sözleri

bana söylediğini biliyordum. "Ama sen ne yaptın? Onu yalnız bıraktın!"

"Su," dedi İrem. "Hiçbirimizin bir hatası yok, hepimiz sizin başınızda bekliyorduk."

"Senin kibrin yüzünden arkadaşımın hayatı tehlikede!" Su'dan yükselen ses, nefret kokuyordu. "Bütün olay sen ve egoların, değil mi?" diyerek nefretini kusmaya devam etti. "Sen sadece bir insanın sevgiline zarar vermesine tahammül edemedin. Çünkü senin hayatındaki hiçbir şeye kimse zarar veremez, değil mi Mete Karahan?"

"Su!" diyerek onu susturmaya çalıştı Çağatay.

"Bırak konuşsun," dedim.

"Eğer Defne'yi biraz önemseseydin, önceliğin Mehmet'e değil, Defne'ye ne olacağı olurdu!"

"Su," dedi İrem. "Defne'nin kaçırılmasında kimsenin bir hatası yok. Eğer birilerini suçlayacaksan, hepimizi suçla o zaman."

"Polisin aranmasına engel olup, arkadaşımın hayatını tehlikeye atan birisini suçlamayacağım da, kimi suçlayacağım, İrem?" diye bağırdı Su. Gözü karaydı ve eğer beni savunursa İrem'i de karşısına alacağa benziyordu.

"Hepimiz acı çekiyoruz," dedi Sıla. "Hepimiz haklı, hepimiz haksızız fakat mesele doğrular ve yanlışlar değil. Şu anda birbirimize tutunmalı, birlik olmalıyız."

"Defne'yi ne kadar sevdiğini biliyorum, Su," dedi Çağatay. "Mete aptalca davranmış olabilir fakat Defne'ye onun da ne kadar değer verdiğini biliyorsun. İşlerin bu raddeye gelmesini asla istemezdi."

"Bunu isteyip istememesi neyi değiştirir, Çağatay?" dedi Su. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu. "Şu anda birisi, arkadaşımın kesin olarak yaşadığını söyleyebilir mi bana? Ya da o pisliğin, arkadaşıma ölmeyi diletecek türden şeyler yapmayacağının bir garantisi var mı?"

Söylediği şey, hepimizin kanını dondurmuştu. Kalbim, bu karanlık düşünceyle deli gibi çarpıyordu. Şu anda Defne'nin başına neyin geldiğini bilmiyor, sadece dua edebiliyorduk.

Sevdiğim kız, ben onun dizimde uyuyacağı günlerin hayalini kurarken, ya ebedi uykuya daldıysa?

Hayır!

"Sen ne kadar aksini düşünürsen düşün," dedim. "Defne şu anda iyi ve inan bana, sağ salim aramıza gelecek."

"Nereden biliyorsun? Ya cesedini bile bulamazlarsa?"

Bir süre gözlerinin içine baktım. Söylemek istediğim her şey boğazımda düğümleniyor, orada bir yumru oluşturuyordu. Havadaki oksijenin birden çekildiğini hissettim. Nefes almaya ihtiyacım vardı.

Arkamda meraklı gözler bırakarak dışarı çıktığımda, yağmurun yağdığını gördüm. Sanki bulutlar bizim için hüzünlenmiş, gözyaşı döküyorlardı. Başımı yukarı kaldırdığımda, gök ortadan ikiye ayrılırcasına kükredi.

Çevremdeki insanlar sürekli oradan oraya koşuşturuyorlardı fakat ben, daha çok ıslanabilmek için bahçenin ortasına doğru ilerliyordum. Su'yun söylediği şey aklımdan çıkmıyor, zihnimin her köşesinde yankılanıyordu.

Anılarım, beni hayatımın en güzel dakikalarına götürdü o an.

"Baksana sen!"

Defne'nin sesi arkamdaki bir noktadan geliyordu. Bense bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, başını gökyüzüne çevirmiş öylece duruyordum. Yağmurun her bir damlası sanki bedenime günahlarımı temizlemek için dokunuyormuş gibi, öylece bekliyordum.

Onun sesini duyduğumda, kendimi sakinleştirmek adına gözlerimi kapattım. Onunla konuşmaya cesaretim yoktu. Eğer konuşursam, söylememem gereken şeyleri söyleyeceğimi biliyordum.

Duygularım, mantığımı kışkırtıyor, yapmamam gereken şeyleri yapmam için deli gibi ısrar ediyordu.

Duymamam gereken sesleri dinliyor, kararlarımı ona göre veriyordum.

Bana doğru hızla yaklaşan birkaç adımın sonunda, tekrar konuşmaya başladığında, sesin kaynağı tam karşımdaydı.

"Ne oluyor sana ya? Ne bu ani atarlar?"

Sonunda gözlerimi açtım ve onun gözlerine sabitlemek için başımı aşağı indirdim. Bakışlarındaki öfke, gözlerimiz buluşunca değişti. Sürekli kaçtığım an, sonunda yaşanmak için kapıma dayanmıştı. İnsan, duygularından ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, bir müddet sonra o duyguların önünde diz çökerdi.

Ve benim diz çökme zamanımdı.

"Anlamıyorsun, değil mi? Anlasan da anlamamış gibi yapıyorsun."

"Ne diyor..."

Lafını tamamlamasına izin vermeden, sağ elini alıp deli gibi çarpan kalbimin üzerine götürdüm.

"Bak," dedim. "Çok acıyor. Bu, fiziksel acıdan daha boktan bir acı ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Mete..."

"Kaçmaya çalışıyorum. Bu aptal histen kurtulmak istiyorum ama olmuyor! Bu şey sanki içten içe kemiriyor!"

Şimdi yağmur yine ıslatıyordu bedenimi. Ben yine bu yağmurun altında, yine Defne'yi düşünüyordum.

Bedenim, dizlerimin beni taşıyamayacağı kadar ağırdı artık. Yavaşça diz çöküp, soğuk ve ıslak taşla bedenimin buluşmasına izin verdim. Sanki bir labirentin ortasındaydım. Çıkış tam karşımdaydı fakat ben göremiyordum.

Aniden rüyam kendisini hatırlatmak ister gibi şiddetle düştü zihnime. Defne birden tepemde belirmişti bu rüyada.

'Uzansan elini tutacağım işte. Anlasana artık.'

Bu sözler, sanki gerçekten onun dudaklarından çıkmış gibi hissediyordum. O rüyayı, zihnimin bana basit bir oyunu olarak görmüyordum. Sanki takip etmem gereken bir işaret, dinlemem gereken bir nasihatti.

"Uzansam elimi tutar mısın, Defne?"

✺

"Defne," diye fısıldadım karanlığa doğru. "Sana ihtiyacım var."

Ellerim ıslak ve soğuk taşların üzerinde, yağmur beni ıslatırken öylece bekliyordum. Defne'den haber alamadığım her geçen saniye, hayatıyla ilgili olan endişem de o kadar artıyordu. Polise gitmeme konusunda hemfikir olsak da, doğru olan şeyin bu olduğunu düşünüyordum.

Telefonum, yağmurun sesini bastırarak çalarken titredim.

Elim hemen cebimdeki telefona gitti. Tanımadığım bir numara, görüntülü arama isteği yolluyordu bana. Ellerimi siper edip telefonu açmaya çalıştım fakat başarılı olamıyordum. Hastaneye doğru ilerledim telefonu açabilmek için. Defne'den bir haber alacağıma ilişkin düşüncenin varlığı bile, kalbimin heyecanla deli gibi çarpmasına neden oluyordu.

Sonunda hastaneye girdiğimde, aramayı kabul ettim ve Mehmet'in yüzüyle karşılaştım.

"Ben de tam kapatıyordum!"

"Defne nerede?" dedim hemen.

"Islandın mı sen?"

O konuşurken, ben ayaklarımı Su'yun odasına yönlendiriyordum. Defne'nin sağ olduğunu görmeleri gerekiyordu.

"Boş konuşmayı kes!"

"Her neyse, polise gidip gitmediğini merak ettiğim için aradım."

"Gitmedim, Allah'ın cezası! Ama Defne'yi göremezsem gideceğim."

"Pekâlâ," dedi Mehmet. Ardından telefonun arka kamerasını açtı.

Bana gösterdiği görüntüde, Defne bir kartonun üzerinde öylece yatıyordu. Üstünde bir battaniye vardı. Muhtemelen yeni yapılan, inşaat halindeki bir yerdeydiler. Kenardan gelen ateş çıtırtılarının sesi duyuluyordu.

"Ona ne yaptın?" dedim yerimde çivilenmiş gibi kalırken. Korku, kalbimin etrafını sarmış, nefes almamı engellemek ister gibi sıkıyordu orayı.

"Sadece uyuyor," diyerek rahatlattı Mehmet. "Sen pek uyumamış gibisin fakat bu kızın dünya umurunda değil."

"Onu uyandır!" dediğim esnada, hızlı bir şekilde Su'yun odasına daldım. Herkes meraklı gözlerini bana çevirmişti.

Su'yun yatağının başucuna ilerlerken, "Yabancılar görüyorum," diye yanıtladı Mehmet.

"Şerefsiz!" diye bağırdı Su. "Tüm bu olaylar bittiğinde, seni elime geçirirsem ne yapacağım, biliyor musun?"

"Su, kes sesini!" diye bağırdı Sıla. Ardından o da kafasını uzatıp Defne'yi izledi.

"Kural bir," dedi Mehmet. "Saygılı olacaksınız. Ve kural iki..." Kamerayı kendisine çevirdi. "Merhametim sayesinde Defne'yi görebildiğinizi unutmayın."

"Merhametmiş," dedim. "Sen sadece polise gitmememiz için Defne'nin sağlıklı olduğunu düşünmemizi istiyorsun."

Mehmet küçük bir tebessüm sunarken, "Evet," dedi. "Olabilir." Ardından Defne'ye doğru ilerledi. "Defne," diye seslendi fısıltıyla. Onu sarsmıyor, sert davranmıyordu. Aralarındaki diyalog, suçlu ve rehine arasında olamayacak kadar yumuşaktı, en azından Mehmet için.

Mehmet kamera değiştirmek yerine, telefonu ters çevirdi bu sefer. Defne uykusundan asla taviz vermiyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Neredeyse sabah olacaktı, gün ışıkları yarım saat içinde yeryüzünü ziyaret etmeye başlayacaktı.

Mehmet, Defne'nin kolundan hafifçe itince, Defne gözlerini yavaşça açtı. Mehmet'in tuttuğu telefon yerine, doğrudan ona bakıp, "Eğer bir daha bana dokunursan..." diye başladı sözlerine. Ardından bakışları telefona kaydı. Bizi ekranda görünce, hızla doğrulmaya çalıştı fakat bağlı olan elleri ona izin vermiyordu.

"Defne," dedim. "Sakin ol. Bir yolunu bulacağız." Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında, "Bir battaniye daha bulmaları gerekiyor," dedim. "Kartonun üzerinde yatamazsın, hasta olacaksın."

Defne ağlamaklı gözlerle bakarken bir karşılık vermedi.

"Hepimiz senin için buradayız, Defne!" dedi Su. "Merak etme, seni bulacağız!"

"Her zaman yanındayız, Defne!" diye bağırdı Bora.

"Güzelim, sakın korkma. Söz veriyorum, sağ salim kurtaracağım seni," dedim. Defne ile teknoloji yardımıyla olsa da konuşuyor olmak, benim için bir lütuf gibiydi.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirirken, "Ben sen miyim ki korkayım, aptal?" dedi. Benimle tekrar konuşuyor olması gözlerimin dolmasına neden oldu. "Sen korkma asıl. Beni yıldırmak için soğuk bir binadan fazlası gerekiyor."

"Bu kadar yeter," dedi Mehmet telefonu Defne'den uzaklaştırırken.

Mehmet telefonu kapatmadan hemen önce, "Seni seviyorum!" diye bağırmak için zamanım olmuştu.

Telefon kapandıktan sonra, bir boşluk sarıp sarmaladı içimizi. Ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk fakat düşüncelerimizin ortak olduğunu hissediyordum. Defne yaşıyordu ve hâlâ eski inatçılığına sahipti. Saldırganlığından bir şey kaybetmemişti. Başı hâlâ dikti.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verirken, İrem'in, "Şükürler olsun!" dediğini duydum. "Allah'ım, sana şükürler olsun!"

Dudaklarım kıvrılırken, içimden sessizce şükrettim ben de. Sevdiklerimizin nefes alıyor oluşu bile bizim için ne büyük lütuftu. Sanırım hayatımızdaki bazı şeylerin değerini anlamamız için, onları kaybetme aşamasına gelmemiz gerekiyordu.

✹

Defne Çınar...

Mete ve arkadaşlarımla karşılıklı olarak görüşmenin beni bu kadar mutlu edeceğini hiç düşünemezdim. Sanki onları yıllardır görmüyormuş gibi çok özlemiştim.

Görüşme bittiğinde, kafamda onların yüzlerini canlandırmaya devam ediyordum. Hepsi telefonun etrafında toplanıp, yanımda olduklarını haykırdıklarında, içinde bulunduğum duruma rağmen kendimi şanslı hissettim.

Eğer nefes alıyorsak, güzel günler için bir umut var demektir. İşte bu yüzden, insan ne kadar kötü durumda olursa olsun, sahip olduklarının değerini bilmeli ve gelecek olan güzel günler için çaba sarf etmelidir.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Nefes almanın büyük bir ödül olduğunun farkındaydım ve buradan kurtulmak için umudumu hâlâ yitirmemiştim.

Her gecenin bir sabahı vardı. Şu anda geceyi yaşamam, güneşin doğmayacağı anlamına gelmiyordu.

Mehmet, telefonu kapattıktan sonra, "Seviyormuş!" diye söylendi kendi kendine.

Arkadaşlarımı görmenin yaşattığı duygusallığın tesiriyle gözlerim dolmuştu.

"Daha ne kadar sürecek bu, Mehmet?"

Mehmet'in psikolojisinin ve akıl sağlığının yerinde olmadığını çözmem zor olmamıştı. Bana zarar vereceğini de sanmıyordum fakat yürüdüğümüz bu yolun sonunda bizi ne bekliyordu?

İçimden bir ses, bizi bekleyen şeyin ölümün ta kendisi olduğunu fısıldıyordu kulağıma.

"Mutlu olana kadar," dedi.

"Beni ailemden ve arkadaşlarımdan ayırıyorsun, nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Mete'ye mi yakın olmak istiyorsun?" diye hiddetle kükredi. Sesi, düğününü mahvettiğimiz zamanki gibi nefret doluydu.

"Hayır," dedim uysal bir kedi gibi. Onu güzellikle gitmeye ikna edemiyorsam, belki de güzel şeyler olacağına inandırabilirdim. "Sen harika bir insansın fakat ailemin onayını almadan evlenmemiz ne kadar doğru olur?"

Mehmet'in gözleri, beynindeki tereddüdü ayan beyan ortaya seriyordu. O düşünürken, kafa karışıklığını fırsat bilip ekledim. "Önce ailemle durumumuzu konuşuruz. Ardından Mete'den ayrılırım ve hayatımıza devam ederiz. "

Mehmet'i ikna etmeye çalışırken, onun böyle psikolojik sıkıntılar yaşamasına neyin sebep olduğunu merak ediyordum. Ne yaşamış olabilirdi? Onu bu denli delirme noktasına iten neydi?

Bana upuzun gelen birkaç saniyenin ardından, "Hayır!" diye bağırdı. "Sen de yalancısın!" Bulunduğumuz odadan çıkarken bağırmaya devam ediyordu. "Herkes gibi yalancısın!"

Birkaç dakika öylece boşluğa baktım. Aslan ve Mehmet başımda beklerken, buradan kaçmamın mümkün olacağını sanmıyordum. Öte yandan, ne tatlı dille, ne de tehditlerle onu ikna edebiliyordum.

Kurtarılmayı beklemek dışında başka bir çarem yoktu.

✺

Su Erdem...

Defne'yle konuştuktan kısa bir süre sonra, güneş ışıkları yeryüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Kimsenin gözüne uyku

girmiyordu. Muhtemelen arkadaşlarımdan hiçbiri uyumamıştı ve uyuyacaklarını da sanmıyordum.

Defne ortaya çıkana kadar gözümüze uyku girmeyecekti.

Çağatay, odasına gitmesi gerektiğini söylediğinde, diğer Kuzey erkekleri de sonra uğrayacaklarını söyleyerek onunla birlikte gitmişlerdi. İrem, Sıla ve Elif'le birlikte, sessizlik içinde oturuyorduk. Son birkaç saatte yaşadıklarımız, birçok insanın yaşadığı yıllık aksiyon seviyesiyle çarpışabilecek kadar hareketliydi.

"Birkaç saate ailen burada olur," dedi İrem sessizliği bölerek.

Başımı onaylar gibi salladım. Onlarla telefonda konuşmak istemiyordum, zira iyi olduğuma asla ikna olmayacaklardı ve ben, onları ikna etmek için uğraşamayacak kadar yorgundum. Bu yüzden İrem onları aramış, uyandığımı fakat tekrar uyuduğumu söylemişti.

"Gizem Hanım'a ne diyeceğiz?" dedi Sıla. "Sizin kaza geçirdiğinizden de haberi yok."

Gizem Hanım'ın burada olmamasının başka bir açıklaması olamazdı zaten.

"Öğlene doğru yokluğumuzu fark edecektir," dedim. "Her şeyi açıklayabiliriz fakat Defne'nin yokluğunu nasıl açıklayacağımız konusunda hiçbir fikrim yok."

"Annesinin rahatsızlandığını ve bu yüzden ani bir kararla yanına gitmek zorunda kaldığını söyleyebiliriz," diyerek fikrini sundu Elif.

İrem başını olumsuz anlamda salladı. "Annesi, uzun süre Defne'den haber alamayınca okulu arayacaktır," dedi. "O zaman Gizem Hanım, 'Sizinle değil miydi?' gibi bir cevap verecek ve dananın kuyruğu kopacak."

Sıla derin bir nefes alıp, "Yolumuz her yerden tıkalı," dedi.

Ona katılmamak elimde değildi. Bulduğumuz her çözüm, beraberinde daha büyük bir düğümü getiriyordu.

"Defne'nin annesini bir şekilde ekarte edebilirsek, Gizem Hanım'a bir yalan uydurabiliriz," dedi İrem.

"Nasıl olacak o?" dedi Elif.

Hepimiz bu soruyu cevaplaması için başımızı İrem'e çevirdik. İrem, kaşlarındaki o çatılmayla, derin düşüncelere daldığını haykırıyordu.

"Annesine bir mesaj yazalım," dedi İrem. "Defne adına bir mesaj olsun bu. Üç gün boyunca okulun kampı olduğunu ve telefonun çekmeyebileceğini söyleyelim."

"Kendi telefonundan yazmamasını nasıl açıklayacağız?"

"Telefonunu suya düşürdüğünü ve tamire gönderdiğini söyleriz."

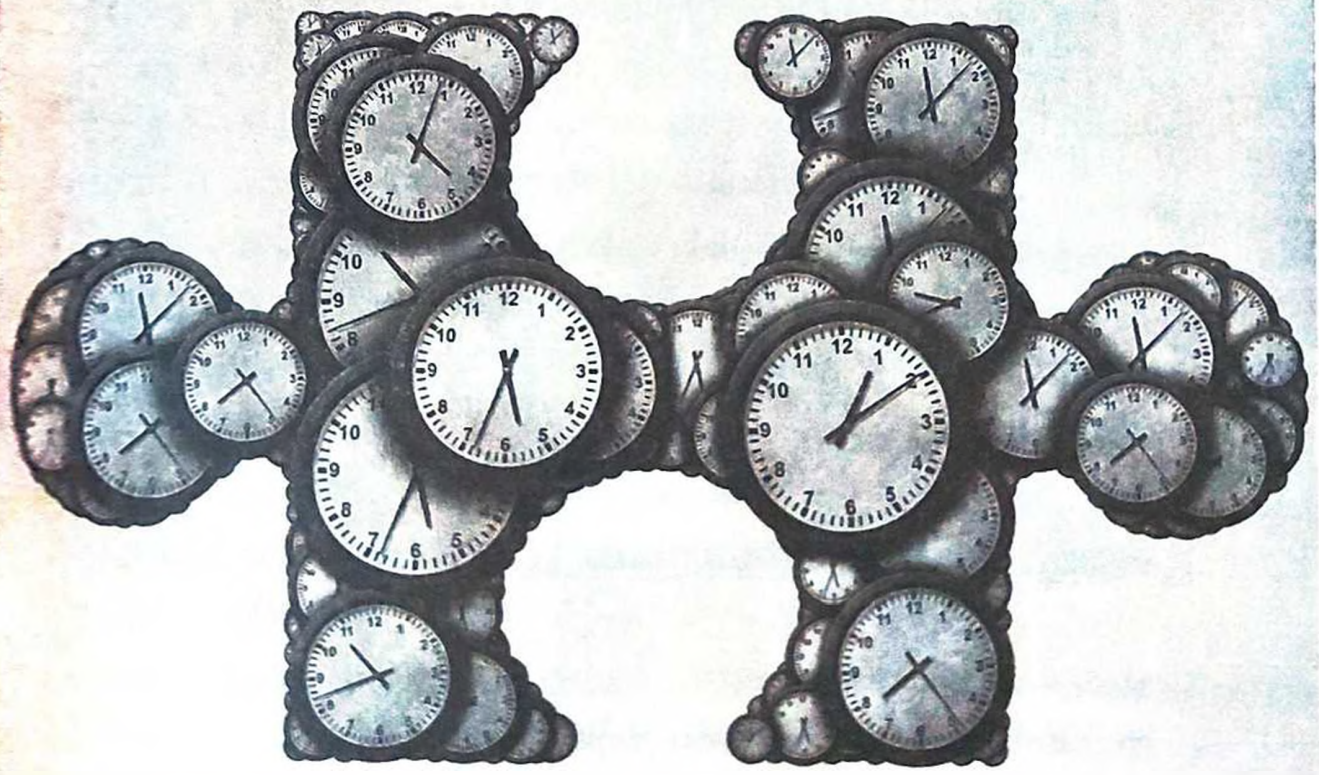
İrem sözlerini bitirdiğinde hepimizin kafasında soru işaretleri vardı. Riskli bir fikir sunuyordu fakat risk almaktan başka çaremiz yoktu.

"Üç gün sonra Defne'den haber alamadığında ne olacak?" diye sordu Elif.

"Üç gün sonra Defne'den haber alacak," dedi Sıla.

Ardından yeniden sessizliğe gömüldük. Plan açıktı. Defne'yi kurtarmak için sadece üç günümüz vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mete Karahan...

Güneş ışıkları pencereden sızmaya başladığında, biraz uyuyabilmek için otoparka inip arabaya kuruldum. Otoparkın karanlığında birkaç saat kestirip, uyku için dilenen bedenimi dinlendirmek istiyordum. Fakat ne zaman gözlerimi kapatsam, Defne'nin son gördüğüm hali zihnimde canlanıyordu. O bir yerlerde kurtarılmayı beklerken, kendime uyumayı ya da rahat etmeyi yakıştıramıyordum.

Onunla ayrı kaldığımız zamanlarda, ne kadar şanssız olduğumu ve onu ne kadar çok geri istediğimi düşünüyordum. Şimdi ise, eğer o iyi olacaksa, ayrılmayı bile kabul edebilirdim.

Hayat, sandığımdan daha enteresandı. En kötü şeyleri yaşatıp, şükredecek duruma getiriyordu bizi.

Arabasını ödünç aldığım arkadaşımı arayıp, bir müddet daha kullanmak için izin istedikten sonra, Özkan'ın evine sürdüm arabayı. Saat neredeyse dokuza geliyordu.

Özkan'ın evine vardığımda, telefonumu çıkarıp onu aradım. Dün gece, Arda'ya verdiği numarayı kaydetmiştim. Birkaç çalışın ardından uykulu bir ses tonuyla açtı telefonu.

"Alo!"

"Özkan, Mete ben. Hatırladın mı?"

"Mete mi?" Birkaç saniye durakladıktan sonra, "Naciye Teyzenin kızı mı?" dedi.

Kaşlarımı çatıp, kurduğu cümlenin mantıksızlığı içinde mantık aramaya başladım. Mete diye bir kız tanımasına mı şaşırmalıydım, sesimi bir kadın sesine benzetmesine mi?

"Hayır," dedim. "Dün tanışmıştık ya?"

Birkaç saniye daha duraklamanın ardından, "Mete," diye mırıldandı. "Evet, hatırlıyorum."

"Defne'nin kaybolmasıyla ilgili birkaç arkadaşınla konuşacaktın, hatırlıyor musun?"

Sorumu birkaç saniye yanıtsız bıraktıktan sonra, "Evet," dedi.

"Ben kapının önündeyim."

"Ne?"

Şaşkınlık dolu sesini duyduğumda, kaşlarını çattığını hayal ettim.

"Gelebilir misin?"

Derin ve sıkıntılı bir nefes aldı. O da muhtemelen pek fazla uyumamıştı. "Pekâlâ," dedi. "Ama yarım saat kadar bekletebilirim."

Sanki beni görüyormuş gibi başımı salladıktan sonra, "Tamam," dedim. Ardından arkama yaslanıp sessizce beklemeye başladım.

Hayatın, bu kadar kısa sürede beni bu denli örseleyeceğini tahmin bile edemezdim. Sonsuza kadar perdesi kapanmayacak olan bir trajedi oyununa hapsolmuş gibi hissediyordum.

Yaşadığım şeyler sanki asla durmayacakmış gibiydi.

Dakikalar birbirini kovalarken sonunda Özkan göründü. Arabanın kapısını açıp yanıma oturdu. Yeni duş aldığı belliydi, saçlarından şampuan kokusu yükseliyordu. Gözleri kan çanağı misali kırmızıydı. Bedenindeki uykusuzluğu duş alarak atmaya çalışmış olmalıydı fakat pek başarılı olmuşa benzemiyordu.

"Uyandırdığım için üzgünüm."

"Sorun değil," dedi. "Aslında benim de arabam vardı."

Düşünür gibi gözlerimi kıstım. "Ayrı arabalarla mı gideceğiz?"

"Hayır," dedi. "Benzinin litresi ne kadar oldu, haberin var mı senin?" Ardından dişlerini gösteren bir gülümseme sundu.

"Pekâlâ," dedim. "Nereye gidiyoruz?"

"Mehmet'in evine," dedi. "Komşularından bir şeyler çıkacağını sanmıyorum ama yine de şansımızı deneyeceğiz." Başımı onaylar gibi salladığımda, "Dümdüz ilerle," diyerek komut verdi.

Arabayı çalıştırıp söylediğini yaptım.

Özkan gireceğimiz sokakları tarif ederken, içimde çocuksu bir heyecan nefes alıp veriyordu. Defne'ye yaklaştığımı düşündüğüm zamanlar bile kalbim deli gibi çarpıyordu.

Acaba şu anda neredeydi, ne yapıyordu?

✹

Defne Çınar...

"Yemeyeceğim," dedim başımı bir kez daha yana çekerken. Mehmet elindeki sandviçi dudaklarıma uzatmış, öylece bekliyordu. "Üstelik tuvalete gitmem gerekiyor."

"Çocuk değilsin," dedi Mehmet. Sesi terslemekten çok, eğleniyor gibiydi. Hoş, buraya geldiğimizden beri durum böyleydi. Yaptığı şeyin bir türlü farkında değilmiş gibi sürekli gülümsüyor ve mantıksız hayallerini benimle paylaşıyordu.

"Kız epeydir tuvalete çıkmıyor," dedi Aslan. "Ne yapsın?"

Mehmet ona döndü. "Ağaçlık alana salmamızı önermiyorsun, değil mi?"

"Aslında tam da bunu öneriyorum. Ayağına bir şeyler bağlarız. Biz uzaktayken gider işini halleder."

Planlar zihnimde kendiliğinden oluşmaya başlamıştı ki Mehmet, "Pekâlâ," dedi. "Arabanın arkasında zincir olacak, onu getir."

Aslan söyleneni yapmak üzere yanımızdan ayrıldığında, ben somurtkan yüzümle Mehmet'e bakıyordum.

"Seni iple salacağımızı düşünmüyordun, değil mi?"

Aslında tam da bunu düşünüyordum.

Omuzlarımı düşürürken, cevap vermek yerine bakışlarımı kaçırdım. Yenilginin yaşattığı duygudan nefret ediyordum. Çaresizliğin kafesinde hapsolan çığlıklarımı duyurmanın imkânı yoktu.

Mehmet, yemek yememekte kararlı olduğumu görünce yavaşça ayaklandı. Hiçbir şey söylemeden dışarı çıkacaktı ki, "Ne yaşadığını bilmek isterdim," diyerek durdurdum onu.

Bana döndüğünde, gözlerindeki ifadeden neler düşündüğünü anlamam mümkün değildi.

"Ne diyorsun?" Sesi öfkeden uzaktı.

"Yaptıklarının farkında mısın?" dedim. "Bir kadınla zorla evlenmeye çalışıyorsun. Sonra, buna engel olan başka bir kadını kaçırıp, kendine eş yapmak istiyorsun. Bu sevgi açlığı neden?"

Mehmet hiçbir yanıt vermeden sadece gözlerime baktı. Bakışlarından neler düşündüğünü çıkaramıyordum fakat ifadesi gerilmeme neden olmuştu. Aramızdaki bu bakışma uzun bir müddet devam etti.

Sonunda Mehmet yanımdan ayrıldığında derin bir nefes aldım. Buradan çıkmanın bir yolunu nasıl bulacaktım?

✹

Mehmet bileğime doladığı zincirle birlikte beni dışarı çıkarana dek, nerede olduğumu fark etmemiştim. Kimsenin olmadığı, ıssız bir yerdeydik. Çevremizdeki ağaçların bolluğu, bir ormanda olduğumuzu düşündürdü.

Peki, hangi ormandı burası?

Kaşlarım çatıldı. Belki İstanbul'da bile değildik.

Mehmet beni kolumdan tutup ağaçların arasına sürüklerken, başımı gökyüzüne çevirdim. Sanki bulutlar bana kaybettiğim gerçekliği sunacaktı.

Bir süre yürüdükten sonra, küçük bir tepenin başına geldik. "Pekâlâ," diyerek durdurdu beni. Ardından ayağıma

bağlanan zincirin diğer ucunu gösterdi. Sanki evcil hayvanını sokağa çıkarıyor gibiydi. Midemde bir şeylerin kaynadığını hissediyordum. Öfke ve nefretti bu.

"Fazla uzaklaşma. Eğer çok oyalanırsan, yanına geleceğim."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Delirdin sanırım! Tuvalete gidiyoruz şu anda, farkında mısın?"

Bir müddet düşündükten sonra, söylediği şeyin saçmalığını kabullenmiş olacak ki, başını aşağı yukarı salladı. "Pekâlâ," dedi. "O zaman gelmeden önce zinciri birkaç kere sertçe çekeceğim."

Derin bir nefes alıp, tepeden aşağı doğru ilerledim. Ağaçların bolluğu burada da devam ediyordu. Bir süre yürüdükten sonra arkama dönüp baktığımda, Mehmet'in gözden kaybolduğunu fark ettim. Bir adım daha attığımda, ayağımdaki zincir neredeyse düşmeme neden oluyordu. Zira tamamen gerilmişti.

Etrafıma umutla göz gezdirdim. Sanki köşeden birisi çıkacak ve beni bu zincirden kurtaracakmış gibi geliyordu.

Sonunda kimsenin yardımıma gelmeyeceği gerçeği bir tokat gibi çarptı yüzüme. Burada tek başımaydım.

Hiç olmadığım kadar yalnızdım.

Geldiğim yöne bakıp, Mehmet'in görünmediğinden emin olduktan sonra, tuvalet sorunumu nasıl çözeceğimi düşünmeye başladım. Daha önce hiç ağaçlık alanda tuvaletimi yapmamıştım. Üstelik hava da soğuktu. Bu soğukta pantolonumu indirecek olma düşüncesi bile üşümeme neden oluyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra, daha rahat eğilebilmek adına montumu çıkarıp, temiz olduğunu düşündüğüm bir yere bıraktım. Montumu çıkarır çıkarmaz esen rüzgâr, dudaklarımdan bir küfür dökülmesine neden oldu.

Dişlerim birbirine çarparken derin bir nefes daha aldım. Pantolonumun düğmesini açıp, dizlerimden aşağıya

indirdikten sonra çömeldim. Çıplak tenime bıçaklar batıyordu sanki. Bütün bedenim tir tir titriyordu. Soğuğun esiri olmuştum.

Sonunda işim bittiğinde, hızla kalkıp pantolonumu çektim. Hemen ardından montumu kaptım. Montumu giydiğimde bile vücudumun titremesini önleyemiyordum. Ellerimi ısınmak için cebime soktuğumda, parmak uçlarıma bir şeyler dokundu.

Elim heyecanla cebimdeki şeyleri çıkarırken kalbim umutla doluydu.

Küçük bir not defteri ve bir kalemdi bu.

Etrafta kimsenin olmadığının bilincindeydim fakat içimdeki cılız umut ateşi sönecek gibi değildi. Hızla bir şeyler karaladıktan sonra, sayfayı koparıp ağacın dalına astım.

Yardım edin! yazıp, altına Mete'nin numarasını eklediğim bu kâğıt parçası, hayatımı kurtarabilir miydi?

Gözlerimi kapattığımda, yanaklarımın sıcak gözyaşlarımla ıslandığını hissettim. "Allah'ım, ne olur!" diye mırıldandım yalvarırcasına.

Ardından, beni bekleyen Mehmet'e ulaşmak için zinciri takip etmeye koyuldum.

✹

Mete Karahan...

"Nereden bileyim, abi?"

Özkan'ın köşeye çektiği çocuk, sorularımızı telaşlı bir şekilde yanıtlıyordu. Bu, Özkan'ın bir şeyler bileceğini düşündüğü dördüncü çocuktu ve görünen o ki, dördüncü hayal kırıklığımızdı.

Huzursuzluk dolu nefesimi dışarı verirken, Özkan'la bakışlarımız buluştu. Çocuğun bir şey bilmediğini tahmin ettiğini anladım fakat yine de üstelemeye devam etti. "Bileceksin tabii, oğlum," dedi. "Mehmet'in karşı komşusu sen değil misin? Sen bilmeyeceksin de ben mi bileceğim?"

"Yeminle bilmiyorum, abi!" diyerek sözlerini sürdürdü çocuk. Tahminen benim yaşlarımdaydı. "Mehmet'le çok görüşmüşlüğümüz yoktu ki. Apartmanda karşılaştıkça merhabalaşırız, o kadar."

Özkan derin bir nefes verip, "Bir şeyler bilen birisini nereden bulurum peki?" dedi.

Çocuk, "Genelde onu Caddebostan Sahili'nin oralarda görürüm," dedi. "Buraya pek yakın olmadığından ben çok sık gitmem ama ne zaman gitsem Mehmet'i görüyordum."

En azından bir şeyler bulmuş sayılırdık. Derin bir nefes aldım. Özkan çocuğu bıraktıktan sonra, "Doğru söylediğini nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Hayatta geçirdiğin zamanın uzunluğu, bir müddet sonra seni insan sarrafı yapıyor."

Bildiğim kadarıyla, Özkan benden sadece üç yaş büyüktü fakat yaşına göre oldukça olgundu. Hoş, zaten tecrübeler hayatta geçirdiğimiz süreye göre değil, yaşadıklarımıza göre artıyordu.

Arabaya bindikten sonra, Caddebostan'a doğru sürdüm. Zaman geçtikçe, bir hiçlik için çaba sarf ettiğimi düşünüyordum fakat hiçlikten kastım ölüm değildi.

Sanki Defne, bana kendisi gelecekti.

✹

Su Erdem...

Annem ve babamın odaya ani girişlerinin ardından, küçük bir çığlık fırtınası koptu. İkisinin de yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Kızaran gözleri ve hafifçe moraran gözaltı torbaları, gece boyunca hiç uyumadıklarını kanıtlıyordu. Zaten insan, otobüsün o rahatsız edici koltuklarında nasıl uyunabilirdi ki?

Annem ve babam, bana sarıldıktan sonra kızlarla ayaküstü tanıştılar. Ardından arkadaşlarım, bizim özel konuşmak isteyeceğimizi düşünerek yanımızdan ayrıldı. Oysa ben

yanımda olmalarını isterdim, zira aileme kazayı nasıl açıklayacağımı düşünmemiştim.

Kızlar çıktıktan sonra, "Çok şükür Rabbime," dedi annem. Kumral saçları kuş yuvasına dönmüştü. "Daha iyi misin?"

"İyiyim, anne."

"Ameliyata almışlar seni. O telaşla nedenini soramadım, ne oldu?" dedi babam.

"İç kanama geçirmişim," diye yanıtladım. "Ucuz atlattık." Şu anki durumumla ilgili düşündüğüm şey buydu, zira canla ödenmemiş bir bedel, tam olarak bir bedel sayılmazdı.

"Kaza nasıl oldu?" dedi annem. "Motor kazasıymış?"

Derin bir nefes alırken, onlara nasıl bir açıklama yapacağımı düşünüyordum. Çağatay'ı biliyorlardı fakat sevgili olduğumuz gerçeğini babama itiraf etmek zorunda kalacak olmam gerilmeme yol açıyordu.

"Bir arkadaşımlaydım," dedim. "Önümüzdeki taksi aniden durdu. Biz daha ne olduğunu anlamadan kendimizi yerde bulduk. "

"Arkadaşın bayağı hızlı gidiyormuş anlaşılan," dedi annem.

Kaşlarımı çatarken, kaza anını hatırlamaya çalıştım. Hemen hemen her şeyi hatırlıyordum fakat bazı küçük detaylar kesik kesikti. "Aslında pek hızlı gittiğimizi sanmıyorum," dedim.

"O adamın neden birdenbire durduğunu anlamış değilim," diye söylendi annem.

"Sanırım yola bir çocuk atlamış," dedim. "İrem söylemişti fakat bu bilgiye nereden ulaştığını bilmiyorum."

"Kazada motoru süren arkadaşın kimdi?"

Sırtımdan terlerin dökülmesine neden olan soru, babamdan gelmişti. Geri kafalı insanlar olmadıklarını biliyordum. Benim yaşımda bir kızın sevgilisinin olması çok doğaldı. Bunun bilincinde olduklarının da farkındaydım. Fakat ailemle

karşılıklı olarak böyle bir konuyu konuşmam, gerilmeme neden oluyordu.

"Çağatay," dedim. "Geçen polis merkezinde karşılaşmıştınız."

Babamın kaşları çatıldı. Aklından geçen düşünceleri tahmin etmek zor değildi. Bakışlarımı anneme çevirdiğimde, kaşlarının şaşkınlık etkisiyle havaya kalktığını gördüm.

"Yani," dedi babam. "Siz..."

"Ay!" diye bir çığlık attım ellerimi yanağımdaki yara izine götürerek. Annem ve babam, panik saçan gözleriyle ayaklandılar. "Yaram," diyerek konuşmayı sürdürdüm. "Yanıyor resmen!"

Babam doktor bulmak için hızla odadan çıkarken, onlara böyle bir numara çevirdiğim için kendimi suçlu hissetmeden edemedim.

✹

Mete Karahan...

Tanımadığım bir çocuğun yönlendirmesi üzerine sahile geldiğimizde, saat öğleni bulmuştu. Uykusuzluk ve oradan oraya sürekli hareket halinde olma durumu, bedenimin bütün enerjisini emmişti. Başım dönüyordu. Guruldayan midem, saatlerdir hiçbir şey yemediğim için isyan ediyordu. Fakat yemek yeme lüksüm yoktu. Uyuma lüksüm yoktu.

Ancak Defne karşımda gülümsediği zaman yemek yiyebilir ve uyuyabilirdim. O zaman huzura kavuşabilirdim.

Uzansam elimi tutar mısın, Defne?

Bu cümle, o kaybolduğundan beri zihnimin en derin kuyularında dans ediyordu. Bunu ona ilk soruşumda, şanslıydım ki zor da olsa elimden tutmuştu. Peki şimdi? Elimi nereye uzatacağımı bilmiyordum.

Boşluğa uzatsam, yine bir şekilde elimden tutmayı başarabilir miydi?

"Mete?" Düşüncelerim, Özkan'ın adımı seslenmesiyle bölündü. "Sence de öyle değil mi?"

"Affedersin?"

"Çocuklar akşamüstü çıkmaya başlarlar. O vakte kadar bir şeyler yesen iyi olur." Beni kısaca süzdükten sonra ekledi. "Ve uyusan da tabii."

"Uykum yok. "

"Bak," dedi. Ciddi bir konuşma yapmaya hazırlanır gibi görünüyordu. "Aşk, insana kendini kaybettirir. Sağlıklı düşünme yeteneğini kaybedersin fakat şunu unutma, sağlıklı düşünmek zorundasın. Sen şu anda sevdiğin kızı nasıl sağlıklı bir şekilde görmek istiyorsan, onu bulduğunda o da seni öyle görmek isteyecek."

"Özkan..."

"İnsan, kendi için bir şey yapmak istemediğinde, sevdikleri için uğraşır," dedi sözümü tamamlamama izin vermeden. "Kimse sana birkaç saat uyuduğun için küfür yağdırmayacak."

"Peki, ben kendi kafamın içinde yapılan suçlamaları nasıl duymazlıktan geleceğim?"

Sorum onu birkaç saniye düşündürdü. Sevdiğin, değer verdiğin birini kaybetmenin eşiğinde olmanın nasıl hissettirdiğini biliyor gibi baktı.

Dünyada aynı acıyı paylaştığımız milyonlarca insan vardı. Kahkahaların altında bastırılmış gözyaşlarını sadece biz dökmüyorduk.

"Unutma, Defne'nin tek umudu sensin. Onu kurtarmak istiyorsan, güçlü ve sağlıklı olmalısın." Ardından derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Onun kapıyı aralamasıyla birlikte içeri soğuk hava akın etti. "Yakınlarda bir dönerci gördüm. Şimdi gidip, hızla yiyebileceğimiz bir şeyler alacağım. Ardından arabayı ben süreceğim. Seni okuluna kadar götüreceğim ve akşam, beni alman için seni tekrar arayacağım. Soru?"

Başımı olumsuz anlamda ikiye salladım. Kontrolün sürekli elimde olması için uğraş vermekten yorulmuştum.

O gittiğinde, anılar zihnime tekrar hücum etti.

Onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Sarmaşık Bar'da, ani bir kararla kızların oturduğu masaya gitmemiz ve çıkan tartışma sonucunda dişlerini göstermesi...

Anılar sanki kalbime acı vermek için beynime saldırıyordu.

"Yeni kızınızı al başımdan," demiştim İrem'e. O zaman, bir gün gideceği korkusuyla telaşa kapılacağımı nereden bilebilirdim ki? Öfke dolu bakışlarımızda gizlenen nefret kıvılcımı, aşkın alevine dönüşmüştü.

O zamana dönmek için her şeyimi verebilirdim.

Sanki tam anlamıyla yaşayamamıştık bazı şeyleri. Bir şeyler yarım kalmıştı, farklı yaşanmalıydı. Ben duygularımı fark ettiğimde onu kendimden uzaklaştırmamalıydım mesela. O da kendi duygularını fark ettiğinde Burak'a gitmemeliydi.

Bizim, birbirimizle daha çok zaman geçirmemiz gerekiyordu. Benim ona sunmam gereken daha çok öpücük, daha çok sarılma olmalıydı.

Defne benim geleceğimde bir yerlerde olmalıydı.

Zihnim bu sefer de onu ilk kez savunmasız gördüğüm ana gitti. Ona yaptığım berbat şakadan sonra, gerçekleri yüzüne vurduğum zamanki hali...

Dik bir şekilde ayağa kalkmaya çalışmıştı. Döktüğü gözyaşlarıyla küçük bir göl oluşturabilirdi. Ağlamaları son bulduğunda, ayağa kalktı. Ruhunun taşıdığı ağırlığı titreyen bacakları kaldıramadığında ise öne doğru bıraktı kendini.

Yerle buluşmasına az bir mesafe kala, onu tutmayı başarmıştım. Onu kaldırmak yerine, onunla yere çöküp başını göğsüme yasladım. Elimle uzanabileceğim kadar kısa mesafede olan battaniyeyi onun üzerine örttüm.

Bu, deprem yarattıktan sonra tuğlaları tekrar dizmekten farksızdı.

Ona bunu neden yaptığımı, Semih'i anlattığım zaman gözlerine baktım. İlk kez yakından gördüğüm bu gözler, insanı içine çeken bir büyüydü.

"Senden nefret ediyorum." Bunu tek solukta ve samimi olarak söylemesi beni şaşırtmamıştı.

"Bunu ilk kez duymuyorum."

"Sen iğrenç bir insansın."

"Bunu da söylerler genelde. "

Gözlerimi açana kadar, dolduklarını fark etmemiştim bile. Sevdiğim kıza ölümü öğretmiştim. Belki şu anda Mehmet'ten korkmamasının tek nedeni buydu.

Bu iyi bir şey miydi, kötü bir şey mi?

Anılarımda yaptığım yolculuk, Özkan'ın içeri girmesiyle son buldu. Söylediği gibi bir dönerci bulmayı başarmıştı. Yemeği mideme yollamadan önce, bir süre durdum. Defne şu anda ne yiyordu acaba? Şu anda ne yapıyordu?

Aklıma gelen sorular, iştahımın kaçmasına neden oldu.

Özkan bu kararsızlığımı görmüş olacak ki, "Akşama kadar elimizden pek bir şey gelmiyor," dedi. "O zamana kadar aç ve uykusuz kalmanın kimseye bir yararı yok. Gücünü topla ki, bul şu kızı."

Yaşadığım kısa tereddüdün ardından, istemeden de olsa yemeye başladım. Midem bana şükranlarını sunuyordu.

✺

İrem Doğan...

Utku Abi delirmiş gibi odadan çıkarken, korkuyla Su'yun odasına girdim. Onların yalnız konuşmak istediğini düşünüp rahatsız etmek istememiştik fakat şimdi içeri girmemize hiçbir ahlak kuralı engel olamazdı.

"Ne oluyor?" dedi peşimden gelen Elif.

"Yarası acıyormuş," dedi Hülya Abla.

Su'ya baktığımda, yüzünü buruşturmuş, bir elini yanağına götürmüştü.

Onlar, ebeveyn olmanın getirdiği korku nedeniyle, benim gördüğümü görmüyorlardı fakat Su'yun çaresiz bakışlarının altındaki sinsilik, kendisini daha fazla belli edemezdi. Gözlerimi kısıp, olanları anlamaya çalıştım.

"Neyin var?" dedi Elif. Telaşlı görünüyordu fakat nedense benim gördüğümü onun da gördüğünü hissediyordum.

"Bilmiyorum ki," dedi Su.

Hülya Abla daha fazla yerinde duramayıp, "Nerede kaldı bu doktor?" diye söylendi. "Kızlar, siz burada durun, ben hemen geleceğim."

Hülya Abla çıktıktan birkaç saniye sonra, Su normal ifadesine büründü. "Çağatay'ı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi telaşla. "Bana yardım edin."

"Yaptığın şey çok mantıksızdı," dedim. "Annenle babana yaşattığın şey hoş değil."

Su derin bir nefes aldı. Suçunun farkındaydı fakat korku, her şeyi yaptırabilecek kadar güçlü bir duyguydu.

"Ailen seni boğan insanlar değil ki," dedi Elif. "Neden onlara Çağatay'ı söylemekten bu kadar çekiniyorsun?"

Su bize hak verir gibiydi fakat emin olamıyordu. İnsanın ailesiyle böyle bir durumu paylaşması bir miktar gerilmesine yol açabiliyordu.

"Sıla nerede?" dedi Su alakasız bir konuya dalarak.

"Çocuklardan birinin numarasıyla Defne'nin annesine mesaj atacak," dedim. "Yeni numara aramanın gereksiz olduğunu düşündük. Selma Abla, Kuzey erkeklerini nereden bilecek ki?"

Başını aşağı yukarı sallarken, koridordan gelen ayak seslerini işittik. "Neyse ki geçti birden!" diye seslendi Su. "Ne oldu acaba?"

Genç kadın, birbirini takip eden adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı. Yaklaşık yarım saattir soğuk havaya aldırış etmeden koşuyordu. Hoş, hareket ettikçe ısınan kanı, onun üşümesini engelliyordu.

Bir an ayağı kayacak gibi olunca, dudaklarından bir küfür döküldü. Düşme tehlikesi, bir an durmasına neden olmuştu. O ana kadar, ne çok yorulduğunu fark etmemişti. Kendisine dinlenmek için birkaç saniye süre tanıyıp, soğuk havaya rağmen alnında oluşan terleri sildi. Ellerini dizlerine yerleştirip, bakışlarını yere sabitledi.

Başını kaldırdığında dikkatini çeken bir şey, kaşlarını çatmasına neden oldu. Ağaç dalında sallanan bir kâğıt parçasıydı bu. Kadın, kâğıdın neden bu kadar dikkatini çektiğini bilmiyordu fakat ağaca doğru ilerledi. Not kâğıdını ince daldan kurtarıp eline aldı.

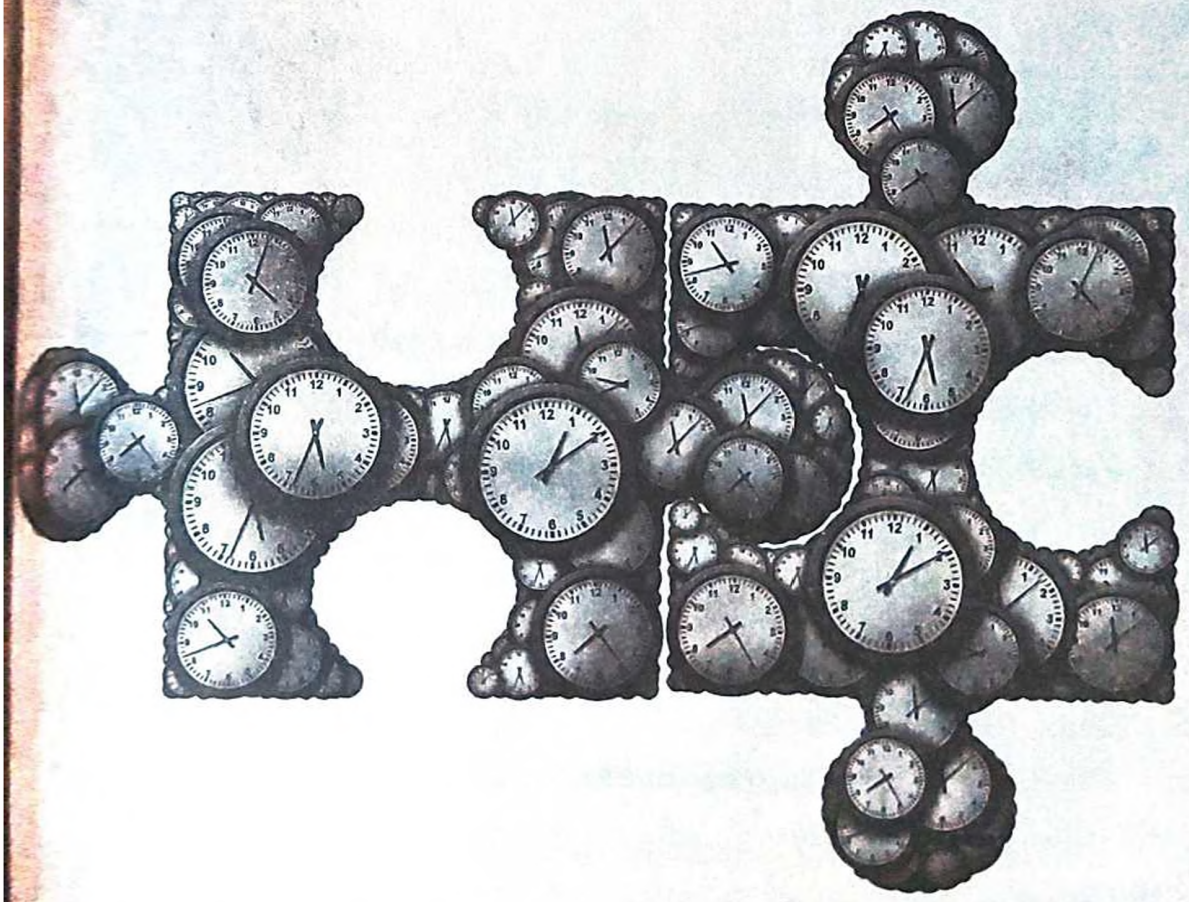
Yardım edin! yazısıyla birlikte bir numara vardı kâğıtta.

Kadın, bir süre bunun ne olabileceğini düşündü. Birilerinin yardıma ihtiyacı mı vardı? Polisi aramalı mıydı?

Birden aklına birisinin aptalca bir şaka yapma ihtimali geldi ki bu ihtimal onun için daha kuvvetliydi. Ardından muazzam bir umursamazlıkla kollarını silkip, tek elinde tuttuğu kâğıdı buruşturdu ve boşluğa savurdu.

Kadın, o an attığı şeyin bir kâğıt parçası değil, bir insanın umutları olduğunu bilmiyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mete Karahan...

Karanlık bir koridorda koşuyorum.

Taş duvarlara asılan meşaleler, ben adım attıkça alev alıyor. Cılız ışıkları yolumu aydınlatıyor.

"Mete..."

Defne'nin sesi koridorda yankılanıyor. Kalbimin sesini kulaklarımda duyuyorum. Beynimdeki hücreler, ***Tehlike!*** *diye haykırıyor. Onları susturuyorum, duymuyorum.*

Nihayet koridorun sonuna ulaşıyorum. Kapalı, tahtadan bir kapı var karşımda, onu açmam için bekleyen. Defne'nin içeride bir yerde olduğunu biliyorum fakat kapıyı açmakta tereddüde düşüyorum.

Sonunda kapıyı açıyorum, açmak zorundayım zaten. İçerisi saf karanlık. Öyle ki, en karanlıktan bile daha karanlık. Sonra kaynağını bilmediğim bir ışık oluşuyor içeride. Odayı yavaşça aydınlatıyor. Tüm siyahlığa rağmen ışık beyazlığını muhafaza ediyor.

Karşımda bir insan silueti beliriyor birden. Sonra o siluet, beyaz ışık parladıkça renkleniyor, şekilleri daha belirgin bir hal alıyor.

Defne bu. Arkasını bana dönmüş olsa da onu tanıyorum.

Yavaşça bana doğru dönüyor.

Dönüyor...

Kalbim göğüs kafesimden çıkarcasına çarparken, rüyalar âleminden kurtulup gerçekliğe adım attım.

Vücudum terden sırılsıklam olmuştu. Bir rüyanın beni bu kadar etkileyebileceğini tahmin bile edemezdim. Alnımda oluşan küçük ter damlalarını silerken, gördüğüm görüntüler rüya olduğu için rahatlasam mı, yoksa kendimi yerden yere mi vursam, bilemiyordum.

Başucumdaki telefonumu kapıp saate baktım. Akşamın yedisiydi neredeyse. Yaklaşık iki saat uyuyabilmiştim. Vücudum fazlasını istese de, beynim bu sürenin beni idare edebileceğine kanaat getirmişti.

Telefonumda hiçbir cevapsız arama yoktu. Ne Özkan'dan, ne Mehmet'ten...

Derin bir nefes alıp, başucumdaki komodinde duran su şişesine uzandım. Kapağını açıp son damlasına kadar hızlı bir şekilde içtim. Telefonu tekrar elime aldığımda, parmaklarım Özkan'a mesaj yazmak için ekrana dokundu.

Gönderilen: Özkan

Selam. Müsait misin?

Özkan'dan beklediğim cevap çok gecikmedi.

Ben de seni arayacaktım şimdi. Müsaidim, beni alabilirsin.

Derin bir nefes alıp yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Hızlıca duş aldıktan sonra üstümü giyip, koşar adımlarla okuldan çıktım. Arabaya atlayıp Özkan'ı almak amacıyla yola koyuldum.

"Ne olur," dedim. "Bu sefer ona ulaşayım, ne olur."

✹

Su Erdem...

"Su," dedi babam. Karşımda öylece oturuyor, bana bakıyordu. Annem de yanımdaki koltukta oturmuş, yüzümü inceliyordu. "Çağatay denen çocukla o saatte ne işiniz vardı?"

"Ay!" diye bir çığlık döküldü dudaklarımdan. "Ayağıma kramp girdi sanırım!"

Fakat bu sefer, ikisi de boş bir şekilde yüzüme bakıyordu. Doktor, yüzümdeki yaranın çığlık attıracak kadar acımasına ve saniyeler içinde bu acının geçmesine bir anlam veremediğini söylediğinde, bizimkiler yalanımı anlamıştı. Anne ve baba olmanın doğuştan getirdiği korkuyu, kızlarının ne kadar üçkâğıtçı olduğunu hatırlatan nöronlar yok etmişti.

"Kızım," dedi annem. "Bir cevap versen sence de iyi olmaz mı?"

Yalanlarımın tükendiği artık su götürmez bir gerçekti. Derin bir nefes alıp, "Ne diyebilirim ki?" dedim. "Ne söylersem söyleyeyim, durumun gerçekliğini görüyorsunuz."

Babam derin bir nefes alıp odadan çıktığında, rahatlamayla karışık bir huzursuzluk hissettim.

"Baban anlamıştı zaten," dedi annem.

Başımı anneme doğru çevirdim. Gözlerim soru sorar gibi hafifçe kısılınca, konuşmasını sürdürdü.

"Ne olduğunu düşünüyorsun ki? Bu zamanda kim sıradan biri için kendisini kurşunun önüne atar? Baban ve ben, o zaman anlamıştık aranızdaki şeyin arkadaşlıktan öte olduğunu. Sana kızmadı, merak etme. Hatta sana bu kadar çok değer veren birisi hayatında olduğu için memnun bile olduğunu söyleyebilirim. Fakat her baba gibi, o da kızını kıskanıyor. Bu yüzden, tebrik etmesini bekleme ama huzursuzluğa da kapılma."

Gözlerim dolu dolu olurken başımı salladım. Annem bu duygusal durumumu görünce elimi tuttu. Şu anda dünyanın en mutlu insanı olmam gerekirdi belki fakat Defne'nin yokluğu mutluluğumun önünde bir engeldi. Onun da yanımda olmasını, kollarını kocaman açıp bana sarılmasını istiyordum.

Kuzey erkekleriyle paylaştığımız bu hayat, fazla aksiyonlu geçiyordu ve ben bu kargaşanın nasıl sonlanacağı hakkında şüpheliydim.

"Babam nereye gitti?"

Annem derin bir nefes aldı. Gizlemeye çalıştığı tebessümü, kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

"Muhtemelen Çağatay'la konuşmaya gitmiştir."

Gözlerim kocaman açılırken, "Eyvah!" diye mırıldandım.

Çağatay Er...

Annem ve babam, hastane işlemlerini halletmeye gitmişlerdi. Birazdan çıkacaktım muhtemelen. Bu yüzden, Fatih'in yardımlarıyla üstümü giydikten sonra yatağıma oturdum ve bizimkileri beklemeye başladım.

Sabah çıkmam gereken hastaneden yeni çıkıyordum. Neden işimizin bu kadar uzadığı hakkında bir fikrim yoktu.

"Su ne zaman çıkacak acaba?"

"O da muhtemelen bugün çıkar," dedi Arda. "Ciddi bir şeyi yok, çok tutmazlar."

"Hapisten mi çıkıyorsunuz, hastaneden mi, belli değil," dedi Bora. Hafifçe gülümsedim.

"Mete'den haber alan var mı?" diye sordu Fatih.

Sabah erken saatlerde çıkmış, geri dönmemişti. O aramadığı sürece aramama taraftarıydım, çünkü onu anlayabiliyordum.

Âşık insanlar arasında bir çeşit komünikasyon ağı vardır. Birbirlerini enteresan bir şekilde anlayabilirler. Ve ben, ne yazık ki onu çok iyi anlıyordum. Su'yu bir daha görmeme ihtimalim olsaydı, ben de onun gibi deliridim.

"Mesaj attı bana," dedi Arda. "Okula gidiyormuş, sonra yine Defne'yi aramaya devam edecekmiş."

O sırada kapı birkaç kere tıklatıldı. Ben, annem ve babamın geldiğini düşünürken, içeri giren kişinin Su'yun babası olduğunu görmek, şaşırmama ve bir an ne yapacağımı bilememe neden oldu.

Yerimden kalkmaya çalıştım fakat o, eliyle oturmamı belirten bir işaret yapınca tekrar yerime sindim.

"Geçmiş olsun."

Ondan sert bir tepki beklerken, yumuşak bir şekilde konuşması beni rahatlatmıştı. Bu uysallığı, fırtına öncesi sessizlik olabilir miydi?

"Sağ olun."

"Çocuklar," dedi arkadaşlarıma dönerek. "Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?"

Daha önce hiçbir kız arkadaşımın babasıyla değil tanışmak, karşılaşmamıştım bile. İlk kez böyle bir an yaşıyor oluşum, heyecandan midemin ters dönmesine neden oluyordu.

Utku Abi, karşımdaki koltuğa oturduktan sonra bir süre düşündü. Aklındakileri kelimelere dökmek istiyor fakat doğru kelimenin ne olduğuna karar veremiyor gibiydi. "Kızımla olan arkadaşlığınızdan haberim var," dedi sonunda.

"Evet," dedim. "Tahmin edebiliyorum." Söyleyeceğim her kelime için en az üç kez düşünüyordum.

"Kızımın benim için ne kadar değerli olduğunun farkındasındır," dedi. "Her baba gibi, çocuğumu canımdan çok seviyorum."

"Elbette," dedim.

"Onun dökeceği bir damla gözyaşı için dünyayı yıkacağımı da biliyorsundur."

Başımı onaylar gibi salladım.

"Demem o ki, ölümlü dünyada ne olacağı bilinmez. Daha gençsiniz, bundan yıllar sonra birbirinizin hayatında olmayabilirsiniz. Fakat ayrılık gününüz geldiğinde, ona karşı saygını kaybetme. Ne olursa olsun, güzellikle ayrılın. Onu başka insanlara tercih edip, gururunu hiçbir zaman kırma. Erkeklik, hayatında olan kızların sayısıyla değil, ruhundaki sadakatle ölçülür."

"Utku Abi," dedim. "Ben bu söylediklerinin hepsini çok iyi biliyorum. Bu konuşmayı daha önce hiçbir arkadaşımın babasıyla yapmadım, ne söylenir bilmiyorum ama Su'yun mutluluğu için benim de yapamayacağım bir şey yok, merak etme." Ben konuşurken, o öylece yüzüme bakıyordu. "Samimi gelir mi bilmiyorum ama onu kesinlikle geleceğimde görmek istiyorum. Su, benim için alelade bir insan değil, hiç olmadı."

Su'yun babası öylece suratıma bakarken, ortamda oluşan sessizlik rahatsız ediciydi. Sessizliği bozan, odamdan ayrılırken, "Geçmiş olsun," deyişi oldu.

Aklımda soru işaretleriyle bir müddet öylece bekledim. Beni sevmiş miydi? Yoksa benden nefret mi etmişti?

Bağırıp çağırmadığına ya da yumruklarıyla üstüme saldırmadığına göre, bu iyi bir şey olmalıydı.

✹

Mete Karahan...

Gruplar halinde dolaşan ve yaşıtımız gibi görünen insanlarla sürekli merhabalaşıyor, Mehmet'i tanıyıp tanımadıklarını soruyorduk. Ama sanki kimse onu tanımıyordu.

En son karşılaştığımız çocuk, "Mehmet'le zaman zaman konuşurduk ama o buradan kimseyle pek muhatap olmazdı," dedi. "Yanlış yerde arıyorsunuz onu."

Bir hayal kırıklığıyla daha yüzleştiğimde, saat gece on ikiye geliyordu. Konuştuğumuz insanlardan bazıları Mehmet'in adını bile bilmiyordu.

Özkan hüzünle bana döndükten sonra, "Kusura bakma, kardeşim," dedi. O da içinde bulunduğumuz durumdan dolayı mutsuzdu. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu.

Çalan telefonum, Özkan'a cevap vermeme engel olmuştu. Arayan kişi İrem'di. Merakla telefonumu açıp kulağıma götürdüm.

"Alo!"

"Mete, selam. Mehmet aradı bizi, haberin olsun. Defne iyi."

Adını duyduğumda, kalbim deli gibi çarpmaya başladı. İrem'le daha rahat konuşabilmek için Özkan'dan biraz uzaklaştım.

"Konuştunuz mu? O iyi mi? Mehmet beni niye aramamış?"

Sorularımı art arda sıralarken, "Sakin ol," dedi. "Konuştuk, turp gibi. Mehmet'in seni niye aramadığına gelince..."

"Evet?"

İrem bir anlık duraklamadan sonra sözlerine devam etti. "Mete, bu çocuk hastalıklı bir yapıya sahip, biliyorsun." Ardından biraz daha düşündü. Benimle konuşurken kelimelerini seçtiğine ilk kez şahit oluyordum. "Telefonda garip garip şeyler söyledi."

"Nasıl yani?" İrem'in sessizliği üzerine, "İrem, açık konuş!" dedim.

"Defne'ye âşık olduğunu sanıyor."

Tek seferde kurduğu bu cümleyi anlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Doğru duyduğumdan emin olamıyordum. Sanki İrem, böyle ciddi bir durumda aptalca bir şaka yapabilirmiş gibi, söylediği şeylerin şaka olduğunu düşünmek istiyordum.

"Ne dedin sen?"

"Merak etme," dedi hemen. "Defne'ye kötü bir şey yaptığı yok. Sadece onunla evlenmek istediğini geveleyip duruyor."

İrem bir şeyler daha söylemeye devam ederken, telefonu kulağımdan ayırıp kapattım.

"Mete?" Özkan'ın sesini duyduğumda yavaşça arkamı döndüm. "Sorun nedir?"

"Özkan," dedim. "Onu bir şekilde bulmalıyım. Ne olursa olsun."

"Bulacağız zaten."

"Ben... Yalnız kalmalıyım."

"Peki, bir şey olursa beni ararsın."

Özkan uzaklaşırken, zaten ne kadar yalnız hissettiğimi düşünüyordum. Deniz ve yürüyüş yolu arasında duran kayaların üzerine oturdum. Suya fazla yakındım, ara ara ayakkabım ıslanıyordu vuran ani dalgaların etkisiyle.

Hava soğuktu, tıpkı yalnız bir insanın kalbi kadar.

Deniz dalgalıydı, tıpkı üzgün ruhlarımız kadar.

Ve gökyüzü karanlıktı, tıpkı çaresiz hayallerimiz kadar.

Aklıma Defne'yle yaşadığım küçük deniz maceramız geldi. Babasıyla arasında olanlardan sonra ortadan kaybolmuştu. Kimse ondan haber alamıyordu. Telaşlı bir şekilde oradan oraya dolaşıp onu arıyorduk. En sonunda onu bulduğumda, attığı tokada sinirlendiğimden dolayı sırtıma alıp denize fırlatmıştım. Soğuktan ben de nasibimi almıştım elbette.

Çığlıklar, hakaretler ve gözyaşları...

Benim de ona ilk sığınışım bu şekildeydi. Şimdi geriye döndüğümde bunu görüyordum.

Eğer onu tekrar görebilirsem... Hayır, bu düşünce yanlıştı. Onu tekrar görecektim ve gördüğümde öyle bir sarılacaktım ki, saatler sürecekti.

Biz onunla hiç uyumamıştık.

Hiç şehir dışına gitmemiştik.

Yaşamamız gereken yüzlerce maceramız vardı.

Bizim yaşayamadığımız ve yaşanmak için bekleyen bir geleceğimiz vardı.

Geçmişe dönüp baktığımda, hayatın bizi bu denli değiştirmesine o kadar şaşırıyordum ki. Nefret ederek baktığım kız, nasıl bu kadar işlemişti ruhuma? Kalbimde nasıl bu kadar yer etmişti?

Yorgunluk... Bütün hücrelerimdeydi fakat bu yorgunluk, fizikselden çok uzaktı.

Aşkın ne demek olduğunu o an anladım.

Aşk, yokluğunda yüreğimize sığdırdığımız acının boyutuna göre ölçülüyordu, sevgi sözcükleriyle değil.

Defne'ye onu sevdiğimi pek söylemediğimi hissediyordum. Fakat umarım... Umarım hissetmiştir. Umarım, kalbimde kapladığı yerin farkındadır.

Ya ona bir şey olursa?

Kaçtığım bu düşünce yeniden beni bulmuştu ve bu sefer kaçmak için yeterli güce sahip değildim.

Onu en son gördüğümde, ona ne demiştim? Gereksiz şeylerle mi harcamıştım kalan dakikalarımızı? Yoksa ona sıkı sıkı sarılmış mıydım?

Hatırlamıyordum.

İnsan, her saniye sanki son sarılışıymış gibi sarılmalıymış sevdiğine.

Eğer onu bir daha göremezsem, yüzü, sesi ve kahkahası anılarımdan silinecek miydi? Başka bir kadınla evlenip, anılarımızı çocuklarıma mı anlatacaktım?

O an, ona söylediğim sözleri anımsadım. Anılarımızı kimseye açmazdım, açamazdım.

Mutlu sonlar, söylenildiği gibi hayalden mi ibaretti?

Düşünceler beynimi her geçen saniye biraz daha sararken, bir damla gözyaşı düştü gözlerimden. Ardından onu sonraki takip etti. Onu ise sonraki...

Ve ben, hayatımda ilk kez böyle bir çaresizlik hissediyordum.

İnsanların görmesini umursamadan akıttım gözyaşlarımı. Ben, bu kadar güçlü değildim. Defne'nin nefes almayı bırakmasına şahit olacak kadar güçlü değildim.

Bir keresinde bana, eğer bir tercih hakkı olacaksa, benden önce ölmek isteyeceğini söylemişti. *"Ben senin ölmene dayanamam,"* demişti. *"Sevdiğim hiçbir insanın ölümünü görmek istemiyorum. Şimdiden anlaşalım, senden önce öleceğim."*

O an saçmalamaması gerektiğini söyleyip, konuyu değiştirmiştim.

Ona bir tercih hakkı sunulmuş olabilir miydi?

Daha fazla buna dayanamayacaktım. Defne'nin ne durumda olduğunu bilmiyordum ve bu bilinmezlik ruhuma saplanan bıçağı her geçen saniye biraz daha derine itiyordu. Polise gitmem durumunda Defne'ye bir zarar geleceğinden çekiniyordum fakat şu anda aksinin olduğunun garantisi neydi?

Derin bir nefes aldım. Polisi aramak konusunda verdiğim karar değişmeyecekti. Tam o anda çalan telefonum böldü gecenin sessizliğini. Yanaklarımdan akan yaşları silip, telefonu açtım.

"Alo!"

On beş dakika önce...

"Emin misin?" dedi Demir. Karısının elinden sıkı sıkı tutmuştu. Ceyda'nın ailesinin evinin önündeydiler. İkisinin de kalbi deli gibi çarparken, Ceyda kendisinden emin tavrını bozmuyordu.

"Bunu er ya da geç yaşamamız gerekiyordu," dedi. Kocasının elini sıkı sıkı tutup, eve doğru bir adım attı. Demir bir an duraksadı. Ceyda'nın yanında onu gördüklerinde, ailesinin nasıl bir tepki vereceğini kestirmek onun için zor değildi. Ceyda, kocasının bu tereddüdünü anladığında, "Demir," dedi. "Biz artık seninle tek bir kişiyiz. Bizi böyle kabul edecekler."

Ceyda'nın bu tavrı, Demir'e huzur veriyor ve içindeki güvensizliği bir nebze olsun azaltıyordu.

El ele tutuşup, bahçe kapısından içeri girdiler. Kapıyı çalmadan önce, derin bir nefes aldı Demir. Artık dönüşü yoktu. İp, inceldiği yerden kopacaktı.

Kapıyı açan, Ceyda'nın annesi oldu. İkisi arasında uzun bir bakışma geçti. Bu bakışlardan, annesinin deli gibi kızını özlediği okunuyordu. Uzun bir süredir telefonda bile konuşmamışlardı. Ceyda'nın gözleri dolarken, içeriden babasının sesi yükseldi. "Kim gelmiş?"

Ardından genç kadının görüş alanına babası girdi. Babası, onu daha sert bir bakışla karşılamıştı. Ceyda hayatında ilk kez birisinin ona böyle baktığını düşündü.

Adam önce kızına, sonra Demir'e ve ardından birleşmiş ellerine baktı. Çiğnendiğini düşünüyordu. Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp birkaç adım attı.

"Muzaffer Bey!"

Adamı durduran, kızının ona *baba* dememesi olmuştu. Bir an donup kaldı. Ardından derin bir nefes alıp, ayaklarını tekrar hareket ettirdi ve onlara bakmadan salona doğru ilerledi.

Ceyda annesinin yanından geçip, Demir'i de beraberinde sürükleyerek içeri daldı. Ezbere bildiği bu ev, artık ona çok yabancıydı.

"Konuşmamız lazım," dedi Ceyda.

"Benim seninle konuşacak bir şeyim yok," dedi Muzaffer.

Ceyda derin bir nefes aldı ve dik durmaya çalıştı. "Demir," dedi. "Bizi yalnız bırakır mısın? Çıkarken kapıyı kapat lütfen."

Demir itiraz etmeden kendisine söyleneni yaptı. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı ardından kapattı.

Ceyda, babasının oturduğu tekli koltuğa ilerledi ve tam karşısında durdu.

"Sen benim kahramanımdın," dedi. "Beni sırtına aldığında, tamir edemediğim oyuncağı çok kısa bir sürede tamir ettiğinde, korku dolu rüyalarımdan uyandığımda başucumda belirip bana sarıldığında, okulda kızlar bana bulaştığı için öğretmenlerimle konuştuğumda... Sen, kahramanımdın."

Ceyda konuşmasını sürdürürken, babası onun suratına bakmıyordu.

"Sonra bize ne oldu?" dedi Ceyda. "Sana zorla evlendirilmeyi kaldırabilecek kadar ruhsuz olduğumu düşündüren ne oldu? Sen ne zaman kahramanım olmayı bırakıp, canavarım oldun?"

Muzaffer, gözlerinin dolmasını engellemek için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Biz seninle eskisi gibi baba kız olabilirdik. Sen bana bir adım atsan, senin için yıllarca koşardım belki de."

"Sen beni çiğnedin."

"Asıl sen beni çiğnedin," dedi Ceyda. "Sen, istemediğimi bile bile beni bir adama itmeye karar verdiğin gün çiğnedin beni."

Muzaffer hiddetle ayaklandı. "Ben sadece senin mutluluğunu düşündüm!"

"Sevmediğim bir adamdan çocuklarımın olması beni ne kadar mutlu edebilirdi?" diyerek yanıtladı Ceyda. Muzaffer sessiz kalınca, "Mehmet, bir arkadaşımı kaçırdı," diyerek sözlerine devam etti. Babasının şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "İki sene boyunca psikiyatri merkezinde tedavi görmüş, takıntılı bir tipmiş."

Babası şaşkındı. "Ceyda," dedi fakat devamını getiremedi.

"Neden baba?" dedi Ceyda. "Neden beni sevmedin?"

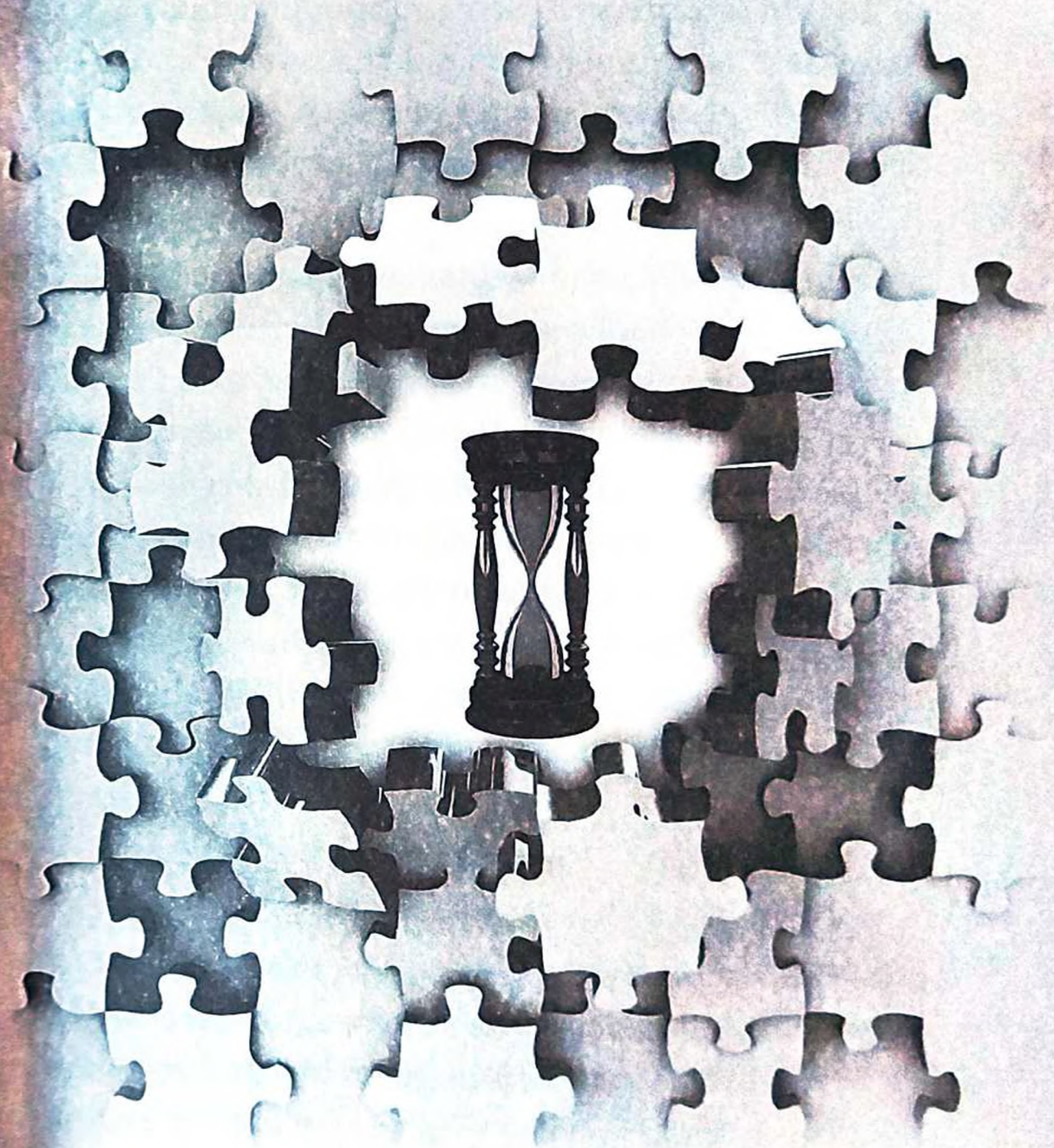
"Ben seni hep sevdim, kızım," dedi Muzaffer. "Hep de seveceğim."

Ceyda'nın gözlerinden bir damla yaş düşerken, babası da ağlıyordu. Daha fazla dayanamayıp birbirlerine doğru adım attılar. Gözyaşları onları sarıp sarmaladı. Belki de bir evlat babasına, bir baba da kızına ancak bu kadar açık olabilirdi.

Ayrıldıklarında, "Baba," dedi Ceyda. "Mehmet'in inşaat halinde olan bir konutu var mı?" Muzaffer düşünürken, Ceyda konuşmayı sürdürdü. "Mehmet'in üzerine olması şart değil. Herhangi bir akrabası da olur. Aklına gelen her şey bizim için çok değerli."

Muzaffer uzun bir düşünmenin ardından, "Aslında bir yer var," dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Mete Karahan...

"Emin misiniz?" dedim. Hızla arabaya doğru ilerliyordum bir yandan da. Kalbim, heyecanın ve umudun etkisiyle deli gibi çarpıyordu.

Arabanın önüne geldiğimde, "Orada mı bilmiyorum," diyen Ceyda'nın sesi kulaklarımı dolduruyordu. "Fakat muhtemelen orada." Arabanın kapısını açtığımda, "Benim eski evime gel. Demir ve babam seni oraya götürecekler," dedi.

"Geliyorum."

Telefonu kapatıp yanımdaki yolcu koltuğuna fırlattım. Arabayı çalıştırıp hızla Ceyda'nın evine doğru sürdüm. Kırmızı ışık kuralına uymadan ve birçok sürücüden küfür yediğime emin olduğum bir yolculuk yapıyordum.

İçimde çok farklı bir his vardı. Sanki bu sefer sahiden Defne bana gelecekmiş gibi hissediyordum. Onu görmediğim her saniye, öncekinden daha çok özlüyordum.

Telefonumun tekrar çalmasıyla düşüncelerimin keskin bir bıçakla bölündüğünü hissettim. Hızla telefona uzandığımda, arayan kişinin Arda olduğunu gördüm.

"Efendim!"

"Alo, Mete?" dedi. "Neredesin?"

"Sanırım Defne'yi buldum."

Bunun üzerine cevap vermek için birkaç saniye bekledi. Tekrar konuştuğunda ise sesi daha alçaktı. Net bir şey olmadan bizimkileri heyecanlandırmamak adına gizli bir köşeye çekildiğini tahmin ediyordum.

"Nasıl yani?"

"Ceyda'nın babası inşaat halinde olan bir konuttan haberdarmış. Defne'nin orada olduğundan şüpheleniyor. Şimdi onları almaya gidiyorum."

"Tamam," dedi. "Ben de çıkıyorum. Yol üstünden beni de alın."

"Çabuk olman lazım," dedim. "Yoksa seni beklemem."

"Tamamdır."

Telefon aniden suratıma kapandı. Arda'nın aceleci davranmak için zaman kaybetmediğinden şüphem yoktu.

İnsanın, sevdiği kişiyi kaybetme tehlikesine düşmesi, onu yeryüzündeki cehenneme kilitliyordu.

Ve ben, bu kilidin anahtarını bulmak üzereydim.

✹

Arda Akkaya...

Mete'yi arayıp da Defne'yi bulduğunu öğrendiğimde, olabildiğince hızlı hareket ettim. Yoldan bir taksi çevirirken bir yandan da İrem'i arıyordum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra, uykulu sesi kulaklarımı doldurdu.

"Alo?"

"Üç dakika içinde okulun önündeyim," dedim. "Hemen gelmelisin."

"Ne?"

"Kimseye bir şey söyleme."

"Okulun arka tarafına gel," dedi. "Ön kapıdan çıkmam sıkıntı olur."

Başka bir şey söylemeye gerek duymadan telefonu kapattım ve kızların okulunu tarif ettim taksiciye. Yollar oldukça açıktı. Zaten uzak olmayan mesafeyi, daha kısa bir sürede gideceğimiz aşikârdı. Saat oldukça geç olmuştu. Öyle ki gecenin yerini güneş ışıklarına bırakması çok uzun sürmeyecek gibi görünüyordu.

Okulun arka tarafına geldiğimde, tıpkı tahmin ettiğim gibi İrem beni bekliyordu. Üzerindeki eşofman, onun uykudan zorla koparıldığını gösteriyordu. Hızla taksiye atladı.

"Neler oluyor?"

"Mete," dedim. "Sanırım Defne'yi buldu."

İrem şaşkınlıkla büyüttü gözlerini. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum," dedim. "Gidince öğreneceğiz." Ardından derin bir nefes aldım. "Sizin arka taraftan kaçmanızı sağlayan bir düzenek mi var?"

İrem gururla başını yukarı kaldırdı. "Asla Güney kızlarını küçümseme."

✹

Mete Karahan...

Ceyda'nın evinin önüne geldiğimde, Ceyda, Demir ve düğünde gördüğüm yaşlı bir adamın yanı sıra, Arda ve İrem'i de beni beklerken buldum. Onların nasıl benden önce buraya ulaştıklarına şaşırmıştım.

Yaşlı adam hızla ön koltuğa kurulurken, Arda, İrem ve Demir arka koltuğa geçtiler. Ceyda, "Dikkatli olun," diye seslenirken hafifçe el sallıyordu. Ona gülümseyerek karşılık verdim.

Arabayı sürerken, "Adınız neydi?" diye sordum yanımdaki adama.

"Muzaffer," dedi.

"Muzaffer Bey," dedi İrem. Demir ve Arda'nın ortasında oturuyordu. "Sizce orada mıdır?"

"Kesin olarak bir ifadede bulunamam," dedi. "Fakat bildiğim kadarıyla, şu anda inşaat halinde olan tek mülkü gideceğimiz yer."

Hepimizin heyecanı, ortamdaki enerjinin yükselmesine neden oluyordu. Muzaffer Bey yolu tarif ederken, gidebileceğim maksimum hızla sürüyordum.

"İrem," dedim kafamı dağıtmak için. "Sen nasıl geldin?"

"Ben haber verdim," dedi Arda.

Tahmin etmesi elbette zor değildi fakat İrem'i çağırmasını biraz yersiz bulmuştum. Zira eğer Defne orada değilse, boşuna üzülmesini istemezdim. Fakat gördüğüm kadarıyla Arda, İrem'in mantığına ve varlığına güveniyordu.

Öte yandan, benim daha fazla üzülmemin mümkün olduğunu pek düşünmüyordum.

"Su nasıl?" dedim. Bugün taburcu olduklarını biliyordum.

"İyi. Defne de aramıza katılınca daha iyi olacak."

"Gizem Hanım'ı hallettiniz mi?" dedi Arda.

İrem başını onaylar gibi salladı. Bu kız her şeye yetişmeyi nasıl başarıyordu?

✺

Muzaffer Bey'in yaklaştığımızı söylemesi üzerine, risk alarak farları kapattım ve hızımı yavaşlattım. Kalbim deli gibi atıyordu.

Burası, şimdilik üç katlı bir bina gibi gözüküyordu fakat yapım aşaması tamamlandığında, tripleks villaya döneceğinden emindim.

Arabayı uzak sayılacak ve görülmeyecek bir yere park ettim. Binanın önünde duran iki aracı görünce sertçe yutkundum.

Defne...

Bu kez, elimi tutmak için uzanmamı beklediğinden emindim.

"Buradalar," dedi İrem. Sanırım ona katılırsam bu sefer boşuna ümitlenmiş olmayacaktım.

"Gidelim," dedi Muzaffer.

"Siz de mi geleceksiniz?" Öne atılması ve bizim için bu kadar şey yapmasına oldukça şaşırmıştım. Kızını zorla birisiyle evlendirecek bir adamdan pek beklenmeyen davranışlar sergiliyordu.

"Her türlü yardıma ihtiyaç var," dedi. Ardından cevap beklemeden aşağı indi ve kapıyı sessizce kapattı. Peşinden biz de yavaşça arabadan indik.

Düşüncelerim o kadar üst üste biniyordu ki, ne düşündüğümü ben bile duyumsayamıyordum. Kafam allak bullaktı. Mantığımı bir kenara fırlatmış, tamamen içgüdüsel olarak hareket ediyordum. Ayaklarım, deli gibi Defne'ye koşma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Binaya yaklaştığımızda, hepimiz ölüm sessizliği içindeydik. Nefes alış verişlerimiz dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Kapısı olmayan eve giren ilk kişi Arda oldu. Oldukça dikkatli ve sessizdi. Onu ben takip ediyordum. Benim arkamda ise İrem, Muzaffer Bey ve Demir vardı.

Giriş kata kısaca göz attık fakat kimse yoktu. Evin önündeki arabaları görmesem, bizden başka kimsenin olmadığını düşünecektim. Adımlarımızı yavaşça üst kata çıkardığımızda, kulaklarımızı çatırtı sesleri doldurdu. Bunlar, ateşin çıkardığı seslerden farklı değildi.

Kalbimin heyecanla dolduğunu hissediyordum.

Bu ateş, birinin ısınması için yakılmış olmalıydı.

Arda'nın temkinli adımlarına karşılık koşma isteğimi susturamıyordum. Önden ilerliyor, dikkatsizlik etmek gibi bir aptallık yapmıyordu. Sağa döndüğümüzde, bir odanın girişinde durduk. Arda başını usulca ileri uzattı. Hareketleri bir kaplumbağa misali yavaştı.

"Mete," dedi hızla içeri girerken.

Onun arkasından neredeyse koşarak daldım içeri. Odanın ortasındaki paslı varilde yanan ateş, soğuğa karşı az da olsa bulunduğumuz ortamı ısıtıyordu. Sağ tarafta duran tripotun üstündeki kamera dikkatimden kaçmamıştı. Bu kamera kayıtta mıydı?

Başımı sola çevirdiğimde, yere serilmiş bir battaniye üzerinde onu gördüm. Ve o an, uzun süredir ağır bir yükün altındaymış da, aniden kurtulmuş gibi bir rahatlama hissettim.

Ayaklarım, bedenimi taşıyabilecek kadar kuvvetli değildi sanki. Yine de Defne'nin yanına kadar hızla ilerlemeyi ve diz çökmeyi başardım.

Montunu çıkarmıştı. Üzerinde yattığı battaniyenin yanında dizlerini örten bir battaniye daha vardı. Elleri kalın bir iple bağlanmıştı. Gözleri kapalıydı. Uyuyor olmalıydı. Dudaklarımda ilk kez acıyla mutluluk karışımı bir gülümseme oluşurken, bir elimi yanağına götürüp, yüzünü örten saçları geriye doğru ittim.

"Defne?" diye fısıldadım. O an anladım ki, sevdiğimiz insanların adını söylemek bile çok büyük bir lütuftu.

Uykulu gözleri yavaşça aralanırken, İrem de aceleci bir tavırla yanımıza geldi. "Defne," dedi. "Uyan."

Defne gözlerini tamamen açtığında, birkaç saniye şaşkınca baktı. Ona en yakın ben olduğumdan, gözleri benimkilerle kenetlenmişti.

"Rüya mı bu?"

"Olmamasını diliyorum," dedim tebessüm ederek.

Gözlerinden yaşlar dökülürken, hızla doğruldu ve bağlı ellerini boynuma geçirip sarıldı. Sanki onu yıllardır görmemiş gibi hissediyordum. Birkaç saat önce hayatından ciddi anlamda endişe duyduğum kız, kollarımda mutluluğun getirdiği gözyaşlarını döküyordu.

"Biliyordum," diye fısıldadı. "Geleceğinizi biliyordum."

Ardından istemeyerek de olsa, kısa bir süreliğine ayrılmamız gerekti. Defne sarılmak için İrem'e döndüğünde, İrem cebinden çakı çıkarıyordu. "Sonra sarılırız," dedi Defne'nin ellerini bağlayan ipleri keserken. Duygusallığı, böyle bir durumda bile mantığının önüne geçememişti.

"Ayaklarım da var," dedi Defne.

Hızla battaniyeyi üzerinden çektim. İrem ipleri keserken, durdurulamaz bir öfke hissediyordum. Onun değersiz bir şekilde bağlanıp, bir battaniye üzerinde uyuduğu gerçeği zihnime düştükçe, içimdeki şiddet açlığı artıyordu.

Defne hızla yerden kalkıp, kapıya doğru koştu. Onun bu hali, Arda'nın biraz önceki temkinli davranışından çok uzaktaydı.

"Defne," diye fısıldadı Arda. "Yavaş ol biraz."

Fakat Defne, Arda'nın sesiyle yavaşlamasına rağmen, Mehmet'e çarpmaktan kurtulamadı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sabırsızlığım, bir kez daha beni tehlikeyle yüz yüze getirmişti. Dehşet ve şok içinde Mehmet'in kollarında kıvranırken, benimle baş etmek onun için zor değildi. Kolları hareket etmemi kısıtladığında, birkaç adım geri geri gitti.

O an aklımdaki tek soru, neden bizimkilerin beni kurtarmıyor olduğuydu. Mehmet aramızdaki mesafeyi gitgide açarken, onlar neden kaygı dolu bakışlar yollamaktan başka bir şey yapmıyorlardı?

"İğrençsiniz!" dedi Mehmet. Beni de sürükleyerek birkaç adım gittikten sonra durdu.

"Sakin ol," dedi İrem. Ellerini uzatmış, diğerlerinden ayrılıp birkaç adım öne çıkarak dikkatleri üstüne çekmişti. "Elindekini bırak, bir delilik yapma."

İrem söyleyene kadar, Mehmet'in eline bakmamış, parlayan bıçağı fark etmemiştim. Derin bir nefes aldım. Ölümün gelişinden korksam da, bu his ilkinden çok farklıydı. Mete'nin yaptığı şakada yaşadığım panik kadar şiddetli değildi. Enteresandı fakat sonunu bildiğim bir korku filmini baştan izlemek gibiydi. Nerede hangi ses efekti ve sahne olduğunu bildiğimden, korkumun beni yutmasına engel olabiliyordum sanki.

"Rahat bırakın bizi," dedi Mehmet.

İrem ona doğru küçük bir adım daha attı. "Peki," dedi. "Merak etme, Mete gibi birisinin arkadaşımla olmasını istemiyorum zaten."

"Ne saçmalıyorsun?" dedi Mehmet.

"Bak, şu anda beni düşmanın olarak gördüğünü biliyorum. Defne'yle aranızdaki ilişkiyi desteklemediğimi de

düşünüyorsundur muhtemelen. Ama inan bana, arkadaşımın onu terk etmekten çekinmeyen ve gözyaşı döktüğünü bilmesine rağmen ona eziyet etmeyi sürdüren biriyle olmasını istemiyorum."

İrem bariz bir şekilde blöf yapıyordu fakat söyledikleri, Mete ile gözlerimizin buluşmasına neden oldu.

"Şimdi sakince bırak arkadaşımı," dedi İrem. "Ardından onunla düzgün bir şekilde konuş. Gezin, eğlenin. İnan bana, sen onu Mete'den daha çok hak ediyorsun. Hem, kızın ailesiyle de konuşmanız lazım."

Mehmet'in cevap vermeyişi, kafasının karıştığının bir göstergesiydi. "Defne'yi bırakırsam beni istemez," dedi sonra.

"Nereden biliyorsun?" dedi İrem. "Ona sadece kötü davrandın ve korkuttun. Ne yani, Mete'yi gerçekten sevdiğini mi düşünüyorsun? Biraz vakit geçirseniz, Mete'yi umursar mı sence?"

"Defne," dedi Mehmet. Boğazımı sıkan kolunu biraz daha gevşetti. "Seni üzdüm mü?"

"Sadece korkuttun," dedim. İçimdeki hiddete rağmen, ses tonum yavru bir kedininki gibi masum ve savunmasız çıkıyordu.

"Korkutmak istemedim," derken boğazıma dayalı olan bıçağı tamamen indirdi.

Ardından tok bir ses duyuldu kulaklarımda. Bir çarpma sesiydi bu. Ne olduğunu anlama fırsatı bulamadan, Mehmet'in bilincini kaybeden bedeni üzerime yığıldı. Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken öne doğru koştum. O sırada, Mete ve Arda da bana doğru koşuyorlardı.

Mehmet'in üzerine atılıp, tamamen baygın olduğundan emin olana kadar sırtından kalkmadılar. Kendimi İrem'in kollarına atarken, Mehmet'i kimin bu duruma soktuğunu merak ediyordum. Başımı kaldırdığımda, elinde bir taş tutan Demir'i gördüm.

"Sen peşimizden gelmiyor muydun?" dedi yaşlıca bir adam. Bu adamın yüzünü bir yerlerden tanıyordum fakat çıkaramıyordum.

"Ne olur ne olmaz diye arkadan geleceğimi söylemiştim," dedi Demir. "Sanırım biraz fazla sessiz söylemişim."

Sonunda yaşadığım şey, saf bir rahatlamaydı. Derin bir nefes alırken, İrem'e sarıldım. O da bana karşılık verdi. Gözyaşlarımız bedenlerimizi ele geçirip bizi sararken, duygusallığım dünyayı saracak kadar büyüktü.

"Su nasıl?" dedim hemen. "Daha iyi mi?"

"Merak etme," dedi. "Şimdi gideceğiz zaten." Ardından bakışlarını Arda ve Mete'ye çevirdi. "Gideceğiz, değil mi?"

"Önce polisi aramalıyız," dedi Arda.

Fakat Mete'nin gözlerindeki ifade, tam aksini istiyor gibi bağırıyordu. Yerde baygın halde yatan Mehmet'e dikmişti gözlerini. Algılarını kapatmış gibiydi. Birkaç küçük adımda yanına gidip eğildim. Bir elimi yüzüne götürüp, başını kendime doğru çevirdim. Onun bal rengi gözlerine bir daha kapılıp gidemeyeceğimi bile düşünmüştüm.

Benim en güzel manzaram, onun gözleriydi. Sanki dünyanın en yetenekli ressamının şaheseriydi bu gözler. İçinde yüzlerce masal, gerçek ve dünyalar barındırıyordu. Onun gözlerine bakmak, aşkını paylaşmak, sihir dolu bir maceraya açılan kapıyı aralamak gibiydi.

"Arda haklı," dedim. Kızaran gözleri, ağlamamak için kendisini zor tuttuğunun bir kanıtıydı. "Polisi arayalım."

"Bir raporla kurtulsun mu yani?"

"Kurtulsun," dedim. "Belki de o raporu almasına neden olacak psikolojiye sahip olmasa, bunları hiç yapmayacaktı? İnsanların neler yaşadığını, kafalarında neler döndüğünü nasıl bilebiliriz?" dedim. "Bırakalım, hastaneye gidip tedavi görsün ve bizden çıksın bu mesele."

Kollarını bana dolayıp, burnunu saçlarıma gömdü. "Peki," dedi. "Ben sana yine böyle sarılabileceksem, nasıl istersen o olsun."

Tam o sırada, uzaktan duyulan adım sesleri ulaştı kulaklarımıza. Yaklaşan ayak seslerine rahat bir ıslık sesi de eşlik ediyordu.

İrem ve yanındaki yaşlı adam hızla geriye çekilip gizlenirken, biz de merdivenden çıkan kişinin bizi görmemesi için eğilmek zorunda kaldık.

Aslan, merdivenleri tamamen çıkmasına birkaç basamak kala bizi fark etti. O kadar şaşırmıştı ki, ıslığına son vermek ve birkaç saniye boyunca suratımıza bakmak dışında bir reaksiyon gösteremedi.

Tanıdık simalı yaşlı adam, saklandığı köşeden çıkıp, Aslan ile uzun sayılacak bir süre bakıştı. Aslan hızla arkasını dönüp kaçmaya başlayınca, yaşlı adam da fırladı. İkisi Tom ve Jerry misali kovalamaca oynamayı sürdürürken, Arda ayaklandı.

"Bırak gitsin," dedi Demir. "Yakalar, merak etme."

"Yaşlı başlı adam," dedi Arda. "Nasıl yakalasın?"

"Bu masum görüntüsüne bakma. Beni Ceyda ile gördüğü zamanlarda, üç kilometre kovalamışlığı var."

"Üç kilometre sonra yorulacak," dedi İrem.

"Yanlış anladın," dedi Demir. "Üç kilometre sonunda yorulan o değil, ben oluyordum. Yakaladığında..." Derin bir sessizlik oluştu. "Neyse, söylemesem daha iyi."

✹

O gece, tartışmasız hayatımın en iğrenç geceleri arasındaydı. Yaşım henüz reşit olmadığı için anneme haber verilmişti. Kadın delirmek üzereydi. Ağlayarak karakola gelmiş, yaklaşık iki saat nefes alıp almadığımı kontrol etmişti. Onu görmediğim süre zarfında, saç rengini açtırmış, hafif kilo almıştı ama gözleri eskisi gibi parıldıyordu.

Bir insan dış görünüşünde dilediği gibi değişiklikler yapabilirdi fakat bakışları aynı olduğu sürece, tam anlamıyla değişim geçirmiş sayılmazdı.

Tabii Mete, Arda, Demir, adının Muzaffer olduğunu öğrendiğim adam ve İrem'in de ifadelerine başvurulması gerekiyordu. Yaklaşık üç saat boyunca bizi bekletmişlerdi. Biz polisin işini halletmesini beklerken, Ceyda da yanımıza gelmiş, olanları kendi bakış açısından anlatmıştı. Sonra da babası ve kocasının yanına gitmişti. Onun için seviniyordum. İki aşkı, sonunda bir olmuştu.

"Nasıl oldu?" diye sordu annem, Ceyda gittikten sonra. Heyecanı biraz azalmış, artık sorularını bilinçli ve sakin bir şekilde soruyordu.

"Arkadaşım kaza yaptı, biliyorsun. Hastaneye gittik biz de apar topar. Kapının önünde beklerken, birden önümde bir araba durdu. Sonrası belli zaten. Arkadaşlarım sayesinde kurtuldum."

Annemin gözleri sırasıyla İrem, Arda ve Mete'ye kaydı. Mete'ye biraz uzunca baktıktan sonra, "Hepinize teşekkürler, çocuklar," dedi. Üç silahşorlar da utangaç bir tavırla kafalarını salladılar. "Sağ olun sağ olmasına da," diye ekledi annem. "Bana Defne'nin kampa gittiğine dair bir mesaj atıldı."

"O mesajı biz attık," dedi İrem utançla.

"Bu durumu nasıl bana söylemezsiniz?" dedi annem. Artan öfkesini dizginlemek için elini sıkı sıkı tuttum. Arkadaşlarıma şükran duyduğundan emindim fakat böyle bir şeyi gizledikleri için öfkelenmeden edemiyordu.

"Sizden böyle bir şey saklamamız kabul edilemez bir hataydı, farkındayız," dedi Mete. "Fakat Defne'ye bir şey olacağına dair yaşadığımız korku, mantıklı olmamızın önüne geçiyordu. Tek düşündüğümüz, Defne'ye zarar gelmemesi gerektiğiydi. Kızacaksınız belki ama ona zarar gelmeyeceğinden emin olsam, size daha büyük yalanlar söyleyebilirdim."

Annem derin bir nefes aldı. Öfkesinin geçmediğini fakat önemli bir oranda azaldığını görüyordum. "Çaresizlik nedir, en iyi biz biliriz, anne," diye fısıldadım. Sadece ikimizin duyabileceği bir ses tonu kullanmıştım. Bakışlarımız birleşti. Başını anladığını gösterir gibi salladı.

Yeryüzüne güneş ışıkları dokunmaya başladığında ve sonunda işimiz bittiğinde, "Anne, sen böyle gitme eve," dedim. Gözlerinin altı uykusuzluktan mosmor olmuştu. Bu şekilde yola çıkmasını istemiyordum.

"İsterseniz siz de okula gidin. Orada rahat rahat uyursunuz," diye bir öneride bulundu Mete.

Annem ona kısa bir bakış attıktan sonra, başını olumlu anlamda salladı.

"Şey," dedi İrem. "Benim Defne'ye bir şey söylemem lazımdı da. Biz arkadan taksiyle gelsek, sizin için sorun olur mu?" Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Merak etme," dedi alaycı bir gülümseme eşliğinde. "Taksiyi ben öderim."

Annem, benden kısa bir süre için de olsa ayrılmanın getirdiği rahatsızlıkla bize baktı. Mete ise annemle baş başa kalacağı için tedirgindi.

"Arda," dedi Mete. "Sen de bizimle gelsene."

"Onun da bizimle gelmesi lazım," dedi İrem hemen. Ardından, "Dikkatli sür, Mete," diye ekledi.

"Dikkatli ol," dedi annem. "Ne olur ne olmaz, telefonun hep açık olacak."

"Merak etmeyin," dedi Arda. "Kızınızı bir an olsun yalnız bırakmam."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, bunu annemi rahatlatmak için ya da Mete'ye karşı sorumluluk hissettiğinden dolayı söylemediğini anladım. Dostum olarak benim için endişelendiğinden, beni yalnız bırakmayacağını biliyordum.

Kadın olarak taşıdığımız güç, su götürmez bir gerçekti fakat günümüzdeki erkeklerin menfaat dolu düşüncelerine

karşılık, bir erkeğin sevgilisi olsun ya da olmasın, bir kadını masum duygularla korumak istemesi bana çok sevimli geliyordu.

Annem arkadaşlarımla vedalaşıp, bana sımsıkı sarılmıştı. Yanaklarımdan kocaman öptükten sonra beni zar zor bırakmış, Mete'yle birlikte arabaya ilerlerken ara ara bana bakmayı ihmal etmemişti.

"Ne konuşacağız?" dedim İrem'e dönerek.

Sinsi bir gülümseme sunarken, "Bir şey konuşmayacağız," dedi. "Sadece annen ve Mete'nin baş başa kalmasını istedim."

Arda kahkaha patlatırken, "Annen fena sorguya çekecek Mete'yi," dedi.

Kahkahalar benim de bedenimi ele geçirirken, ona içten içe hak verdiğimi fark ettim.

"Haklısın," dedim. "Allah yardımcısı olsun."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Mete Karahan...

Defne'nin annesi yanımda otururken, hayatımda hiç bu kadar gerildiğimi hatırlamıyordum. Sanki birazdan görünmez bir çift el boğazıma sarılacak ve canımı alacaktı. Bir şey söylemek, kadınla muhabbet etmek istiyordum ama ağzımdan yanlış bir şey çıkacak korkusu her defasında beni susturuyordu.

"Sakin ol," dedi kadın yumuşak bir ses tonuyla ama daha çok gerilmeme neden olmuştu. "Defne beni sana nasıl anlattı? İnsan yediğimi falan mı söyledi?"

"Ne? Hayır! Olur mu öyle şey? Sizi niye öyle anlatsın? Hiç korkutucu biri değilsiniz. Böyle düşünmenize ben mi neden oldum? Çok özür dilerim. İnanın asla ürkütücü değilsiniz. Hatta gayet sevecensiniz."

Kadın bana Superman'in varlığına inandığımı söylemişim gibi baktıktan sonra, "Ciddi değildim," dedi. Bakışlarından bu kadar çok gerilmeme bir anlam veremediğini anlıyordum ama kendime bir türlü engel olamıyordum. Mantığım tamamen buhar olup havaya karışmıştı sanki. Defne'yle konuşurken bile bu kadar panik olmazken, annesinin yanında böylesine coşkulu olmam oldukça mantık dışıydı.

"Şey, affedersiniz."

"Defne'yi ne kadardır tanıyorsun?"

Birden gelen bu soru karşısında bir anlığına afallamıştım ve saçma bir şekilde hissettiğim heyecan artmıştı. Defne hakkında yanlış bir şey söylersem, bu kadının benden nefret edeceğini tahmin edebiliyordum.

"Güney Kız Lisesi'ne geldiğinden beri."

"Nasıl tanıştınız?"

Ona ilk karşılaşmamızın bir barda olduğunu söylersem, bu durumu anlayışla karşılamama ihtimali yüksekti. Bu yüzden sakince, "Okulca onların okuluna gitmiştik, voleybol maçı için. İlk kez orada görmüştüm," dedim.

"Hmm... Siz gençler genelde biraz daha... Ne derler ona? Rekabetçisiniz. Umarım güzel bir maç olmuştur."

"Ne? Kim? Biz? Hah! Lütfen Selma Hanım, ne rekabetçiliği? O okul bizi zaten çok sever. Hiç sorun olmadı."

"Güzel o zaman."

Selma Hanım'ın son sözüyle havada bir sessizlik oluştu. Sonunda, "Mete," dedi. "Defne, babası tarafından büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Tekrar bir erkeğin onu üzmesine tahammül etmeyeceğim."

Başımı hak verir gibi sallarken, gözümü yoldan ayırmıyordum. "Sizin gözünüzden şu anki durumumuz nasıl gözüküyor, bilmiyorum," dedim. "Belki sıradan bir lise aşkı olarak göreceksiniz, belki ciddiye bile almayacaksınız fakat ben bundan on sene sonra Defne'yi hayatımda bir yerlerde görebiliyorum. Sevgilim veya değil, hayatımda bir yerlerde olmasını istiyorum." Ardından dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Lütfen bu konuşmayı kızınızla yapın, zira beni terk ederse karanlığa gömüleceğimi düşünüyorum."

"Aynı şey onun için de geçerli olacaktır."

"Işık kaynağı en fazla ne kadar karanlığa gömülebilir ki?"

Söylediğim şeye cevap vermedi. Sanki istediğini almış gibiydi. O konuşmayınca, ben de sessizliğimi korudum ve kısa bir süre sonra okula geldik.

✹

Defne Çınar...

Okula Mete ve annemden önce ulaşmıştık. İçeri girdiğimizde, neredeyse bütün kızların Su'yun etrafında toplandığını görmek şaşırmamıza neden oldu. Sanki ciddi bir

muhabbet içindeydiler. Yüzlerindeki somurtkan ifadeyi gizlemeleri imkânsızdı.

"Defne?"

Beni ilk fark eden ve koşarak boynuma atlayan ilk kişi Sıla oldu. Onu Elif takip etti. İkisiyle sımsıkı sarılırken, uzun süredir bu kadar rahatlamış ve mutlu hissetmediğimi düşünüyordum.

"Buraya gel!" diye seslendi Su. "Ben yanına gelemiyorum."

Neredeyse koşarak onun yanına gittim ve sol tarafına oturup sımsıkı sarıldım. Sanki birbirimizi asırlardır görmüyor gibiydik.

"İyi misin?" dedi. Elif. Su'yun yatağına, onun sağ tarafına oturmuştu.

Başımı olumlu anlamda salladım. "İyiyim," dedim. "Kötü şeyler yaşadık fakat galiba atlattık."

Sıla yanıma kurulurken, İrem de Elif'in yanına oturdu.

"Sen nasılsın?" dedim Su'ya bakarak.

"Daha iyiyim," dedi. "Hiçbir şey bir sarışını yıldıramaz. Blonde girls are amazing!" Ardından kısa bir süre düşündü. "Umarım doğru telaffuz etmişimdir."

Son söylemi, hepimizin dudaklarında alaycı bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu.

"Hoş geldin, Defne."

Sesin geldiği yöne baktığımda, benimle konuşan kişinin Zeynep'ten başkası olmadığını gördüm. Ellerini önünde birleştirmiş, dudaklarını kemiriyordu. Ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

Kendini suçlu hissetmesi normal karşılanabilirdi, çünkü bir erkeğin onu kullandığını fark etmemişti. Karşımda böyle mahcup olması da, Mehmet'ten ve yaptıklarından haberdar olduğunu gösteriyordu.

Ayağa kalkıp, tam karşısına geçtim. "Hoş buldum."

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Mehmet'in sana yaptıklarından haberdarım," dedi. "Özür dilerim, beni nasıl kullandığını fark edemedim."

"Senin suçun değildi," diyerek yanıtladım. "Herkes hata yapar."

"İzin vermemeliydim," dedi. "Her şeyden önce, dostlarımla olan tartışmalarımı dışarıya vurmamam gerekiyordu."

"İnsan derdini âşık olduğu kişiye anlatamayacaksa, kime anlatacak? Hem, her güçlü kadın, bir erkek tarafından mutlaka canının yakılmasına maruz kalır," dedim. "Seni üzen kişi de Mehmet'miş."

"Ondan iğreniyorum," dedi. Ona katılmadığımı söyleyemezdim.

"Ben de kendi adıma özür dilerim," dedi Buse. "Aşkı bir kalıba sığdırmaya çalışıp, sizi duygularınızdan dolayı suçlu duruma soktum, aptallıktı."

"Ben de öyle," dedi Zehra. "Yaptığımız şey çocukluktan öte değildi."

"Her insanın içinde bir çocuk yatar," dedi İrem. "Bazen o çocuğun şımarıklığı tutar. Sizi bunun için infaz edecek değiliz."

Ardından aramızda sıcak bir gülümseme oluştu. Ve biz, kaybettiğimizi sandığımız dostlarımızı tekrar kazanmıştık.

Sanırım gerçek dostluk buydu. Aramızda ne kadar fırtınalar koparsa kopsun, birbirimize ihtiyaç duyduğumuzda, rüzgâr bile esmemiş gibi davranıyorduk. Açılan yaralarımızı sarıyorduk.

✹

İrem Doğan...

Geçen bir hafta, Su ve Çağatay için tam anlamıyla kâbus gibiydi. Polis ifadelerini almış, ardından taksiciyle konuşmuşlar, aynı şekilde o adamın da ifadesini almışlardı.

Çağatay'la adam ilk yüz yüze geldiklerinde, fiziksel boyuta taşınmasa da sert sayılacak bir dille kavga etmişlerdi.

Olayın aslı, taksicinin önüne bir çocuğun atlamasından ve adamın ani firen yapmasından ibaretti. Yani kesinlikle suçlu değildi fakat üslubundaki çirkinlik insanı deli ediyordu.

Su ve Çağatay'a ise beklemek düşmüştü.

Su'yun yüzündeki çizikler yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Kaşında çok küçük bir dikiş izi kalacaktı. Kulağının yanındaki yara izi daha büyüktü fakat görmek için oldukça dikkatli incelemek gerekiyordu.

Her kötü olay, mutlaka iyi bir olaya açılan kapı olurdu. Kaza olayında da iyiye açılan bir kapı vardı. Su, güzelliğin dış görünüşten ibaret olmadığını öğrenmişti. Ne kadar iğrenç fotoğrafı varsa hepsini Çağatay'a atmış, Çağatay buna karşılık olarak on dört kez ayrılmak istemişti. Su ise, artık öyle bir şansı olmadığını, ayrıldığı an, ne kadar eski sevgilisi varsa hepsine tek tek mesaj atacağını söylüyordu.

Bir ara Bora ve Mete, sinir oldukları, cılız, kavgayla katiyen alakası olmayan bir çocuğu, Su'yun eski sevgilisi olarak Çağatay'a tanıtmışlardı. Hiçbir şeyden haberi olmayan zavallı Çağatay, çocuğa iki saat atarlanmış, küfretmiş ve gerçekler ortaya çıkınca da özür dilemişti.

Diğer yandan, okul arkadaşlarımızla aramız artık eskisi gibiydi. Yine dedikodular ediyor, kahkahalara boğulmamıza neden olan sohbetleri paylaşıyorduk. Aşkın saygı duyulması gereken bir duygu olduğunu anlamışlardı.

Geçen bu süre zarfında sadece iyi şeyler olmamıştı tabii.

Bir anlık öfkeyle anneme *evet* demiş ancak sonra pişman olmuştum. Fakat beynimin sesine kulak verdiğimde, en doğru olanı yaptığımı biliyordum. Çünkü Gizem Hanım'ı daha fazla zor durumda bırakamazdım. Annemi sürekli oyalamaya çalışıyordu ve bunu sonsuza dek sürdüremezdi. Başka seçeneğim yoktu.

Hayat da böyle acımasızdı işte. Bazen sevdiklerimizin iyiliği için her şeyi yapmak zorunda kalıyorduk. Bu, onlardan uzaklaşarak onları incitmek olsa bile...

Annem, ona yalan söylediğimden şüphe edip, bu son bir hafta içinde sık sık aramıştı beni. Ona, arkadaşlarımın bana ihtiyacı olduğunu, biraz süre vermesi gerektiğini söylemiştim. Ama o, beklemek istemediğini söylüyordu.

Belki de deliriyordum, bilmiyorum ama sesinden bir şeylerden korktuğunu hissetmiştim. Ne olduğunu sormak istemiyordum, çünkü onu tanıyordum. Ne kadar ısrar edersem, o kadar inkâr edecekti ve eğer bir şeyler saklıyorsa, şüphelendiğimi belli ederek ona dikkatli olmasını haykırmak istemiyordum.

Beni asıl endişelendiren, kızlara ve Gizem Hanım'a durumu nasıl izah edeceğimdi. Onları terk ettiğimi düşünmelerini ve bana öfke beslemelerini istemiyordum. Malum, Güney Kız Lisesi öğrencileri –ki buna ben de dâhildim– bir şeyleri yanlış anlamaya can atıyordu.

Kızlarla Büyük Salon'da oturuyorduk. Etraftan kahkahalar yükselirken, bense onlara nasıl anlatacağımı düşünüp, karamsar karamsar boşluğa bakıyordum.

Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki?

Dostlarımın bana ihtiyacı vardı, benim onlara olduğu gibi. Şimdi onları nasıl yarı yolda bırakabilirdim?

"İrem?" dedi Defne. "İyi misin?"

Başımı sallayarak gülümsedim ve "İyiyim," diye cevap verdim.

"Kafanı kurcalayan bir şey mi var?"

Birkaç saniye düşünüp, başımı onaylar gibi salladım. "Evet. Yakında sizinle paylaşacağım."

Defne tam bir şey söyleyecekti ki, çalan telefonum ikimizi de susturdu. Arayan kişinin annem olduğunu görmek,

bir an elimi ayağımı birbirine dolasa da, sakince telefonu alıp uzaklaşmayı başardım.

Telefonu açmadan önce, gitmemi isteyen beynim ve kalmamı isteyen kalbim yine kısa süren bir kavgaya başladılar. Bu kavgayı kazanan, her ne kadar istemesem de beynim olmuştu.

Derin bir nefes aldıktan sonra telefonu açtım. "Efendim."

"İrem, nasılsın kızım?"

"İyiyim, anne. Sen?"

"Ben de iyiyim. Ne zaman geleceksin yanıma?"

Bir haftadır, günde üç öğün mutlaka geçen bir telefon konuşmasıydı bu. Her gün arar ve ne zaman geleceğimi sorardı. Ben biraz daha süre isterdim, o söylenirdi ve telefon kapanırdı.

"Dediğim gibi anne, biraz daha süre..."

"Hayır!"

Sözümü yarıda keserek verdiği cevap karşısında bir an ne diyeceğimi şaşırdım. Bana asla böyle sert çıkmazdı. Arkadaşlarımdan ayrılacağım o güne geldiğimi fark ettiğimde, yüreğimde taşıyamayacağım kadar bir ağırlık oluştu. Ne diyeceğimi bilemez bir halde düşünceden düşünceye sürüklenirken, aklımdan geçenleri kelimelere döküp bir cümle kuramadım.

Annem, benden bir cevap alamayınca, "En yakın zamanda gelmeni istiyorum," diyerek kestirip attı.

"En yakın zaman?"

"Bu akşam."

Kafam birden türlü gibi olmuştu. Bu sert çıkışına ve acelesine bir anlam veremediğim gibi, beş yaşında bir çocuk misali kırılmıştım da. Her ne kadar aramızda asla erimeyeceğine inandığım buz dağları olsa da, sonuçta o benim annemdi ve hâlâ benim için değerliydi. Bana hiçbir suçum yokken bu şekilde sert çıkması hiç hoş değildi.

"İnsanları kırmadan konuşmak hakkında ders vermemi ister misin?" dedim iğneleme yaparak. Onunla tartışmaya girmek istemiyordum ama beni buna itiyordu.

"Üzgünüm İrem ama karşında çocuk yok. Beni oyaladığının farkındayım ve artık çok sıkıldım. Ben, bu akşam yemeğini seninle aynı sofrada yemek istiyorum."

O an belki milyonlarca şey hissetmiş olabilirdim ama tek bir kelime bile sarf edememiştim anneme karşı. Onu iyi tanıyordum. Ne istese alan bir kadındı. Bazen bu özelliğinin bana geçtiğini söylüyordu ama ben bunu kesinlikle reddediyordum. Evet, ben her istediğimi alabilecek bir insandım. Ama ne olursa olsun, kendi isteklerim için başkasını mutsuzluğa mahkûm etmezdim.

Ona bir cevap vermek yerine, tekrar sessiz kalmayı tercih ettim. Hayatımda karşısında ne diyeceğimi şaşırdığım tek insan annemdi.

"Bu akşam saat sekiz civarı bir taksi yollayacağım."

Sol bileğimi hızlıca kaldırıp saate baktım. Neredeyse dört olacaktı.

"Anne, saat dört zaten," dedim. "Ne ara hazırlanacağım, ne ara vedalaşacağım? Şunu yarın yap bari."

"Bu akşam, İrem. Konu kapandı."

Tam bir cevap verecektim ki, telefonu suratıma kapattı. O an hissettiğim öfke, gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Annem bana bir gün çok iyi davranıp, ertesi gün yerin dibine sokup çıkarabiliyordu.

İşte böyle gri insanlardan nefret ediyordum. İnsanın siyah mı, yoksa beyaz mı olduğu belli olmalıydı. Kötü olsa bile, bunu belli etmeliydi. Karşısındakinin dengesini bozmaya ne gerek vardı?

Hayatım zıtlıklar ve zıtlıklar tarafından ele geçirilmiş insanlarla doluydu.

Bir elimi alnıma koyup, kendime düşünmek için zaman verdim. Yıllarımın geçtiği bu okuldan, birkaç saatte alelacele toparlanıp gitmek istemiyordum. Hele ki böyle bir zamanda arkadaşlarımı yalnız bırakmayı hiç istemiyordum.

Büyük Salon'a doya doya göz gezdirdim. Kahkahaların yükseldiği hafta sonlarını, sınav haftası herkesin varını yoğunu derse katmasını, birimizin morali bozuk olduğunda herkesin buna ortak olmasını, eğlencelerimizi, danslarımızı... Ben bu okulu çok özleyecektim. Her ne yaşanırsa yaşansın, Güney kızlarının dostluğu sıradan bir dostluk değildi.

Ve bir kez daha, beynim doğruları kullanarak kalbimin üstünde tepinip canımı acıtırken, kalabalığın arasında kimse fark etmedi.

Yine acıdan parça parça olurken gülümsemeyi başarmıştım.

✺

Defne Çınar...

İrem, yaptığı telefon görüşmesinden sonra tekrar yanımıza geldiğinde, ruhu emilmiş gibiydi. Sanki ölmüş de, bedeni bir çift el tarafından zorla hareket ettiriliyormuş gibi bakıyordu. Ona defalarca ne olduğunu sormama rağmen bir cevap alamamıştım. Şimdi morali bozuk olduğu için üstüne gitmek istemiyordum ama ne olduğunu mutlaka öğrenecektim.

"Bakın," dedi Su işaret parmağını bize doğrultarak. "Çok ciddi söylüyorum, bir daha ebelere laf ederseniz çok pis bozuşacağız sizinle."

"Kanka, kim ne diyor ebelere?" dedi Sıla atarlı bir şekilde. Bu ikisinin atışmaları bundan yıllar sonra kesinlikle efsane olarak kayıtlara geçecekti. Grubun şebekleri gibi bir şeydiler. "Sen bana onları söyle, ben onların ebelerini..."

Su, Sıla'nın sözünü bitirmesini beklemeden hızla yerinden kalkıp ona doğru koşunca, Sıla da yerinden zıplayarak kalktı ve kaçmaya başladı. İkisi bir süre koşuştuktan sonra,

Sıla, Su'yun oyuncak ayısı Haydar'ı rehin aldı ve böylece barıştılar.

Tekrar yanımıza geldiklerinde, İrem birden ayağa kalkıp, Büyük Salon'un ortasına doğru ilerledi ve bir sandalyeye çıktı. Biz dâhil herkes şaşkına dönmüş, İrem'in ne yapacağına bakıyorduk.

"Herkes buraya baksın!" diye bağırdı. Nefes alış verişlerimiz dışında bir ses duymak mümkün değildi. "Ben gidiyorum. Güney Kız Lisesi'nden kaydımı aldırıyorum."

Bir anda şaşkınlık dolu sesler ve fısıldaşmalar başladı salonda. Bense tepki bile veremiyordum doğru dürüst. Ne düşüneceğim hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Verebildiğim tek tepki kaşlarımı çatmak olmuştu.

Kızlarla göz göze geldiğimizde, onların da şaşkınlıktan dudaklarının aralandığını ve kaşlarının çatıldığını gördük. Bu durumdan kimsenin haberi yoktu.

"Şaka mı bu?" dedi Su. "Nereye gidebilir ki?"

"Çok... Çok saçma," dedi Elif.

İrem tekrar konuşmaya başlayınca, salondaki fısıldaşmalar son buldu.

"Şu zamana kadar hepinizle harika anılarımız oldu. Koskocaman bir aile olduğumuzu hep hissettirdiniz bana." Sonra duraksadı. Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Onca şey atlattık, onca güzel şey yaşadık. Şimdi ben gidiyorum. Hangi okulda okuyacağımı bilmiyorum fakat emin olun ki, daima bir Güney kızı olarak kalacağım."

"İrem," dedi kızlardan biri. Üzüntüsü ses tonuna yansımıştı ve samimi görünüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

İrem bizimle göz teması kurarak, "Annemin yanına," dedi. "O kazandı."

✹

İrem'in hazırlanmasına yardım etmek, hayatımda beni yaralayan en büyük şeyler listesine girmeye kesinlikle hak

kazanmıştı. Gitmesini istemediğim bir insanla vedalaşmak o kadar zor geliyordu ki...

Konuşmasını yaptıktan sonra, bize kısa bir bakış atıp Büyük Salon'dan çıkmıştı. Döndüğünde nereye gittiğini sorduğumuzda, Gizem Hanım'a veda ettiğini söylemesi olayın ciddi olduğunun farkına varmamızı sağladı.

✺

İrem Doğan...

Gizem Hanım'ın kapısının önüne geldiğimde derin bir nefes aldım. Dolu dolu olan gözlerimi zapt etmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Ardından kapıyı çalıp bekledim. "Gel!" sesini duyunca içeri girdim.

"İrem?" dedi Gizem Hanım. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı beni. Ardından yüzümdeki ifadeden kaynaklanıyor olsa gerek, gülümsemesinin somurtmaya dönüştüğüne şahit oldum. "Bir sorun mu var?"

"Annemle konuştum," dedim. "Ben gidiyorum."

Gizem Hanım'ın bakışları o kadar derindi ki, ne düşündüğü belli olmuyordu. Fakat gözlerinden geçip giden üzüntü dalgasını görmemek için aptal olmak gerekiyordu. Ve aptallık, bana oldukça uzak bir kavramdı.

Ayağa kalkıp yanıma geldi. Gözlerini gözlerime sabitledikten sonra, "Ne zaman?" diye sordu.

"Şimdi," dedim. "Saat sekiz gibi bir taksi yollayacak."

Gizem Hanım bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı, ardından tekrar kapattı. Sonunda "Böyle mutlu olacak mısın?" dedi.

"Herkes böyle mutlu olacak."

"Ben herkesin değil, senin mutluluğunu soruyorum."

"En mantıklısı bu," dedim. "Hepimiz farkındayız. Hem, okuldan ayrılıyorum diye hayatlarınızdan da ayrılmıyorum ki."

"Elbette," dedi. "Fakat mutlu olduğun bir yerde eğitim görmenden yanayım."

"Sizin gibi insanlar hayatımda olduğu sürece, ben her yerde mutlu olacağım."

Dolan gözlerimden bir damla yaş firar etti. Kollarımı açıp Gizem Hanım'ın boynuna dolarken, onun gözlerinden de küçük damlaların kaçtığını görebiliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim. "Annemden daha çok anne olduğunuz için." Birbirimizden ayrıldığımızda gözlerimiz buluştu. "Sizin annem olmanızı isterdim," dedikten sonra, arkamı dönüp kapıya yöneldim.

Kapıya ulaştığımda, "Mecbur değilsin, İrem," dedi Gizem Hanım. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Arkamı dönüp bakışlarımızı birleştirdim. Şu anda bu kapıdan çıkıp gitmek ve kendimi mutsuzluğa sürmek benim elimdeydi. Gizem Hanım, adeta bir yol bulacağını haykırıyordu. Kalbim deli gibi atarken, beynimde soru işaretleri oluşuyordu. Şimdi buradan gitmeli miydim, yoksa burada kalıp, arkadaşlarımla hayatıma devam mı etmeliydim?

Kapıyı açıp çıkmadan önce, "Hoşça kalın," dedim.

✺

Defne Çınar...

Son dakikaya kadar şaka zannetmiştik. Onun böyle bir konuda şaka yapacak birisi olmadığını bildiğimiz halde, şaka olduğunu düşündük.

Bavulunun fermuarını kapatırken, "Böyle olmak zorunda değil, İrem," dedim. "Bir yolunu buluruz."

Yatakhanede, hepimiz etrafında toplanmıştık. Sadece Elif, Su, Sıla ve ben değil, hepimiz.

"Evet, İrem," dedi Zeynep. "Böyle olmak zorunda değil. Gerekirse hepimiz konuşuruz annenle."

"Onu tanımıyorsunuz," dedi İrem. "O, ne olursa olsun istediğini alır."

"İrem, gitme be!" dedi Sıla yaşlı gözleriyle. Onu böyle görünce, benim de gözlerim dolmuştu.

İrem'in gözlerindeki saf mutsuzluğu görmek bana ayrıca bir acı veriyordu. Sevdiğim insanların mutsuz olması ve elimden hiçbir şeyin gelmemesi canımı yakıyordu.

"İrem, bir yolunu buluruz," dedim tekrar. Sesim istemeden titremiş, bu da İrem'in gözlerinin dolmasına neden olmuştu.

Bir elini gözlerine götürüp kafasını çevirirken, "Ağlatmayın lan adamı!" dedi.

Ağlamasını saklamak için gülümsemişti ama hepimiz ona üzgün bakışlar atmaya devam ediyorduk.

"Vedalaşsak mı artık?" dedi kızlara bakıp.

"Hayır!" diye hıçkırdı Su. Hemen ardından başını öne eğip, ellerini yüzüne götürdü. İrem, Su'yu öyle görünce hemen boynuna sarıldı.

Onları böyle görünce, yanaklarımdan bir damla yaş düştü. Kimseye çaktırmamak için hızla silmeye çalıştım ama Sıla'ya yakalanmıştım.

"Tamam tamam," dedi Su. "İyiyim."

İrem, Su'yun daha iyi olduğundan emin olunca, tek tek kızlarla vedalaştı. Herkese sımsıkı sarıldı. Onu bir daha hiç göremeyeceğimi düşünmüştüm. Sıra bize geldiğinde, İrem bahçede vedalaşmak istediğini söyledi. Başımızı onaylar gibi salladık. Kimsenin vedanın gecikmesine itirazı yoktu.

Bahçeye çıkarken geri geri gitti ayaklarım. Okulun önünde bir taksi gördüğümde, hiçbir suçu yokken şoföre de öfke besledim durduk yere. O kadar nefret ettim ki her şeyden, o kadar iğrendim ki.

Dünya, adaletsizdi.

İrem bavulunu bırakıp bize döndüğünde, köşe bucak kaçtığım veda zamanının geldiğini anladım. Derin bir nefes aldım.

"Sakin olsanıza," dedi İrem. "Sanki hiç görüşmeyecekmişiz gibi davranmayın."

Haklıydı. Bu onu son görüşümüz değildi elbette ama insanın içi burkulmadan edemiyordu. Yine de hepimiz anladığımızı gösterir gibi başımızı salladık.

İrem, Su'ya kocaman sarıldı önce. Ardından, "Aşkın için sakın utanma, onu saklama," dedi. "Derslerine iyi çalış. Ben yokum diye kaytarma sakın."

Su buna bir cevap veremedi. Gözleri dolu dolu, başını onaylar gibi salladı sadece.

Sıra Elif'e geldiğinde, Elif kollarını kocaman açıp, sımsıkı sarıldı İrem'e. "Bak," dedi İrem. "Fatih sana atar gider yaparsa, altta kalma, tamam mı? Benden sonra buradaki en olgun insan sensin. Kızlar sana emanet, Elif."

Elif bu sözün üstüne, gözünden gelen bir damla yaşı sildi. "İlk kez bana iltifat ediyorsun, onda da şu duruma bak," dedi sitem eder gibi.

İrem hüzünle ona baktıktan sonra Sıla'ya döndü. Sıla sarılmadı ilk önce. Omuzlarını küçük bir çocuk gibi, istemediğini belli ederek silkti ve "Hayır," dedi. "Veda etmek istemiyorum."

İrem buna bir cevap vermek yerine, kollarını kocaman açıp Sıla'nın bedenini sardı. Sıla da itiraz etmek yerine, sanki son kez görüyormuş gibi sarıldı İrem'e.

"Bak," dedi İrem. "Okuldaki yemeklerin hepsini bitirip, okulu bataklığa sürüklemek yok, tamam mı?" Kısa bir gülüşme oldu. Sonra İrem ciddileşerek, "Şaka bir yana, kilona çok dikkat etmelisin," dediğinde, Sıla başını onaylar gibi salladı.

Sıra artık bana gelmişti. Kısa bir süre bakıştıktan sonra, kollarımızı açtık ve birbirimize sardık.

"Ne olursa olsun, kendine yüklenme," dedim. Bu kez öğüt veren kişi bendim. "İnsanları üzmemek için kendini sakın ateşe atma, çünkü inan değmiyorlar. Ayrıca her şeyi

üstlenme. Unutma, sen Atlas değilsin. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyamazsın."

Başını onaylar gibi salladıktan sonra, istemeye istemeye beni bıraktı ve taksiye doğru ilerledi. Arkama baktığımda, tüm lisenin onu izlediğini gördüm.

İrem tam taksinin kapısını açmış binecekti ki, birkaç aptal oğlanın çığlığı ile dikkati dağıldı ve öylece kalakaldı.

Tüm Güney kızları gibi, sesin geldiği yöne baktım. Bu aptal oğlanların Kuzey erkekleri olduğunu görmek beni hem şaşırtmış, hem de garip bir şekilde mutlu etmişti.

Bu, tartışmasız olarak söylüyordum ki, vedaların en güzeliydi.

"Ben biraz casusluk yaptığımı itiraf ediyorum," dedi Sıla küçük bir çocuk gibi.

"Aslında bir vedayı beklerdim, Güney Zillisi," dedi Bora. Ardından İrem'e sıcak bir gülümseme sunup, kocaman kollarını onun küçük bedenine sardı.

Hemen ardından Fatih sarıldı İrem'e. Birbirlerini bırakırken, "Arkadaşımı üzersen, gözlerini oyup sana yediririm," diye tehdit etti İrem.

Fatih ne diyeceğini bilemez bir şekilde Elif'e bakınca, "Hiç öyle bakma," dedi Elif. "Gideceğim ilk isim, haberin olsun."

Fatih şaşkınca gülerken, Çağatay'a sarıldı İrem. "Aynılarını söylememe gerek var mı?"

"Asla!" dedi Çağatay ve gülümseyerek Su'ya baktı.

Mete tam öne atılmıştı ki, İrem ona iğrenir gibi bakınca, ciddi olup olmadığını anlamadı ve öylece donakaldı.

"Şaka yapıyorum, tuvalet terliği," diye hakaret etti İrem. "Gel buraya." Mete bunun üstüne, gülümseyerek İrem'e sarıldı. İkisi ayrılırken, "Sana emanet," dedi İrem.

Mete başını güven vermek ister gibi salladı.

Sıra Arda'ya geldiğinde, sarılmak yerine birkaç saniye bakışıp gülümsediler.

"Seni özleyeceğim, Güney kızı."

"Biliyorum. Sonuçta İrem Doğan'ı kim özlemez ki?"

Kısa bir süre daha birbirlerine gülerek baktıktan sonra, Arda kollarını İrem'in beline doladı. İrem de parmak uçlarında yükselip, kollarını Arda'nın boynunda doladı ve başını omuzlarına yasladı.

Ardından gönülsüzce ondan ayrılıp, okula ve bize son bir bakış attıktan sonra taksiye bindi. O son bakışı atana kadar, onun için bu durumun ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim. Bize gösterdiğinden daha çok üzülüyordu.

Taksi uzaklaşırken, o bize, biz ona baktık gözden kaybolana kadar.

Mete bana destek olmak için elimi sımsıkı tuttu. Bu davranışı biraz rahatlamama neden olsa da, hissettiğim burukluğa son verememişti.

Yolun açık olsun, İrem Doğan! Güney Kız Lisesi seni asla unutmayacak...

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayatımın en saçma günlerinden biriydi.

Tam mutlu olacağım derken, hayat *Kandırdım!* diyerek beni yine dert denizine atmıştı.

Anlayamıyordum.

Kimseye bir zararımız olmamasına rağmen, herkesin bizi üzmek için elinden geleni ardına koymamasına anlam veremiyordum. Mutlu olmak için, kötü mü olmak zorundaydık? Sonunda rahat bir nefes almanın tek yolu, bencilce insanları çöpe atmak mıydı?

Orta yolu bulma arayışına girerken, o yolda tır çarpmıştı resmen.

Şimdi ise, somurta somurta akşam yemeğimizi yerken, neredeyse tüm arkadaşlarımıza aynı moral bozukluğunun hâkim olduğunu görebiliyordum. Elbette ara ara kahkaha sesleri duyuluyordu ama onun dışında en mutsuz akşam yemeğimizdi. Sıla'nın bile iştahı yoktu. Önündeki tabağa boş boş bakıyordu.

Salatamdaki cherry domatesle oynarken, telefonumun titremesiyle dikkatim dağıldı. İrem'den bir mesaj geldiğini düşünmüştüm ki, Mete'den olduğunu görmek, hem İrem'den haber alamadığım için hayal kırıklığına uğramama, hem de Mete beni merak ettiği için içimi çocuksu bir heyecanın kaplamasına neden oldu. Gülümsemeden edemedim.

Aşk, en karanlık gecede bile insana fener oluyordu. Mete'nin de bana yaptığı buydu.

Sevgili Görünümlü Dana: *Okulun önündeyim, çıkar mısın?*

İrem'i yolcu ettikten sonra, Mete'yle hiç konuşamamıştık. O anki moral bozukluğuyla doğru düzgün sarılamamıştım bile. Bu yüzden onun geldiğini bilmek, içimdeki küçük kızın uyanıp mutlu mutlu seksek oynamasına yol açtı.

Dudaklarımda kendiliğinden oluşan gülümseme, Su'yun "Mete mi?" diye sormasına neden oldu. Başımı onaylar gibi salladım. Beni mutlu gördüğüne sevinmiş olacak ki, onun da dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Siz ayrılsanıza artık," dedi Sıla. "Ciddiyim. Yanımda vıcık vıcık aşkınızı yaşıyorsunuz. Hiç şu kız bunca zamandır yalnız, bari ona da birini bulalım diye düşünen yok." Bu siteminin hedefi sadece ben değildim. Elif ve Su'ya da cırlıyordu.

"Yani önemli olan mutlu olmamız değil mi?" diye sordu Elif hafifçe tebessüm ederek.

"Tabii ki değil!" dedi Sıla. Sanki böyle bir soruyu sormasına şaşırmış gibiydi.

Onların bu hallerine hafifçe gülümsedikten sonra, "Mete gelmiş," diyerek kalktım yerimden. "Ben çıkıyorum."

Kızlar başlarını onaylar gibi salladıktan sonra sataşmalarına devam ettiler. Atışmalarını izlemek bile moralimi yerine getiremiyordu. Hoş, zaten onlar da gülmek için değil, bir şeylerden kaçmak için bulaşıyorlardı birbirlerine.

Neden bilmiyordum ama İrem olmayınca kendimi sekiz çocuğu ile ortada kalmış ve kocasını bir Rus kadına kaptırmış gibi hissediyordum.

Dışarı çıktığımda, Mete'nin kıyıda köşede saklanmak yerine tam kapının önünde beklediğini görmek, bu durumu garipsememe neden oldu. Kimseden saklamadan, Mete ile olan aşkımı yaşayacağımı hiç düşünmezdim.

Ona yaklaştığımda nasıl baktığım hakkında pek bir fikrim yoktu ama destek olmak istercesine kolumdan tutup beni kendine çekti ve sıkıca sardı bedenimi.

"Seni özledim."

Ondan ayrılıp gözlerine baktım. "Ben de seni," dedim.

Ellerimi tuttu ve ardından bakışlarını birbirine kenetlediğimiz ellerimize çevirdi.

"Ne olursa olsun, yanında birinin varlığını hissetmek, Allah'ın insanlara verdiği en büyük hediyelerden biri. Ama insanlar, kaybedene kadar bunun kıymetini asla bilmiyorlar."

Dudaklarımda hafif bir tebessüm oluştu. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Ben, bana bir hediye olduğunu seni kaybetmekle yüzleşinceye kadar fark edememiştim," dedi. "Bir daha ne olursa olsun, gitme."

Gözlerim dolu dolu olmuştu. "Sen duygusal bir odunsun," diye mırıldandım.

"Aklımdan sürekli olarak, sen gidersen ne olacağı düşüncesi geçiyordu. Engel olamıyordum. Yemek yiyemiyordum, doğru düzgün uyuyamıyordum. Gözümü ne zaman kapatsam, senin güler yüzün aklıma geliyordu. Defne... Sen özlemeye katlanamayacağım bir kadınsın."

Ona, sanki hayatımın geri kalanı buna bağlıymış gibi sımsıkı sarılırken, birden İrem'in şu an ne yaptığını merak ettim. Buradan giderken gözlerinde çok garip bir bakış vardı ve o son bakışı insanın aklından çıkmıyordu.

Mutlu olmalı, diye geçirdim içimden. *İstemeyerek gitmiş olabilir ama sonuçta annesinin yanında.*

✺

İrem Doğan...

Annemi uzun süredir görmemenin verdiği bir gerginlik vardı üstümde. Sanki evimde annemle değil de, Beyaz Saray'da Trump ile akşam yemeği yiyordum. Garip bir şekilde nefes alırken bile kendimi huzursuz hissediyordum.

"Kaydını o okuldan aldım," dediğinde, aceleci davranmasını zaten beklediğim için şaşırmadım.

Cevap vermek yerine başımı onaylar gibi salladım. Aklıma Gizem Hanım ve arkadaşlarımla vedalaşmam gelince dudaklarımı büzmeden edemedim. Annemin karşısında ağlamayacaktım elbette ama hüzünlenmemek elimde değildi.

"Yarın bir şeyler yapalım mı?"

Yine bir cevap vermeden başımı salladım. Sessizliğim onu öfkelendirmiş olacak ki, yeşil gözlerinde hafif bir öfke rüzgârının geçip gittiğini gördüm.

Onu öfkelendirmek istemiyordum ama sahte samimiyet de gösteremezdim. Bu huyum çoğu zaman kaybetmeme neden olsa da, yapacak bir şeyim yoktu. Öbür türlüsü benim karakterimle uyuşmuyordu.

"Pek bir gözyaşı dökmedin," dedi. "Sanırım o kadar da değerli değillermiş."

"Anne," dedim gözlerinin içine bakarak. "Beni tanı. Ben, ne olursa olsun, insanların yanında ağlayıp kendimi bir zavallı gibi göstermem. Ben, her zaman dik dururum. Acılarım da, mutluluklarım da bana kalır, olması gerektiği gibi."

Bunun üstüne söyleyecek bir şey bulamamıştı. Kaşlarını çatıp beni dinlerken ne hissettiğini çözememiştim. Duygularını çok iyi saklayabiliyordu.

"Neden bu kadar çok kaçıyorsun benden, İrem?" dedi sonunda. "Sana yaklaşmaya çalışıyorum, neden benden bu kadar çok uzaklaşıyorsun?"

Öyle bir konuşuyordu ki, dışarıdan duyan biri, ondan uzaklaşırken mutlu olduğumu ve tek suçlunun ben olduğumu düşünürdü. Aramızdaki bu uçurumu aşmak için bir köprü aramadığımı zannediyordu fakat ben varımı yoğumu ortaya koysam da, köprü orada olmayınca elimden bir şey gelmiyordu.

O köprü, güvenin ta kendisiydi.

İnsan karşısındakine güven veremiyorsa, nasıl onu suçlayabilirdi ki?

"Kaçmak hoşuma gitmiyor, anne," dedim. "İnan bu beni mutlu etmiyor ama o kadar çok yanlış tavırlar sergiledin ki geçmişte, elimden bir şey gelmiyor. Ne hissettiğimi,

ne düşündüğümü umursamadan, ailem dediğim insanların arasından çektin aldın beni."

"Yalnızım, İrem," dedi. "Baban uzun süredir şehir dışında ve bir süre daha öyle olacak."

"Eğer kendini yalnız hissettiğini söyleseydin, ben sana varlığımı hissettirirdim, anne. Bunun için yanında olmak zorunda da değildim. İnsan, yanında olmadan da hissettirebilir varlığını. Eğer yalnız hissettiğini söyleseydin, her hafta sonu yanına gelir, her okul çıkışında yanına uğrardım. Bazen okula gitmez, senin yanında kalırdım. Beni böyle sürüklemene ne gerek vardı?"

Söylediklerimi dinlerken, gözlerinde mutsuzluğun gölgesinde büyümüş papatyalar gördüm birden. Haklı olduğumu bildiğini görebiliyordum. Böyle konularda haklı olmaktan ve sevdiklerimin beni haklı çıkarmasından nefret ediyordum.

Bir şey söylemesini bekledim ama o sessiz kalma hakkını kullandı. Ben de bu sefer daha rahat bir nefes alıp, yemeğimi yemeye devam ettim.

✹

Defne Çınar...

Mete'yle ellerimizi birbirine kenetlemiş dolaşırken, hayatımda onun gibi biri olduğu için şükrettim. Ne olursa olsun, Mete hep yanımdaydı ve içimden bir ses, hep yanımda olacağını söylüyordu.

"Defne," dedi birden uzaklara dalmış bir şekilde. "Babanın yokluğunu hissediyor musun?"

Bu sorusu beni biraz düşündürürken kaşlarımı çatmama neden oldu. Sonunda derin bir nefes alıp cevapladım. "Varlığını hissetmediğin birinin yokluğunu hissedebilir misin?"

Başını anladığını gösterir gibi sallarken, "Haklısın," dedi. Ardından yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Ailesinden bana hiç bahsetmezdi.

"Mete, sorun ne?"

"Hiç," dedi omuz silkip. Sanki basit bir şey varmış gibi konuşuyordu ama yüreğinde fırtınaların koptuğunu hissedebilecek kadar iyi tanıyordum onu. İnanmadığımı gösteren bakışlar atınca, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Daha sonra anlatacağım, söz veriyorum."

Onu daha fazla zorlamak ve konuşmaya hazır olmadığı bir şeyleri ona anlattırmak istemiyordum. Bu yüzden ona biraz daha sokulup yürümeye devam ettim.

Okula geri dönüş yolunda nedense ikimiz de sessizdik. Garip bir şekilde, onun yanındayken sessizlik bile bana huzur veriyordu. Konuşmaması, sadece elimi tutması güvende hissetmeme yetiyordu.

Okula girip Büyük Salon'a çıktığımda, bizim kızlardan kimseyi görememem bir an şaşkına dönmeme neden oldu. Her zamanki yerimize doğru ilerlerken, cebimden onları aramak için telefonumu çıkardım.

O sırada "Defne!" diye bir haykırış duyunca neye uğradığımı şaşırdım. Kafamı kaldırdığımda, Sıla'nın kollarını açmış koşarak bana geldiğini gördüm. Tam önümde durup, "Defne," dedi nefes nefese. Onu bu halde görmek, kalbimin delice atmasına neden olmuştu. Bir süre ellerini dizlerine yerleştirip, nefesini düzene sokmaya çalıştı. Ardından yanında koltuk olduğunu yeni fark etmiş gibi koltuğa yığıldı.

"Ne oluyor, Sıla?" dedim telaşla.

Su'ya bir şey mi olmuştu ya da İrem'den bir haber mi gelmişti?

Ama Sıla, mantığımın tükeneceği bir cümle söyledi. "Baban gelmiş."

Babam bu okula ilk geldiğinde sonuçları pek iyi olmamıştı. Cüzem Hanım'la konuşmalarını duymuş, ortadan kaybolmuş ve herkesin benim için endişelenmesine neden olmuştum.

Ne için gelmişti?

Onu tekrar görme düşüncesi, duygularımın mantığımı çöpe atmasına neden oldu. Uzun süredir kalbimde yerini koruyan yara yeniden sızladı. İnce fakat güçlü bir acı verdi. Sertçe yutkundum. Babamın ne için buraya geldiğini öğrenmekten başka çarem yok gibi görünüyordu.

"Ne istiyor olabilir ki?" dedim Sıla'yla birlikte Gizem Hanım'ın odasına ilerlerken. "Saat on. Bu saatte niye gelmiş olabilir?"

"Bilmiyorum ama sen ne olursa olsun dik durmaya bak," diye uyardı Sıla. "Ne olursa olsun, seni üzmesine izin verme."

Başımı onaylar gibi salladım. Düğününü mahvettiğimden beri onunla görüşmüyorduk ve geçen süre zarfında her ne kadar umurumda olmadığını söylesem de, geldiğini duyduğumda hissettiğim duygu karmaşası, kendimi bir yalana inandırdığımı anlamama neden oldu.

Bunun adı neydi, bilmiyordum. Çoğu insan aptallık olarak nitelendiriyordu belki ama babamı sevmekten vazgeçemiyordum. Ne yaparsa yapsın, affetmeye hazır olduğumu görmek kendime küfretmeme neden oldu.

Gizem Hanım'ın odasına kadar geldiğimizde, Elif ve Su'yun da kapının önünde beklediklerini gördüm. Bir yerlere kaybolmayacağımdan emin olmak istiyor gibiydiler.

"Merak etmeyin," dedim onları rahatlatmak istercesine. "Bu sefer bir yere gitmeyeceğim."

Başlarını onaylar gibi salladıktan sonra uzaklaşmak için doğruldular. "Bir şey olursa haber ver," dedi Elif giderken.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Onlar giderken, beynimdeki düşünce savaşında taraf tutmama engel olmak için, hemen derin bir nefes alarak kapıyı çaldım. İçeriden yanıt gelmesini beklemeden, kapıyı açıp içeri daldım.

Gizem Hanım odada yoktu. Babam karşımda, ayakta duruyordu. Gergin olduğu zaman bir yere oturamadığını,

sürekli hareket ettiğini biliyordum. Yine bir sağa bir sola yürüyor olmalıydı.

Arkamdan kapıyı kapatırken, "Merhaba," dedim.

"Merhaba."

Hemen sonra, ikimizi de rahatsız ettiğinden emin olduğum bir ölüm sessizliği oluştu ve ben buna engel olamadım. Onun da elinden bir şey gelmediğini görebiliyordum.

"Bu saatte niye geldin?" diye sordum daha fazla dayanamayıp. Ses tonum sert değildi ama yumuşak da sayılmazdı.

Sorduğum soruya karşılık bakışlarını kaçırdı. Birkaç kez dudaklarını aralayıp tekrar kapattı. En doğru kelimeleri seçiyor gibiydi.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi sonunda. "Oturalım mı?"

Başımı onaylar gibi salladıktan sonra, Gizem Hanım'ın masasının önündeki karşılıklı koltuklara oturduk. Yeniden ortalığa bir ölüm sessizliği hâkim olmuştu.

"Buraya sadece susmak için gelmedin, değil mi?" diyerek yine sessizliği bozan ben oldum.

"Ben seni çok özledim, kızım."

İşte bunu beklemiyordum!

Öylece donup kalırken, gözlerinin dolduğunu görmek boğazımda bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. Ne cevap vereceğimi şaşırmıştım. Aldığım derin nefesler, sakinleşmeme olanak sağlamıyordu.

İşin mantıksız tarafı şuydu ki, ben de babamı çok özlemiştim. Beni parkta salladığı günlere geri dönmek, elinden tutup dilediğim kadar şımarıklık yaptığım zamanları yeniden yaşamak için birçok şeyden vazgeçebilirdim.

Yaşımız ilerledikçe, masumiyetimiz azalıyor, sorumluluğumuz artıyordu. Hayat bizi oradan oraya sürükleyip duruyordu.

Ve daha da kötüsü, biz buna engel olamıyorduk.

"Karın..."

"Onunla evlenmedik," diyerek sözümü kesti. "Sana karşı olan katılığını zamanla aşar diye düşünüyordum. Senden vazgeçmek gibi bir şey asla söz konusu olmadı, kızım. Yemin ederim ki olmadı. Sadece onu değiştirebileceğimi, bunun için de zamana ihtiyacım olduğunu düşündüm."

Sözlerine inanmak istemiyordum. Yalan söylediğine dair bir şeyler yakalamak istiyordum ama o kadar... Gerçekçiydi ki.

"Normalde biraz daha beklemeyi düşünüyordum," diyerek sözlerine devam etti. "Değişmesi için ona biraz daha zaman tanımayı... Ama fark ettim ki, bazı insanlar, onlara ne kadar zaman tanırsak tanıyalım değişmiyorlar."

Ben ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakarken, bu sefer de, "Affet beni!" diyerek beynimde bombaların patlamasına neden oldu. Yanağımdan bir damla yaş düşerken hızla sildim onu.

"Ben aşk yüzünden aptala dönmüş, sıradan bir erkeğim," dedi. "Hatalar yapmış ve bu hataları fark etmiş biriyim. Geçmişte yaşadıklarımızı silemem ama bize güzel bir gelecek çizebilirim." Ardından kısa bir süre durdu. "Onu terk ettim. Sana olan yersiz nefreti geçecek gibi değildi."

"Belki de o seni bıraktı," dedim. "Sen de değerimi anladın."

"Beni tanıyorsun, kızım," dedi. "İstesen de istemesen de biliyorsun. Eğer öyle bir durum olsaydı, sana benimle gel demek için burada olmazdım."

"Ne?"

"Ben İsviçre'ye gidiyorum. Orada iyi bir şirketten teklif aldım. Zaten İsviçre'de yaşamak hayalimdi, biliyorsun. Ömrümün sonuna kadar orada kalmayı planlıyorum." Ardından derin bir nefes aldı. Uzanıp elimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak, "Benimle gel, Defne," diye fısıldadı. "Her şeyi, herkesi geride bırakalım. Yeter ki benimle gel."

Teklifi o kadar beklenmedikti ki, şaşkınlıktan dudaklarım aralanmış, öylece kalakalmıştım. Sanki çok kolay bir şey söylüyormuş gibiydi.

"Olmaz," dedim kendimi toparladığımda. "Burada bir hayatım var. Annem, arkadaşlarım, her şeyim burada."

"Biliyorum," dedi. "Annenle konuştum. Seni buraya çok sık yollayamasam da, onun istediği zaman seni görebileceğini söyledim."

"Ne dedi?"

"Kararı sana bıraktı."

Bir şey söyleyemeden, ne diyeceğimi şaşırmış bir şekilde tekrar baktım suratına. Sunduğu teklif... Benim taşıyamayacağım kadar ağırdı. Buradan gitmek istemiyordum. Arkadaşlarımı, Mete'yi bırakmak istemiyordum. Bana ilk kez değerli olduğumu hissettiren insanları bırakmak istemiyordum.

Ama o benim babamdı. Ne yaparsa yapsın ona arkamı dönemezdim.

Beynimde sanki bir virüs vardı ve tüm hücrelerimi yok ediyor, düşünme yeteneğimi alıyordu benden.

"Mayısın yirmi yedisinde gideceğim," dedi. "Daha çok vaktin var düşünmek için. Hemen bir cevap verme, iyice tart, düşün. Ben beklerim ama o güne kadar konuşmayı kesmeyelim, olur mu?"

"Bilmiyorum, baba!" dedim biraz sertçe. "Aniden hayatımdan çıkıp, sonra yeniden gelip taşları tekrar oynatma hakkını sana kim veriyor? Tam gittiğine alışmışken, niye birden en olmadık zamanda çıkıveriyorsun karşıma?"

Verecek bir cevabı yokmuş gibi bakışlarını kaçırdı. Gözlerimiz yeniden buluştuğunda, "Ne desen haklısın," dedi. "Ama yemin ederim kızım, ben senden vazgeçmedim. Sadece zamana ihtiyacımız olduğunu düşündüm ve şimdi hatamın farkındayım."

Ardından kalkıp yanıma geldi ve eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. Neden bilmiyorum ama onu itememiştim. Babamı özleyen ve varlığını inkâr ettiğim tarafım, onu durdurmak istememişti.

Babam odadan çıktıktan sonra, birkaç dakika kendi sesimi dinledim. Babamın söylediklerini aklıma getirmek bile istemiyordum, çünkü bugün mantıklı bir karar veremeyeceğimin farkındaydım.

Hem, 27 Mayıs'a kadar vaktim vardı.

Sonunda derin bir nefes alıp yerimden kalktım ve kapıyı açtım. Kızlar kapının önünde toplanmış, bana meraklı bakışlar atıyorlardı.

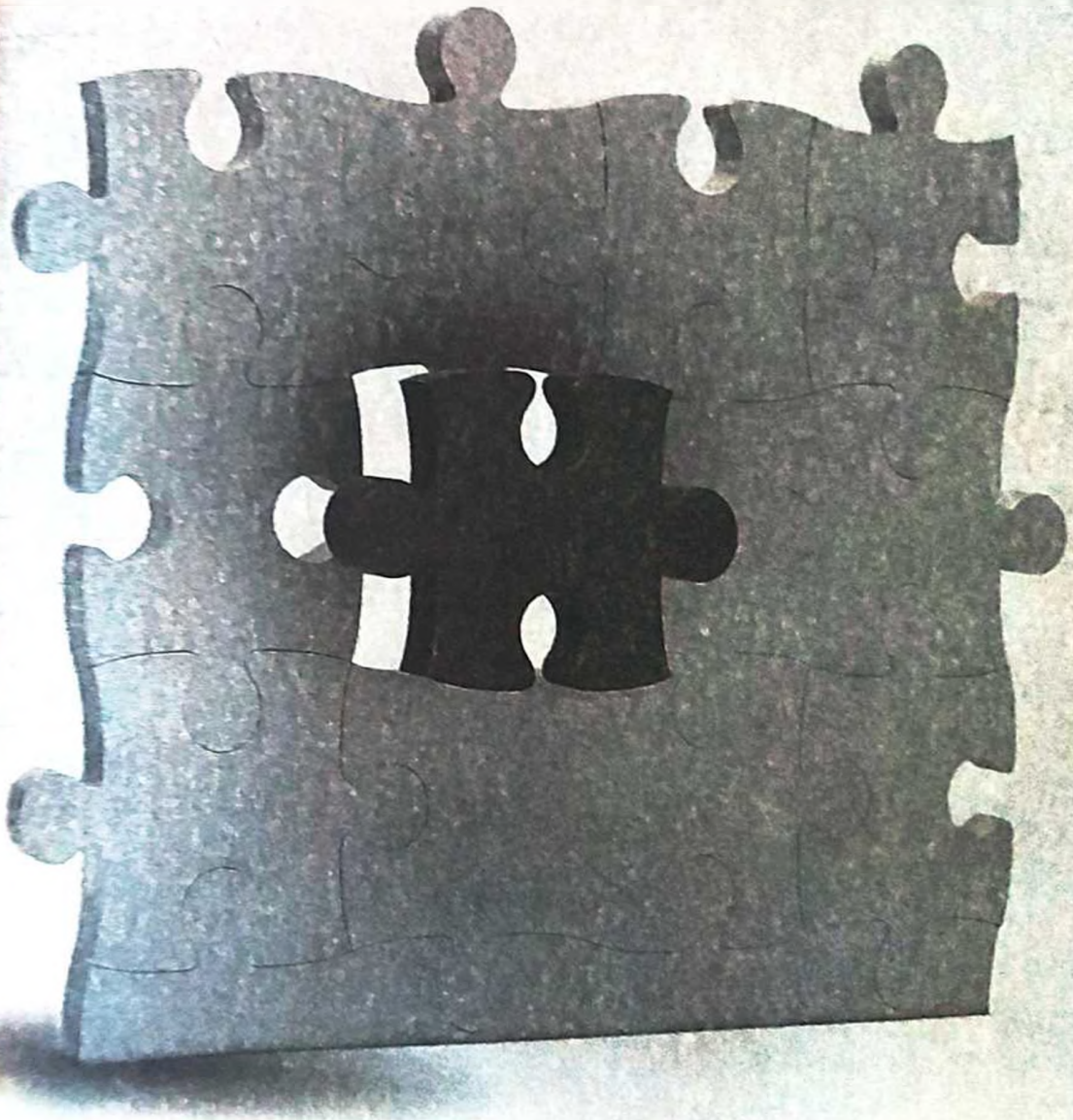
"Ne oldu?" diye sordu aptal sarışınım. "İyi misin?"

"Yüzünden düşen bin parça," dedi Sıla. "Defne, ne konuştunuz?"

Kararımın ne olacağı hakkında en ufak bir fikrim olmadığı için, şimdilik onlara bir şey söylemek istemiyordum. İrem daha bugün gitmişti. Onun üstüne benim de gitme ihtimalim onları derinden yaralayabilirdi.

"Yok bir şey," dedim sahte bir gülümseme sunarak. "Sadece beni özlediğini söyledi."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İrem Doğan...

Alarmın rahatsızlık veren sesi kulaklarımı tırmalarken, yüzümü buruşturarak sağ tarafa döndüm. Daha kızları kaldırmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp ayaklarımla yorganı iterken, alarmın çalmaya devam edişini dinledim.

Tam yatakta doğrulmuş, kızları uyandırmak için hazırlanacaktım ki, Güney Kız Lisesi'nde olmadığımı fark ettim.

Etrafıma baktığımda öyle garip bir boşluk hissettim ki. Her sabah kızlarla uğraşmaya fazla alışmıştım. Hüzünlenmemek elimde değildi.

Derin bir nefes aldım. Bugün yeni okulumdaki ilk günümdü. Annem, saat sekiz buçuk gibi servisin geleceğini, okula onunla gideceğimi söylemişti.

İsteksiz bir şekilde banyoya gittim. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Ardından bavulumdan siyah bir pantolon, mavi bir tişört ve bir kot ceket çıkardım. Ders programını bilmediğim için çantama sadece bir defter, kalem kutusu ve cüzdanımı koydum. Aynanın karşısına geçtiğimde, hafif dalgalı saçlarımı tarayıp serbest bıraktım.

Hayatımın en uyuşuk ve uykulu sabahıydı. İlk kez okul için hazırlanmak bu kadar zor gelmişti.

Hazırlanmam bittiğinde mutfağa gittim ve dolaptan süt ile mısır gevreği çıkardım. Servisin gelmesine az bir süre kalmıştı ve ben ilk günden geç kalmak istemiyordum. Gevreği hazırladıktan sonra mideme gönderirken, telefonumu çıkarıp kızlarla olan grubumuza mesaj attım.

'QUEENS'

İrem: *Özlediniz mi beni?*

Mesaj attıktan yaklaşık birkaç saniye sonra telefonum titredi.

Sıla: *Sen kimsin ki seni özleyeceğim?*

Su: *Yalancı...*

Sıla: *Sen sus be, yoluk!*

Su: *Kızım, sen hayırdır?*

Defne: *Neden yan yana olduğunuz halde buradan konuşuyorsunuz?*

Mesajları okurken gülmeden edememiştim. Okulumu ilk günden çok özlemiştim. İşim zor olacaktı.

Kapının önünden bir korna çalındığını duyunca, telefonu hızla cebime koydum. Çantamı omzuma attım ve ayakkabılarımı bağlamadan, servise yetişmek için koşarak çıktım.

Servise bindiğimde birkaç tane meraklı gözün bana dokunması dikkatimi çekmiş ve rahatsız hissetmeme neden olmuştu. Odak noktası olmayı pek seven biri değildim.

Derin bir nefes alıp, kulaklıklarımı taktım ve en sevdiğim müzikleri açtım.

Yorucu bir gün olacağa benziyordu.

✺

Defne Çınar...

Hem İrem'in eksikliği, hem de babamın teklifi yüzünden derslere odaklanamıyordum. On saniye dinlesem, on birinci saniye dikkatim dağılıyordu.

Babamın yeni hayat planları çok güzeldi. Birlikte yeni bir sayfa açabilirdik, her şeyi unutabilirdik. Baba kız yine eskisi gibi gülüp eğlenebilirdik.

Beni yarı yolda bırakması ne kadar çok canımı yakarsa yaksın, karşımdaki babamdı. Herkesi silebilirdim belki ama onu nasıl yok sayacaktım? Geçmişte ne kadar kötü şeyler yaşanırsa yaşansın, o benim zayıf noktamdı.

Geçmişi silip atmayı o kadar çok isterdim ki.

"Defne?" dedi yanımda oturan Su. "İyi misin?"

"Evet. Niye iyi olmayayım ki?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı. "Baban geldiğinden beri kafan çok dağınık."

Tam ona bir cevap verecektim ki, "Kızlar!" diyerek susturdu hoca bizi. İçimden ona sessizce teşekkür ettim.

✹

İrem Doğan...

Hayatımda bu kadar çok samimiyetsiz, sahte ve kendini bir şey sanan insanı bir arada görmemiştim. Kâbus gibi bir okuldu.

Kızlar sahte kahkahalarıyla sınıfı inletirken derin bir nefes aldım ve bitirmek üzere olduğum kitabıma odaklandım. Başta birileriyle muhabbet edebileceğimi düşünmüştüm ama bu insanlar o kadar farklıydı ki. Onlara baktığımda bir şeyler beni huzursuz ediyordu. İnsanların karakterlerini iyi analiz edebildiğime inanıyordum ve karşımdakilerin kendini beğenmiş bireyler olduklarına kalıbımı basabilirdim. Böyle insanların arasında rahat edemiyordum.

"Selam."

Önümdeki sıraya kumral bir çocuğun oturmasıyla bakışlarımı ona çevirdim. "Selam," diyerek cevap verdim.

"Ben, Yiğit," derken tokalaşmak için elini uzattı.

Gülümseyip elini sıkarken, "İrem," dedim. "Memnun oldum.

"Ben de. Buraya yeni geldiğini duydum. Nasıl, sevdin mi?"

"Pek sayılmaz." Düşünmeden olumsuz cevap vermem, onu şaşırtmış olacak ki gözlerini hafifçe araladı.

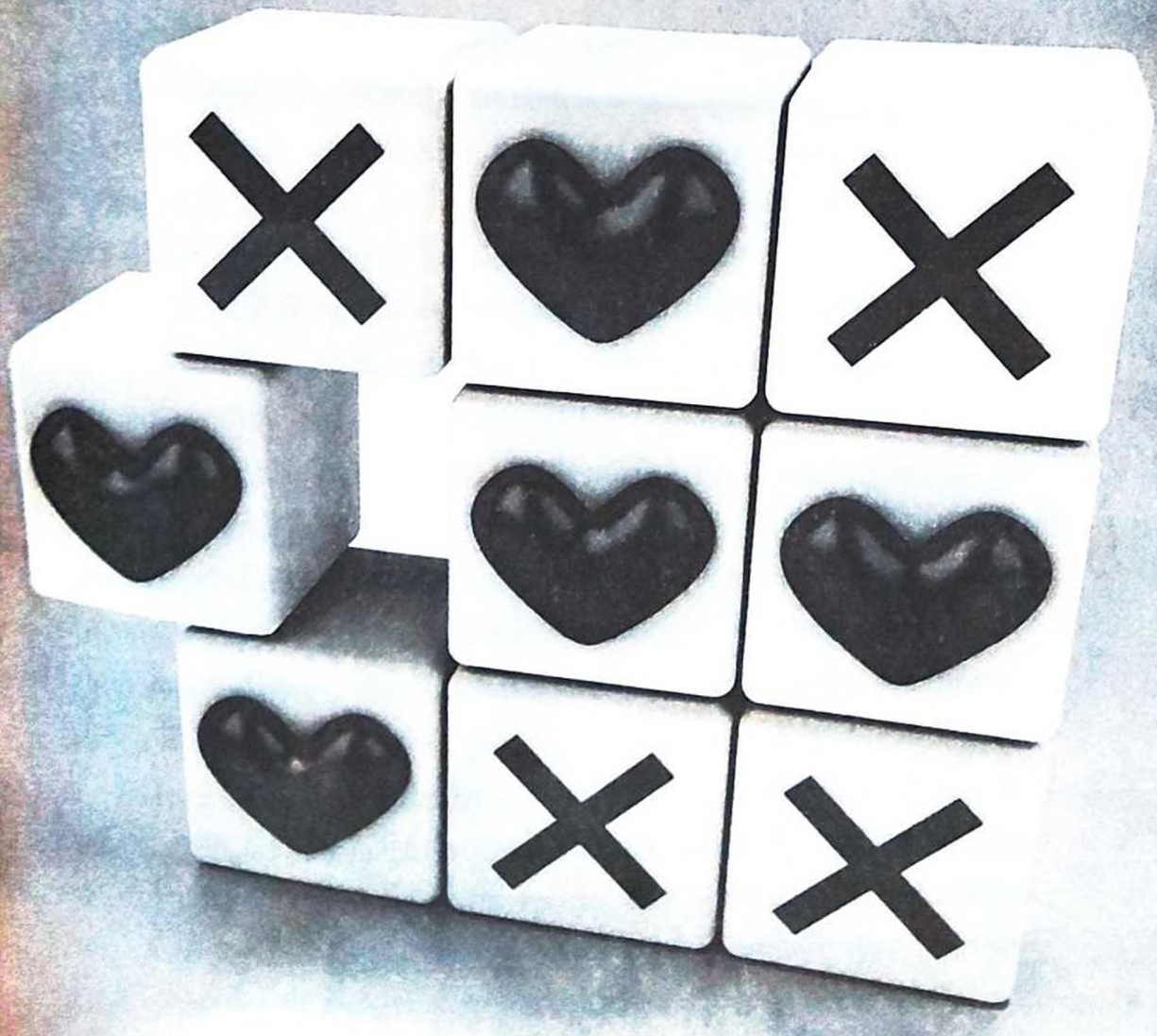
"Neden?"

"Tipler pek samimi gelmedi."

"Anlıyorum," diyerek başını salladı. "Sana katılmadığımı söyleyemem. Ben karşı sınıftayım bu arada. Canın sıkıldıkça gelirsin."

Yiğit gülümseyip uzaklaşırken, sonunda bir arkadaş edindiğimi düşünüyordum. Belki de bu okuldaki herkesi kâbus olarak tanımlamak mantıksızdı. Yiğit'in diğer öğrencilerden farklı bir duruşu olmasını umuyordum, zira arkadaşımın olmayışı, canımın bir hayli sıkılacağına işaretti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Defne Çınar...

Aylar neredeyse su gibi akıp geçmişti. Geçen bu sürede her gün, birkaç gün içinde İrem'in yokluğunun daha çekilebilir olacağını, alışacağımı söylüyordum kendime ama bir türlü alışamıyordum.

İrem'le hafta sonu görüşüyorduk. Hafta içi buluşma imkânımız yoktu. Annesi, İrem'le sık sık vakit geçirmek istediğini söylüyormuş anlattığına göre. Bazen onu uyurken bile izliyormuş. İrem, kendisine olan bu ilgiye anlam veremediğini söylemişti.

Yeni okuluna alışamamıştı. Herkesin birbirine aşağılayıcı bakışlar attığını, karakterin değil, markaların konuştuğu bir okul olduğunu söylemişti. İrem, asla böyle tiplere tahammül edemezdi. Bu yüzden kitabını alıp bir köşeye çekiliyormuş. Çok fazla dikkat çektiğinden de bahsetmişti. Özellikle karşı cinsin ilgili bakışlarına maruz kaldığını anlatmıştı.

"Fark ediyorum," demişti onlar hakkında. "Yanıma gelmeye cesareti olmuyor çoğunun."

Okulundan nefret etse de, bir arkadaş edinmiş kendine, Yiğit adında. Çocuk çok iyi ve sevecen bir tipmiş. Diğer öğrenciler gibi insanlara tepeden bakan biri olmadığından bahsetmişti. Koskoca okulda tek konuştuğu insan oymuş.

Bana gelince... Benim hikâyem tam anlamıyla bir bilmeceden ibaretti.

Babamla konuştuktan sonra, ne yapacağımı bilmez bir halde, ruhsuz gibi dolanıyordum ortalıkta. Bu halim elbette dikkat çekmişti. Su, defalarca ne olduğunu sormuştu ama ben onu sürekli geçiştirmiştim. O da bir yerden sonra uzatmak istememiş ve sormayı bırakmıştı.

Olanları sadece Çetin'e anlatmıştım. Hayatımda İrem'den sonra en mantıklı kararları veren insandı. Bu yüzden fikirleri benim için cidden önemliydi.

"Defne, bir yanda arkadaşların, diğer yanda seni terk eden adam var. Tekrarlamayacağını bilemezsin. Bir kere giden, ne kadar söz verirse versin tekrar gider. Fakat Vural Amca'daki değişimi de görüyorum. Sana söyledikleri yalan da değil. Annemle, evlenmek üzere olduğu kadın birbirlerini tanıyorlar. Onun ağzından laf aldım. Cidden terk eden baban olmuş, Defne," demişti bana.

Kafamı toparlamak için onunla konuşmuştum ama o daha beter çorbaya çevirmişti beynimi.

Geçen süre zarfında babamla konuşmayı da hiç bırakmamıştık. Neredeyse her gün arıyor, bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor, bazen yok desem de maddi olarak destek çıkıyordu. Sınavlarımla ilgileniyordu, gülüyorduk, şakalaşıyorduk.

Aradan belirli bir süre daha geçince, kararımı net olarak verdim. Evet, belki Mete ilk aşkımdı ve arkadaşlarımı terk etmek bana büyük bir acı verecekti ama terazinin öteki ucunda da babam vardı. Ne olursa olsun, o ağır basacaktı.

Fakat bir yandan da gitmek istemiyordum.

Hayatıma Mete gibi birinin daha gireceği ihtimali bana çok zayıf geliyordu. Belki henüz yaşım çok gençti ama o olmayacaksa, başkasının olmasına da gerek yoktu.

Aşkı bir kere bulmuşken, avuçlarımdan kayıp gitmesine izin vermem çok saçma olmaz mıydı?

Bu konuyu ne zaman düşünsem, kalbimi soğuk bir kış gecesinin karanlığı sarıyordu sanki. Gerçek dostu, gerçek aşkı bırakıp ailemin peşinden gitmek, yapmam gereken şey gibi görünse de, içimden bir ses burada kalmak istiyordu.

•

Takvim 26 Mayıs'ı gösteriyordu. Sadece bir gün kalmıştı...

Ben hâlâ düşüncelerimle boğuşurken telefonum çaldı. Babamın aradığını görmek, içimdeki yavru pandanın horon tepmesine neden olurken, bir yandan da konuşmak isteyeceği konuyu tahmin etmek canımı sıkmıştı.

"Alo!"

"Kızım, merhaba. Nasılsın?"

"İyiyim, baba. Sen?"

"Ben de iyiyim. Bir karar verdin mi? Yarın gidiyorum, biliyorsun."

"Biliyorum, baba."

"Peki cevabın?"

Ona bir cevap veremedim. Dudaklarımı bile aralayamadım.

"Kızım," dedi ben sessiz kalınca. "Eğer buradaki arkadaşlarını dert ediyorsan, merak etme. Teknoloji çağındayız."

"Türkiye'ye gelme imkânım olacak mı?"

"Açık olmak gerekirse, pek sanmıyorum," dedi. "Yine de yollamaya çalışacağım."

"Kendinden pek emin konuşmuyorsun," dedim yüzümü buruşturup. Ona kızamıyordum da. En azından şimdiden neyin ne olduğunu söylüyordu.

"Yani... Bilmiyorum. Elimden gelenin en iyisi bu."

Bir şey söylemek yerine, derin bir nefes aldım. İkimiz de imkânı olduğunda beni yollayacağını, fakat okulum varken sürekli olarak ülke değiştirmemin mümkün olmadığını biliyorduk. Annemi her şekilde görebilirdim. Fakat arkadaşlarım, Mete?

"Defne," dedi cevap gelmeyince. "Kızım, benim sana ihtiyacım var. Biz seninle çok iyi bir ikiliydik. Yine öyle olalım istiyorum. Sen de bana yardımcı ol, yine mutlu olalım."

Söylediği şeyler o kadar çok kanıma işliyordu ki. Bende yarattığı etkinin farkında mıydı, değil miydi, bilmiyordum ama sönmesi zor yangınlar çıkarıyordu.

"Peki, baba," dedim farkında olmadan. Dudaklarım ne ara aralanmış, ne ara konuşmaya başlamıştım, bilmiyordum ama onun yanında olmak istediğimi biliyordum.

"Ne?" dedi inanamıyormuş gibi. Ses tonu sevindiğini o kadar belli ediyordu ki. Arkadaşlarımı bırakmanın hissettirdiği hüzün, biraz da olsa mutlulukla karıştı.

"Seninle geliyorum. Yine birlikteyiz."

✺

Telefonu kapattıktan sonra, Mete'ye ve arkadaşlarıma bu konuyu önceden açmadığım için çok pişman olmuştum ama o saniyeye kadar böyle bir karar vermediğimi, o kararı o an verdiğimi söylemiştim kendime. Henüz emin olmadığım bir şeyi onlara açmam mantıksız olurdu.

Mete'yi arayıp konuşmamız gerektiğini söylemiştim. Saat on civarı olduğu ve büyük ihtimalle endişeli bir ses tonu kullandığım için bir hayli korkmuştu. Onu kötü bir şey olmadığına ikna etmek için ayrıca uğraşmam gerekmişti.

Sonunda bizim okulun önüne gelince mesaj atacağını söylediğinde, ondan okula değil, iki yan sokaktaki kafeye gelmesini istemiştim.

Telefonu kapatır kapatmaz, gözlerimden kurtulup özgürlüğünü ilan etmek isteyen gözyaşlarıyla mücadele etmeye başlamıştım. Ben onları durdurmaya çalıştıkça, onlar yanaklarımı ıslatmak için daha fazla mücadele ediyordu.

Kızlara bir işim olduğunu söyleyip, sorularını cevapsız bırakarak çıktım okuldan.

Mete'ye söylediğim kafeye vardığımda, düşünmemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Büyük süs havuzundaki ışıklandırma, insanın içine garip bir huzur veriyordu. Kafe şu anda kapalı olduğu için, çevrede kimse yoktu.

Kulağıma çalınan tek ses, çevreden birinin yüksek sesle açtığı bir müzikti. Badem grubunun *Sensiz Kalacak Bu Şehir* adlı şarkısı çalıyordu.

Birkaç dakika sonra Mete geldiğinde, gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Gelir gelmez, hiçbir şey söylemeden bana sımsıkı sarıldı. İlk birkaç saniye şaşkınlıktan karşılık veremedim. Hemen ardından ben de kollarımı boynuna dolayıp, kokusunu içime çektim. Bir insan, kokusunda aşkı, özlemi, huzuru ve bunun gibi birçok duyguyu barındırabilir miydi? Mete barındırıyordu işte.

Sonunda ayrıldığımızda, "Defne, ne oldu?" diye sordu.

Gözlerimi kapatan bir tutam saçı kulağımın arkasına ittikten sonra, Mete'nin elinden tutup, "Gel," dedim ve onu havuzun kenarına çekip oturttum. Kulaklarıma dolan müzik, yaşadığımız anın daha da duygusal olmasına neden oluyordu. Ne olduğunu anlamak ister gibi gözlerimin içine bakarken, hayatımın en zor konuşmasını yapmaya başladım.

"Mete," dedim bir elimi onun yanaklarına götürerek. Bir yandan da işaret parmağımı yanağında gezdiriyordum. "Seni çok seviyorum. Ben hayatımda ilk kez seninle aşkı tattım. İlk kez sende huzuru buldum. İlk kez senin gözlerinde kendi kalbimi gördüm. Bundan yıllar sonra hayatımda olmasını istediğim ilk erkek kesinlikle sensin." Bir an durakşayıp, kısa bir gülüş sundum ona. Ama o, kaşlarını çatmış beni izliyordu. "Ben seni hep seveceğim," dedim sonunda. "Ne olursa olsun, nerede olursam olayım, hep seveceğim."

"Neden veda eder gibi konuşuyorsun?"

Mete, duygularını profesyonelce saklıyordu. Bu hali bir an ne diyeceğimi şaşırmama neden oldu. Derin bir nefes alıp iki elimle ellerini sardım. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım.

"Ben gidiyorum."

Sanki bir rüya âlemindeymiş ve ben gerçek değilmişim gibi baktı bana. Tüm bunların hayal olduğuna inanmak istiyordu, biliyordum ama ikimiz de hayal olmadığının farkındaydık.

"Ne demek gidiyorum?" derken gözlerinin dolduğunu görmek, bir an için dünyadaki her şeyin anlamsız olduğunu düşünmeme sebep oldu. "Nereye gidiyorsun?"

Derin bir nefes aldıktan sonra, "İsviçre," dedim. "Babamla gidiyorum."

Bana bağırıp çağırmasını bekliyordum ama o, sesini bile çıkarmıyordu. Ortalığı bir ölüm sessizliği sararken, bana hayal kırıklığına uğramış bakışlar atıyordu sadece.

"Onunla gitmen için zorluyor mu seni?" diye sorduğunda, cevabımın olumlu olmasını istediğini biliyordum.

"Hayır," dedim. "Ne olursa olsun, o benim babam. Yeni bir sayfa açmak isterken onu bırakamam."

"Adam seni başka bir kadın için terk etti," dedi bakışlarını kaçırıp fısıldayarak. "Sen, onun yüzünden benim kollarımda ağladın. Şimdi de onun yüzünden beni terk mi edeceksin?"

Sözleri sertti ama sesini yükseltmiyordu. Normal ses tonuyla, yavaşça ve her bir kelimenin üzerine basarak konuşuyordu.

"Baban seni buraya hiç yollamayacak mı?" dedi. "Yılda bir iki kere olsa bile yeter."

"Bilmiyorum," dedim. "Onun için seninle bu konuşmayı yapıyorum ya. Belki de çok uzun bir süre orada kalmam gerekecek. Bu süre boyunca seni, beni beklemeye mecbur edemem."

"Beni bir şeye mecbur etmezsin," dedi. "Bekleyebilirim."

Fakat babamın açık bir dille, Türkiye'ye gelmemin mümkün olmadığını söylemesine rağmen, Mete'yi beni beklemek zorunda kılmaya ne hakkım vardı?

"Seni çok seviyorum," dedim. "Biliyorsun. Bana ne kadar öfkeli olursan ol, seni çok sevdiğimi ve hep çok seveceğimi biliyorsun."

Başını onaylar gibi sallarken, "Biliyorum," dedi. "Benim zoruma da bu gidiyor zaten. İkimiz de birbirimiz için

kalbimizin en güzel kısmını ayırdık ama buna rağmen ayrılıyoruz."

Ardından yine bir sessizlik oldu. Bu, o kadar rahatsız ediciydi ki, "Bir şey söyle," diye mırıldandım sonunda. "Bağır, çağır, öfkeni kus. Yeter ki bir şey söyle."

Dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme yerini alırken, "Hangi öfke?" diye sordu. "Ben sana kızamam ki."

Arkadan yükselen müzik, kalplerimizi adeta fethetmişti. Birilerinin bu anı bilerek kolladığını düşünmeye başlıyordum.

Sensiz kalacak bu şehir, sensiz kalacak bu liman, sensiz batacak bu güneş...

Sensiz atacak bu yürek, sensiz yanacak bu sigaram, sensiz solacak bu güller...

Sensiz kalacak bu şehir, sensiz kalacak bu liman, sensiz batacak bu güneş...

Onu böyle görmek, daha fazla dayanamayıp, gözlerimden düşen yaşların yanaklarımı ıslatmasına izin vermeme neden oldu. Bu çocuğu çok seviyordum ve giderken kalbimi ona emanet edeceğimi biliyordum.

O da bir elini gözlerine götürürken başını çevirdi. Daha fazla dayanamayıp kollarımı açtım ve ona doladım. Anında sarılmama karşılık verdi ve sımsıkı sardı beni.

"Seni asla unutmayacağım," diye fısıldadı kulağıma. "Ne olursa olsun, seni asla unutmayacağım."

"Ben de seni unutmayacağım," dedim. "Kalbimin en güzel yeri her zaman sana ait olarak kalacak."

Bu son söylediğim sanki onu rahatlatmış gibi derin bir nefes aldı. Yokluğunun bende büyük bir iz bırakacağını biliyordum. Kalbimdeki acının beni baştan ayağa değiştireceğini hissediyordum.

O olmayınca, duygularım mutsuzlukla harmanlanacaktı, yalnızlık alevinde pişirilecekti ve gözyaşı eşliğinde servise hazır hale getirilecekti.

Her şeyin farkında olup, çaresiz kalarak gitmek kadar ruhu yaralayan ne vardı şu dünyada?

"Sensiz ne yapacağım?" dedi.

"Aynı soruyu benim sormam lazım."

"Seni çok sevdim."

"Seni çok sevdim," dedim.

✺

Okula gidene kadar durup durup sarılmıştık Mete'yle. Bırakmak istemiyor gibiydi. Attığım her adımda durdurup kendine çekiyordu. Yarın gideceğimi öğrenince bana öfkeyle baksa da, açıklamamı yapınca affetmişti.

Okulun kapısının önüne geldiğimizde ona dönüp, "Yarın okuldan uğurlar mısın beni?" diye sordum.

Bir süre düşündükten sonra başını olumsuz anlamda iki yana sallaması, hayal kırıklığına uğramama neden oldu.

"Sen giderken arkandan el sallayamam," dedi. "Kendime ya da sana bunu yaşatamam."

Son kez kollarımı açıp sımsıkı sarıldım ona. Burnunu boynuma gömerken derin bir nefes çektiğini duyabiliyordum.

Son kez, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Ne olursa olsun, her zaman beni arayabilirsin. Her zaman yanında olacağımı biliyorsun. İstanbul'a gelirsen mutlaka haber ver."

Söylediği her sözde hıçkırıklarımın şiddeti biraz daha artıyordu. Bana öfkeli olmasını istiyordum. Bağırıp çağırmasını, haksızlık yaptığımı söylemesini istiyordum ama o, sert çıkmak yerine, her zaman yanımda olduğunu söylüyordu.

Okula girerken, arkama bakmadan edemedim. O bal rengi, deli deli bakan gözleri bir daha asla göremeyecek olmanın verdiği burukluk içimi sararken, zor da olsa okula girmeyi başardım.

Kapıdan içeri adım attığım an, hıçkırıklarım bana daha da çok hâkim oldu. Hızla tuvalete koşup, soğuk suyu açtım ve yüzüme tuttum.

Boğazım sıkılıyordu sanki. Bir çift el, benim canımı almak istercesine sıkıyordu boğazımı.

Hayat, seçimlerden ibaretti, evet... Fakat ben, bu kadar büyük bir seçim yapmaya hazır hissetmiyordum.

Mete beni aldatmamıştı veya aptalca bir kavga sonucu ayrılmamıştık. Biz, kopmaya zorlanmıştık. Bu durumun ruhumda açtığı yarayı nasıl tedavi edecektim?

Sonunda sakinleşince yatakhaneye çıktım. İrem gibi tüm okula veda etmeyecektim, çünkü bende o güç yoktu. Arkadaşlarımla bile vedalaşacak gücü zar zor bulurken, tüm okula veda edemezdim.

Karanlık yatakhaneye girdiğimde, herkesin uyuduğunu ama bizim kızların benim yatağımda oturduklarını görmek rahatlamama neden oldu. Onlara hemen anlatıp kurtulmak istiyordum. Hepsinin meraklı gözleri beni bulurken, ben sessiz gözyaşları dökerek onların yanına gittim.

"Defne?" dedi Su endişeyle. "Ne oluyor?"

Ona cevap vermek yerine yüzümü sildim. Kızlar bana meraklı bakışlarını fırlatıyorlardı. Ne olduğunu anlatmak istiyordum ama gücüm tükenmiş gibiydi.

"Gidiyorum, kızlar," dedim sonunda. "Yarın babamla İsviçre'ye gidiyorum."

Kısa bir sessizlik olduktan sonra, "Şaka, değil mi?" dedi Elif. "Yalan söylüyorsun?"

Bunun üstüne onlara her şeyi anlattım. Başta gitmemem için beni ikna etmeye çalışmışlar, Mete'nin de yaptığı gibi, babamın bir kez beni terk ettiğini hatırlatmışlardı. Gitmemem için çok dil dökmüşlerdi ama yapacak bir şeyim yoktu. Uzun uzun konuştuktan sonra, beni anlamalarını sağlamıştım.

"Bu adil değil," diyerek tepkisini ortaya koymuştu Sıla ağlamaklı bir sesle. "Önce İrem, sonra Defne... Değer verdiğim kim varsa, bir bir bırakıyor beni."

"Öyle olmadığını biliyorsun," dedim.

"Kızım, sen dil öğrenemezsin ki," dedi Su. "Malsın sen! Nereden öğreneceksin?"

"Gitmeyin kızın üstüne," dedi Elif. Ardından bana dönüp, "Umarım her şey gönlünce olur," diye ekledi. "Ne olursa olsun, sen bir Güney kızısın."

✺

Sabaha kadar uyumamış, İrem'i de uyutmamıştık. Görüntülü konuşmuş ve durumumdan bahsetmiştim. Yine aynı şekilde babamın beni yarı yolda bırakabileceğini söylemişti ama sonradan anlayışla karşılamıştı. Beni yolcu etmeye kesinlikle geleceğini de söylemişti.

Diğer kızlarla vedalaşmak istemiyordum. Bu, onlara değer vermememden değildi kesinlikle. Sadece onlara da veda edecek gücü kendimde bulamıyordum.

Babamdan gelen bir mesaja göre, uçak sabah saat sekiz civarı kalkıyordu. Beni almasına gerek olmadığını, arkadaşlarıma veda edip öyle gelmek istediğimi söyledim. Saatinde orada olacağıma söz verdim.

Kızlar bavulumu hazırlamama yardım ettikten sonra, saat altı civarı İrem geldi. Hepimizin gözleri hiç uyumadığımız için mosmordu neredeyse. Bıraksalar, şuraya kıvrılıp uyurdum.

Taksi gelince hep birlikte kapının önüne çıktık. Zar zor taşıdığım valizimi şoför yardımıyla bagaja kaldırdım. Biraz fazla ağırdı ama tüm eşyalarım içinde olduğundan bu çok normaldi.

Kollarımı kocaman açıp sarıldım Elif'e. "Ne olursa olsun, bizi arayabileceğini biliyorsun, değil mi?" dediğinde başımı salladım.

Hemen ardından Su'ya sarıldım sımsıkı. "Her gün görüşeceğiz," dedi. "Hem yanına gelme bahanesiyle yurt dışı tatili de yapmış olurum, havam olur."

Hepimiz kısa bir kahkaha atarken Sıla'ya sarıldım. "Her zaman yanındayız. Sakın bizi unutma," dediğinde, "Saçmalama," dedim. "Sizi nasıl unutabilirim?"

Son olarak İrem'e sarıldım. "Sen hep bir Güney kızı olarak kalacaksın," dedi cesaret vermek ister gibi. "Asla kendini ezdirme. Asla kimseye boyun eğme. Anladın mı?"

Başımı onaylar gibi salladıktan sonra taksiye bindim ve havaalanına ilerlemesini söyledim. Taksi giderken arkama bakmadan ve el sallamadan edememiştim.

Yol boyunca, bu okula ilk geldiğim günü düşünüp durmuştum. Buraya gelmek istemeyişim, sonra gitmek için Gizem Hanım'a yalvarmam, yaptığım ve bana yapılan aptalca şakalar... İnsan gülümsemeden edemiyordu.

Daha sonra Mete geldi aklıma. Onu ilk görüşüm, ilk sarılışım, ilk öpüşüm... Birkaç saniye öncesine kadar dudaklarımda olan gülümseme, yerini buruk bir tebessüme bırakmıştı.

Havaalanına geldiğimde derin bir nefes aldım ve taksiden inip bavulumu kaptım. Babamı aramak için telefonumu çıkardım ama tam o sırada karşımda belirince, telefonu tekrar cebime attım. Yanıma gelip sımsıkı sarıldı bana. Uzun süreden beri ilk kez sarılıyorduk.

"İyi misin sen?" dedi kaşlarını çatıp yüzüme bakarken.

Başımı salladım ve "Pek uyuyamadım," diyerek geçiştirdim.

"Gel," dedi. "Bir şeyler yiyelim, sonra biletlerimizi alırız."

"Aslında bir kahve içsem iyi olur," dedim.

"Sen kahveyi pek sevmezdin?"

"Hâlâ sevmiyorum ama kendime gelmem lazım."

Babamın onaylaması üzerine, havalimanının içindeki kahve dükkânına oturduk. Self servis olduğu için, babam kahve almaya gitmeden önce ne içmek istediğimi sordu.

"Sen ne alırsan bana uyar," dedim.

"Pekâlâ," diyerek gülümsedikten sonra yanımdan uzaklaştı.

Yalnız kaldığımda, bakışlarım karşımda oturan kadına kaydı. Kızıyla birlikte koyu bir tartışmanın içine girmişlerdi.

"Hayır, Selin," dedi kızının dudaklarının büzülmesine neden olarak. Çocuk tahminen beş altı yaşlarındaydı. Mavi gözlerindeki hırçınlık, ileride sahip olacağı isyankâr ruhun habercisiydi. "Çantam senin oyuncaklarınla doldu zaten. Bavula koy. Yanımıza almana gerek yok."

"Ama anneciğim," diyerek dudaklarını büzdü kız. "Bu oyuncak olmazsa ben çok eksik hissederim ki. Sen hep mercimek çorbasının içine mercimek koymaz mısın? Mercimek olmazsa o çorba olmaz, değil mi? İşte bu oyuncak olmazsa da, ben mutlu olamam, anneciğim. Lütfen alalım yanımıza."

Kadın, kızının bu haline dayanamamış olacak ki, bıkkınlıkla nefesini verip, oyuncağı çantasına koydu. Kız bunun üstüne sevinç dolu çığlıklar atarak annesinin boynuna doladı minik kollarını.

Mercimeksiz mercimek çorbası olmaz...

Bu küçük çocuk, beynimde bir şeylerin patlamasına neden olmuştu. Arkadaşlarım olmadan ben bu hayatta nasıl mutlu olacaktım ki? Annem ve babamın yeri elbette çok ayrıydı fakat onlar da benim ailem olmuşlardı. Güldüğümde gülen, ağladığımda ağlayanlarım onlardı. Onları terk edersem, asıl o zaman ailemi bırakmış olacaktım.

Telefonumu çıkarıp kilit ekranına baktım. Su ve Çağatay hastanede olduğu zaman çekilmiş bir fotoğraftı bu. Herkes birbirine sarılmış, kahkahalarla gülüyordu.

Gözümden bir damla yaş hainlik ederek sıyrıldı ve masaya düştü.

Babam o sırada gülümseyerek yanıma gelmişti ancak benim bakışlarımı görünce yüzündeki gülümseme aniden soldu.

"Ne oldu?" diye sordu ama telefonumun kilit ekranına bakınca, gözlerinde anladığına dair bir bakış belirdi.

"Baba," dedim ayağa kalkarak. Lafımın devamını getirememiştim. Hoş, getirmeme gerek de yoktu. O beni anlamıştı.

Başını hüzün ve hayal kırıklığıyla, anladığını gösterir gibi salladı.

"Ama en azından beni affediyorsun, değil mi?"

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, "Ediyorum," dedim. "Ve eğer sen de istersen, seni görmeye gelmek istiyorum."

Bu sözler gözlerinin parlamasına neden olunca rahat bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim, kızım."

Uçağın kalkışı anons edilince, gidebileceğim kadar onunla ilerledikten sonra, son kez sarıldım. İçim daha rahattı.

Küçük bir kız, beni hayatım boyunca mutsuz olmaktan kurtarmıştı. O an, birilerinin hayatını farkında olmadan değiştirebilme ihtimalimiz geldi aklıma. Belki farkında olmadan, biz de hiç tanımadığımız birilerini ebedi mutsuzluğa mahkûm etmiş ya da onlara mutluluğun kapılarını aralamıştık, kim bilebilirdi ki...

Bavulu tuttuğum gibi koşarak çıktım havaalanından. Cebimdeki son parayı da taksiye vereceğimi bilmek bile o an mutsuz edememişti beni. Taksi önümde durur durmaz, vakit kaybetmemek için, şoförün yardımını beklemeden kapıyı açıp bavulu arka koltuğa atmış ve ardından koşarak ön koltuğa oturmuştum.

İçimde öldüğünü sandığım çocuk, yeniden uyanmış ve ruhuyla bu ölü bedenime hayat vermişti.

Taksiyi Güney Kız Lisesi'ne değil de, Kuzey Erkek Lisesi'ne götürmüştüm. Okulun önünde durunca, adama parasını verip bavulumu aldım ve kapının önünde beklemeye başladım.

Buraya gelene kadar Mete'ye ne söyleyeceğimi düşünmemiştim bile. Sadece gelip, onu görmek istiyordum. Yapamadığımı söyleyip, sıkıca sarılmak istiyordum.

Sarılsam, her şey düzelecek gibiydi.

Beni içeri almayacaklarını bildiğimden Mete'yi aradım ama cevap vermedi. Bu durum beni pek şaşırtmamıştı, çünkü uykusu oldukça ağırdı. Bunun üstüne birkaç kez daha aradım.

Ondan bir cevap alamayınca, onu uyandırması için Arda'yı aradım.

Üçüncü çalışta açtı ve uykulu sesi kulaklarımı doldurdu. "Alo?"

"Arda, benim, Defne. Okulun kapısındayım. Mete'ye aşağı inmesini söyler misin?"

"Defne?" dedi Arda. Ses tonundan kendine geldiği anlaşılıyordu. "Mete burada değil ki."

"Ne?" dedim. "Nasıl değil?"

"Sen bekle, geliyorum ben."

Telefonu kapattıktan sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Mete burada değilse, nereye gitmişti? Nerede olabilirdi?

Ben beynimdeki cevapsız sorularla boğuşurken, Arda mavi-beyaz çizgili pijamasıyla koşa koşa gelmişti kapının önüne. Sabahtan beri bana sanki teröristmişim gibi bakan bekçiye yönelip, "Mustafa Abi, yabancı değil," dedi. "Haberi var müdürün."

Ardından bir eliyle bana gelmemi söyleyen bir işaret yaptı. Ben de bavulumu kapıp, sürükleyerek yanına koştum.

"Arda, bak sana güveniyorum," dedi bekçi.

Arda başını onaylar gibi salladı.

Biraz ilerledikten sonra, "Sen gitmiyor muydun?" diye sordu.

"Yapamadım," dedim.

"İyi halt ettin."

Verdiği cevap üstüne bir an ne diyeceğimi bilemedim ve bahçenin ortasındayken birden durup ona baktım.

Yüreğim korkuyla çırpınırken, "Mete bir şey mi yaptı kendine?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Mete gitti."

"Ne?" dedim kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken. "Nereye gitti?"

Arda'nın cevabı, donup kalmama ve ne yapacağımı şaşırmama neden oldu.

"İzmir'e."

✹

Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece boş boş Arda'ya bakınca, beni kantine götürmüş, arkadaşlarıma haber vermişti.

Şimdi ise İrem, Su, Elif, Sıla, ben ve etrafımızda bir ton Kuzey erkeği, Kuzey Erkek Lisesi'nin kantininde oturuyorduk.

Her şey o kadar saçma ve mantıksız geliyordu ki. Ne yapacağımı bilemez bir halde öylece boşluğa bakıyordum. Gitmesi, alıştığı bu okulu bırakması... Anlayamıyordum.

"Dün seni bıraktıktan sonra okula geldi ve hızla kendine bir çanta hazırlayıp gitti," dedi Çağatay. "Reşit olduğu için de kimse ona dur diyemedi."

"Neden gitti?" diye sordu İrem. Ben konuşmak bir yana dursun, dudaklarımı aralayacak gücü bile bulamıyordum kendimde.

"Çünkü Defne'yle ayrıldılar," dedi Arda. "O gidince uzaklaşmak istediğini, kafasını toplayınca döneceğini söyleyip gitti."

"Ben böyle olsun istemedim," diye mırıldandım. "Onu sevmemem gibi bir şey söz konusu değildi. Ben..."

"Defne," diyerek sözümü kesti Bora. Ardından destek olmak ister gibi elimi tuttu. "Bak kardeşim, kimse sana kızmıyor. Senin yerinde olsam, ben o uçağa binerdim. Ne olursa olsun, aileni kolayca silip atamazsın ve bunun için kimse seni suçlamaz, anladın mı?"

Başımı sallarken, tek istediğim şey Mete'yi görmekti. Ona sarılmak, onu üzdüğüm için üzgün olduğumu söylemek istiyordum.

Ne garipti... Hissettiğim duygu karmaşası beni bir labirente sürüklüyordu. Ne tarafa dönersem döneyim, çıkış yolunu bulamadığım gibi, daha da çok kayboluyordum.

"Aşk cidden çok garip," diye mırıldandım.

"Aşk, kalbinle oynadığın bir kumardır, Defne," dedi Arda. "Ya bu kumarı kazanır ve mutluluğu yaşarsın, ya da masada varını yoğunu kaybeder, acınla baş başa kalırsın."

"Ben kaybettim sanırım."

"Hayır," dedi İrem. "Kayıp falan etmedin."

Hepimiz ona anlamamış bakışlar atarken, o birden yerinden kalktı ve gözlerimin içine baktı. "Burada böyle oturup karalar bağlayacağına, kalk ve aşkın için bir şey yap."

"Ne yapabilirim ki?" dedim umutsuzca. "Elimden gelen hiçbir şey yok."

"Var," diye ısrar etti İrem. "Git."

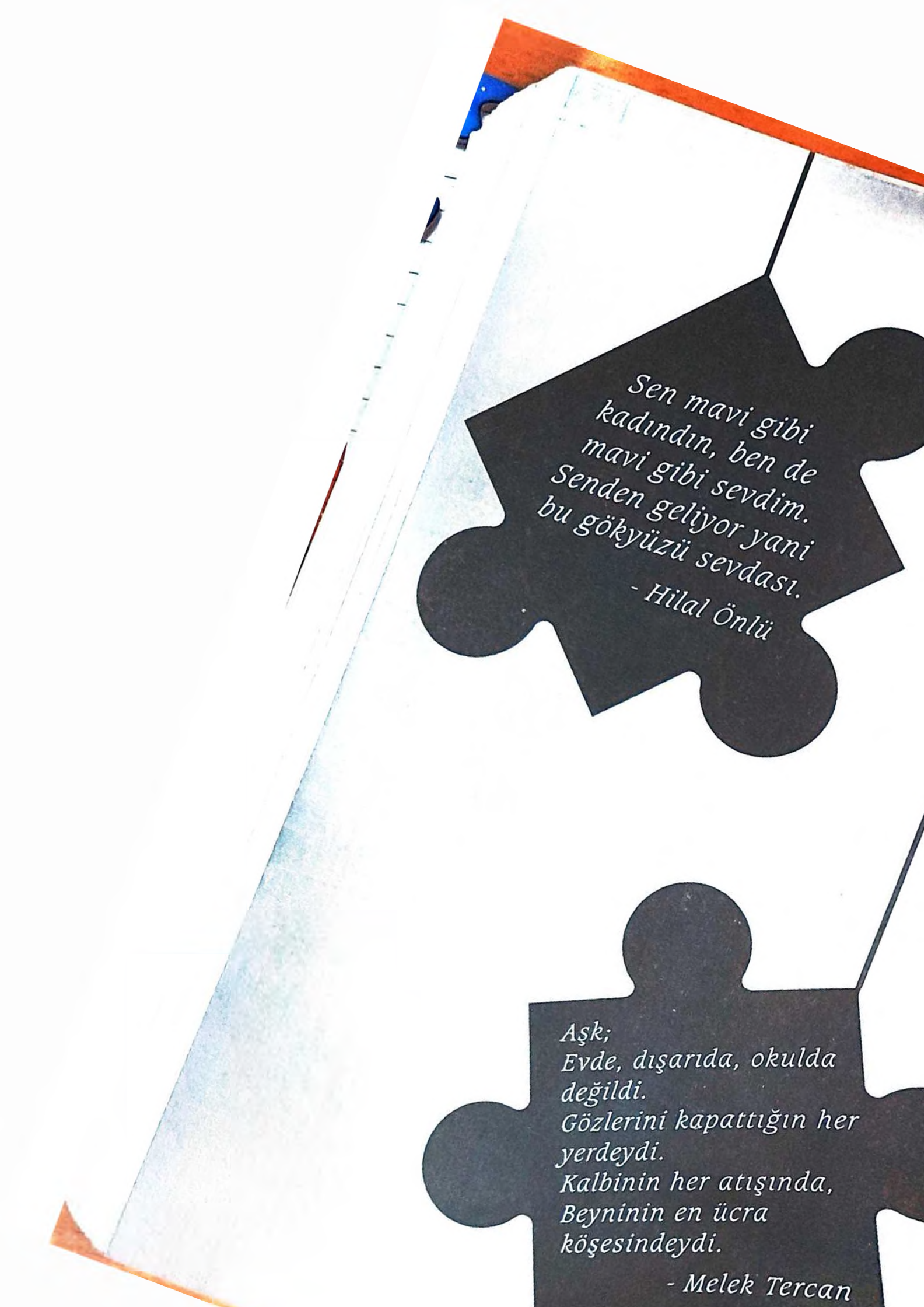
"Nereye?"

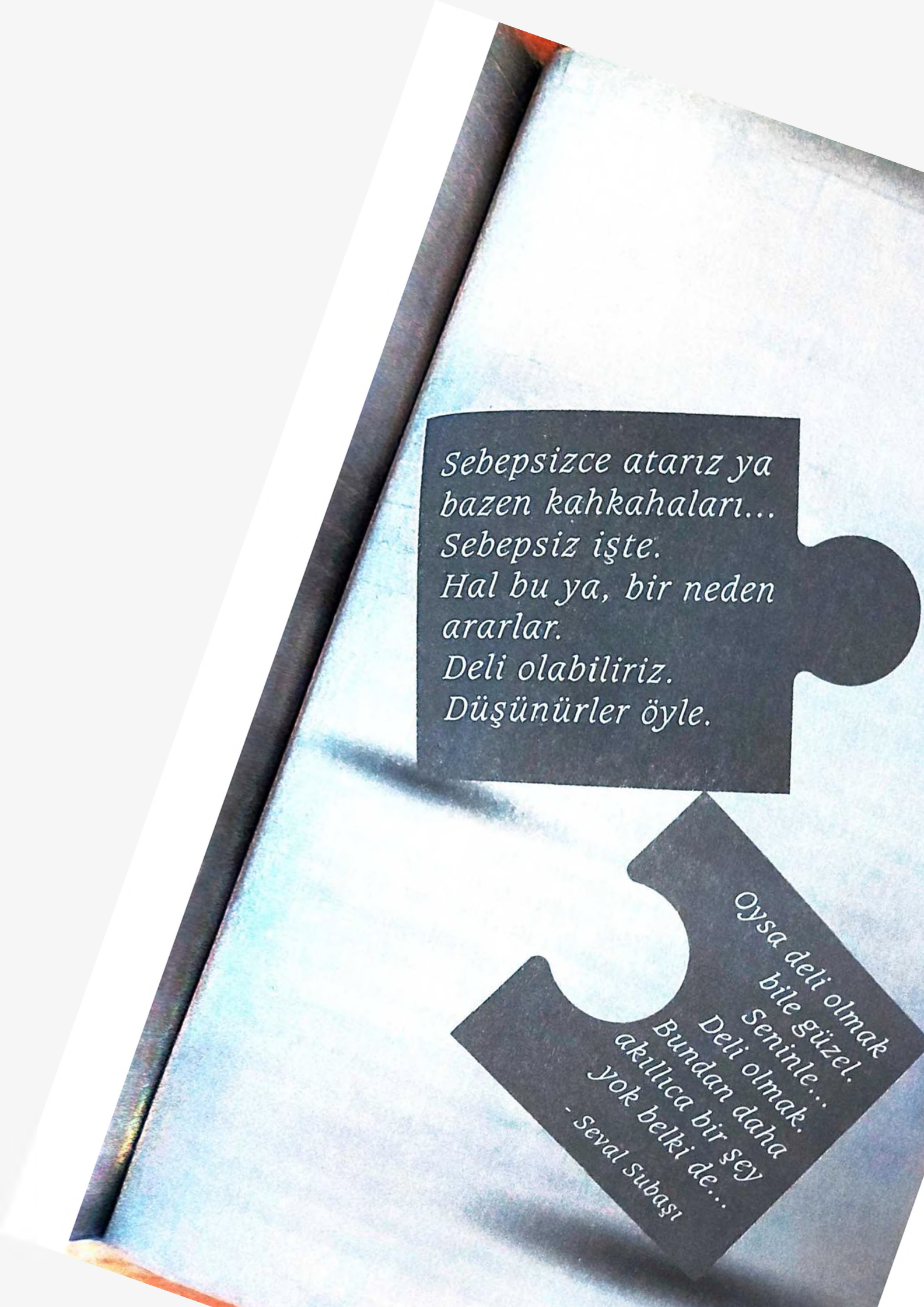
Kızların dudaklarında İrem'in neden bahsettiğini anladıklarına dair bir gülümseme belirirken, İrem dudaklarını hareket ettirdi.

"İzmir'e..."

Devam Edecek...

OKUR
KÖŞESİ

Sen mavi gibi
kadındın, ben de
mavi gibi sevdim.
Senden geliyor yani
bu gökyüzü sevdası.
- Hilal Önlü
Aşk;
Evde, dışarıda, okulda
değildi.
Gözlerini kapattığın her
yerdeydi.
Kalbinin her atışında,
Beyninin en ücra
köşesindeydi.
- Melek Tercan

Sebepsizce atarız ya
bazen kahkahaları...
Sebepsiz işte.
Hal bu ya, bir neden
ararlar.
Deli olabiliriz.
Düşünürler öyle.
Oysa deli olmak
bile güzel.
Seninle...
Deli olmak.
Bundan daha
akıllıca bir şey
yok belki de...
- Seval Subaşı

TEŞEKKÜR

Öncelikle sevgili aileme, bana olan desteklerini ve güvenlerini hiç eksik etmedikleri için çok teşekkür ederek başlamak istiyorum. Beni hiç yalnız bırakmadıkları için çok mutluyum.

Başta Ersan ve Rabia olmak üzere, bu kitabı yazmamda en büyük ilham kaynağı olan sevgili dostlarıma da kocaman sevgiler gönderiyorum.

Ve son olarak, bunu okuyan kişi... Bu kitabı alıp, hayallerimi zihninde canlandıran değerli okur... Teşekkürlerin en büyüğü senin için.

Belki şu anda metrobüstesin, belki gecenin bir vakti bitirmişsin bu kitabı, belki insanların gürültüsünden sıkıldığın için sınıfta kendi köşende okuyorsun bu yazıları...

Ne yaşıyorsun, bilmiyorum fakat tahmin edebiliyorum. Seni üzdüklerinde kırılan kalbini hissedebiliyorum, geceleri yastığa sarılıp döktüğün gözyaşlarını duyuyorum, kahkahalarla dolu bir ortamda hüzünle bir yerlere dalıp giden gözlerini kimse fark etmese bile ben fark edebiliyorum.

Belki âşıksın, belki arkadaşların seni üzmüş, belki ailenden birileri incinmene neden olmuş... Ne olursa olsun, lütfen güçlü ol. Hayat her zaman yaşamaya değer. İnanılması zor olsa da böyle bir gerçek var. Her gün yeni bir şans bizim için. Yeniden doğan güneşle birlikte batır umutsuzluklarını. Soğuk havada balkona çıkıp hüznün esiri olmak yerine, kendine bir sıcak çikolata yapıp kulaklıklarını tak ve kitap oku.

Hayallerini gerçekleştirmek için çalış. Kimse için değil, kendin için, mutluluğun için... Kim ne derse desin... Unutma, bu senin hayatın.

Her zaman sevgiye açık olsun kalbin. Sevgi dolu ol ama saf olma. Seni bir kere üzen ve güvenini boşa çıkaran insana tekrar aynı sevgi ve güveni sunma.

Gülümsemeyi dudaklarından eksik etme. Güzel bir gün, güzel bir gülümsemeyle başlar.

Şimdi... Derin bir nefes al ve dudaklarını yukarı kıvır. Biraz daha... İşte böyle! Şimdi o mutsuz insanı buruşturulmuş bir kâğıt misali at çöp kutusuna ve yeni hayatını kucakla. Artık mutlu olacaksın, çünkü bunu hak ediyorsun.

Güzel şeyler seninle olsun. Başka bir kitapta, başka hayallerde görüşmek üzere...

Dilara Keskin